Douglas Preston & Lincoln Child

Zátiší s vránami

1

Medicine Creek, Kansas. Začátek srpna. Západ slunce.

Obrovské moře žluté kukuřice se táhne od horizontu k horizontu pod hrozivě zataženou oblohou. Když se vítr zvedá, kukuřice se rozhýbe a šustí, jako by byla živá, a když vítr ustane, zase se zklidní. Vlna veder trvá už třetí týden, nehybný vzduch se vznáší nad kukuřicí jako mihotavá záclona.

Jedna silnice protíná pole od severu k jihu; druhá od východu k západu. V místě, kde se kříží, leží město. Smutné šedivé budovy na téhle křižovatce se choulí k sobě, postupně po obou stranách silnice řídnou a oddělují se, potom se objevují roztroušené farmy a dál už není nic. Potok lemovaný řídkými stromy přitéká ze severozápadu, v zákrutách líně obtéká město a mizí na jihovýchodě. Jako jediný v krajině rovných linií je oblý. Na severovýchodě se tyčí shluk mohyl.

Obrovská jatka jsou postavena jižně od města, ztracená v kukuřici, jejich kovové stěny vyleštily roky prachových bouří. Lehký zápach krve a dezinfekčních prostředků se vznáší ve vzduchu jižně od továrny, odnáší jej nárazové proudy větru. Za jatkami, hned za horizontem, stojí tři obrovská sila jako loď s vysokými stěžni ztracená v moři.

Teplota dosahuje 38 stupňů. Na vzdáleném severním horizontu tiše kmitají blesky z vedra. Kukuřice je sedm stop vysoká, tlusté palice rostou na lodyhách. Do sklizně zbývají dva týdny.

Soumrak se snáší na krajinu. Oranžová obloha vykrvácí do ruda. Pár pouličních lamp ve městě se rozsvítilo.

Černobílý vůz policejní hlídky projíždí po hlavní ulici, míří na východ do bezbřehé nicoty kukuřice, jeho reflektory probodávají houstnoucí tmu. Přibližně tři míle před automobilem nad kukuřicí pomalu krouží kondoři, nechávají se nadnášet teplými proudy vzduchu. Snášejí se níž a potom znovu vystoupají, nekonečně plachtí, v pravidelných kadencích vzlétají vzhůru a poté slétají níž.

* * *

Šerif Dent Hazen si nervózně pohrával s tlačítky na přístrojové desce a klel, když do auta proudil vlahý vzduch. Hřbet ruky přiložil k ventilátoru, ale ukázalo se, že vzduch se neochlazuje: klimatizace nakonec vypověděla službu. Znovu zaklel, stočil okénko a vyhodil nedopalek cigarety. Vzduch horký jako z pece zavanul dovnitř, vůz zaplnila vůně pozdního kansaského léta: půda, lodyhy kukuřice. Viděl, jak kroužící nenasytní požírači mršin stoupají a klesají, stoupají a klesají nad mizící šmouhou zapadajícího slunce na horizontu. *Takovej hnusnej pták*, pomyslel si Hazen a podíval se na brokovnici Winchester Defender s dlouhou hlavní na vedlejším sedadle. S trochou štěstí se mu podaří dostat dost blízko na to, aby dvěma třem pomohl na onen svět.

Zpomalil a znovu se zadíval na tmavé siluety ptáků proti obloze. *Proč ksakru ani jeden z nich nesletí na zem?* Odbočil z hlavní silnice a jel policejním vozem po jedné z mnoha vyježděných cest, které protínaly tisíc čtverečních mil kukuřice kolem Medicine Creek. Při jízdě se díval na oblohu, dokud mu ptáci nelétali téměř přímo nad hlavou. Dál už jet autem nehodlal. Odtud už bude muset jít pěšky.

Zajel ke straně, spíše ze zvyku než z nutnosti zapnul blinkry. Vystoupil z vozu a chvilku zůstal stát čelem ke kukuřičné stěně, drsnou rukou si přejel strniště na bradě. Řady lodyh ustupovaly v nevhodném směru, což znamenalo, že bude pořádná otrava se jimi prodírat. Při pouhém pomyšlení, jak to bude vypadat, byl už předem unavený a na chvilku ho napadlo, že by mohl vůz jednoduše otočit a vrátit se zpátky do města. Ale na to bylo příliš pozdě: telefonát ze sousedství už byl zaznamenaný. Stará Wilma Lowryová neměla nic lepšího na práci, než se dívat z okna a oznámit, v jakém místě uviděla ptáky, co požírají mrtvá zvířata. Ale tohle byl poslední telefonát jeho pracovního dne a pár hodin navíc v pátek večer mu alespoň zaručí dlouhou, línou neděli na rybách ve státním parku Hamilton Lake.

Hazen si zapálil další cigaretu, zakašlal, podrbal se, přehlédl řady kukuřice. Napadlo ho, že se nejspíš někomu zatoulala kráva do pole a teď tady někde leží mrtvá – přežraná a nadmutá. Odkdy vlastně má šerif na starost prověřovat mrtvý dobytek? Odpověď však už v tu chvíli znal: od té doby, kdy inspektor pro kontrolu dobytka odešel do důchodu. Nenašel se nikdo, kdo by po něm nastoupil, a už vlastně ani nebylo zapotřebí to místo obsadit. Každý rok ubývalo rodinných farem, ubývalo i dobytka a lidí. Krávy a koně lidé chovali jen z nostalgie. Celý okres pomalu zanikal.

Hazen si uvědomil, že splnění svého úkolu už příliš dlouho odkládá, a tak si s povzdechem povytáhl pásek, až zacinkal, z pouzdra vyndal baterku, přes rameno přehodil brokovnici a vešel do kukuřice.

I když se už dost připozdívalo, vzduch stále zůstával dusný. Světlo baterky dopadalo na kukuřičné stonky, které se před ním rozprostíraly jako nekonečné řady vězeňských mříží. Do nosu mu stoupal zápach suchých lodyh – ta zvláštní zatuchlina tak důvěrně známá, že se už stala jeho součástí. Pod nohama mu křupaly uschlé hroudy hlíny a stoupal z nich prach. Na jaře dost pršelo, a než před několika týdny uhodila vlna veder, bylo i léto velmi příjemné. Takhle vysokou kukuřici si Hazen nepamatoval, přerostla ho o hlavu, možná i výš. Žasl nad tím, jak rychle se může černozem proměnit v prach, když neprší. Jednou, ještě v dětství, utekl do kukuřičného pole schovat se svému bratrovi – a zabloudil. Cestu ven hledal dvě hodiny. Teď si připadal úplně stejně dezorientovaný jako tehdy. Měl pocit, že vzduch mezi kukuřicemi uvízl: horký, páchnoucí a štiplavý.

Pořádně popotáhl z cigarety a pokračoval v cestě, podrážděně odkopával palice na stranu. Pole patřilo firmě Buswell Agricon of Atlanta a šerifovi bylo úplně jedno, jestli přijdou o pár klasů kvůli tomu, že prochází polem tak neomaleně. Za dva týdny se na obzoru objeví obrovské kombajny Agriconu, kukuřici sklidí, každý za jednu jízdu zvládne do násypníků napěchovat zrna z půl tuctu řad kukuřice. Úrodu potom svezou do velkých sil na severním horizontu a odtud vlakem do mnoha dalších od Nebrasky po Missouri, aby zmizela ve chřtánech tupého kasírovaného dobytka, který se poté promění na velikou tučnou prorostlou svíčkovou pro zbohatlé blbouny v New Yorku a Tokiu. Možná úrodu z tohoto pole nesní lidi, dokonce ani nesežerou zvířata, ale místo toho ji spálí automobilové motory. Říká se tomu gasohol. A třeba právě tohle je gasoholové pole. To je ale svět!

Hazen si prorážel cestu dalšími řadami. Už mu teklo z nosu. Odhodil cigaretu, potom si teprve uvědomil, že ji měl pořádně uhasit. Vem to čert. Tisíc akrů té připitomělé kukuřice může klidně shořet a v Buswell Agricon si toho ani nevšimnou. Měli by se o svá pole starat sami, sbírat z nich mrtvá zvířata. Je jisté, že výkonní pracovníci nejspíš nikdy v životě na opravdové kukuřičné pole nevstoupili.

Skoro jako všichni v Medicine Creek, také Hazen pocházel z rodiny, která už nefarmaří. Prodali půdu podobným společnostem, jako je Buswell Agricon. Počet obyvatel v Medicine Creek více než půl století klesá a veliká pole určená pro průmyslové využití jsou teď posázena opuštěnými domy; jejich prázdné okenní rámy připomínají oči mrtvých nad rozvlněnou žlutou kukuřicí. Ale Hazen zůstal. Ne že by měl Medicine Creek nějak zvlášť v oblibě; líbilo se mu nosit uniformu a budit respekt. Město měl rád, protože to tu

znal, každičkého obyvatele, každičký temný kout, každé nepěkné tajemství. Pravdou bylo, že si jednoduše nedokázal sám sebe představit nikde jinde. Byl součástí Medicine Creek, stejně jako Medicine Creek bylo jeho součástí.

Najednou se zastavil. Světlo baterky namířil přímo před sebe mezi lodyhy. Vzduch plný prachu teď měl i jiný pach: závan rozkladu. Vzhlédl. Ptáci teď létali hodně vysoko, přímo jemu nad hlavou. Ještě padesát yardů a bude tam. Vzduch se ani nepohnul, kolem panovalo naprosté ticho. Sundal brokovnici z ramene a mnohem obezřeleji pokračoval dál.

Zápach rozkladu se vznášel mezi řadami, každým okamžikem byl sladší. Teď už Hazen přímo před sebou zahlédl mýtinu. Zvláštní. Obloha na rozloučenou rudě zahořela a najednou byla úplně temná.

Zapřel brokovnici o rameno, palcem ji odjistil a prošel poslední řadou kukuřice na mýtinu. Chvilku se rozhlížel kolem sebe, nic nechápal. A potom si uvědomil, na co se vlastně dívá.

Brokovnice sebou škubla, když dopadla na zem, a náboje z obou hlavní proletěly Hazenovi kolem uší. Ale on to skoro nevnímal.

2

O dvě hodiny později stál šerif Dent Hazen přibližně na stejném místě. To už se ale kukuřičné pole proměnilo v rozsáhlý prostor vyšetřování zločinu. Mýtinu lemovaly přenosné sodíkové lampy, které na celé okolí vrhaly tvrdé bílé světlo. Kdesi opodál vrčel generátor. Státní policisté upravili buldozerem přístupovou cestu a teď již téměř tucet policejních hlídek, nákladních vozů, sanitek a dalších vozidel stál na provizorním parkovišti v kukuřici. Dva fotografové se pustili do práce. Blesky jejich aparátů zářily do noci, opodál nakrčený osamělý muž shromažďoval důkazy, pinzetou sbíral něco z hlíny.

Hazen upřeně hleděl na oběť, chtělo se mu zvracet. Byl to první zabitý člověk za celý jeho život v Medicine Creek. K poslední vraždě tu došlo za prohibice, tehdy u potoka zastřelili Rockera Manninga, když kupoval zásilku načerno pálené whisky. To bylo… Kdy vlastně? V jedenatřicátém? Jeho dědeček se tehdy tím případem zabýval, viník šel do vězení. Jenomže to bylo něco úplně jiného než tenhle případ. Tohle bylo něco naprosto šíleného.

Hazen se odvrátil od mrtvoly a zadíval se na provizorní cestu kukuřicí, kterou vysekali, aby policisté nemuseli jít čtvrt míle pěšky. Dost možná ta cesta zničila důkazy. V duchu si kladl otázku, jestli je tohle běžný postup státní policie, nebo zda mají propracovanou proceduru i na takovéhle situace. Veškerá jejich aktivita působila dojmem, že probíhá stylem ad hoc, vysloveně účelově, jako by policisty ten zločin natolik šokoval, že jednají velmi nahodile.

Šerif Hazen si státních policistů příliš nevážil. Když se nad tím člověk zamyslí, je to v podstatě jen banda upovídaných blbounů ve vyleštěných botách. Ale dokázal s nimi mít soucit. Něco takového jeden nezažil. Zapálil si další camelku nedopalkem té předchozí a uvědomil si, že tohle vlastně není jeho první případ zabití člověka. Vůbec to není jeho případ. Možná našel tělo, ale za hranicemi města, takže mimo rámec své pravomoci. Tohle je práce pro státní policii – a díkybohu za to.

„Šerif Hazen?“ Vysoký kapitán kansaské státní policie k němu přišel, pod vyleštěnými černými botami mu křupalo kukuřičné strniště, ruku měl napřaženou, ústa strnulá v tom, co patrně podle jeho představ byl úsměv. Hazen mu potřásl nataženou pravicí, výška toho muže ho trochu znepokojovala. Kapitán mu podal ruku již potřetí. Hazen si v duchu kladl otázku, jestli ten člověk má špatnou paměť, nebo je jen tak rozrušený a potřásání rukou je jeho neurotická reakce na celou situaci. Nejspíš to druhé.

„Jede sem soudní lékař z Garden City,“ řekl kapitán. „Měl by dorazit během pěti minut.“

Šerif Hazen nesmírně litoval, že místo sebe neposlal Tada. Byl by se s lehkým srdcem vzdal rybaření – panebože, zůstal by dokonce naprosto střízlivý – jen aby o tohle přišel. Na druhou stranu, napadlo ho, by to bylo na Tada trochu příliš. V tolika ohledech byl stále ještě jako dítě.

„Objevil se nám tady umělec,“ řekl policista a potřásal hlavou. „Skutečný umělec. Myslíte, že to uveřejní v *Kansas City Star*?“

Hazen neodpověděl. Na něco takového ani nepomyslel. Zaobíral se představami své fotografie v novinách a tahle vidina se mu moc nezamlouvala. Někdo procházel kolem s prosvětlovací rentgenovou aparaturou a vrazil do něj. Proboha, všude kolem bylo víc lidí než na baptistické svatbě.

Vdechl tabákový kouř, potom se přinutil znovu ohlédnout na to místo. Připadalo mu, že by se na to měl podívat, než to tam všechno rozvrtají, nacpou do pytlů, a ty odvezou. Přejížděl očima po mýtině, automaticky si ukládal do paměti každý ohavný detail.

Místo činu vypadalo skoro jako scéna z divadelní hry. Kruhová mýtina se nacházela v srdci kukuřičného pole, polámané lodyhy někdo pečlivě odhrnul na jednu stranu, takže na kruhovém prostoru přibližně čtyřiceti stop v průměru zůstalo strniště a hroudy hlíny. I v tak děsivé neskutečnosti okamžiku si Hazen uvědomil, že se kochá geometrickou precizností kruhu. Na jedné straně mýtiny byl miniaturní les zašpičatělých tyčí, dvě až tři stopy vysokých, zaražených do půdy; jejich krutě vyhlížející konce mířily vzhůru. Přesně ve středu mýtiny byly v kruhu mrtvé vrány nabodnuté na kratších tyčkách. Když se podíval lépe, poznal, že to jsou indiánské šípy, každý ukončený oprýskaným hrotem. Těch ptáků napočítal několik tuctů, jejich nevidomé oči zůstaly otevřené, žluté zobáky směřovaly dovnitř.

A uprostřed kruhu vran byla mrtvola ženy.

Alespoň šerif Hazen se domníval, že je to žena; tělu chyběly rty, nos a uši.

Mrtvola ležela na zádech, doširoka otevřená ústa připomínala vchod do růžové jeskyně. Chumáč na blond odbarvených vlasů chyběl, někdo jej vyškubl; šaty měla roztrhané na nespočet tenkých, úhledných rovnoběžných proužků. Ze všeho čišela úpravnost, nikde sebemenší náznak nepořádku. Poloha hlavy vůči ramenům byla podivná. Hazen si pomyslel, že mrtvá má nejspíš zlomený vaz, ale na krku neviděl pohmožděniny, které by napovídaly zardoušení oběti. Kdyby měla zlomený vaz, tak by to někdo musel udělat jediným velmi silným trhnutím.

Oběť někdo zabil jinde, dospěl k závěru Hazen. Všiml si stopy v hlíně, vedla skoro ke kraji mýtiny a napovídala tomu, že tělo někdo táhl po zemi; pečlivě si prohlédl celou dráhu, spatřil mezi kukuřicemi mezeru a v ní jednu ulomenou lodyhu. To policisté neviděli. Tím jak po celém prostoru chodili sem a tam, sami některé stopy ničili. Otočil se na kapitána, chtěl ho na to upozornit. Potom se zarazil. Co se to se mnou děje? Vždyť to přece není můj případ. Nenesu žádnou odpovědnost. Až se něco pokazí, odnese to někdo jiný. V okamžiku, kdy bych otevřel pusu, bylo by to i na mně. Kdybych řekl: „Kapitáne, zničil jste důkaz,“ musel bych totéž za dva měsíce opakovat jako svědek nějakému přihlouplému obhájci u soudu. Protože ať teď řeknu cokoli, bude se to projednávat u soudu s maniakem, co tohle všechno provedl. A soud se konat bude. Takovejhle maniak jim určitě nebude dlouho unikat.

Zhluboka vdechl štiplavý kouř. *Nech to tak. Jen ať dělají chyby. Není to tvůj případ.*

Odhodil nedopalek a zašlápl ho. Další auto pomalu kodrcalo po přístupové cestě, čelní světla dopadala na kukuřici. Vůz zastavil na provizorním parkovišti a vystoupil z něj muž v bílém s černým kufříkem v ruce. Soudní lékař McHyde.

Šerif Hazen sledoval, jak si ten muž s přehnanou opatrností hledá cestu mezi suchými hroudami, aby si neumazal kalhoty. Prohodil pár slov s kapitánem a potom přešel k tělu. Chvilku si ho podrobně prohlížel z různých úhlů, potom poklekl a pečlivě přivázal plastikové sáčky na ruce a nohy oběti. Z černého kufříku vyndal nějaký nástroj – říká se tomu anální sonda, vzpomněl si šerif najednou. To už McHyde začal ohledávat mrtvolu. Měřil jí teplotu. Proboha. Tohle nebylo nic pro Hazena.

Podíval se nahoru na temnou oblohu, ale ptáci už byli dávno pryč. Alespoň oni dobře věděli, kdy opustit scénu.

Soudní lékař a zdravotníci v tu chvíli už připravovali mrtvou k převozu. A policisté vytahovali šípy s vránami ze země, označovali je štítky a ukládali do chladicích boxů. Šerif Hazen si uvědomil, že si musí odskočit. Sakramentský kafe. Ale bylo to něco víc: ze žaludku mu začala stoupat kyselina. Doufal, že se mu znovu neudělal žaludeční vřed. Ani v nejmenším se mu nechtělo zvracet před zraky těchhle týpků.

Rozhlédl se, aby se ujistil, že si ho nikdo nevšiml, a vklouzl do temné kukuřice. Kráčel mezerou mezi dvěma řadami, zhluboka dýchal, snažil se odejít dost daleko, aby jeho moč někdo neobjevil a neoznačil jako důkaz. Nemusel si ani moc zacházet, policisté nejevili zájem o cokoli mimo samotné místo zločinu.

Zastavil se hned za hranicí světla sodíkových lamp. Tam, v moři kukuřice, mu nesrozumitelné mumlání hlasů, slabé vrčení generátoru i místo bizarního násilného činu připadaly hodně vzdálené. Pocítil jemný vánek, byl to jen slabounký záchvěv dusného vlhkého a teplého vzduchu, ale i ten rozhoupal kukuřici kolem něj; zašustila. Zastavil se, nadýchl se nosem. Rozepnul si zip, zamručel a hlasitě močil na suchou zem. Nakonec se upravil – s hlasitým chřestěním služební zbraně, pout, obušku a klíčů.

Když se obrátil, ve svitu baterky se něco mihlo. Strnul, zasvítil si na řady kukuřice. A bylo to tam, hned ve vedlejší řadě. Podíval se pozorněji. Kus látky zachycený vysoko na jedné suché listové pochvě kukuřičného klasu. Z oděvu, který měla na sobě oběť. Posvítil si ještě na další klasy, ale už nic nenašel.

Narovnal se. Už zase se do toho míchám. Přece to není můj případ. Možná bych se o tom měl zmínit a možná bych měl nechat státní policisty, ať si to pěkně najdou sami. Pokud to vůbec má nějaký význam.

Když se vrátil zpátky na mýtinu, hned k němu přistoupil policejní kapitán. „Šerife Hazene, zrovna jsem vás hledal.“ V jedné ruce držel zařízení GPS, ve druhé topografickou mapu geologického průzkumu Spojených států a tvářil se úplně jinak než před chvílí. „Blahopřeju vám.“

„K čemu?“ zeptal se Hazen.

Kapitán ukázal na zařízení GPS. „Podle těchto údajů se nacházíme na pozemku města Medicine Creek. Přesně řečeno, pozemek města končí dvanáct stop odtud. Z toho plyne, že tohle je váš případ, šerife. Jsme tu, abychom vám pomohli, samozřejmě, ale případ je váš. A tak mi dovolte, abych vám poblahopřál jako první.“

Rozzářil se a podal mu ruku.

Šerif Dent Hazen si jeho ruky nevšímal. Vytáhl z náprsní kapsy krabičku cigaret, jednu vyndal, vložil ji mezi rty a zapálil si. Vdechl dým a potom promluvil, se slovy vypouštěl obláčky dýmu. „Dvanáct stop?“ opakoval. Ježíšikriste.“

Kapitán nechal svou ruku klesnout.

Hazen se rozhovořil. „Oběť byla zavražděna někde jinde a sem dopravena. Vrah prošel kukuřicí z týhle strany, přibližně posledních dvacet stop ji vlekl. Když půjdete tudy dozadu, na zlomené lodyze najdete kousek látky. Je to kus šatů oběti, ale na kukuřici uvízla moc vysoko, aby mohla oběť jít po zemi. Je jasný, že ji vrah musel nést na zádech. Možná na tom místě najdete moje stopy, odskočil jsem se jen vymočit; nenechte se tím vyvést z míry. A prokristapána, kapitáne, skutečně potřebujeme mít kolem všechny tyhle lidi? Tohle je místo zločinu, ne parkoviště u Wal-Martu. Chci, aby tu zůstal jen soudní lékař, fotograf a člověk, co shromažďuje důkazy. Ostatním řekněte, aby se stáhli.“

„Šerife, máme svůj protokol, který musíme respektovat – „

„Teď ale platí můj protokol.“

Kapitán polkl.

„Chci tady mít pár cvičenejch policejních psů s certifikátem, a to hned. Musí se vydat po stopě. A chci taky tým pro soudní shromažďování důkazů z Dodge.“

„Dobře.“

„A ještě něco.“

„Co?“

„Chci, aby vaši hoši zabránili vstupu kohokoli z médií. Hlavně si nepřeju, aby se sem dostaly vozy jakékoli televizní stanice. Nepouštějte je sem, dokud tu nebudeme hotoví.“

„A jak jim v tom máme zabránit?“

„Dejte jim třeba pokutu za překročení rychlosti. V tom jsou přece vaši hoši kovaný, ne?“

Kapitán sevřel ústa ještě pevněji. A když rychlost nepřekročí?“

Šerif Hazen se zazubil. „Ale voni rychlost překročí, to je jasný. To se klidně vsaďte.“

3

Zástupce šerifa Tad Franklin seděl nahrbený nad svým stolem, vyplňoval stohy papírů, kterým nerozuměl, a snažil se předstírat, že neukázněný hlouček televizních reportérů a jejich kolegů od novin těsně za oknem úřadu šerifa v Medicine Creek neexistuje. Tadovi se vždycky zamlouvalo, že šerifův úřad se nachází v přízemí bývalého levného jednotkového obchodního domu, odkud mohl zamávat na kolemjdoucí, poklábosit s přáteli a měl dokonalý přehled, kdo přichází nebo odchází. Teď se však naprosto jasně ukázaly i nevýhody takové polohy.

Ohnivě rudé světlo svítání na prahu dalšího horkého srpnového dne začalo zalévat ulici, zpravodajské vozy vrhaly na zem dlouhé stíny a slunce pozlatilo nešťastné obličeje reportérů. Byli vzhůru celou noc a všechno vypadalo hodně špatně. Neustále sice chodili do Maisie’s Diner přes ulici, ale jednoduchá strava jako by jen přidávala jejich mrzutosti.

Tad Franklin se pokoušel soustředit na své papírování, ale nedokázal ignorovat klepání na okno, otázky, občasné vulgární výkřiky. Pomalu už to bylo nesnesitelné. Jestli vzbudí šerifa Hazena, který si šel alespoň na chvíli zdřímnout dozadu do cely, bude možná ještě hůř. Vstal, nasadil co možná nejpřísnější výraz a prudce otevřel okno.

„Znovu vás žádám, abyste ustoupili od okna,“ řekl.

Jeho slova vyvolala tlumené neuctivé komentáře, nahlas vyřčené otázky, celkové podráždění všech přítomných. Podle poznávacích značek na vozech poznal, že reportéři nejsou zdejší: přijeli z Topeky, Kansas City, Tulsy, Amarilla a Denveru. No, tak se klidně mohou vydat zpátky domů a –

Za sebou uslyšel bouchnutí dveří a zakašlání. Otočil se a uviděl šerifa Hazena. Zíval a mnul si strniště na bradě, vlasy na jedné straně mu trčely. Uhladil si je, potom si oběma rukama nasadil klobouk.

Tad zavřel okno. „Promiň, šerife, ale ti lidi nechtějí odejít – „

Šerif znovu zívl, lhostejně mávl rukou a otočil se zády k houfu reportérů. Jeden z nich, zvláště rozzlobený, který stál hodně vzadu, si neodpustil hodně hlasité slovní výpady, z nichž bylo jasně slyšet výraz „miniatura nádeníka“. Hazen přešel ke kávovaru a nalil si šálek. Usrkl, zašklebil se a vyplivl kávu zpátky do hrnku, zakašlal, odplivl si také do hrnku a všechno vylil zpátky do kávovaru.

„Mám uvařit čerstvou kávu?“ zeptal se Tad.

„Ne, díky, Tade,“ odpověděl šerif a nevrle svého zástupce poplácal po rameni. Potom se obrátil čelem ke skupině za oknem. „Tyhle lidičky potřebujou materiál do zpráv v šest, nemyslíš? Přišel čas na tiskovou konferenci.“

„Na tiskovou konferenci?“ Tad nikdy v životě na tiskovce nebyl, natož aby v ní sehrál důležitou úlohu. „Jak se to dělá?“

Šerif se zasmál, na okamžik ukázal řadu žlutých zubů. „Vyjdeme ven a zodpovíme otázky.“ Šel ke starým proskleným dveřím a vystrčil hlavu.

„Tak jakpak se vám daří, lidičky?“

Jako reakce na jeho slova se zvedla vlna nesrozumitelné změti hodně nahlas položených otázek.

Zvedl ruku dlaní směrem k houfu reportérů. Stále měl na sobě uniformu s krátkými rukávy z předchozího večera a v podpaží se mu černal velký půlměsíc, jak se zpotil. Byl malý, trochu připomínal buldoka a něco v něm v ostatních vzbuzovalo respekt. Tad viděl, jak šerif dokázal rozvázat jazyk podezřelému téměř dvakrát vyššímu než on sám. *Nikdy se nedostaň do konfliktu s kýmkoli, kdo je menší než pět a půl stopy*, řekl si v duchu. Houf novinářů ztichl.

Šerif spustil ruku. ‚Já a můj zástupce Tad Franklin vám sdělíme stanovisko a odpovíme na dotazy. Všichni se budeme chovat jako civilizovaný lidi. Co vy na to?“

Novináři přistoupili blíž. Světla se rozžehla, mikrofony se vysunuly dopředu, ozvalo se cvakání diktafonů a clon na fotoaparátech.

„Tade, nalijeme těmto milým lidem čerstvou kávu.“

Tad se podíval na Hazena. Hazen zamrkal.

Zástupce šerifa uchopil konvici, podíval se dovnitř a rychle s ní zatřásl. Potom se natáhl po sloupečku kelímků, vyšel ze dveří a začal kávu rozlévat. Několik lidí si usrklo, všiml si i několika kradmých přičichnutí.

Jen pijte!“ zavolal bodře Hazen. „Ať se neříká, že v Medicine Creek nejsme pohostinný!“

Všichni se trochu rozhýbali, znovu upíjeli a několik novinářů se potají podívalo do kelímků. Káva jako by podmanila, ne-li narušila, ducha celé skupiny. I když sotva začalo svítat, už bylo nesnesitelné vedro. Neměli kam odložit kelímky, nikde nebyl odpadkový koš. A nápis na vnější straně dveří šerifovy kanceláře oznamoval ODHAZOVÁNÍ ODPADKŮ ZAKÁZÁNO POD POKUTOU 100 $.

Hazen si posunul klobouk, potom vyšel na chodník. Rozhlédl se, narovnal v ramenou, když zaslechl přetáčení filmů v aparátech a kamerách novinářů. Potom skupinu oslovil. Suchým policejním jazykem jim oznámil nález těla; popsal mýtinu, tělo a nabodnuté ptáky. Bylo to sice velmi ožehavé, ale šerifovi se podařilo pohovořit o všem velmi věcně, sem tam utrousil žoviální komentář způsobem, který neutralizoval většinu hrůzostrašných stránek celé události. Tad žasl, jak bezstarostný, dokonce okouzlující dokáže jeho šéf být, když chce.

Během dvou minut skončil. Po Hazenově proslovu následovala záplava hlasitých otázek.

Jeden po druhém, prosím; zvedněte ruku,“ řekl šerif. Je to jako ve škole. Kdo bude křičet, toho vyvolám jako posledního. Začněte vy.“ A ukázal na reportéra, který měl na sobě jen košili a byl hodně nápadně tlustý.

„Máte nějaké stopy nebo podezřelé?“

„Máme už několik velmi zajímavých hypotéz, které vyšetřujeme. Nic víc k tomu v tuhle chvíli nemůžu říct.“

Tad se na něj překvapeně podíval. Jaké hypotézy? Zatím neměli vůbec nic.

„Teď vy,“ řekl Hazen a ukázal na dalšího člověka.

„Byla oběť vraha místní?“

„Ne. Pracujeme na identifikaci, ale nebyla místní. Znám tady úplně každýho, za to vám osobně ručím.“

„Víte, jak ta žena byla usmrcena?“

„Doufáme, že nám to objasní pitva. Tělo jsme poslali do Garden City. Až dostaneme výsledky, budete první, kdo se je dozví.“

Časným ránem s rachotem projížděl ulicí dálkový autobus z Amarilla na sever, se skřípotem brzd zastavil před Maisie’s Diner. Tada to překvapilo: autobus tu skoro nikdy nestaví. Kdo by ještě mohl přijet do Medicine Creek v Kansasu nebo odtud odjíždět? Možná další chudí reportéři, kteří ani nemají na vlastní dopravu.

„Paní, vy tam. Jaká je vaše otázka, madam?“

Zarputile vyhlížející zrzka strčila Hazenovi k ústům mikrofon. „Jaké právní orgány jsou do případu zapojeny?“

„Státní policie je nám velmi nápomocná, ale vzhledem k tomu, že tělo bylo nalezeno na území města Medicine Creek, je to náš případ.“

„FBI?“

„FBI se nezapojuje do vyšetřování lokálních vražd a nepředpokládáme, že by projevila zájem zrovna o tuhle. Do případu jsme nasadili vysoce výkonný policejní zdroje z Dodge City včetně speciální kriminalistický laboratoře a skupiny, co se zabývají vraždama. Její příslušníci strávili celou noc na místě činu. Nemusíte se obávat, že jen já a Tad se pokusíme všechno vyřešit sami. Umíme dobře křičet a jsme odhodlaný křičet dost nahlas, abysme dostali, co potřebujeme k vyřešení tohodle případu. A rychle, samozřejmě.“ Usmál se a zamrkal.

Autobus se rozeřval, když se rozjel v oblaku prachu a výfukových plynů dieselového motoru. Hluk dočasně přerušil tiskovou konferenci. Když se prach usadil a kouř rozplynul, na chodníku stál osamělý člověk, na zemi vedle sebe měl položený malý kožený kufřík. Byl vysoký a hubený, celý v černém a v časném ranním světle vrhal stín přes polovinu Medicine Creek.

Tad se podíval na šerifa a všiml si, že toho muže také spatřil.

Neznámý se na ně upřeně díval přes ulici.

Hazen se vzpamatoval. „Další otázka,“ vyzval novináře energicky. „Smitty?“ Ukázal na vrásčitý obličej Smita Ludwiga, majitele a reportéra místních novin *Cry County Courier*.

„Máte nějaké vysvětlení pro tu, ehm, podivnou scénu? Nějakou teorii o uložení těla a různého příslušenství?“

„Příslušenství?“

„Jo. No víte, těch věcí kolem.“

„Zatím ne.“

„Mohl by to být nějaký druh satanského kultu?“

Tad se bezděčně podíval přes ulici. Muž v černém držel sice kufřík v ruce, ale pořád stál na stejném místě. Bez hnutí.

„Je docela možný, že se tím budeme zabejvat, samozřejmě,“ řekl Hazen. Je naprosto jasný, že máme co do činění s hodně nemocným jedincem.“

V tu chvíli si Tad všiml, že cizinec vkročil do ulice a nonšalantně míří k nim. Kdo to může být? Rozhodně nevypadá na reportéra, policistu, ani obchodního cestujícího. Tad Franklin měl dojem, že ze všeho nejvíc vypadá jako vrah. Možná *ten* vrah.

Neušlo mu, že i šerif upřeně hledí tím směrem a s ním i někteří účastníci tiskové konference.

Hazen vylovil z kapsičky u košile krabičku cigaret. Mluvil dál. „Nechci definitivně tvrdit, jestli se jedná vo kult, šílence, nebo něco jinýho. Chci jen zdůraznit – a Smitty, tohle bude pro tvoje čtenáře hodně zajímavý –, že máme co dělat s někým z jinýho města, možná i jinýho státu.“

Šerifův hlas zeslábl, když se ten neznámý zastavil u skupinky novinářů. Bylo už hodně teplo, ale on měl na sobě oblek z černé česané vlny, naškrobenou bílou košili a u krku pevně uvázanou hedvábnou kravatu. A přece vypadal studený jako psí čumák. Svýma bodavýma stříbrnýma očima upřeně hleděl na Hazena.

Rozhostilo se ticho.

Teď muž v černém promluvil. Ne hlasitě, ale jeho hlas jako by ovládal celou skupinu přítomných. „Nepodložená domněnka," pronesl.

Znovu bylo ticho.

Hazen pomalu otevřel krabičku cigaret, vyklepl jednu a dal si ji do úst. Neřekl nic.

Tad upřeně zíral na neznámého. Zdál se tak hubený – kůži měl téměř průhlednou a modrošedé oči tak světlé, až skoro jako by světélkovaly –, že mohl být oživlá mrtvola, vampýr, který před okamžikem opustil hrob. Pokud nebyl chodící mrtvola, tak se hodně podobal hrobníkovi. Ať už byla pravda jakákoli, rozhodně ten člověk měl v sobě cosi ze smrti. Tad zneklidněl.

Když si Hazen zapálil cigaretu, konečně promluvil: „Nevzpomínám si, že bych se ptal na váš názor, pane."

Muž vešel do skupinky lidí, ti se tiše rozestoupili, a zastavil se deset stop od šerifa. Znovu promluvil, měl silný jižanský přízvuk, sladký jako med. „Vrah pracuje za bezměsíčné temné noci. Beze stop se objevuje a zase mizí. Jste si skutečně tak jistý, šerife Hazene, že není z Medicine Creek?"

Hazen dlouze popotáhl z cigarety, vyfoukl proužek modrého dýmu směrem k neznámému a řekl: „A copak že jste takovej odborník?"

„Na tuto otázku vám raději odpovím ve vaší kanceláři, šerife." Muž zvedl ruku, čímž dal znamení, že by ho šerif a Tad měli uvést do služebny.

„Kdo sakra jste, že mě zvete do mý vlastní kanceláře?" zeptal se Hazen a pomalu začal ztrácet nervy.

Muž se na něj mírně podíval a odpověděl stejně nízko položeným, medovým hlasem. „Mohu poznamenat, šerife Hazene, že i na tuto stejně vynikající otázku bude nejlépe odpovědět v soukromí. Myslím kvůli *vám*."

Než mohl šerif zareagovat, otočil se muž v černém k reportérům. „Je mi líto, ale musím vám oznámit, že tato tisková konference skončila."

K Tadově naprostému ohromení se otočili a šourali se pryč.

4

Šerif zaujal místo za svým otlučeným umakartovým stolem. Tad se jako obvykle posadil na židli a celý se chvěl v očekávání. Cizinec v černém odložil kufřík u dveří a šerif mu nabídl tvrdou dřevěnou židli pro návštěvy, o níž prohlašoval, že přiměje každého podezřelého k přiznání během pěti minut. Muž se elegantně usadil, přehodil jednu nohu přes druhou, opřel se a podíval se na šerifa.

„Přines našemu hostovi kávu," řekl Hazen s mdlým úsměvem ve tváři.

V kávovaru už zbylo jen na půl šálku.

Muž kávu přijal, podíval se na ni, odložil ji na stůl a usmál se. „Jste nesmírně laskav, ale já piji jen čaj. Zelený čaj."

Tad si v duchu kladl otázku, jestli je ten chlap podivín, nebo třeba homosexuál.

Hazen si odkašlal, zamračil se a poposedl. „Tak dobrá, pane, nejlíp bude, když mi řeknete, kdo jste."

Muž téměř malátně vytáhl z kapsy saka koženou náprsní tašku a otevřel ji. Hazen se předklonil, bedlivě si ji prohlédl a s povzdechem se opřel do židle.

„FBI. No jistě. To jsem si mohl myslet." Podíval se na Tada. „Máme co do činění s velkými zvířaty."

„Ano, pane," řekl Tad. I když se nikdy v životě ještě nesetkal s agentem FBI, tenhle chlápek vypadal přesně opačně, než jak si takového agenta představoval.

„Tak fajn, pane, ehm – „

„Zvláštní agent Pendergast."

„Pendergast, Pendergast. Mám špatnou paměť na jména." Hazen si zapálil další cigaretu a pořádně z ní popotáhl. „Vy jste tu kvůli tý vraždě s vránama?" Při řeči vypouštěl z úst dým.

„Ano."

„A je to oficiální?"

„Ne."

„Takže je to na vlastní pěst."

„Zatím."

„Z které kanceláře jste?"

„Technicky jsem veden v kanceláři v New Orleansu. Ale pracuji, řekněme, ve zvláštním režimu." Mile se usmál.

Hazen se s notnou dávkou nepřátelství zeptal: „Jak dlouho tu zůstanete?"

„Dokud to potrvá."

Tad si pomyslel, *Dokud potrvá co?*

Pendergast se bledýma očima zadíval na Tada a usmál se. „Moje dovolená."

Tad nebyl schopen slova. Čte mi snad ten chlápek myšlenky?

„*Vaše dovolená?*" Hazen znovu poposedl. „Pendergaste, tohle je proti pravidlům. Budu potřebovat oficiální pověření z vaší domovské kanceláře. My tady nemáme amatérský detektivní klub."

Chvíli bylo ticho. Muž, který se jmenoval Pendergast, řekl: „Určitě si nepřejete, abych tu byl *oficiálně*, šerife Hazene, viďte?"

Když jedinou reakcí na jeho slova bylo ticho, pokračoval v milém tónu. „Nijak vaše vyšetřování nenaruším. Hodlám pracovat zcela nezávisle. Budu s vámi pravidelně konzultovat celou situaci a podělím se o informace, které by vám mohly být užitečné. Jakékoli, mmm, ‚vavříny' budou vaše. Nevyhledávám a ani bych nepřijal žádnou formu uznání. Vše co žádám, je úplně obyčejná laskavost při vymáhání práva."

Šerif Hazen se zamračil, podrbal se a znovu se zamračil. „Co se týče vavřínů, upřímně řečeno, je mi úplně jedno, kdo sklidí uznání. Chci jen chytit toho prevíta."

Pendergast uznale pokýval hlavou.

Hazen popotáhl z cigarety, vydechl kouř; zopakoval to ještě jednou. Přemýšlel. „Tak dobře, Pendergaste, tak tady na své dovolené dělejte totéž co v práci. Jen nevystupujte s žádným oficiálním stanoviskem a nemluvte s tiskem."

„To je samozřejmé."

„Kde bydlíte?"

„Doufal jsem, že mi v tomto ohledu poradíte."

Šerif se pobaveně zasmál. „U nás je jen jedno takový místo – v domě Krausových. Krausovy kaverny. Cestou sem jste jel kolem. Je to velkej starej dům v kukuřičným poli, asi míli na západ vod města. Stará Winifred Krausová pronajímá pokoje v horním

poschodí. Ne že by teď zrovna byl nějakej mimořádnej zájem. A umluví vás, abyste s ní šel na prohlídku jeskyně. Nejspíš budete první návštěvník po roce.“

„Děkuji vám,“ řekl Pendergast, vstal a uchopil svůj kufřík.

Hazen ho pozoroval. „Máte auto?“

„Ne.“

Šerif našpulil masitá ústa. „Svezu vás.“

„Rád se projdu.“

„Určitě? Je tam už skoro čtyřicet stupňů. A nepřipadá mi, že na takovou cestu máte vhodný oblečení.“ Hazen se teď usmíval.

„Skutečně je takové vedro?“ Agent FBI se otočil a natáhl se po klice, ale šerif měl ještě jednu otázku.

„Jak jste se vo tý vraždě tak rychle dověděl?“

Pendergast se zarazil. „Na základě ujednání mám v úřadovně jednoho člověka, který sleduje kabelové a e-mailové zprávy různých místních vyšetřovacích orgánů. Kdykoli dojde k trestnému činu v jisté kategorii, jsem okamžitě informován. Ale jak jsem již podotkl, jsem tu z osobních důvodů, nedávno jsem na východě uzavřel poměrně vyčerpávající vyšetřování. Tento případ ve mně spíše vzbudil zvědavost kvůli poněkud, mmm, zajímavému provedení.“

Při tónu, jímž ten muž vyslovil „zajímavé“, přeběhl Tadovi mráz po zádech.

„A vo jakou ‚jistou kategorii‘ tady jde?“ Do šerifova hlasu se znovu vrátil sarkasmus.

„Mnohonásobné zabití.“

„Ale prosím vás, zatím jsem viděl jen jednu vraždu.“

Muž se pomalu obrátil. Chladné šedé oči upřel na šerifa Hazena. Velmi tichým hlasem řekl: „Zatím.“

5

Winifred Krausová přestala vyšívat a vyhlédla z okna salonu. Naskytl se jí velmi podivný pohled. Přepadl ji neurčitý strach. Vysoký muž v černém oblečení kráčel středem cesty, v ruce nesl kožený kufřík. Byl několik set yardů od domu, ale Winifred Krausová měla dobrý zrak, takže viděla, že vypadá jako přízrak. Byl hubený a ve slunečním světle působil neskutečně. Vylekala se, protože si vzpomněla, jak jí kdysi dávno, to byla ještě malá, otec řekl, že právě takhle přijde smrt; že se to stane, až to bude nejméně očekávat: prostě po cestě přijde nějaký muž, vyjde po schodech a zaklepe na dveře. Muž v černém. A když se mu člověk podívá na nohy, uvidí místo bot kopyta. A potom ucítí pekelnou síru a oheň. Takhle přesně to bude vypadat a taková postava tě s křikem odnese do pekla.

Muž se blížil dlouhými, klidnými kroky, jeho stín před ním ukrajoval cestu. Winifred Krausová si v duchu opakovala, že je bláhová, je to přece jenom povídačka – a kromě toho smrt nenosí kufřík. Ale proč by někdo byl v tuhle roční dobu oblečený v černém? Ani pastor Wilbur v tomhle horku nechodí v černých šatech. A tenhle cizinec byl nejen v černém, ale v černém obleku, saku a všem, co k tomu patří. Že by něco prodával? Ale kde má tedy auto? Nikdo po Cry County Road nechodí pěšky – nikdo. Alespoň ne od jejího dětství. Tehdy, bylo to ještě před válkou, tudy z jara chodívali tuláci, měli namířeno na pole v Kalifornii.

Muž se zastavil na místě, kde vyježděná cesta ústila na makadamovou silnici. Podíval se jakoby přímo do salonu. Winifred automaticky odložila vyšívání. Teď vešel na přístupovou cestu a blížil se k domu. Vlasy měl sněhobílé, nesmírně bledou pleť a oblek temně černý…

Ozvalo se několik lehkých úderů klepadla na dveře. Winifred si zakryla ústa rukou. Měla bych otevřít? Měla bych počkat, až odejde? A *odejde* vůbec?

Čekala.

Zaklepání se ozvalo znovu, tentokrát naléhavěji.

Winifred se zamračila. Už stárnu a začínám se chovat pošetile. Zhluboka se nadechla, vstala z křesla, přešla salonem do předsíně, odemkla dveře a na škvíru je otevřela.

„Slečna Krausová?“

„Ano?“

Muž se skutečně poklonil. „Nejste náhodou slečna Winifred Krausová, která nabízí ubytování turistům? Bylo mi rovněž řečeno, že podáváte nejlepší domácí stravu v okresu Cry v Kansasu.“

„No, to ano.“ Winifred Krausová pootevřela dveře o trochu víc, potěšená, že ji místo smrti navštívil zdvořilý gentleman.

„Jmenuji se Pendergast.“ Podal jí ruku a Winifred ji po chvíli otálení přijala. Překvapilo ji, jak byla chladná a suchá.

„Trochu mě zarazilo, když jsem vás viděla přicházet po cestě. Tudy už nikdo pěšky nechodí.“

„Přijel jsem autobusem.“

V ten okamžik si Winifred vzpomněla na dobré vychování, otevřela dveře dokořán a ustoupila stranou. „Omlouvám se, pojďte dál. Dal byste si trochu ledového čaje? V tomhle obleku vám musí být vedro. Promiňte, neměli jste v rodině úmrtí –?“

„Ledový čaj bych si dal, děkuji vám.“

Winifred s pocitem zvláštního příjemného zmatení odběhla do komory, nalila čaj do sklenice s ledem, přidala snítku máty z truhlíku na parapetu, sklenku položila na stříbrný tác a vrátila se.

„Prosím, pane Pendergaste.“

„Jste velmi laskavá.“

„Posaďte se, prosím.“

Seděli v salonu. Zdvořilý muž si dal nohu přes nohu a upil čaj. Když ho teď Winifred viděla takhle zblízka, všimla si, že je mladší, než si zprvu myslela. Vlasy jí připadaly bílé, ale ve skutečnosti je měl pozoruhodně světlé. Byl docela hezký a také elegantní, když člověk přivykl jeho bledým očím a pleti.

„Pronajímám tři pokoje v horním patře,“ vysvětlila. „Koupelna je sice společná, ale teď tu zrovna nikdo jiný nebydlí – „

„Pronajmu si celé poschodí. Pět set dolarů týdně bude přijatelných?“

„No tedy!“

„Samozřejmě za svůj pokoj zaplatím zvlášť. Budu chtít jen lehkou snídani a občas odpolední svačinu a večeři.“

„To je poněkud vyšší suma, než obvykle vyžaduju. Nedělalo by mi dobře – „

Muž se usmál. „Obávám se, že zanedlouho zjistíte, že nejsem ideální nájemník.“

„Tak tedy dobře – „

Upil čaj, odložil sklenku na tácek a naklonil se. „Nechci vás šokovat, slečno Krausová, ale skutečně vám potřebuji říci, kdo jsem a proč jsem přijel. Ptala jste se mě na smrt. Nejspíš už víte, že tu smrt byla. Jsem zvláštní agent FBI a vyšetřuji vraždu v Medicine Creek.“ Jako výraz zdvořilosti jí ukázal služební odznak.

„Vražda!“

„Vy jste to neslyšela? Došlo k tomu na druhé straně města, přišlo se na to včera večer. Určitě o tom všem budou psát v zítřejších ranních novinách.“

„To je strašné!“ Winifred Krausová byla jako omámená. „Vražda? V Medicine Creek?“

„Bohužel. Nerozmyslela jste si to s pronájmem těch pokojů? Pokud ano, pochopím to.“

„Ale kdepak, pane Pendergaste. Vůbec ne. Za vaší přítomnosti budu mít větší pocit bezpečí, skutečně. Vražda, to je strašné…“ Otřásla se. „Kdo proboha –?“

„Jako zdroj informací o tomto případu vás bohužel budu muset zklamat. Mohl bych se podívat na pokoje? Nemusíte se mnou chodit nahoru.“

„Samozřejmě.“ Winifred Krausová se trochu napjatě usmála, když sledovala, jak muž odchází po schodech. Takový zdvořilý mladý gentleman a tak… Potom si vzpomněla na vraždu. Vstala a šla k telefonu. Možná Jenny Parkerová bude vědět víc. Zvedla sluchátko, vyťukala číslo. Vrtěla nevěřícně hlavou.

Pendergast se jen zběžně podíval a vybral si nejmenší pokoj – úplně vzadu – a položil kufřík na postel. Na prádelníku bylo otočné zrcadlo a před ním porcelánové umyvadlo a džbán. Otevřel horní zásuvku a z ní zavanula slabá vůně růžové vody a dubového dřeva. Zásuvka byla vystlána novinami ze začátku dvacátého století, byla v nich reklama na farmářské náčiní. V rohu stál nočník, víko položené staromódně vzhůru nohama. Stěny pokrývaly už hodně vybledlé tapety s motivem viktoriánských květin; lišty měly zelenou barvu a strop byl pobitý deskami zdobenými korálky. Krajkové záclony někdo ručně uháčkoval.

Vrátil se k posteli, jednou rukou se zlehka dotkl přehozu. Zdobila ho výšivka s růžemi a pivoňkami. Pozorně si prohlédl stehy. Ruční práce. Kdo tohle vyšíval – nepochybně slečna Krausová –, strávil na tom nejméně rok.

Pendergast stál bez hnutí, upřeně hleděl na výšivku, vdechoval starodávnou atmosféru ložnice. Potom se narovnal, přešel přes vrzavou prkennou podlahu ke starému oknu a podíval se ven.

Vpravo směrem dolů za domem uviděl ošuntělou nízkou kovovou střechu obchodu se suvenýry. Za ním ubíhal rozpraskaný cementový chodníček dolů k průrvě v zemi, ztrácel se v temnotě. Vedle obchodu spatřil oprýskaný nápis:

KRAUSOVY KAVERNY
NEJVĚTŠÍ JESKYNĚ V OKRESU CRY V KANSASU

PŘEJTE SI NĚCO U TŮNĚ NEKONEČNA
ZAHRAJTE SI NA KŘIŠŤÁLOVOU ZVONKOHRU
UVIDÍTE BEZEDNOU JÁMU
PROHLÍDKY DENNĚ V 10.00 A VE 14.00
TURISTICKÉ SKUPINY A AUTOBUSY VÍTÁNY

Zkusil otevřít okno a k jeho velkému překvapení to šlo velmi snadno. Vlhký teplý vzduch zavanul do místnosti a s ním i vůně prachu a pole. Krajkové záclony zavlály. Venku se až k horizontu rozprostíralo obrovské moře žluté kukuřice, občas přerušené vzdálenými obrysy stromů v nížině potoka Medicine. Hejno vran vzlétlo z bezmezných lánů a zase se sneslo dolů. Ptáci si pochutnávali na zralých klasech. Na západě se kupila bouřková mračna. Ticho bylo nekonečné jako krajina kolem.

V hale, dole u schodů, zavěsila Winifred Krausová telefon. Jenny Parkerová nebyla doma. Možná je ve městě a shání informace. Mohla bych jí zkusit zavolat znovu po obědě.

Napadlo ji, jestli by neměla tomu sympatickému muži, panu Pendergastovi, přinést další sklenici čaje. Jižané mají dobré způsoby; byla přesvědčená, že pijí spousty ledového čaje na rozlehlých stinných verandách. V tak horkém dni přišel pěšky až z města. Odešla do kuchyně, nalila čaj a vydala se s ním do schodů. Ale ne – měla bych mu dát dost času, aby si mohl vybalit své věci, nechat mu soukromí. Co mě to vůbec napadlo? Ta zpráva o vraždě mě úplně vyvedla z míry.

Otočila se a vracela se dolů. Ale znovu zůstala stát. Shora se ozval hlas. Pendergast něco říkal. Mluví snad na ni?

Winifred natahovala krk a poslouchala. Na chvilku dům ztichl. Potom Pendergast promluvil znovu, tentokrát jeho slovům přesně rozuměla.

„Výborně,“ zaslechla melodický hlas. „To je moc dobře.“

6

Silnice byla rovná jako první pohled zeměměřiče z devatenáctého století a lemovaly ji dvě nehybné stěny kukuřice. Zvláštní agent Pendergast kráčel po cestě, která se v horku tetelila, jeho nablýskané černé boty – ruční práce Johna Lobba ze St. James’s Street v Londýně – zanechávaly lehké otisky na lepkavém asfaltu.

Před sebou viděl, kudy těžká vozidla jezdila do kukuřičného pole a zase se z něj vracela, zanechávala po sobě na silnici hnědé koleje a hroudy hlíny. Když k tomu místu došel, odbočil na vyježděnou přístupovou cestu protaženou až k místu zločinu. Nohy se mu bořily do půdy na prach uschlé.

V místě, kde se rozšířila na provizorní parkoviště, stál vůz policejní hlídky, motor běžel, voda z klimatizace kapala na suchou hlínu. Žlutá páska omotaná kolem vysokých tyčí zatlučených do země znemožňovala přístup na inkriminované místo. V autě seděl policista a četl si paperback.

Pendergast k němu přistoupil a zaklepal na okénko. Muž sebou trhl, ale hned se vzpamatoval. Chvatně odložil knížku, vystoupil a postavil se proti němu. V horkém slunci mhouřil oči a ruce si zahákl do poutek na pásek na kalhotách. Zevnitř zavanul chladný vzduch.

„Kdo sakra jste?“ zeptal se policista. Ruce měl pokryté jemnými zrzavými chloupky a kožené boty mu při každém pohybu zavrzaly.

Pendergast mu ukázal služební odznak.

„Aha, FBI. Promiňte.“ Policista se ohlédl. „Kde máte auto?“

„Rád bych se podíval na místo činu,“ odpověděl Pendergast.

„Klidně. Ale stejně tam nic nezbylo. Všechno už odvezli.“

„To nevadí. Nenechte se rušit.“

„To je v pořádku, pane.“ Policista nastoupil znovu do vozu a zavřel dveře. Zjevně se mu ulevilo.

Pendergast prošel kolem a velmi opatrně podlezl žlutou pásku. Došel posledních dvacet yardů na místo původní mýtiny. Tam se zastavil a velmi pozorně se rozhlížel. Jak říkal policista, bylo tam pusto: zbyla jen hlína, strniště kukuřice a spousta otisků bot. Přesně uprostřed mýtiny zůstala skvrna, nijak zvlášť velká.

Několik minut stál Pendergast pod nemilosrdným sluncem bez hnutí. Pohyboval jen očima, když si prohlížel mýtinu. Potom sáhl do saka a vyndal fotografii těla z místa činu. Byl to záběr z bezprostřední blízkosti. Další fotografie zachytila celé místo, nabodané ptáky a les tyčí. Pendergast v duchu rychle rekonstruoval původní scénu a uložil si ji do paměti.

Čtvrt hodiny se ani nepohnul. Teprve potom uložil fotografie zpátky do saka a postoupil o krok dopředu, prohlížel si pahýl kukuřičné lodyhy u svých nohou. Někdo ji zlomil, neusekl. Pokračoval dál, zvedl další, potom třetí a čtvrtý. Všechny stonky byly ulámané. Vrátil se na okraj mýtiny, vybral si jednu kukuřičnou lodyhu, která byla celá. Poklekl a uchopil ji dole, ale ať se snažil sebevíc, nemohl ji zlomit.

Vydal se dál po samotné mýtině. Bylo úplně jedno, kam šlápl – víc už to místo poznamenat nemohl. Pohyboval se pomalu, několikrát se sehnul a zkoumal něco ve směsi kukuřice a suché hlíny. Občas něco sebral pinzetou, kterou vyndal z kapsy obleku, podíval se na to a zase to odhodil. Skoro hodinu takhle chodil po celé mýtině, skloněný ve žhavém slunci.

Nic si nenechal.

Nakonec došel na vzdálený konec mýtiny a vydal se dál do husté kukuřice. Někdo tam objevil pár kousků potrhané látky, které se zachytily na některých lodyhách. Nebylo těžké najít visačky, které označovaly místo nálezu.

Pendergast pokračoval podél té řady, ale všude bylo tolik lidských šlápot a otisků psích pacek, že bylo naprosto beznadějné snažit se cokoli vystopovat. Podle zprávy na stopu nasadili dvě skupiny barvářů, ale psi odmítali vydat se po stopě.

Zastavil se v kukuřičném lese, z kapsy vyndal ruličku lesklého papíru a rozvinul ji. Fotografie byla pořízená před činem z neidentifikovatelného bodu, záběr pole ze vzduchu. Kukuřice nerostla v rovných řadách, jak se zdálo při pohledu ze země, ale trochu uhýbala, opisovala topografii krajiny, vytvářela eliptické stezky, které připomínaly bludiště. Našel řadu, u které stál, a pečlivě opisoval její křivku. Potom se poměrně těžko prodral k další řadě kukuřice, poté ještě k další. Znovu se podíval na letecký snímek, našel stezku řady, u které právě stál. Ta byla mnohem lepší: vedla hodně daleko po rovné zemi a potom klesala k nížině u potoka Medicine, k bodu, kde se otáčel zpátky k městu.

Byla to jediná řada, která vedla až k potoku.

Pendergast procházel podél ní směrem od místa činu. Vedro už proniklo až do kukuřice, a protože nefoukal vítr, všechno jako by se připékalo. Jak se terén svažoval k vodě, vynořila se monotónní krajina kukuřice, rozprostírala se na ještě vzdálenější horizont. Celá ta nekonečnost působila nesmírně depresivně, Vzdálený potok se shluky neudržovaných a zpola uhynulých topolů jen podněcovaly pocit bezútěšnosti. Pendergast postupoval dál, občas se zastavil, aby si prohlédl lodyhu nebo kus hlíny. Sem tam něco sebral pinzetou, ale znovu to odhodil.

Konečně řada vyústila do údolí kolem potoka, kde kukuřice a polní hlína ustoupily písečnému břehu. Pendergast se zastavil a díval se dolů.

Ve tvrdém písku spatřil stopy: bosé a hluboko vtisknuté. Poklekl a jedné se dotkl. Velikost jedenáct. Zabiják byl hodně těžký.

Vstal a vydal se po stopách. Dovedly ho k potoku a potom zmizely. Na druhém břehu se neobjevily. Chodil kolem potoka, hledal místo, kudy vrah vyšel, ale nenašel nic.

Vrah šel hodně daleko po dně potoka.

Pendergast se vrátil do kukuřice a vykročil zpátky k mýtině. Město Medicine Creek bylo jako ostrov v moři: bylo by hodně těžké přijít nebo odejít, aniž by si vás někdo všiml. Každý znal každého a sto párů dychtivých očí vyhlížejících z verand a oken pozorovalo přijíždějící a odjíždějící auta. Jediná cesta, jak se dostat do města nepozorovaně, vedla právě tímto mořem kukuřice – dvacet mil od sousedního města.

Potvrdil se tak Pendergastův prvotní instinkt: vrah byl s velkou patrností mezi nimi, tady, v Medicine Creek.

7

Harry Hoch, druhý nejlepší prodejce farmářského vybavení v okrese Cry, už jen málokdy bral stopaře, ale v tomto případě se rozhodl udělat výjimku. Koneckonců ten gentleman ve smutečním oblečení u silnice vypadal velmi zarmouceně. Hochovi zemřela matka před rokem a moc dobře si pamatoval, jaké to je.

Zajel fordem na štěrk těsně za tím mužem a krátce zatroubil. Stočil okénko, když ten člověk přišel až k němu.

„Kampak máte namířeno, příteli?“ zeptal se Hoch.

„Do nemocnice v Garden City, pokud vás to nebude příliš obtěžovat.“

Harry sebou trhl. Chudák chlap. Okresní márnice byla ve sklepě. Ta věc se musela přihodit nedávno. „Vůbec mě to nevobtěžuje. Nastupte si.“

Nenápadně se podíval na svého pasažéra, když nastupoval. S tak bledou kůží se pořádně spálí, když si nedá pozor. A určitě taky není místní, to poznal hned podle přízvuku.

Jmenuju se Hoch. Harry Hoch.“ Natáhl k němu ruku.

Chladná suchá ruka vklouzla do jeho dlaně. „Těší mě. Jmenuji se Pendergast.“

Hoch čekal, že se dozví také křestní jméno, ale marně. Pustil jeho ruku a natáhl se, aby zesílil klimatizaci. Z průduchů zavanul velmi studený vzduch. Venku bylo jako v pekle. Zařadil rychlost a sešlápl pedál plynu, vyjel na silnici a zvýšil rychlost.

„Není vám vedro, Pendergaste?“ zeptal se Hoch po chvíli.

„Abych vám řekl pravdu, pane Hochu, vedro mi dělá dobře.“

„Jo, jasně, ale osmatřicet se stoprocentní vlhkostí?“ Hoch se zasmál. „Přímo na kapotě mýho auta byste si mohl usmažit vejce.“

„O tom nepochybuji.“

Chvíli bylo ticho. *Velmi podivný chlápek,* pomyslel si Hoch.

Nezdálo se, že by jeho pasažér rád společensky konverzoval, a tak Hoch zmlkl a věnoval se řízení. Stříbrný taurus uháněl po rovné silnici devadesátimílovou rychlostí, rozhoupal a rozechvěl kukuřici za sebou. Cesta byla stále stejná a nikde nebylo vidět jediného policistu. Harry na opuštěných silnicích druhé třídy rád jezdil hodně rychle. Kromě toho měl dobrou náladu: právě prodal Case 2388 Combine s lištou na šest řad kukuřice a s lapačem plev za 120 000 dolarů. To už byl třetí kombajn za léto a vydělal si tak na výlet do San Diega. Tam v Del Mar Blu celý víkend flámoval a rozdal si to s těmi ohavnými týpky. To tedy bylo něco!

V jednom místě se silnice rozšířila a vůz projel kolem skupiny ošuntělých pobořených domů, řady poschoďových cihlových budov, ponurých a beze střech, a sila nad vedlejší kolejí zarostlé plevelem.

„Co to je?“ zeptal se Pendergast.

„Crater v Kansasu. Nebo bych spíš měl říct *byl*. Před třiceti lety to bylo skutečné město. Jen jednoduše vyschlo. Jako spousta dalších. Vždycky to probíhá stejně. Nejdřív se zavře škola. Potom prodejna potravin. Po ní zmizí dodávky od farmářů. Poslední na řadě je poštovní směrovací číslo. Ne, to není tak docela pravda: poslední na řadě je hospoda. Tak to je v celým okrese Cry. Včera Crater. Zejtra DePew. A další den – kdo ví? Možná Medicine Creek.“

„Sociologie umírajících měst musí být dost složitá,“ řekl Pendergast.

Hoch si nebyl jistý, co tím Pendergast myslí, a neriskoval žádnou odpověď.

Za necelou hodinu se na horizontu vynořila sila s výtahem v Garden City jako odulé mrakodrapy; město samo bylo hodně nízké, ploché a neviditelné.

„Zastavím vám přímo u nemocnice, pane Pendergaste," řekl Hoch. „A ještě něco – upřímnou soustrast, ať vám umřel kdokoli. Doufám, že to nebyla předčasná smrt."

Když se objevila nemocnice z oranžových cihel, obklopená spoustou třpytivých aut, Pendergast odpověděl: „Čas je bouře, v níž se všichni ztrácíme, pane Hochu."

Hochovi trvalo půl hodiny rychlé jízdy se staženými okénky, než se zbavil mrazivého pocitu na těle.

Šerif Hazen měl na sobě lékařský plášť o dvě čísla větší a papírovou čepici, v níž si připadal komicky. Stál a hleděl na pojízdné lehátko. Na palci pravé nohy se pohupovala visačka, ale jméno na ní nemusel číst. Paní Sheila Sweggová, dvakrát rozvedená, bezdětná, dvaatřicet let, bytem 40A Whispering Meadows Trailer Estate, Bromide, Oklahoma.

A teď ležela na nerezovém stole, rozříznutá jako zvíře, orgány úhledně narovnané u těla. Horní část lebky měla odstraněnou a mozek vězel vedle v temenní kosti. Zápach rozkladu byl zdrcující: v rozpáleném kukuřičném poli ležela dobrých čtyřiadvacet hodin, než se tam dostal. Soudní lékař, bystrý mladý muž McHyde, byl skloněný, spokojeně odřezával a rozřezával tělo a do mikrofonu nad sebou chrlil záplavu slov v medicínském žargonu. Ještě takových pět let, pomyslel si Hazen, a štiplavé kyseliny z něj sloupnou to pozlátko veselí.

McHyde přešel od trupu k hrdlu a rozpáral je drobnými pohyby pravou rukou. Při některých řezech byl slyšet praskavý zvuk, který se Hazenovi ani v nejmenším nezamlouval. Zalovil v kapse, hledal cigaretu. Uvědomil si, že na stěně visí cedule zakazující kouření, a tak si vzal lahvičku mentholatu, pár kapek si ho nanesl pod každou nosní dírku a soustředil se na něco jiného: Jayne Mansfieldovou ve filmu *Dívka si nemůže pomoci*, na protančenou noc v Deeper Elks Lodge, neděle strávené na rybách ve státním parku Hamilton Lake. Na cokoli, jen ne na ostatky Sheily Sweggové.

„Hmm," řekl soudní lékař, „podívejte se na tohle."

Příjemné myšlenky byly ve chvíli ty tam. „Na co?" zeptal se Hazen.

„Přesně jak jsem předpokládal. Zlomená jazylka. Vidíte tu roztříštěnou jazylku? Na krku měla sotva patrné podlitiny a tohle to potvrzuje."

„Někdo ji uškrtil?"

„Ne tak docela. Někdo krk uchopil a zlomil jedním pohybem. Zemřela následkem poranění páteře, ještě než ji mohl někdo uškrtit."

Cvak, cvak, cvak.

„Síla to byla obrovská. Koukněte se na tohle. Prstenčitá chrupavka je úplně oddělená od štítné chrupavky i membrány. Nikdy jsem nic takového neviděl. Průdušnicové prstence jsou rozdrcené, krční obratle vlomené dovnitř, okamžik, na čtyřech místech. *Pěti* místech."

„Věřím vám, doktore," řekl Hazen a odvrátil oči.

Lékař vzhlédl a usmál se. „První pitva, co?"

Šerif v sobě potlačil podrážděnost. „Samozřejmě že ne," lhal.

„Člověk si na to těžko zvyká, já vím. Zvlášť když se začíná s někým trochu uleželým. Léto není dobré období. Vůbec ne."

Když se doktor vrátil ke své práci, Hazen poznal, že za ním někdo je. Obrátil se a povyskočil: stál tam Pendergast, vynořil se odnikud.

Lékař překvapeně vzhlédl. „Pane? Promiňte, my tady – „

„To je v pořádku," řekl Hazen. „Je od FBI, pracuje na případu pod mým vedením. Zvláštní agent Pendergast."

„Zvláštní agente Pendergaste," oslovil jej soudní lékař poněkud ostrým tónem, „mohl byste se laskavě identifikovat na zvukový záznam? A vezměte si na sebe plášť a roušku, pokud vám to není proti mysli. Jsou tamhle."

„Jistě."

Hazen nechápal, jak to Pendergast vlastně dokázal – bez auta a vůbec… Ale nebylo mu proti srsti, když ho viděl. Napadalo ho, zdaleka ne poprvé, že mít Pendergasta na případu by mohlo být užitečné. Dokud bude respektovat postupy.

Pendergast se po chvilce vrátil, velmi zkušeně vklouzl do pláště. Lékař teď zkoumal obličej oběti, odlupoval ho v tlustých lalocích a stahoval z lebky. Už předtím bylo dost strašné, když chyběl nos, rty a uši. Hazen upřeně hleděl na pruhy svalů, bílé vazy, tenké žluté vrstvy tuku. Panebože, bylo to děsivé.

„Mohu?" zeptal se Pendergast.

Doktor ustoupil a Pendergast se naklonil, byl tak tři palce od zapáchajícího, oteklého beztvarého obličeje. Díval se na krvavá místa, kde kdysi byly nos a rty. Skalp byl odloupnutý, ale Hazen viděl odbarvené blonďaté vlasy s černými kořínky. Potom Pendergast odstoupil. „Zdá se, že amputace byla provedena primitivním nástrojem."

Doktor zvedl obočí. „Primitivním nástrojem?"

„Navrhoval bych povrchové mikroskopické vyšetření a opatřit komplexní snímky. Část skalpu byla odtržena, toho jste si nepochybně všiml."

„Správně. Dobrá." Lékaře taková rada podráždila.

Hazen se musel usmát. Agent doktora ztrapňoval. Ale jestli měl Pendergast pravdu… Nezeptal se, jaký druh „primitivního nástroje" měl na mysli. Cítil, jak mu obsah žaludku začíná stoupat vzhůru a okamžitě se v duchu vrátil k Jayne Mansfieldové.

„Nějaké stopy po rtech, uších a nose?" zeptal se Pendergast.

„Policii se nepodařily najít," řekl soudní lékař.

Hazen byl rozmrzelý při takových kritických slovech. Soudní lékař byl u všeho celé odpoledne, měl neustále jízlivé poznámky o nedostatcích Hazenovy zprávy a potažmo k jeho policejní práci. Faktem bylo, že ve chvíli, kdy se do toho pustil, už to všechno státní policie pořádně zvorala.

Doktor pokračoval v pitvání pozemských ostatků Sheily Sweggové. Pendergast začal kroužit kolem stolu, díval se nejprve na jeden orgán, potom na další. Ruce měl složené za zády, jako by si prohlížel sochu v muzeu. Přešel k visačce na palci u nohy.

„Vidím, že znáte totožnost."

„Jo," odpověděl Hazen a zakašlal. „Nějaká ubožačka z Oklahomy. Našli jsme její auto, je to taková korejská herka, co jezdí na rejži. Schovala ji v kukuřici pět mil na druhou stranu od Medicine Creek."

„Máte tušení, co tam dělala?"

„V kufru auta jsme objevili pár lopatek a špičáků. Asi hledala nějaký starý relikvie – takoví lidé se po Mohylách potloukají pořád, hledají v zemi starý indiánský předměty."

„Takže je to tady běžné?"

„Tady zase tak moc ne, ale některý lidi se tím živí, jezdí z jednoho státu do druhýho a plení starý místa, aby měli co prodat na bleším trhu. Každou mohylu, bitevní pole nebo pahorek od Dodge City až po Kalifornii už navštívili. Vůbec se nestydí dělat něco takovýho!“

„Má ta žena nějaký záznam?“

„Takovou blbost. Podvod s kreditní kartou, prodej falešnejch serepetiček přes eBay, nějaký švindlování s pojištěním, ale jen za pár drobnejch.“

„Udělal jste úžasný pokrok, šerife.“

Hazen odměřeně přikývl.

„No,“ řekl doktor, „tak tady jsme hotoví. Chce se někdo na něco zeptat, nebo máte speciální požadavky?“

„Ano,“ řekl Pendergast. „Zajímají mě ptáci a šípy.“

Jsou v lednici. Chcete je vidět?“

„Moc rád.“

Doktor zmizel a za okamžik se vrátil s dalším pojízdným lehátkem, na němž ležely vrány pečlivě narovnané v řadách, každá měla identifikační visačku na drápu. Vedle nich hromada šípů, na nichž byli ptáci nabodnuti.

Pendergast se nad ně sehnul, natáhl ruku a potom se zarazil. „Mohu?“

„Jen račte.“

Rukou v latexové rukavici zvedl jeden šíp a pomalu ho otáčel.

„Takovéhle repliky najdete skoro u každé benzinové pumpy odtud až po Denver,“ řekl McHyde.

Pendergast dále otáčel šípem na světle. Potom řekl: „Tohle není replika, doktore. Tohle je pravý rákosový šíp jižních Čejenů s pery letky orla bělohlavého, zakončený hrotem z rohovce typu II Plains Cimarron. Zařadil bych to do období mezi roky 1850 a 1870.“

Hazen zíral na Pendergasta, když uložil šíp zpátky. „Všechny?“ zeptal se.

„Všechny. Zcela zjevně pocházejí z jedné sady. Kolekce takovýchto originálních šípů v tak skvělém stavu by se v Sotheby’s prodala nejméně za deset tisíc dolarů.“

V následném tichu Pendergast zvedl jednoho ptáka a jemně s ním otáčel, ohmatával ho. „Zdá se, že je úplně rozdrcený.“

„Skutečně?“ Lékařův hlas byl ostražitější a podrážděnější.

„Ano. Má polámané všechny kosti. Je na kaši.“ Vzhlédl. „*Máte v úmyslu* provést pitvu, že, doktore?“

Doktor odfrkl. „Celých dvou tuctů? Uděláme pitvu jednoho nebo dvou.“

Já bych vám vřele doporučoval pitvat všechny.“

Doktor odstoupil od lehátka. „Agente Pendergaste, nechápu účel vaší přítomnosti, jen mě okrádáte o čas a daňové poplatníky o peníze. Jak jsem řekl, provedeme jednu nebo dvě pitvy.“

Pendergast položil ptáka zpátky, uchopil dalšího a prohmatal ho, potom dalšího. Nakonec vybral jednoho. Ještě než mohl doktor něco namítnout, vzal z chirurgického tácku skalpel a zespoda provedl dlouhý rozvážný řez.

Doktor se vzpamatoval. „Tak moment! Nejste oprávněný – „

Hazen se díval, jak Pendergast vyjímá vráně žaludek. Agent se na okamžik zastavil, skalpel v ruce.

„Okamžitě toho ptáka položte,“ poručil mu lékař zlostně.

Pendergast jedním tahem rozřízl ptačí žaludek. Mezi rozkládajícími se kukuřičnými zrny byl zdeformovaný narůžovělý předmět a Hazen si v tu chvíli uvědomil, že je to lidský nos. Znovu se mu udělalo nevolno.

Pendergast vrátil vránu na vozík. „Nechám nález rtů a uší ve vašich schopných rukou, doktore,“ řekl, sundal si rukavice, roušku a plášť. „Zašlete mi laskavě kopii své závěrečné zprávy. Na adresu šerifa Hazena.“

A vyšel z místnosti, aniž by se jedinkrát ohlédl.

8

Smit Ludwig seděl za pultem Maisie’s Diner, před ním na talíři zůstal vychladlý plátek sekané, které se sotva dotkl, a míchal si kávu v šálku. Bylo šest hodin, měl napsat článek, ale nemohl s tím hnout. Možná, napadlo ho, je ten příběh příliš silný. Možná to prostě nedokážu. Možná za celé roky psaní o veletrzích klubu mládeže vzdělávání v zemědělství, o domácí ekonomice a sem tam o automobilové nehodě jsem jednoduše ztratil jiskru. Možná jsem ji ani nikdy neměl.

Stále míchal kávu.

Přes prosklenou čelní stěnu Maisie’s viděl zavřené dveře šerifovy kanceláře na druhé straně ulice. Panebože, jak se mi ten útočný primitiv šerif dostal pod kůži! Nepodařilo se mi z něj vypáčit ani jedinou informaci. Ani státní policie mi nic neřekla. Dokonce mi neumožnili ani telefonicky hovořit se soudním lékařem. Jak to jenom udělali z *New York Times*? Určitě je to tím, že jsou tak velcí a mocní a nemluvit s nimi je horší než s nimi mluvit.

Podíval se na svoji kávu. Problém je, že novin *Cry County Courier* se nikdo nebojí. Působí spíš jako místní žert. Jak by mě mohli respektovat jako reportéra, když k nim druhý den přijdu s nabídkou inzerce a následující den sedím za volantem dodávky, protože řidič Pol Ketchum musel odvézt svoji manželku na chemoterapii do Dodge City?

Teď se před ním rýsoval největší příběh celé jeho kariéry a on neměl co dát do zítřejšího čísla. Nic. Samozřejmě může znovu napsat jinými slovy to, o čem informoval včera, zpracovat to z jiného úhlu, naznačit něco o stopách, pohrát si trochu s citacemi „no comment“ a připravit tak ucházející číslo. Ale surovost, s jakou k tomu činu došlo, probrala ospalý Medicine Creek a lidé chtěli vědět víc. Kus jeho já se chtělo chopit příležitosti, odvést dobrou práci. Kus jeho já chtělo – když se mu teď konečně naskytla příležitost – být opravdovým novinářem.

Usmál se pro sebe a zavrtěl hlavou. Tak jsem tady, manželka mi zemřela, dcera už dávno odešla na zelenější pastviny západního pobřeží, mám noviny, které prodělávají, a brzy mi bude šedesát pět. *Opravdový novinář.* Na to už je trochu pozdě. Co sis myslel?

Ludwig zaregistroval, že se tiché mumlání v restauraci najednou změnilo. Koutkem oka spatřil černou postavu, která postávala před Maisie’s. Byl to ten agent FBI a prohlížel si menu přilepené na skle. Potom se vydal ke dveřím a otevřel. Maličký zvonek se rozezvučel.

Smit Ludwig se lehce pootočil na židli. Možná ještě všechno není ztracené. Možná se mu podaří něco dostat z agenta. Připadalo mu to nepravděpodobné, ale zkusit to rozhodně může. Stačil by mu i maličký drobínek. I s tím dokáže Smit Ludwig dělat divy.

Ten chlap od FBI – jak se jmenuje? – se posadil na lavičku u zdi a Maisie se vydala směrem k němu, aby si mohl objednat. Maisie bylo slyšet velmi dobře, její dunivý hlas se nesl do všech koutů restaurace, ale musel napínat uši, aby zaslechl agentovy tiché odpovědi.

„Modrej talíř speciál,“ zaduněla Maisie, „je sekaná.“

„Samozřejmě,“ řekl muž od FBI. „Sekaná.“

„Jo. Sekaná s bílou vomáčkou, bramborová kaše s česnekem – domácí, ne koupená v krabici – a zelený fazolky jako obloha. Zelený fazolky obsahujou železo a vy byste určitě nějaký železo potřeboval.“ Ludwig musel potlačit úsměv. Maisie se pokaždé takhle zhurta pustila do kohokoli cizího a nebyla spokojená, pokud do odchodu nepřibral alespoň deset liber.

„Vidím, že máte vepřové na fazolích,“ řekl ten muž. „Jaký typ luštěniny přesně podáváte?“

„Luštěniny? V *našem* vepřovém na fazolích nejsou žádný luštěniny! Používáme výhradně čerstvý suroviny. Nejdřív vhodím do hrnce červený fazole na kus bůčku, přidám melasu, koření a potom je přes noc vařím na hodně mírným vohni. Fazole se vám v puse jen rozplývají. Je to jedno z nejvoblíbenějších jídel u nás. Takže vepřový na fazolích?“

Začalo to být docela zábavné. Ludwig se ještě o kousek otočil, aby celou scénu co nejlépe viděl.

„Bůček, proboha, ano, to je pěkné…,“ opakoval agent bezvýrazně. „A smažené kuře?“

„Obalovaný do dvojitýho kukuřičnýho těstíčka Maisie’s speciál, smažený dozlatova a dokřupava, přelitý bílou vomáčkou. Výborně se hodí k našim speciálním hranolkům ze sladkejch brambor.“

Muž se podíval z jídelního lístku na Maisie a zase zpátky s podivně prázdným výrazem v obličeji. Potom promluvil. „Tady určitě máte to nejlepší hovězí Angus, že?“

„Samozřejmě. Steak umím připravit na spoustu způsobů. Smaženej, smaženej jako kuře, grilovanej, na roštu nebo pečenej v troubě. S hranolkama Velveeta speciálně ke steaku a s božským zeleným salátem. Krvavej, střední nebo dobře propečenej. Jen si řekněte, jak ho chcete, a jestli to nedokážu, tak vlastně ani nežiju.“

„Neměla byste náhodou řez ze svíčkové?“ zeptal se. Muže s hedvábným hlasem skoro jako máslo, jak si Ludwig všiml, nadšeně poslouchala nejmíň polovina hostů.

„To si pište! Svíčková, filet, plátek New York, řekněte si, všechno máme.“

Dlouho bylo naprosté ticho. „Říkáte, že jste ochotná připravit steak v jakékoli úpravě?“

„Přesně tak. My o svý zákazníky náležitě pečujeme.“ Maisie se podívala na Smita Ludwiga. Rychle se usmál. „Že mám pravdu, Smitty?“

„Máš pravdu, Maisie,“ odpověděl. „Sekaná je samo nebe.“

„Tak by ses do toho měl pustit a sníst ji!“

Ludwig přikývl, stále se usmíval.

Maisie se obrátila zpátky na muže od FBI. „Řekněte mi, jak to máte rád, a já vám to moc ráda připravím.“

„Mohla byste mi laskavě přinést ukázat nějakou tu výtečnou svíčkovou, asi tak šest uncí, jen abych se na ni mohl podívat?“

Maisie při jeho žádosti ani nemrkla. Jestli ten chlápek chce vidět steak, než mu ho připraví, tak uvidí steak, než mu ho připraví. Ludwig ji pozoroval, jak odchází dozadu a vrací se s pěkným filetem. Věděl, že nejlepší kousek schová Tadu Franklinovi, pro kterého má velikou slabost.

Položila talíř muži pod nos. „Tady to máte. A stejně pěkný maso dostanete až v Denveru, to vám garantuju.“

Agent FBI se podíval na steak, vzal nůž a vidličku a odkrojil kousek tuku na jedné straně. Potom jí talíř vrátil. „Byl bych vám vděčný, kdybyste ho umlela, stroj nastavte laskavě na prostřední stupeň.“

Ludwig se zarazil. Nechat takhle nádherný filet projít strojkem na maso? Jak teď Maisie zareaguje? Až se mu zatajil dech.

Maisie upřeně zírala na agenta FBI. V restauraci bylo ticho. „A jak byste si přál ten, ehm, hamburger připravit?“

„Syrový.“

„Myslíte hodně málo propečenej?“

„Myslím syrový, když dovolíte. Prosím vás, přineste mi ho s celým syrovým vejcem ve skořápce a ještě najemno nasekaným česnekem a petrželkou.“

Maisie viditelně polkla. „Přejete si sezamovou, nebo vobyčejnou housku?“

„Žádnou housku, děkuji vám.“

Maisie přikývla, obrátila se a potom – s jediným ohlédnutím – vzala talíř a zmizela v kuchyni. Ludwig se díval, jak odešla, chvilku počkal a potom se do toho pustil. Zhluboka se nadechl, vzal si hrnek kávy, přešel restauraci a zastavil se před agentem FBI. Muž vzhlédl a upřel na Ludwiga dlouhý chladný pohled dvou nesmírně bledých očí.

Ludwig natáhl ruku. „Smit Ludwig. Vydavatel novin *Cry County Courier*.“

„Pane Ludwigu,“ řekl ten muž a zdvořile mu potřásl nabídnutou rukou. Jmenuji se Pendergast. Posaďte se. Dnes brzy ráno jste byl na tiskové konferenci. Musím poznamenat, že jste kladl zasvěcené otázky.“

Ludwig zrůžověl při tak nečekané chvále a usedl naproti.

Maisie se znovu objevila v otočných kuchyňských dveřích. V jedné ruce nesla talíř s hromádkou čerstvě namleté svíčkové, ve druhé talíř se zbývajícími přísadami a vajíčkem ve stojánku. Vše položila před Pendergasta.

„Ještě něco?“ zeptala se. Tvářila se ublíženě – a kdo by nebyl, pomyslel si Ludwig, když se tak pěkný kus svíčkové prožene strojkem na maso?

„To bude všechno, děkuji mockrát.“

„Naším cílem je vyhovět.“ Maisie se pokusila o úsměv, ale Ludwig viděl, že je celá zničená. Tohle pro ni bylo něco úplně cizího.

Ludwig – společně s celou restaurací – sledoval, jak Pendergast nasypal česnek na syrové maso, přidal sůl a pepř, nahoru rozklepl syrové vajíčko a všechny přísady pečlivě smíchal. Potom vidličkou vytvaroval úhlednou hromádku, posypal ji petrželkou, opřel se do židle a spokojeně si prohlížel výsledek.

Najednou Ludwig pochopil. „Tatarský biftek?“ zeptal se a pokynul směrem na talíř.

„Ano.“

„Viděl jsem, jak ho někdo připravoval na Food Network. Jaké to je?“

Pendergast zvedl způsobně jedno sousto k ústům, žvýkal s přivřenýma očima. „Jediné co chybí – ‘97 Léoville Poyferré.“

„Vážně byste měl ochutnat sekanou,“ odpověděl Ludwig tišším hlasem. „Maisie má svoje silné i slabé stránky: sekaná je její silná stránka. A je setsakra dobrá.“

„Budu o tom uvažovat.“

„Odkud jste, pane Pendergaste? Nedokážu přesně zařadit váš akcent.“

„Z New Orleansu.“

„To je náhoda! Jednou jsem tam jel na masopustní úterý.“

„To je moc hezké. Na tom jsem nikdy nebyl.“

Ludwig se zarazil, úsměv mu ztuhl ve tváři. Přemýšlel, jaké příhodnější téma hovoru zvolit. Kolem něj se znovu ozval tichý hovor.

„To zabití námi všemi skutečně otřáslo,“ řekl ještě tišším hlasem. „Nic takového se v ospalém Medicine Creek ještě nestalo.“

„Ten případ má velmi zvláštní rysy.“

Zdálo se, že Pendergast nežvýká. Ludwig dopil kávu a zvedl šálek nad hlavu. „Maisie! Ještě jednu!“

Maisie přišla s konvicí a dalším šálkem. „Musíš se trochu naučit způsobům, Smite Ludwigu,“ řekla, dolila mu kávu a nalila Pendergastovi. „Takhle bys to svojí mámě určitě neřek.“

Ludwig se zasmál. „Maisie mě posledních dvacet let učí vybraným způsobům.“

„Je to ztracenej případ,“ řekla Maisie, když odcházela.

Společenský rozhovor se nevydařil. Ludwig se rozhodl zvolit přímočarou strategii. Vyndal z kapsy zápisník a položil ho na stůl. „Máte chvilku na několik otázek?“

Pendergast se zarazil, vidličku s tatarským biftekem nedonesl ani k ústům. „Šerif Hazen by byl raději, kdybych s nikým od tisku nehovořil.“

Novinář ztišil hlas. „*Potřebuju* něco do zítřejšího vydání. Místní lidé trpí. Jsou vyděšení. Mají právo na informace. *Prosím*.“

Zmlkl, i jeho samotného překvapila hloubka citu v jeho komentářích. Oči agenta FBI se na něj upřely, připadalo mu, že na několik minut. Nakonec Pendergast položil vidličku a promluvil, dokonce ještě tišeji než Ludwig.

„Podle mého názoru je zabiják místní.“

„Jak to myslíte – místní? Že je z jihozápadního Kansasu?“

„Ne. Z Medicine Creek.“

Ludwig cítil, jak bledne. To není možné. Zná všechny lidi ve městě. Agent FBI se šeredně mýlí.

„Co vás vede k takovému tvrzení?“ zeptal se chabě.

Pendergast dojedl a pohodlně se opřel. Odsunul kávu a začetl se do jídelního lístku. „Jaká je zmrzlina?“ zeptal se se slabou, ale jasnou nadějí v hlase.

Ludwig zašeptal: „Niltona Brand Xtra smetanová.“

Pendergast pokrčil rameny. „Broskvový nápoj?“

„Z plechovky.“

„Koláč – kšá, moucho –?“

„Ten si nedávejte.“

Pendergast odložil menu.

Ludwig se naklonil dopředu. „Dezerty nejsou silnou stránkou Maisie. Ona je spíš typ na maso a brambory.“

„Aha.“ Pendergast se na něj znovu zadíval svýma bledýma očima. Potom promluvil: „Medicine Creek je izolovaný jako ostrov v širém Pacifiku. Nikdo nemůže po cestě přijít ani odejít, aniž by si toho někdo nevšiml, a z Deeperu, což je nejbližší město s motelem, je to dvacet mil pěšky přes kukuřičné pole.“ Odmlčel se, lehce se pousmál a potom se zadíval na zápisník. Jak vidím, neděláte si poznámky.“

Ludwig se nervózně zasmál. „Řekněte mi něco, co mohu otisknout. Všichni v tomto městě jsou neochvějně přesvědčeni o jednom: vrah a oběť jsou ‚odjinud‘. Máme tu sice také potížisty, ale věřte mi, ne vrahy.“

Agent FBI se na něj zvědavě podíval. „Co přesně znamená ‚potíž‘ v Medicine Creek?“

Ludwig si uvědomil, že pokud chce získat nějaké informace, bude muset na oplátku také nějaké poskytnout. Jenomže neměl příliš co nabídnout.

„Občas domácí násilí. V sobotu v noci výtržnosti opilců, akcelerační závody na Cry Road. Loni jsme měli nějaké těžkosti v továrně Gro-Bain, zkrátka takové věci.“

Odmlčel se. Pendergast pravděpodobně očekával něco víc.

„Děti čichají aerosoly, občas se někdo předávkuje drogami. Vždycky jsou tu problémy s nechtěným těhotenstvím.“

Pendergast zdvihl obočí.

„Většinou se to vyřeší sňatkem. Za starých časů někdy dívku poslali pryč, aby porodila dítě a dala je k adopci. Však víte, jak to chodí na malém městě jako je tohle, mladí tu nemají moc co dělat, kromě – „ Ludwig se usmál při vzpomínce na dny, kdy on a jeho manželka chodili na střední školu, jak o sobotách večer parkovali u potoka, okénka mívali zamlžená… Připadalo mu to strašně dávno, doba, která je nenávratně pryč. Setřásl vzpomínku. „Tak tohle byly všechny naše místní potíže. Až dodnes.“

Agent FBI se usmál a naklonil se dopředu, mluvil tak tiše, že ho Ludwig sotva slyšel. „Oběť byla identifikována jako Sheila Sweggová z Oklahomy. Měla na svém kontě drobné přestupky a nějaké finanční triky. Pět mil od Cry Road našli v kukuřici ukryté její auto. Zdá se, že kopala na indiánských mohylách.“

Smit Ludwig se podíval na Pendergasta. „Děkuju vám.“ Teď to vypadalo daleko lépe. Byl to mnohem víc než drobek. Byl to prakticky celý koláč. Pocítil vlnu vděku.

„A ještě jedna věc. Kolem těla byly zabodnuty šípy jižních Čejenů, všechny v téměř dokonalém stavu.“

Ludwigovi připadalo, že na něj Pendergast napjatě hledí. „To je pozoruhodné,“ odpověděl.

„Ano.“

Zvenku je přerušil náhlý rozruch zvýrazněný hlasem, který velmi vehementně protestoval. Ludwig se podíval přes ulici a uviděl šerifa, jak vede mladou dívku ke své kanceláři. Ta se urputně bránila, brzdila podpatky, hlasitě se vyjadřovala o poutech, která jí nasadili, a černými nehty šermovala ve vzduchu. Hned věděl, kdo to je; to bylo zjevné už podle černé kožené minisukně, bledé kůže, náhrdelníku s bodci, rudých vlasů a lesku piercingu. Křik dolehl i přes sklo do Maisie’s Diner – „požírač dortů, starej prďola, velkej hulič“ – než se ji šerifovi podařilo protlačit do kanceláře a zabouchnout za sebou dveře.

Ludwig nevěřícně zavrtěl hlavou.

„Kdo to je?“ zajímalo Pendergasta.

„Corrie Swansonová, naše místní potížistka. Myslím, že jí děti říkají punkerka nebo tak nějak. To proto, že chodí oblečená v černém a takhle se zdobí. Se šerifem si vyměňují názory. Podle těch pout mi připadá, že na ni možná nakonec něco má.“

Pendergast položil na stůl bankovku vysoké hodnoty, vstal a pokývl směrem k Maisie. „Věřím, že se ještě uvidíme, pane Ludwigu.“

„Jistě. A děkuji vám za vaše typy.“

Dveře se s cinkotem zavřely. Ludwig se díval na temnou postavu zvláštního agenta Pendergasta, když kolem prosklené stěny odcházel do soumraku, až nakonec v houstnoucí tmě zmizel.

Ludwig upíjel kávu a přemýšlel o tom, co mu Pendergast řekl. Podoba úvodníku, o kterém přemítal, se teď změnila. Přepsal úvodní odstavec. Byla to bomba, zvlášť informace o těch šípech. Jako by nestačila samotná vražda, šípy zasáhnou zvláště nepříjemně ty, kteří znají historii Medicine Creek. Jakmile se mu podařilo dát odstavci tu správnou podobu, vstal od stolu. Bylo mu šedesát pryč a občas ho pobolívaly klouby. Ačkoliv už nebyl mužem jako dříve, také dnes vydržel dlouho do noci sedět a napsat bryskní úvodník, který dokázal tít, kam měl, spíchnout dohromady všechno potřebné a stihnout uzávěrku. A dnes měl setsakramentsky dobrý materiál na psaní.

Winifred Krausová pobíhala po staromódní kuchyni, opékala toust, nalila do džbánku pomerančový džus, uvařila pro svého hosta vajíčko a připravila mu konvičku zeleného čaje. Snažila se něčemu věnovat, aby nemusela myslet na tu strašnou novinku, o které se ráno dočetla v *Cry County Courier*. Kdo mohl tak strašnou věc udělat? A ty šípy, které u těla našli, to určitě nemůže znamenat, že… Lehce se otřásla, snažila se těch myšlenek zbavit. I když zvláštní agent Pendergast měl neobvyklý časový režim, byla moc ráda, že u ní bydlí.

Úzkostlivě dbal na jídlo i čaj a Winifred se velmi snažila, aby všechno bylo perfektní. Dokonce vyndala krajkový ubrus po mamince, vyžehlila ho a prostřela na stůl k snídani, doprostřed postavila vázičku s čerstvě nařezanými měsíčky, aby všechno bylo co možná nejveselejší. Částečně se tím chtěla zbavit úzkosti.

Když přešla po kuchyni, cítila, jak hrůzu z vraždy pomalu zahání pocit očekávání. Pendergast ji požádal, aby ho dopoledne provedla po Kavernách. Ne že by ji přímo vyzval, ale připadalo jí, že projevil velký zájem, když mu to předchozího večera nabídla. Posledními návštěvníky v Kavernách byli před více než měsícem dva mladí sympatičtí svědkové Jehovovi, kteří si prošli trasu a potom byli tak laskaví, že si s ní dlouho povídali.

Přesně v osm slyšela tiché kroky na schodech a potom se objevil pan Pendergast, jako obvykle měl na sobě černý oblek.

„Dobré ráno, slečno Krausová," pozdravil.

Když ho Winifred uvedla do jídelny a servírovala mu snídani, skoro nemohla popadnout dech. Už jako malá měla ráda rodinný podnik: různé lidi z celé země, parkoviště plné velkých aut, tiché poznámky posvátné bázně a úžasu při prohlídkách jeskyní. Tím, že se věnovala průvodcovství po jeskyních, se snažila získat uznání svého otce. Přestože se všechno úplně změnilo, když postavili mezistátní silnici na sever, nikdy ji neopustil zvláštní pocit rozrušení před prohlídkou – byť měla jen jediného zájemce.

Když Pendergast dosnídal, odešla, aby si mohl v klidu přečíst ranní vydání *Cry County Courier*. Vydala se předem do Kaveren. Chodívala tam nejméně jednou denně, i když nepřišli žádní návštěvníci, jen aby zametla listí a vyměnila žárovky. Teď všechno rychle zkontrolovala, zjistila, že vše je v nejlepším pořádku. Potom se postavila za pult obchodu s upomínkovými předměty a čekala. Pár minut před desátou se objevil Pendergast. Koupil si vstupenku – za dva dolary – a ona ho vedla dolů po cementovém chodníku k výkopu v zemi, opatřenému železnými dveřmi s visacím zámkem. Byl další parný den a chladný vzduch, který zavanul ze vstupu do jeskyně, příjemně lákal. Odemkla a sundala zámek, potom se otočila a spustila úvodní řeč. Nelišila se vůbec od té, kterou ji naučil otec před půlstoletím – za použití rákosky a pravítka.

„Krausovy kaverny," začala, „objevil můj dědeček Hiram Kraus, který do Kansasu přišel ze severní části státu New York v roce 1888. Chtěl tehdy začít nový život. Byl jedním z původních pionýrů okresu Cry a usadil se na přidělených sto osmdesáti akrech půdy tady u potoka Medicine Creek."

Odmlčela se a zčervenala. Byla spokojená, když viděla, jakou pozornost jí posluchač věnuje.

„Pátého června roku 1901 hledal ztracenou jalovici a narazil na vstup do jeskyně, téměř úplně ukrytý křovinným podrostem a houštím. Vrátil se s lucernou a sekerou, prosekal si cestu a podnikl výzkumnou výpravu dolů do jeskyně."

„Našel tu jalovici?" zeptal se Pendergast.

Otázka vyvedla Winifred z míry. Nikdo se na jalovici neptal.

„Ale ano, našel. Zaběhla se do jeskyně a upadla do Bezedné jámy. Bohužel byla mrtvá."

„Děkuji."

„Okamžik," Winifred stála ve vstupu do jeskyně a snažila se najít nit svého výkladu. „Á, ano. Právě v té době se v Americe objevovaly první automobily. Začaly jezdit po Cry Road, většinou to byly rodiny na cestě do Kalifornie. Hiramu Krausovi trvalo rok, než vybudoval dřevěné chodníčky – ty, po nichž dnes půjdeme – a poté otevřel jeskyni pro veřejnost. Tehdy bylo vstupné pět centů." Odmlčela se na chvilku, obvykle v tuto chvíli následoval smích návštěvníků. Trochu ji zneklidnilo, když nic takového neslyšela. „Tato jeho akce měla okamžitý úspěch. Zanedlouho otevřel obchod s upomínkovými předměty, kde si příchozí mohou koupit kameny, minerály a zkameněliny, také řemeslné výrobky a výšivky. Výtěžek jde ve prospěch kostela, poskytujeme desetiprocentní slevu těm, kdo prošli Kaverny s průvodcem. A nyní se vydáme tudy a vstoupíme do jeskyně."

Otevřela železné dveře dokořán a pokynula Pendergastovi, aby ji následoval. Sešli po širokých, sešlapaných schodech vestavěných do svahu, který vedl do útrob země. Po obou stranách se tyčily vápencové stěny, jejichž klenutí tvořilo tunel. Z kamenitého stropu visely holé žárovky. Po sestupu přibližně dvou set stop došli na dřevěný chodník, ten se prudce stáčel a dovedl je do vlastní jeskyně.

Tady, hluboko pod zemí, byl vzduch cítit vodou a vlhkými kameny. Tuhle vůni Winifred milovala. Žádný nepříjemný nádech plísně nebo guána: v Krausových kavernách nežili netopýři. Dřevěný chodník před nimi se vinul lesem stalagmitů. Žárovky mezi krápníky vrhaly na stěny groteskní stíny. Strop jeskyně mizel v temnotě. Došla doprostřed, zastavila se, otočila se a rozpažila, přesně, jak ji to tatínek naučil.

„Nyní se nacházíme v Křišťálové katedrále, první ze tří velkých kaveren jeskynního systému. Tyto stalagmity jsou v průměru dvacet stop vysoké. Strop se klene nad našimi hlavami ve výšce téměř devadesáti stop a na šíř kaverna měří sto dvacet stop."

„Skvostné," řekl Pendergast.

Winifred zářila. Dál se rozhovořila o vývoji křídových vrstev jihozápadního Kansasu a jak jeskyně vznikaly po miliony let pomalým pronikáním vody. Výklad zakončila uvedením jmen, která dědeček Hiram dal různým stalagmitům: „Sedm trpaslíků", „Bílý jednorožec", „Vousy Santa Klause", Jehla a nit". Potom se odmlčela, dala prostor otázkám.

„Navštívil jeskyně někdo z místních?" zeptal se Pendergast.

I tato otázka vyvedla Winifred z konceptu. „No, ano, řekla bych že ano. Místní samozřejmě neplatí. Stěží bych mohla vydělávat na svých sousedech."

Když už žádná další otázka nepadla, otočila se a pokračovala v cestě lesem stalagmitů do nízké spojovací chodby s vedlejší kavernou.

„Neuhoďte se do hlavy!" upozornila Pendergasta přes rameno. Vešla do druhé jeskyně, postavila se doprostřed, a když se otočila, zavlály jí šaty.

„Nyní se nacházíme v Obrově knihovně. Můj dědeček ji tak pojmenoval, protože při pohledu vpravo je vidět, jak se vrstvy travertinu po miliony let ukládaly a vytvořily to, co vypadá jako stoh knih. A tamhle na druhé straně jsou vertikální vápencové sloupy na stěnách, které vypadají jako hřbety knih. A nyní – „

Znovu vykročila. Blížili se k její oblíbené části, ke Křišťálové zvonkohře. A potom si najednou uvědomila, že zapomněla malé gumové kladívko. Sáhla do kapsy, kde ho obvykle měla schované a připravené, aby mohla své hosty překvapit. Nebylo tam. Určitě ho nechala v obchodě se suvenýry. A neměla ani baterku, tu si brala vždycky pro případ, že by došlo k výpadku elektrického proudu. Cítila se zahanbená. Za padesát let průvodcovství malé gumové kladívko nikdy nezapomněla.

Pendergast ji soustředěně pozoroval. „Jste v pořádku, slečno Krausová?"

„Nevzala jsem si gumové kladívko, a tak vám nemůžu zahrát na Křišťálovou zvonkohru." Téměř plakala.

Pendergast se ohlédl na les stalaktitů. „Aha. Dokáži si představit, jak rezonují, když se na ně poklepe.“

Přikývla. „Na tyhle stalaktity se dá zahrát Beethovenova Óda na radost. Je to zlatý hřeb celé prohlídky.“

„Velmi zajímavé. To tedy budu muset jít ještě jednou.“

Winifred pátrala v paměti, jak má pokračovat ve výkladu, ale nemohla si vzpomenout. Cítila, jak ji prostupuje panika.

„Tohle město musí mít bohatou historii,“ řekl Pendergast, když si letmo prohlížel sádrovcové útvary, které se leskly v odraženém světle.

Slečna Krausová byla vděčná za takovou záchranu. „Ano, to má.“

„A vy ji určitě dobře znáte.“

„Myslím, že vím skoro všechno,“ řekla. Cítila se o trochu lépe. Už nyní se těšila na další prohlídku, určitě nezapomene gumové kladívko. Ta strašlivá vražda ji velmi rozrušila. Možná víc než si uvědomovala.

Pendergast se sklonil, aby si prohlédl další shluk křišťálů. „V Maisie’s Diner byl včera večer podivný incident. Šerif zatkl dívku, která se jmenuje Corrie Swansonová.“

„Aha. Je problémová, už dlouho. Její táta od nich utekl a matka pracuje v Candlepin Castle jako servírka.“ Naklonila se a šeptala: „Myslím, že pije. A… má pletky s *muži*.“

„Á!“ řekl Pendergast.

Winifred to povzbudilo. „Ano. Proslýchá se, že Corrie bere drogy. Odejde z Medicine Creek jako spousta jiných, a to je jen dobře. Tak už to dneska chodí, pane Pendergaste, vyrostou, odejdou a pak už se nikdy nevrátí. I když jsou i takoví, o kterých bych mohla říct, že se jenom poflakují a *měli* by odejít. Jako třeba Smeták Jim.“

Připadalo jí, že agent FBI si velmi pozorně prohlíží hromádku, která vznikla z kapek krápníku. Bylo příjemné vidět, že někdo jeví takový zájem. „Zdálo se mi, že šerif slečnu Swansonovou zatýkal s velikým nadšením.“

„Ani bych se nedivila. A stejně je podle mě šerif lotr. Klidně to řeknu komukoli. Jediný, ke komu se chová pěkně, je Tad Franklin, jeho zástupce.“ Zmlkla, napadlo ji, jestli nezašla příliš daleko, ale pan Pendergast na ni hleděl a souhlasně pokyvoval hlavou.

„A ten jeho syn je taky lotr. Myslí, že když má tátu šerifa, může si dělat, co se mu zlíbí. Slyšela jsem, že terorizuje střední školu.“

„Aha. A ten Smeták Jim, o kterém jste se zmínila?“

Winifred zavrtěla hlavou. „Chlap s nejhorší pověstí, jakého můžete v životě potkat.“ Odmítavě mlaskla jazykem. „Bydlí na skládce na Deeper Road. Prohlašuje o sobě, že je potomek jediného člověka, který přežil masakr v Medicine Creek. Víte, byl ve Vietnamu a tam se s ním něco stalo. Přišel tam o rozum. V životě se nesetkáte s exemplářem nižší společenské vrstvy, pane Pendergaste. Bere boží slovo nadarmo. Pije. Do kostela nikdy ani nevkročí.“

„Včera večer jsem viděl, jak na trávníku před kostelem vztyčovali veliký transparent.“

„To je kvůli tomu chlapovi z Kansaské státní univerzity.“

Pendergast se na ni podíval. „Jak prosím?“

„Chce tu pěstovat nějakou novou kukuřici. Nějaký experiment. Výběr zúžili na dvě města, naše a Deeper. Rozhodnutí má padnout v pondělí. Ten muž z Kansaské státní univerzity má dneska přijet a město mu chystá slavnostní přijetí. Samozřejmě z toho nemají radost všichni.“

„A proč?“

„Kvůli té kukuřici, chtějí ji testovat. Nějak se to zašvindlovalo. Abych vám řekla pravdu, moc tomu nerozumím.“

„Aha,“ řekl Pendergast a potom zvedl ruku. „Ale já svými otázkami narušil prohlídku.“

Winifred si vzpomněla, kde přestala. Šťastná se vydala dál, vedla jediného návštěvníka na kraj široké, temné díry, z níž stoupal chladnější vzduch. „A nyní jsme u Bezedné jámy. Když k ní můj dědeček poprvé přišel, hodil dolů kámen a *neslyšel, že by dopadl*.“ Dramaticky se odmlčela.

„Jak věděl, že tam spadla ta jalovice?“ zajímalo Pendergasta.

Zpanikařila. Ani takovou otázku jí nikdo zatím nepoložil.

„No, to nevím.“

Pendergast se usmál, mávl rukou. „Pokračujte.“

Prošli kolem Tůně nekonečna, u níž byla Winifred zklamaná, protože si nic nepřál – vybírání vhozených mincí kdysi přinášelo vedlejší výdělek. Chodníček od tůně zahýbal zpátky do Křišťálové katedrály, kde začali prohlídku. Dokončila výklad, potřásla Pendergastovi rukou a příjemně ji překvapilo štědré spropitné. Potom agenta pomalu vedla zpátky po dřevěných schodech na povrch. Nahoře na ni padlo vedro, jako by dostala ránu kladivem. Znovu se zastavila.

„Jak už jsem říkala, všichni účastníci prohlídky mají v den návštěvy desetiprocentní slevu na suvenýry z našeho obchodu.“ Spěchala za pult a Pendergast ji nezklamal, šel za ní.

„Moc rád bych se podíval na výšivky,“ požádal.

„Samozřejmě.“ Ukázala mu na vitrínu, u níž strávil hodně času. Dlouho si prohlížel vystavené zboží a nakonec si vybral povlak na polštář, zdobený křížkovou výšivkou. Winifred to nesmírně potěšilo, protože to byla její práce.

„Moje drahá prateta Cornelia bude nadšená,“ řekl Pendergast při placení. „Víte, je invalidní a radost jí mohou udělat jen drobnosti.“

Winifred se usmála, když balila povlak do dárkového papíru. Jak nesmírně příjemně se cítila ve společnosti gentlemana, jako je pan Pendergast. A jak je pozorný ke své staré příbuzné! Winifred byla přesvědčená, že Pendergastova prateta si polštář zamiluje.

10

Corrie Swansonová seděla na pryčně v opuštěné cele předběžného zadržení ve vězení Medicine Creek a prohlížela si nápisy na opráskaných stěnách. Bylo jich tam hodně, a i když podle použitého inkoustu a odlišných rukopisů bylo zjevné, že autoři byli různí, témata zůstala pozoruhodně shodná. Z šerifovy kanceláře slyšela řvát televizi. Dávali jednu z těch nekonečných telenovel pro ženy v domácnosti, které mají prázdný život; děj doprovázela rozechvělá varhanní hudba a hysterické ženské štkaní. Slyšela, jak šerif v klaunských botách hlasitě přechází po kanceláři jako fretka v kleci, šustí papíry a telefonuje. Jak může mít tak malý chlap tak obrovskou nohu? A taky tolik hulit – páchlo to tam cigaretovým kouřem. Ještě čtyři hodiny a máma bude dost střízlivá, aby sem přišla. A tak jsem tady, „dostávám lekci“ – jak říká vždycky máma – a poslouchám, jak ta největší krysa v lidské kůži chodí sem a tam. To je tedy skutečně lekce jako hrom. Ale není to o nic horší než sedět doma a poslouchat matčino sekýrování nebo opilecké chrápání. A pryčna je přinejmenším stejně pohodlná jako proleželá matrace v mojí ložnici.

Slyšela bouchnutí dveří přední kanceláře, kroky, tlumené pozdravy. Poznala jeden hlas. Byl to Brad Hazen, šerifův syn a její spolužák se svalnatými kamarády. Říkali něco o tom, že půjdou dozadu a podívají se na televizi.

Rychle si lehla na pryčnu obličejem ke zdi.

Slyšela je, jak přecházejí kanceláří. Někdo z nich začal přepínat televizní kanály, jeden za druhým: zábavné show, telenovely, kreslené filmy, všechno odděleno ostrým šuměním.

Nenašli nic podle svého gusta. Znovu se ozvaly nespokojené komentáře a šourání. Corrie slyšela, jak hoši procházejí otevřenými dveřmi do zadní místnosti, kde byla její cela. Najednou kroky utichly, potom Brad tiše promluvil: „Hele, kluci, mrkneme se, kdo tady je. Jdeme na to."

Slyšela je, jak procházejí dveřmi, chichotají se a šeptají si. Byli nejméně dva, možná tři. Jeden z nich byl určitě Chad a patrně i Biff. Brad, Chad a Biff. Hnusný drzí kluci.

Někdo udělal pusou zvuk pšouku. Ozval se potlačovaný smích.

„Co to je za smrad?" To byl zase Brad. „Někdo do toho šlápnul?"

Další tichý smích. „Copaks vyvedla tentokrát?"

Corrie mluvila, aniž by se obrátila. „Tvůj zástupce Dawg John Q. Krysa nechal běžet motor svýho auta, klíčky v zapalování, vokýnka otevřený, půl hodiny před Wagon Wheel, když se cpal větrníkama. Jak jsem asi mohla vodolat?"

„Můj co?"

„Tvůj táta, co furt hulí a požírá větrníky."

„Vo kom to tady meleš?" Zvýšil hlas.

„Vo tvým *tátovi*, ty burane."

Ozval se tlumený smích jeho dvou kumpánů.

„Seš tak blbá," řekl Brad. „Aspoň *mám* tátu, což se vo tobě říct nedá. A vlastně ani nemáš pořádnou mámu," žvanil a někdo – nejspíš Chad – udělal další odporný zvuk pusou.

„Místní coura. Byla v týhle cele minulej měsíc, že jo, za vopilství a výtržnictví. Jaká máma, taková dcera. Řek bych, že jabko nepadá daleko vod stromu. Ve tvým případě hovno nepadá daleko vod zadku."

Znovu výbuch přidušeného smíchu. Corrie ležela bez hnutí obličejem ke zdi.

Brad zase šeptal. „Hele, četlas dneska noviny? Píšou, že ten vrah je možná místní. Možná uctívač ďábla. Ty na to přesně sedíš s těma rudejma vlasama a černě namalovanejma vočima. Děláš tohle v noci? Chodíš ven a provádíš obskurní rituály?"

„Přesně tak, Brade," odpověděla, stále se ještě neotočila. „Za každý bezměsíčný noci. Koupu se v krvi čerstvě narozenejch jehňat a recituju Prokletí devíti bran a potom vzývám Lucifera, aby ti zvadnul pták. Jestli vůbec ňákýho máš."

To vyvolalo další tlumený smích Bradových kamarádů, ale Brad se k nim nepřidal.

„*Děvko*," zamumlal. Popošel o krok a ztlumil hlas. „Koukni se na sebe. Myslíš si, jak seš skvělá, že chodíš voblečená v černým. Tak to teda skvělá *nejsi*. Seš prostě ztracená existence. A vsadim se, že teď si nelhala. Vsadím se, že fakt chodíš v noci ven a zabíjíš zvířata. Nebo ještě líp, že to s nima děláš." Tlumeně se zasmál. „Protože s tebou by to nikdy žádnej chlap dělat nechtěl, ty zrůdo."

„Až kolem sebe uvidím nějaký *chlapy*, tak ti dám vědět," odpověděla.

Slyšela, jak se otevřely dveře do zadní místnosti, a najednou bylo ticho. Promluvil šerif – tiše, klidně a výhružně.

„Brade? Co si to dovoluješ?"

„Ahoj, tati. My jsme si tu s Corrie jen povídali."

„Vážně?"

„No jasně."

„Nehraj to na mě. Já vím úplně přesně, co jsi tu prováděl."

Rozhostilo se napjaté ticho.

„Zase vobtěžuješ vězněnou osobu a já ti udělám záznam a vlastnoručně tě zamknu do cely. Rozumíš mi?"

„Ano, tati."

„A teď koukej vypadnout i se svejma kamarádama. Na nějaký šarvátky je setsakra pozdě."

Ozvalo se odevzdané šourání nohou, jak Brad s kamarády odcházeli z prostoru cel. Jsi v pořádku, Swansonová?" zeptal se šerif rozmrzele.

Corrie jeho otázku ignorovala. Za chvilku se zavřely dveře, ona tam ležela, zase o samotě, a poslouchala zvuky televize a hlasy z kanceláře vepředu. Snažila se pravidelně dýchat, snažila se zapomenout, co řekl Brad. Ještě rok a budu z tohohle zapadákova pryč. Ještě jeden rok. A potom sbohem, podělanej Medicine Creeku. Po miliónté ji napadlo, že kdyby to v desáté třídě nezpackala, už by byla odtud pryč. A teď si to znovu zavařila. No, nemá cenu na to myslet.

Dveře vnější kanceláře znovu zazvonily. Někdo vešel a začal mluvit. Zástupce šerifa Tad? Nebo její matka, pro jednou střízlivá? Ale ne, nový příchozí, ať to byl kdokoli, mluvil tak tiše, že ani nerozeznala, jestli je to muž nebo žena. Naproti tomu šerif mluvil dost ostře, ale přes zvuk televize nerozeznala slova.

Nakonec slyšela, jak někdo vstoupil do zadní místnosti. „Swansonová?"

Byl to šerif. Slyšela, jak hlasitě popotahuje z cigarety a cítila pach kouře. Ozval se chřestot klíčů, pak cvaknutí, jak celu odemkl. Zrezavělé železné dveře při otevírání zaskřípaly.

„Vypadni."

Nepohnula se. Hazenův hlas zněl zastřeně. Něco ho muselo pořádně naštvat.

„Někdo za tebe zaplatil kauci."

Stále se nepohnula. A ozval se ten druhý hlas. Byl tichý, jemný, s neznámým přízvukem.

„Slečno Swansonová? Jste volná, můžete jít."

„Kdo jste?" zeptala se, aniž by se obrátila. „Poslala vás máma?"

„Ne. Jsem zvláštní agent Pendergast od FBI."

Panebože. To je ten chlap ve funebráckém oblečení, co jsem ho viděla chodit po městě, naskočila mi z něj husí kůže.

„Nepotřebuju vaši pomoc," řekla.

Hazen, stále ještě hodně mrzutý, řekl Pendergastovi: „Možná jste si měl ušetřit peníze a nemíchat se do našich záležitostí při uplatňování práva."

Ale Corrie byla strašně zvědavá, i když si to nechtěla přiznat. Po chvíli se zeptala: „V čem je háček?"

„O tom si promluvíme venku," řekl Pendergast.

„Takže v tom háček *je*. To mě mohlo hned napadnout, vy zvrhlíku."

Šerif Hazen se chtěl zasmát, ale rozkašlal se kuřáckým kašlem. „Co jsem vám říkal, Pendergaste?"

Corrie dál ležela na pryčně stočená do klubíčka. V duchu se ptala, proč za ni ten chlápek zaplatil kauci, aby se dostala ven. Bylo jasné, že Hazenovi se moc nelíbil. Vzpomněla si na větu: nepřítel tvého nepřítele je tvým přítelem. Sedla si a rozhlédla se. A byl tam – ten hrobník. Se založenýma rukama na ni zadumaně hleděl. Vedle něj stál malý buldok Hazen s rukama u těla, kůže na hlavě se mu pod řídnoucím ježkem leskla, na obličeji měl vyrážku z toho, jak se oholil.

„Takže se teď můžu jednoduše zvednout a odejít?" zeptala se.

„Když si to přejete," odpověděl Pendergast.

Vstala, protáhla se kolem agenta FBI, minula šerifa a zamířila ke dveřím.

„Nezapomeň na klíčky od auta," zavolal Hazen.

Zastavila se ve dveřích, otočila se a natáhla ruku. Šerif tam stál, pohupoval jimi v ruce. Nepohnul se k ní, aby jí je podal. Přikročila k němu a vytrhla mu je.

„Auto máš vzadu na parkovišti. Můžeš zaplatit sedmdesát pět dolarů vodtahový službě."

Corrie otevřela dveře a vyšla ven. Po věznici s klimatizací si připadala jako by vlezla do horké polévky. Mhouřila oči před ostrým slunečním světlem. Vydala se za roh a dál po cestě na parkoviště za šerifovou kanceláří. Tam stál její gremlin a o něj opřený ten zvrhlík v černém obleku. Když přišla blíž, odstoupil a otevřel jí dvířka. Beze slova nastoupila a zabouchla za sebou. Vsunula klíček do zapalování, otočila jím, auto několikrát zakašlalo a vypustilo obrovský oblak mastného kouře. Muž v černém ucukl. Chvilku čekala a potom se vyklonila z okénka.

„Díky," řekla s nechutí.

„Bylo mi potěšením."

Šlápla na plyn a auto zhaslo. *Hergot!*

Znovu nastartovala a túrovala motor. Opět se objevil oblak dýmu. Muž od FBI tam pořád byl. Do prčic, co chce? Musela uznat, že jako zvrhlík vlastně ani nevypadá. Nakonec zvítězila zvědavost a vystrčila hlavu.

„Tak jo, pane zvláštní agente. V čem je háček?"

„To vám řeknu až cestou k Winifred Krausové. Tam bydlím."

Corrie Swansonová zaváhala, potom otevřela dvířka. „Nastupte si."

Ze sedadla spolujezdce odsunula na podlahu hromadu obalů od McDonalda. „Doufám, že nehodláte udělat nějakou volovinu."

Agent FBI se usmál a vklouzl na sedadlo plavně jako kočka. „Mně můžete věřit, slečno Swansonová. Mohu věřit já vám?"

Podívala se na něj. „Ne."

Sešlápla spojku a vyjela z parkoviště. Za sebou nechala mrak kouře a dobrých deset palců dlouhé stopy po pneumatikách na šerifově asfaltu. Když se kodrcala z uličky a zatáčela na ulici, moc ji potěšilo, když uviděla podsaditého malého šerifa, jak se zlostně vyřítil ze dveří a něco křičel, když ho zakryla černá kouřová clona z výfuku jejího auta.

11

Obchodní čtvrť Medicine Creek v Kansasu tvořily tři šedohnědé bloky obchodů s cihlovými a dřevěnými průčelími. Corrie trvalo chvilku, než dojela na její okraj. Když sešlápla plyn, prorezivělý rám gremlinu se roztřásl. Mezi předními sedadly měla naházených asi třicet magnetofonových kazet s oblíbenými hudebními styly: death metal, dark ambient, industrial a grindcore. Jednou rukou se jimi probírala. Na stranu dala Discharge, Shinjuku Thief a Fleshcrawl a nakonec si vybrala Lustmord. Vyšinuté a tajemné zvuky „Heresy, Part I" se rozezněly v malém voze. Matka jí nedovolovala, aby si doma pouštěla nahlas oblíbené písničky, a tak si zabudovala přehrávač do starého gremlinu.

Když si vzpomněla na svou drahou matku, která ji živí, vůbec se jí do toho hnusného domova nechtělo. Teď už bude napůl opilá, napůl bude mít kocovinu, což je nejhorší kombinace. Rozhodla se odvézt toho chlápka ke Krausové, potom zaparkovat pod dráty vysokého napětí a strávit pár hodin nad knížkou.

Podívala se na muže od FBI. „Co ten černej voblek? Někdo vám umřel?"

„Stejně jako vy mám tuhle barvu moc rád."

Odfrkla. „Tak jakej je ten háček, vo kterým jste mluvil?"

„Potřebuji řidiče."

Corrie se musela smát. „Snad mě s tímhle utahaným gremlinem?"

„Přijel jsem autobusem a chodit pěšky mi připadá dost nepohodlné."

„To si určitě děláte srandu. Tlumič je v háji, žere to kvart voleje za tejden, nemá to klimatizaci a vevnitř je tolik výfukovejch plynů, že musím mít votevřený vokýnka i v zimě."

„Nabízím vám kompenzaci sto dolarů denně za vůz a řidiče plus standardních třicet jedna centů za míli, benzin a amortizaci."

Sto babek bylo víc, než kdy Corrie viděla pohromadě. Tohle nemůže bejt pravda, to je určitě nějaká volovina. „Když jste velký zvíře jako zvláštní agent FBI, kde teda máte auto a řidiče?"

„Vzhledem k tomu, že technicky mám dovolenou, mi nebyl vůz přidělen."

„No dobře, ale proč já?"

„To je prosté. Potřebuji někoho, kdo zná Medicine Creek, má auto a nemá nic lepšího na práci. Vy tomu přesně vyhovujete. Už jste plnoletá, mám pravdu?"

„Zrovna mi bylo osmnáct. Ale musím eště rok chodit do školy. A potom z týhle kansaský prdele světa zdrhnu."

„Doufám, že tady svoji práci dokončím dlouho před začátkem školního roku. Velmi důležité je, že *znáte* Medicine Creek. Je to tak?"

Zasmála se. „Pokud nenávist znamená znalost. Napadlo vás, co si asi pomyslí šerif vo týhle dohodě?"

„Předpokládám, že bude rád, že jste si našla placenou práci."

Corrie zavrtěla hlavou. „Vy toho moc nevíte, co?"

„Doufám, že právě nedostatek znalostí napravím. Jednání se šerifem nechte na mně. Tak co, slečno Swansonová, jdete do toho?"

„Sto babek denně? Jasně že do toho jdu. A prosím vás, připadám vám jako ‚slečna Swansonová'? Říkejte mi Corrie."

„Budu vám říkat slečno Swansonová a vy mě oslovujte zvláštní agente Pendergaste."

Obrátila oči v sloup a odhrnula si rudé vlasy z obličeje. „Tak jo, *zvláštní agente* Pendergaste."

„Děkuji vám, slečno Swansonová."

Ze saka vytáhl peněženku a vyndal z ní pět stodolarových bankovek. Nemohla od těch peněz odtrhnout oči, když jen jakoby mimochodem odmotal drátek na poničené přihrádce na přístrojové desce, vložil do ní bankovky a zase drátek zamotal. „Veďte si písemné záznamy o počtu ujetých mil. Za každou hodinu nad osm hodin denně dostanete zaplaceno dvacet dolarů. Těch pět set dolarů je záloha za první týden."

Z kapsy vytáhl ještě něco. „A tady máte mobilní telefon. Mějte ho zapnutý pořád, i v noci. Nepoužívejte ho k soukromým hovorům."

„Komu bych asi v podělaným Medicine Creek mohla volat?"

„Nemám tušení. A nyní, kdybyste byla tak laskavá, mě provezte po městě a povídejte mi o něm."

„Tak jedem." Corrie se podívala do zpětného zrcátka, aby se ujistila, že je za ní volná silnice. Potom prudce zatočila volantem, přidala plyn a současně brzdila. Gremlin se prudce otočil, pneumatiky zaskřípěly a auto zase mířilo do města. Podívala se na Pendergasta a usmála se. „*Tohle* jsem se naučila, když jsem ve škole na počítači hrála *Grand Theft Auto*."

„Velmi impozantní. Ale musím trvat na jedné věci, slečno Swansonová."

„A na čem?“ zeptala se a rozjela se k městu.

„V době, kdy vás zaměstnávám, nesmíte překračovat zákony. Musíte přísně dodržovat všechny dopravní předpisy.“

„Tak jo, *tak jo*.“

„Rychlost na téhle silnici je určitě omezená na čtyřicet pět mil. A nemáte zapnutý bezpečnostní pás.“

Corrie se podívala na tachometr. Jela padesátkou, a tak přibrzdila, když se dostali na kraj města, ještě více zpomalila. Pokusila se ze zadní strany opěradla vylovit bezpečnostní pás. Auto si to šněrovalo ze strany na stranu, protože držela volant kolenem.

„Možná by bylo lepší odbočit ke straně silnice a zastavit, než se připoutáte.“

Podrážděně si povzdechla a zajela ke krajnici, vytáhla pás a zapnula se. Znovu se rozjela se skřípěním pneumatik.

Pendergast se opřel. Sedadlo spolujezdce bylo poškozené a on se naklonil hluboko dozadu, takže měl hlavu přesně v úrovni spodního okraje okénka. „Vyhlídková jízda, slečno Swansonová?“ zamumlal a oči měl přivřené.

„Vyhlídková jízda? Já myslela, že si děláte srandu.“

„Moc mě zajímají místní pozoruhodnosti.“

„Tak to jste asi zdrogovanej, protože jediná pozoruhodnost tady jsou tlustý lidi, hnusný baráky a kukuřice.“

„Povídejte mi o nich.“

Corrie vycenila zuby. „No tak jo. Teď právě přijíždíme k malebný vesničce Medicine Creek v Kansasu, žije tu tři sta dvacet pět obyvatel a jejich počet prudce klesá.“

„Proč?“

„Děláte si srandu? Jen vypatlanec by zůstal v takovým místě.“

Následovala chvíle ticha.

„Slečno Swansonová?“

„Co je?“

„Jak vidím, nedostatečný, možná dokonce i chybný proces začlenění do společnosti vás dovedl k přesvědčení, že neslušná a sprostá slova dodávají jazyku sílu.“

Corrie chvíli trvalo, než si rozebrala, co Pendergast řekl. „Vypatlanec není sprostý slovo.“

„Ale není to zrovna slušné vyjádření.“

„Shakespeare, Chaucer a Joyce používali sprostý slova.“

„Vidím, že mám tu čest s částečným vzdělancem.“

Corrie se dívala na muže na sedadle spolujezdce, stále měl přivřené oči. Byl vážně moc divný.

„Mohli bychom pokračovat ve výkladu?“

Rozhlédla se. Po obou stranách silnice se rozprostírala kukuřičná pole. „Vyhlídková jízda skončila. Město už jsme projeli.“

Pendergast neodpověděl hned. Corrie měla chvilku obavu, že svou nabídku vezme zpátky a všechny peníze z přihrádky zase zmizí v černém obleku. „Mohla bych vám eště ukázat Mohyly,“ dodala.

„Mohyly?“

„Indiánský Mohyly dole u potoka. To je jediná zajímavost v celým vokrese. Určitě už vám vo nich někdo řek, vo ‚prokletí Pětačtyřiceti‘ a všechny ty srágory.“

Zdálo se, že o tom Pendergast chvíli přemýšlí. „K Mohylám se možná vydáme později. Zatím, prosím vás, otočte a projedeme město ještě jednou, co možná nejpomaleji. Nechtěl bych nic přehlédnout.“

„Já bych to radši nedělala.“

„Proč ne?“

„Šerifovi se to nebude líbit. Nelíbí se mu jízda jen tak bez cíle. To nemá rád.“

Pendergast úplně zavřel oči. „Neříkal jsem vám, že se šerifem všechno vyřídím?“

„Tak jo, vy jste tu šéf.“

Zajela ke straně silnice, otočila se do protisměru a pomaličku se vracela k městu. „Po vaší levý ruce,“ řekla, „je Wagon Wheel Tavern, tuhle hospodu vede Swede Cahill. Je to slušnej chlap, ale ne moc chytrej. Jeho dcera chodí se mnou do třídy. Je to taková Barbie. V tý hospodě se spíš pije, jídlo nic moc, za řeč stojí tak akorát Slim Jims, buráky, nakládaný vokurky – jo, a eště čokoládový větrníčky. Možná se vám tomu ani nechce věřit, ale tahle hospoda je známá právě těma větrníčkama.“

Pendergast pololežel bez hnutí.

„Vidíte tu ženskou na chodníku, co má účes jako Frankensteinův čepec? Tak to je Klick Rasmussenová, manželka Meltona Rasmussena, kterýmu patří místní galanterie. Jde z voběda v Castle Clubu a v tašce má zbytky sendviče s rostbífem pro svýho psa, co se jmenuje Peach. Za nic na světě by nešla do Maisie’s, protože její starej před svatbou, to je snad tři sta let, s Maisie chodil. Kdyby tak věděla, že jí Melton zahýbá s manželkou tělocvikáře!“

Pendergast neřekl nic.

„A tamhleta stará vyschlá bába, co vychází z Coast to Coast s válečkem na těsto, je paní Bender Langová. Její táta zemřel, když jim nějakej žhář před třiceti lety podpálil barák a úplně ho zlikvidoval. Nikdy se nepřišlo na to, kdo to udělal a proč.“ Zavrtěla hlavou. „Některý lidi si myslí, že to udělal starej Gregory Flatt. Byl to místní vožrala a taky trochu cvok a jednou se nějak zatoulal v kukuřici a zmizel. Jeho tělo se nikdy nenašlo. Furt mluvil o UFO. Já si teda myslím, že se mu nakonec splnilo přání a unesli ho. Tu noc, kdy zmizel, se na severu vobjevily takový divný světla.“ Posměšně se zasmála. „Medicine Creek je typický americký město a každej má ňákýho toho kostlivce ve skříni.“

Tohle Pendergasta trochu probralo, pootevřel oči a podíval se na Corrie.

„No jo. Dokonce i ta bláznivá stará ženská, u který bydlíte. Winifred Krausová. Dělá ze sebe kdovíjak zbožnou, ale je to lidská zřícenina. Její táta byl podloudník, co pašoval rum a pálil načerno. Taky eště k tomu pámbíčkář. Ale to není všecko. Slyšela jsem, že když starý Winifred ještě nebylo ani dvacet, byla známá jako místní svůdkyně.“

Pendergast zamrkal.

Corrie se zařehtala a zakoulela očima. „Jo, v Medicine Creek se dějou věci. Jako třeba Věra Estremová, která dovádí s řezníkem z Deeperu. Jestli na to její starej někdy přijde, tak poteče krev. Dale Estrem je v čele Družstva farmářů a je to největší ničema v Medicine Creek. Jeho děda byl německej imigrant a za druhý světový války vodjel do Německa a dal se k nacistům. Dovedete si představit, co si vo tom tady asi lidi mysleli. Zpátky se nikdy nevrátil. Pěkně vypek celou rodinu.“

„To tedy ano.“

„Máme tu taky pár cvoků. Jako třeba toho pobudu, co přichází jednou do roka a kempuje někde v kukuřici. Nebo je tu Smeták Jim, ten byl zase ve Vietnamu. Prej zabil granátem svýho nadporučíka.“

Pendergast už zase téměř ležel. Vypadalo to, že spí.

„No a, támhle je Rexall Drug. V tom prázdným baráku bejval vobchod s muzikou. Pak je tady luteránskej kostel. Je to missourijskej synod. Pastorem je John Wilbur. Jestli někdy existoval zkamenělej vzorek, tak je to von.“

Pendergast neodpovídal.

„Teď projíždíme kolem Ernie’s Exxon. Tady si nikdy nenechávejte vopravit auto. Ernie je ten u pumpy. Jeho syn hulí marjánu nejvíc z celýho vokresu Cry a fotr vo tom nemá ani šajna. Ten starej dřevěnej barák patří Rasmussenovi, je tam ta galanterie, jak už jsem vám říkala. Jejich motto je ‚Jestli tady něco neseženete, tak to nepotřebujete‘. Nalevo vidíte šerifovu kancelář, ale to vám snad ani nemusím zdůrazňovat. A támhle napravo je Maisie’s. Sekaná tam docela ujde. Dezerty, co tam Maisie podává, by prohnaly i hyenu. Mám s tím svý zkušenosti. Á, už ho tady máme.“

Corrie se dívala do zpětného zrcátka, když šerifův vůz vyjel z uličky s rozsvícenými světly.

„Haló,“ řekla nehybnému Pendergastovi. „Vstávejte. Von mě sleduje.“

Ale vypadalo to, že spí.

Šerif se držel těsně za ní a spustil sirénu. „Zajeďte laskavě ke kraji silnice,“ ozvalo se z amplionu na střeše vozu. „Zůstaňte ve vozidle.“

Bylo to úplně totéž, co se jí předtím stalo už nejméně desetkrát, jenže tentokrát měla v autě Pendergasta. Uvědomila si, že ho šerif nejspíš neviděl, protože ležel na tom sklopeném sedadle. Oči měl pořád zavřené, i když ječela siréna a šerif mluvil do amplionu. Napadlo ji, že je možná mrtvý. Rozhodně tak vypadal.

Dveře policejního vozu se otevřely a šerif šel volným krokem, u boku se mu pohupoval obušek. Opřel se masitýma rukama o otevřené okénko u spolujezdce a naklonil se dovnitř. Když uviděl Pendergasta, trhl sebou. „Ježíši!“ vykřikl.

Pendergast otevřel jedno oko. „Nějaký problém, šerife?“

Corrie se moc líbil výraz v šerifově tváři. Zrudl od chlupatých faldů kůže kolem límečku až po špičky uší, ze kterých mu taky lezly chlupy. Doufala, že Brad bude ve stáří vypadat přesně jako jeho táta.

„No, agente Pendergaste,“ řekl Hazen, „jedná se jen vo to, že u nás není dovolený se jen tak projíždět po městě. Vona tudy jede potřetí.“

Šerif zmlkl, zjevně předpokládal, že dostane nějaké vysvětlení, ale když Pendergast dlouho nic neříkal, pochopil, že se ničeho takového nedočká.

Nakonec se odlepil od auta. „Můžete jet,“ prohlásil.

„Vzhledem k tomu, že jste projevil zájem o náš pohyb po městě,“ prohlásil Pendergast líně, „měl bych vás informovat o tom, že jím projedeme ještě jednou a možná ještě popáté. Slečna Swansonová mi totiž ukazuje pamětihodnosti. Koneckonců *jsem* na dovolené.“

Když se Corrie dívala na brunátný výraz v šerifově tváři, v duchu se ptala, jestli tenhle tak zvaný zvláštní agent Pendergast skutečně ví, co dělá. Mít ve městě jako je Medicine Creek nepřítele, jako je Hazen, není žádná legrace. Ani ona by nebyla tak hloupá, aby se takhle chovala.

„Děkuji vám za zájem, šerife.“ Pendergast se k ní otočil. „Pojedeme, slečno Swansonová?“

Chvilku váhala, pak se podívala na šerifa Hazena. Nakonec pokrčila rameny. *Krucinál*, zaklela v duchu, když s lehkým skřípotem a černým oblakem dýmu vyjížděla od obrubníku.

12

Slunce zapadalo do krvavého mraku na obzoru, když zvláštní agent Pendergast vycházel z Maisie’s Diner v doprovodu štíhlého muže v uniformě Federal Express.

„Řekli mi, že vás tam najdu, nechtěl jsem vás rušit u večeře,“ sdělil agentovi.

„To je v pořádku,“ odpověděl Pendergast. „Neměl jsem ani hlad.“

„Podepište to laskavě, nechám všechno u zadních dveří.“

Pendergast podepsal zdvořile nabídnutý formulář. „Slečna Krausová vám ukáže, kam to všechno máte uložit. Nebude vám vadit, když se podívám?“

„Posložte si. Je toho půl náklaďáku.“

Lesklý nákladní vůz firmy FedEx parkoval před restaurací, na zaprášené monotónní silnici vypadal nemístně. Pendergast nahlédl dovnitř. Podél stěny byl vyrovnán snad tucet velikých beden, některé s nálepkou PODLÉHÁ RYCHLÉ ZKÁZE – OBSAH JE ULOŽEN V LEDU.

„Všechny jsou z New Yorku,“ řekl řidič. „Otevíráte restauraci, nebo tak něco?“

„Je to moje osvobození od Maisie.“

„Jak prosím?“

„Zdá se, že všechno je v pořádku, děkuji vám.“

Pendergast ustoupil a díval se, jak náklaďák odjíždí. Poté se vydal východním směrem, od pohasínající záře na horizontu. Během pěti minut nechal město Medicine Creek na zády. Silnice se před ním táhla jako tmavá linka v kukuřici.

Přidal do kroku. Jeho pochůzka byla neurčitá, spíše intuice než jistota. Věděl, že intuice je výsledkem nejkomplikovanějšího druhu logiky.

Soumrak a vrány se snášely na pole a vůně kukuřičných lodyh a půdy se vznášela ve vzduchu. Uviděl přední světla, zvětšovala se, a potom kolem něj projel velký roztřesený návěs, zbyl po něm prach a ve víru vzduchu za ním pach nafty.

Dvě míle za městem se Pendergast zastavil. Špinavý náklaďák ujížděl po silnici, po chvíli odbočil doleva mezi stěny kukuřice. Pendergast se tiše a dlouhými kroky vydal stejnou trasou za ním. Cesta začala, prudčeji stoupat, mířila k temné skupině stromů na horizontu, které obklopovaly tři temné a nízké siluety proti špinavě šedé obloze: Mohyly. Nechal za sebou kukuřičné pole, cesta se změnila v pěšinu. Vepředu rostly stromy, obrovské topoly s masivními kmeny a s kůrou drsnou jako popraskaný kámen. Po zemi byly poházené polámané velké větve, vzhůru do vzduchu čněly menší větve, které připomínaly paráty.

Když vešel do stínu malého hájku, zastavil se a pohlédl zpět. Země se od něj táhla dlouhým, mírným svahem směrem k městu. Vzdálené pouliční osvětlení tvořilo zářící kříž v moři temné kukuřice. Továrna Gro-Bain ležela jižně od města, teď vypadala jako osamělý nízký shluk světel. Mezi nimi protékal potok, klikatá linie topolů, které jej lemovaly, se vinula krajinou kukuřice. Na první pohled se země zdála úplně plochá, ale ve skutečnosti byla lehce zvlněná. On stál na nejvyšším místě na míle daleko.

Letní tma se snášela na krajinu. Vzduch jako by byl ještě vlhčí a teplejší. Na pohasínající obloze svítilo pár jasných hvězd.

Pendergast se otočil a zašel hlouběji do temnoty hájku, v černém obleku byl v podstatě neviditelný. Vydal se po pěšině, která vedla houštinou a přesličníkem. Po chvíli se znovu zastavil.

Mohyly se tyčily přímo před ním.

Byly tři, nízké a široké, seskupené do trojúhelníku, vyčnívaly dvacet stop nad okolní krajinu. Boční strany dvou mohyl byly vymleté, čímž se odhalily vápencové žíly a těžké balvany pod nimi. Topoly tu byly hustší a stíny velmi hluboké.

Pendergast naslouchal zvukům srpnové noci. Hejna hmyzu divoce bzučela. Blikající světlušky se vznášely mezi tichými kmeny, jejich mihotavá světélka se mísila se vzdálenými blesky na severní obloze. Srpek měsíce visel nad horizontem, obě špičky směřovaly vzhůru.

Pendergast se nehýbal. Noční obloha byla prokvetlá hvězdami. Slyšel další zvuky. Šelestění a štrachání drobných zvířat, poletující ptáky. Na okamžik ve tmě zasvítil pár blízko sebe položených očí. U potoka vyl kojot a na samotné hranici slyšitelnosti, směrem od města, rozpoznal štěkot psa jako odezvu na kojoti vytí. Srpek měsíce vrhal dost světla, aby bylo trochu vidět. Cvrčkové začali cvrlikat, nejdříve jeden, k němu se potom přidali ostatní, zvuk vycházel z vysoké trávy.

Nakonec Pendergast zamířil ke třem mohylám. Kráčel pomalu a tiše, přesto způsobil hluk – stoupl na list. Cvrčci ztichli. Čekal, dokud se znovu jeden po druhém neozvali. Potom šel dál, až stanul na úpatí první mohyly. Tam tiše poklekl, odhrnul na stranu uschlé listy a zabořil ruku do hlíny. Zvedl plnou hrst, promnul ji mezi rukama a vdechl její vůni.

Různé půdy mají charakteristický pach. Ujistil se, že tento je stejný jako na nářadí ve voze Sweggové. Šerif měl pravdu: vykopávala relikvie na Mohylách. Trochu hlíny nasypal do malé skleněné zkumavky, zazátkoval ji a uložil do kapsy saka.

Zvedl se. Měsíc už zmizel za horizontem. Světlušky přestaly blikat; blesků z tepla pomalu ubývalo, až nakonec zmizely docela. Na Mohyly se snesla naprostá tma.

Pendergast prošel kolem první, potom kolem druhé a nakonec se zastavil uprostřed tří tmavých vyvýšenin. Panovala naprostá tma.

Vyčkával. Uplynula půlhodina. Hodina.

A potom náhle cvrčci zmlkli.

Čekal, že znovu spustí svůj chór. Napjal svaly. Cítil, že napravo od něj v té tmě někdo je: zaznamenal kradmý pohyb. To stvoření se pohybovalo velmi tiše – dokonce až příliš i na jeho velmi citlivý sluch. Ale cvrčci ucítili vibrace v půdě, které lidé nevnímají. Cvrčkové to prostě věděli.

Čekal napjatě, až se ten tvor od něj vzdálil na více než pět stop. Poté se to stvoření zastavilo, také vyčkávalo.

Znovu se jeden po druhém začali ozývat cvrčci. Ale Pendergast se nenechal zmást. Neznámý tam byl pořád. Čekal.

A teď se znovu pohnul. Velmi pomalu se k němu blížil. Jeden krok, dva kroky, až byl tak blízko, že by na něj dosáhl.

V jediném okamžiku uhnul Pendergast ke straně a současně vytáhl baterku a pistolí mířil směrem k tomu stvoření. Paprsek baterky dopadl na divoce vyhlížejícího muže, který se krčil v hlíně a dvouhlavňovou brokovnicí mířil na místo, kde ještě před okamžikem stál Pendergast. Zbraň vystřelila a muž zavrávoral, cosi nesrozumitelně zaječel a vzápětí už ho Pendergast měl. Hned v příštím okamžiku se brokovnice ocitla na zemi a muž byl zneškodněn. Pendergast ho držel zápasnickým chvatem a na spánek mu tiskl pistoli. Chvíli kladl odpor, ale brzy toho nechal.

Pendergast povolil stisk a muž upadl na zem. Ležel tam, pozoruhodná postava oblečená do jelenicových roztřepených hadrů, přes rameno měl přehozených několik zkrvavených veverek svázaných provazem. Za páskem mu visel obrovský, ručně vyrobený nůž. Měl bosé nohy, široká a hodně špinavá chodidla. Dvě velmi malé oči připomínaly dvě rozinky zatlačené do obličeje tak vrásčitého, až se zdálo, že náležejí muži z věčnosti. A přece jeho tělo, lesklé a nesmírně dlouhé černé vlasy a plnovous vypovídaly o člověku robustním, kterému nebylo víc než padesát let.

„Není radno střílet ze zbraně ve spěchu," řekl Pendergast, když stál nad neznámým. „Mohl byste někomu ublížit."

„Kdo sakra jste?" ozval se ostře.

„Zrovna na tohle jsem se chtěl zeptat já vás."

Muž polkl, trochu se vzpamatoval a posadil se. „Nesviťte mi tou blbou baterkou do vobličeje."

Pendergast sklopil světlo.

„Kdo si vůbec myslíte, že jste? Takhle k smrti děsit nevinný lidi!"

„Přesto bychom se k sobě měli chovat slušně," řekl Pendergast. „Prosím vás pěkně, vstaňte a řekněte mi, kdo jste."

„Pane, můžete mě pěkně prosit, jak chcete, mně je to úplně ukradený." Ale i tak vstal, vyklepal si listy a drobné větévky z plnovousu a vlasů. Potom vychrchlal chuchvalec hlenu a odplivl si do tmy. Špinavou rukou, nejprve dlaní, pak hřbetem, si utřel vousy a ústa a znovu si odplivl.

Pendergast vyndal odznak a strčil mu ho před obličej.

Mužovy oči se rozšířily a potom znovu přivřely. Zasmál se. „FBI? To by mě teda nenapadlo."

„Zvláštní agent Pendergast." Sklapl kožené pouzdro a hned zmizelo v jeho saku.

„S FBI se nebavím."

„Než učiníte jakkoli unáhlené prohlášení, které by vám mohlo později přitížit, měl byste vědět, že máte možnost volby. Můžeme si tady spolu neformálně popovídat…" Pendergast se odmlčel.

„Nebo?"

Pendergast se najednou usmál, jeho tenké rty se rozevřely a ukázal tak řadu dokonale bílých zubů. Ale ve světle baterky to rozhodně přátelsky nevypadalo.

Muž vyndal z kapsy pokroucený žvanec tabáku, kousek oddělil a nacpal si ho do úst. „Do hajzlu!" řekl a uplivl si.

„Mohu se zeptat na vaše jméno?"

Muž mlčel minutu, dvě.

„Sakra," řekl nakonec. „Mít méno snad není zločin, ne? Gasparilla. Lonny Gasparilla. Mohl byste mi už vrátit zbraň?"

„Uvidíme." Pendergast posvítil baterkou na krvavé veverky. „Kvůli tomu jste tady? Lovíte?"

„Nepotloukám se kolem Mohyl, jen abych se díval."

„Bydlíte někde tady blízko, pane Gasparillo?"

Muž se zasmál. „No, to teda jo." Když Pendergast nereagoval, sklonil hlavu na stranu. „Tábořím támhle vo kus dál."

Pendergast zvedl brokovnici, zlomil ji, vyndal prázdné náboje a potom ji podal Gasparillovi. „Veďte mě laskavě."

Po pěti minutách došli na okraj shluku stromů a vstoupili do moře kukuřice. Gasparilla se protáhl jednou řadou kukuřice a pokračovali po vyšlapané prašné pěšině. Po několika minutách se ocitli u topolového háje, který lemoval břehy potoka Medicine. Vzduch byl cítit vlhkem a bylo slyšet tiché zurčení vody na písečném dně. Před nimi se vyhoupla načervenalá záře táboráku poblíž břehu. Na ohni stál velký železný kotlík, v něm něco bublalo, vzduchem se nesla vůně cibule, brambor a paprik.

Gasparilla vzal několik kusů dřeva z hromady a položil je na žhavé uhlíky. Vyšlehly plameny a ozářily malé tábořiště. Ze tmy se vynořily umaštěný stan, kláda na sezení a na dalších kládách ležely dřevěné dveře jako stůl.

Gasparilla sundal veverky z ramene a položil je na provizorní stůl. Potom vytáhl nůž a pustil se do práce. Jednu rozřízl, vyvrhl vnitřnosti a odhodil je stranou. A potom jedním tahem z veverky stáhl kůži. Několika rychlými řezy oddělil od těla hlavu, packy a ocas, poté zvíře rozčtvrtil a vložil do vroucí vody v kotlíku. Zpracovat jednu veverku mu trvalo necelých dvacet sekund.

„Co tady děláte?" zeptal se Pendergast.

„Jsem na cestách."

„Na cestách?“

„Brousím nástroje. Svoje území procházím v teplejch měsících dvakrát. Na zimu mířím na jih do Brownsvillu. Brousím všechno vod ručních pil po rotory kombajnů.“

„Čím cestujete?“

„Pick-upem.“

„Kde jste ho zaparkoval?“

Gasparilla naposledy prudce sekl nožem a vhodil poslední veverku do kotlíku. Potom pokynul hlavou směrem k silnici. „Támhle, jestli chcete, tak si to zkontrolujte.“

„To mám v úmyslu.“

„Tady ve městě mě už znaj. Nikdy nepřekračuju zákon, můžete se zeptat šerifa. Vydělávám si na živobytí stejně jako vy. Jenom se neplížím potmě, nesvítím nikomu baterkou do vočí a neděsím lidi k smrti.“ Do kotlíku přidal několik fazolí.

„Jestli vás, jak říkáte, tady ve městě znají, tak proč tábořite zrovna na tomhle místě?“

„Mám rád volnost pohybu.“

„A co ty bosé nohy?“

„Co?“

Pendergast mu posvítil baterkou na špinavé nohy.

„Boty jsou drahý.“ Zalovil v kapse, vytáhl smotek tabáku, odlomil další kousek a vložil ho do úst. „A co tady vlastně dělá chlap vod FBI?“ zeptal se a poklepal si na tvář, aby náležitě vytvaroval tabák.

„Myslím, že na tuhle otázku si dokážete najít odpověď sám, pane Gasparillo.“

Muž se na něj nedůvěřivě podíval, ale neodpověděl.

„Kopala na Mohylách, viďte?“ zeptal se Pendergast nakonec.

Gasparilla si odplivl. „Jo.“

„Jak dlouho?“

„To nevím.“

„Našla něco?“

Pokrčil rameny. „To není poprvé, co na Mohylách někdo kopal. Toho si moc nevšímám. Když jsem tady, chodívám na tohle místo jen na lov. S mrtvolama si nic nezačínám.“

„V Mohylách jsou hroby?“

„Prej jo. Kdysi tam byl nějakej masakr. To je všechno, co vím, víc ani vědět nechci. To místo mi nahání husí kůži. Vůbec bych tam nechodil, ale jsou tam veverky.“

„Slyšel jsem řeči o nějaké legendě, která se k tomu místu váže. Myslím, že se tomu říká prokletí Pětačtyřiceti.“

Gasparilla neříkal nic, dlouho bylo ticho. Klackem míchal jídlo v kotlíku a občas se podíval na Pendergasta.

„Před třemi dny tu došlo k vraždě, v noci, když byl měsíc v novu. Viděl, nebo slyšel jste něco?“

Gasparilla si znovu odplivl. „Nic.“

„Kde jste byl ten večer, pane Gasparillo?“

Gasparilla dál míchal. Jestli mi chcete naznačit, že jsem tu ženskou zabil, tak bych řek, že jsme spolu domluvili, pane.“

„Já bych řekl, že jsme spolu právě hovořit začali.“

„Nevztekejte se na mě. V životě jsem nikoho nezabil.“

„Tak by vám nemělo vadit podrobně popsat, kde jste ten den byl.“

„To jsem v Medicine Creek byl druhej den. Lovil jsem u Mohyl pozdě odpoledne. Byla tady, kopala. Na tohle místo jsem se vrátil, když zapadalo slunce, celou noc jsem strávil v tábořišti.“

„Viděla vás?“

„Viděl jste mě *vy*?“

„Kde přesně kopala?“

„Všude. Zdaleka jsem se jí vyhnul. Už vím, že tohle vidět znamená trable.“

Gasparilla rychle zamíchal jídlo v kotlíku, přinesl smaltovanou misku, otlučenou lžíci a nandal si. Nabral si plnou lžíci, pofoukal ji, kousek ochutnal a znovu lžíci ponořil. Potom přestal.

„Nejspíš si chcete taky dát misku.“

„Nic bych nenamítal.“

Beze slov vytáhl druhou misku a podal ji Pendergastovi.

„Děkuji vám.“ Nandal si z kotlíku a ochutnal. „To je s ovesnou kaší, že?“

Gasparilla přikývl a nabral si plnou lžíci, šťáva mu tekla po zcuchaných černých vousech. Žvýkal hlasitě, vyplivl několik kostí, polkl. Otřel si ústa rukou, a tu si potom utřel do plnovousu.

Dojedli v tichosti. Gasparilla složil misky do sebe, zaklonil se a vyndal smotek tabáku. „A teď, pane, jestli už víte všechno, co jste potřeboval, doufám, že půjdete po svých. Večer bejvám rád vo samotě.“

Pendergast vstal. „Pane Gasparillo, dopřeji vám klid. Ale pokud chcete ještě něco dodat, radím vám, abyste mi to řekl hned teď, je to lepší, než abyste čekal, až na to přijdu sám.“

Gasparilla odplivl hnědý provazec slin směrem k potoku. „Nemám zrovna chuť se do něčeho namočit.“

„Už jste se namočil. Buď jste vrah, pane Gasparillo, nebo se tady vystavujete velkému nebezpečí. Jedno, nebo druhé.“

Gasparilla zabručel, odkousl další kousek tabáku a znovu si odplivl. Potom se zeptal: „Věříte na peklo?“

Pendergast se na něj podíval, bledé oči se mu leskly ve světle plamenů. „Proč se mě na to ptáte, pane Gasparillo?“

„Protože já ne. Podle mě je peklo akorát kazatelskej blábol. Ale peklo je na zemi, pane agente FBI. Ptal jste se mě na prokletí Pětačtyřiceti. Tak to můžete zabalit hned teď, protože *tomu* se na kloub nikdy nedostanete. Peklo, vo kterým mluvím, se většinou dá nějak vysvětlit. Jenže někdy“ – Gasparilla vyplivl tabákovou slinu, potom se naklonil, jako by mu svěřoval tajemství – „někdy to prostě *nejde*.“

13

Smit Ludwig zajel se svým pacerem na parkoviště u luteránského kostela, kde byla spousta aut, která se blýskala v srpnovém slunci. Velký transparent, už vedrem zkroucený, byl připevněný na úpravný kostel z červených cihel. Na něm stálo 33. VÝROČNÍ SPOLEČENSKÁ VEČERE S PEČENOU KRŮTOU. Další, ještě větší transparent hlásal MEDICINE CREEK VÍTÁ PROFESORA STANTONA CHAUNCYHO!!! Je v tom náznak zoufalství, napadlo Ludwiga při pohledu na tři vykřičníky. Zajel s vozem na vzdálenou stranu parkoviště, vystoupil, otřel si zátylek kapesníkem a šel ke vchodu.

Potom se s rukou na klice zarazil. Za celé roky si lidé ve městě zvykli na jeho milé lidské historky; na nekontroverzní zprávy o kostelu a škole, klubu čtyř H, který poskytuje mládeži vzdělávání v oblasti zemědělství a domácí ekonomiky, o skautských oddílech a organizaci Budoucí američtí farmáři. Zvykli si na to, že *Courier* odbývá a někdy i naprosto ignoruje drobné přečiny jejich dětí – příležitostné bláznivinky, alkoholické večírky. Považovali za samozřejmé, že zlehčuje problémy s inspekcí v Gro-Bain, stoupající počet zranění v továrně, odborářské problémy. Všichni zapomněli, že *Courier* jsou noviny, ne orgán pro styk s veřejností. Včera se to všechno změnilo. Proměnil je ve skutečné noviny, přináší reportáže o skutečných novinkách.

Smit Ludwig si v duchu kladl otázku, jak asi budou lidé reagovat.

Volnou rukou si nervózně sáhl na kravatu. O společenské večeři s pečenou krůtou informoval po celých 33 let, ale nikdy k tomu nepřistupoval s takovým rozechvěním. Bývaly časy, kdy právě v takových chvílích velmi postrádal manželku Sarah. Kdyby šla s ním, bylo by to snazší.

Vzchop se, Smitty, řekl si v duchu a opřel se do dveří.

V Hale družnosti bylo plno. Do kostela přišlo v podstatě celé město. Někteří se již posadili a pustili se do jídla, jiní ještě stáli v dlouhých frontách na bramborovou kaši, šťávu z masa a zelené fazolky. Další jedli dokonce pečenou krůtu, ačkoli jak si Smitty všiml, ve frontách na krůtu nebyl žádný zaměstnanec továrny Gro-Bain. To byla jedna z věcí, o které se nikdo nikdy ani nezmínil – jak málo krůtího masa se při téhle společenské večeři s pečenou krůtou sní.

Velký plastový transparent na stěně děkoval továrně Gro-Bain a jejímu generálnímu manažerovi Artu Ridderovi za velkorysost, s níž dodali krůty. Další transparent na protější stěně děkoval Buswell Agriconu za stálé dary na údržbu kostela. A třetí transparent, největší ze všech, oslavoval příjezd Stantona Chauncyho, letošního čestného hosta. Ludwig se rozhlédl. Samé známé obličeje. Jedna z radostí života na malém americkém městě.

Na druhé straně místnosti si všiml Arta Riddera. Měl na sobě polyesterový kaštanově hnědý oblek v kombinaci s bílou, na nepřirozeně hladký obličej nasadil obvyklý úsměv. Tělo měl pevné jako špalek loje a pomalu procházel mezi lidmi, nijak se od své dráhy neodchýlil. Lidé Artu Ridderovi uhýbají, pomyslel si Ludwig, ne on jim. Možná to bylo lehkým zápachem zmasakrovaných krůt, který jako by se kolem něj neustále vznášel, i když se polil pořádnou dávkou Old Spice. Anebo je to tím, že je nejbohatším mužem ve městě. Ridder prodal továrnu na zpracování krůt firmě Gro-Bain Agricultural Products a zůstal u nich jako manažer, i když mu za podnik skutečně dobře zaplatili. Prohlásil, že „má práci rád“. Ludwig si pomyslel, že to je spíš proto, že má rád postavení Otce města, což mu zajišťuje funkce manažera továrny.

Ridder se blížil, pohled upřený na reportéra, stále s tímtéž úsměvem na tváři. Bylo velmi málo pravděpodobné, že právě on by se ho chystal pochválit za včerejší článek o vraždě. Ludwig se psychicky připravil na nejhorší.

Náhle přišla spása – paní Bender Langová prudce vstala a něco zašeptala Ridderovi do ucha. Hned spolu odešli. *Ten chlápek Chauncy musí přijet každou chvíli*, pomyslel si Ludwig. Nic jiného by nepřimělo Riddera k tak rychlému pohybu.

Poprvé v třiatřicetileté historii této společenské události letos nebyl čestný host vybrán z místních. To dokazovalo důležitost města, když tak hluboce zapůsobilo na Dr. Stantona Chauncyho z Kansaské státní univerzity. Právě Chauncy v pondělí rozhodne, zda Medicine Creek bude mít tu čest poskytnout několik akrů pole pro geneticky upravenou kukuřici, nebo…

Vysoký pronikavý hlas ho vyrušil z přemýšlení. „Smite Ludwigu, jak ses mohl opovážit!“ Otočil se. Vedle něj stála Klick Rasmussenová, účes ve tvaru včelího úlu v úrovni jeho ramene. „Jak by to *mohl* být jeden z nás?“

Obrátil se tak, aby jí viděl do obličeje. „Prosím tě, Klick, nenapsal jsem, že tomu věřím – „

„Když tomu nevěříš,“ křičela, „tak proč jsi to *otiskl*?

„Protože mám povinnost informovat o všech alternativách – „

„Co se stalo se všemi *příjemnými* články, které jsi psal dřív? *Courier* bývaly tak *rozkošné* noviny.“

„Všechny zprávy nebývají příjemné, Klick – „

Ale ta ho nenechala domluvit. „Když chceš tisknout bláboly, proč nenapíšeš o tom agentovi FBI, co se potlouká po městě, klade otázky, strká nos do cizích věcí a cpe všem do hlavy naprosté nesmysly? Navíc znovu vytahuje celou tu záležitost s duchy válečníků, prokletím Pětačtyřiceti – „

„O tom v novinách nebylo vůbec nic.“

„Ne přímo, nepsalo se o tom tolika *slovy*, ale to téma starých indiánských šípů, co *jinýho* si budou lidi myslet? To tak akorát potřebujeme, vyhrabávat tu starou historii.“

„Prosím tě, měli bychom zachovat chladnou hlavu – „ Ludwig o krok ustoupil. O kousek dál zahlédl Gladys, manželku Sweda Cahilla. Velmi energicky přicházela směrem k nim. Bylo to horší, než si myslel.

Najednou se jakoby odnikud vynořila Maisie v bílé zástěře na objemném trupu. „Klick, nech Smittyho na pokoji,“ řekla. „Můžeme bejt rádi, že ho máme. Většina okresů malejch jako náš nemá noviny vůbec, natož deník.“

Klick ustoupila o krok dozadu. Ludwig byl Maisie dvojnásobně vděčný, protože věděl, že mezi těmi dvěma panuje jisté napětí. Maisie byla možná jediná ze všech přítomných, která si mohla dovolit Klick Rasmussenovou takhle usadit. Klick vrhla na Ludwiga zlý pohled, potom se otočila k přicházející Gladys Cahillové a obě odkráčely ke stolům s krůtami. Něco si šeptaly.

Ludwig se obrátil na Maisie. „Díky moc. Zachránila jsi mě.“

„Vždycky tě podržím, Smite.“ Mrkla na něj a odešla k pultu, kde se krájelo maso.

Když se vydal za ní, všiml si, jaké se rozhostilo ticho. Všichni se dívali směrem ke dveřím. Instinktivně udělal totéž. Proti zlatě zbarvené obloze tam stála postava v černém.

Pendergast.

Něco v jeho chování – jak se zastavil ve dveřích a jasné slunce zvýraznilo obrysy upjaté postavy, jako když gangster vejde do salonu – naháněl husí kůži. Potom velmi zvolna vešel, očima těkal po davu a nakonec se zahleděl na Ludwiga. Okamžitě změnil směr, plavně zamířil davem směrem k němu.

„To jsem rád, že vás tu vidím, pane Ludwigu,“ řekl. „Neznám tu nikoho než vás a šerifa a nemohu očekávat, že si tolik zaneprázdněný šerif najde čas na představování. Veďte mě, prosím.“

„Mám vás vést?“ zeptal se Ludwig nechápavě.

„Potřebuji být představen, pane Ludwigu. Tam, odkud pocházím, je společensky neúnosné představovat se sám. Náležité představování dvou lidí musí proběhnout přes třetího člověka. A jako vydavatel, redaktor a hlavní zpravodaj *Cry County Courier* znáte všechny místní.“

„Řekl bych, že ano.“

„Výborně. Tak začneme s paní Klick Rasmussenovou? Jak jsem vyrozuměl, patří k místní smetánce.“

Ludwigovi se zatajil dech. Ze všech právě tahle, navíc před chvilkou se jí zrovna zbavil. Sklíčeně se rozhlédl po místnosti. Klick stála s Gladys Cahillovou u stolu s krůtím masem a za nimi obvyklá skupinka žen.

„Tamhle,“ řekl a vedl agenta těžkým krokem.

Když k nim přistoupili, dámské štěbetání ustalo. Ludwig viděl, jak se Klick podívala na Pendergasta a obličej se jí zkřivil nevolí.

„Rád bych představil – „ začal Ludwig.

„*Velmi dobře* vím, kdo je ten muž. K tomu řeknu jen jedno – „

Náhle zmlkla, když se Pendergast uklonil, uchopil její ruku a přiblížil ji ke rtům ve francouzském stylu. „Velmi mě těší, paní Rasmussenová. Jmenuji se Pendergast.“

„No tedy,“ řekla Klick. Ruka jí zůstala splihle v jeho dlani.

„Jak jsem vyrozuměl, paní Rasmussenová, vymyslela jste celou výzdobu.“

Ludwig nechápal, odkud se Pendergast dověděl tuhle pikantní novinku. Jižanský přízvuk jako by byl ještě sladší, když se svýma podivnýma očima upřeně díval na Klick. Ludwiga nesmírně pobavilo, když zčervenala. „Ano, je to tak,“ řekla.

„Je okouzlující.“

„Děkuji, pane Pendergaste.“

Pendergast se znovu uklonil, stále ji držel za ruku. „Hodně jsem o vás slyšel a jsem velmi rád, že jsme se již seznámili.“

Klick opět zrudla, dokonce ještě víc než předtím. Toho si všiml Melton Rasmussen. Sledoval všechno zpovzdálí a najednou přikvačil. „No ne,“ řekl srdečně, natáhl ruku a postavil se mezi svou kyprou manželku se zčervenalými tvářemi a Pendergasta, „vítám vás v Medicine Creek. Jmenuji se Mel. Melton Rasmussen. Okolnosti by sice mohly být poněkud přívětivější, ale myslím, že i tak poznáte v Medicine Creek tradiční kansaskou pohostinnost.“

„Už jsem ji poznal, pane Rasmussene,“ řekl Pendergast a potřásl mu rukou.

„Odkud jste? Nedokážu přesně zařadit váš akcent.“

„Z New Orleansu.“

„Á, velkoměsto New Orleans. Je pravda, že se tam jedí aligátoři? Slyšel jsem, že jejich maso chutná jako kuřecí.“

„Podle mého názoru spíš připomíná leguána nebo hada než kuře.“

„Aha. No, já zůstanu u krůty,“ řekl Rasmussen se smíchem. „Přijďte se někdy podívat do mého obchodu. Jste kdykoli vítán.“

„Jste velmi laskav.“

„Tak, co je nového?“ řekl Rasmussen a přistoupil o kousek blíž. „Nějaké další stopy?“

„Spravedlnost nikdy nespí, pane Rasmussene.“

„Víte, mám svoji teorii. Chtěl byste ji slyšet?“

„Bude mi potěšením.“

„Je to ten chlápek, co táboří u potoka. Gasparilla. Stojí za to se na něj zaměřit. Je takový divný, vždycky byl divný.“

„Ale Mele,“ plísnila ho Klick, „dobře víš, že k nám dochází už roky a nikdy s ním nebyly žádné potíže.“

„Nemůžeš vědět, co se takovýmu podivínovi honí hlavou. Proč táboří tak stranou? To mu snad naše město není dost dobré?“

Otázka zůstala bez odpovědi. Klick upřeně zírala za svého muže a její ústa se zformovala do malého dokonalého O. Ludwig zaslechl tlumené mumlání přítomných. Ozval se krátký potlesk. Otočil se a spatřil Arta Riddera a šerifa, jak doprovázejí nějakého muže. V davu ho nepoznal. Byl malý a hubený, s krátce střiženou bradkou a na sobě měl světlemodrý oblek. Hned za ním šla paní Langová a pár dalších místních důležitých dam.

„Dámy a pánové, přátelé a sousedé z Medicine Creek!“ zahřímal Art Ridder na shromážděné. „Dostalo se mi té cti, abych vám představil letošního čestného hosta doktora Stantona Chauncyho z Kansaské státní univerzity!“

Následoval bouřlivý potlesk a ozvalo se i několikeré pronikavé písknutí. Muž jménem Chauncy vstal, uklonil se jednou směrem ke shromážděným, potom se k nim otočil zády a dal se do hovoru s Ridderem. Potlesk pomalu utichal.

„Pane Ludwigu,“ řekl Pendergast, „tamhle v rohu je skupina gentlemanů –?“

Podíval se směrem, kterým mu ukazoval. Stáli tam muži v pracovních kalhotách s náprsenkou, čtyři nebo pět, upíjeli limonádu a tiše spolu rozmlouvali. K potlesku se nepřidali, jen Chauncyho pozorovali přivřenýma očima.

„To je Dale Estrem a ostatní z Družstva farmářů,“ odpověděl Ludwig. „Poslední tvrdohlavci. Jako jediní neprodali půdu velkým zemědělským konglomerátům. Stále mají své farmy kolem Medicine Creek.“

„A proč se neradují jako ostatní?“

„Družstvu farmářů se nezamlouvá pěstování geneticky upravené kukuřice. Obávají se, že dojde k opylení křížem. To by jejich úrodu zničilo.“

Ridder teď představoval muže z Kansaské státní univerzity vybrané hrstce občanů.

„Ještě bych chtěl, abyste mě seznámil s několika lidmi, kdybyste byl tak laskav,“ požádal Pendergast. „Například s pastorem.“

„Samozřejmě.“ Ludwig se rozhlédl a v davu hledal pastora Wilbura, nakonec zjistil, že stojí ve frontě na krůtí maso. „Tudy.“

„Buďte tak laskav a nejprve mi o něm něco povězte.“

Ludwig zaváhal, nechtěl o nikom mluvit špatně. „Pastor Wilbur je tady přinejmenším čtyřicet let. Myslí to dobře, jenomže…“ Zmlkl.

„Ano?“ snažil se ho Pendergast povzbudit. Ludwig si všiml, že na něj upírá šedé oči, což ho velmi znepokojilo.

„Vy byste asi řekl, že lpí na svých zvyklostech. Neví tak docela, co se teď v Medicine Creek děje nebo *neděje*.“ Chvíli váhal. „Najdou se tu tací, kteří mají dojem, že by mladší a energičtější pastor pomohl obrodě města a mladí by potom odtud neodcházeli. Naplnil by duchovní prázdnotu, která tu teď panuje.“

„Aha.“

Pastor zvedl hlavu, když se k němu blížili. Jako obvykle měl brýle na čtení posunuté až na špičku nosu, bylo jedno, jestli něco čte nebo ne. Ludwig ho podezíral, že to dělá jen proto, aby vypadal učeně. „Pastore Wilbure? Chtěl bych vám představit zvláštního agenta FBI pana Pendergasta.“

Wilbur zdvořile uchopil nabídnutou ruku.

„Závidím vám, pastore,“ řekl Pendergast, „že jste duchovním duší takové komunity, jakou je Medicine Creek.“

Wilbur se na Pendergasta shovívavě zadíval. „Být důvěrníkem tolika lidí je zodpovědnost, která občas nahání hrůzu, pane Pendergaste. Ale troufám si tvrdit, že jsem jim dobrým duchovním pastýřem.“

„Připadá mi, že se tu žije dobře,“ pokračoval Pendergast. „Myslím božímu muži, jako jste vy.“

„To Bůh si mě vybral, požehnal mi a přichystal na mě i zkoušky. Všichni neseme svůj díl na Adamově prokletí, ale možná duchovní nesou větší než většina ostatních.“ Zatvářil se zbožně, téměř mučednicky.

Tohle už Ludwig znal. Wilbur se chystal vychrlit úryvek básně, které si považoval.

„*Běda*,“ začal Wilbur, „*jaký smysl má neutuchající péče, prostá, přehlížená práce, kterou pastor vykonává?*“ Podíval se přes brýle na čtení na Pendergasta se zjevnou spokojeností. „Milton. Přirozeně.“

„Přirozeně. *Lycidas*.“

Wilbura to trochu překvapilo. „Myslím, že je to tak, ano.“

„Na mysl mi připadl další verš z téže elegie: *Hladové ovečky vzhlíží a nejsou nasyceny*.“

Chvíli bylo ticho. Ludwig se díval z jednoho muže na druhého, znejistěl, jestli se mezi nimi něco nestalo.

Wilbur zamrkal. „Já – „

„Těším se, že vás budu moci znovu pozdravit v neděli v kostele,“ pronesl Pendergast uhlazeně a znovu podal Wilburovi ruku.

„Ano, ano, i já,“ odpověděl Wilbur, v jeho hlase bylo stále zřetelné překvapení.

„Věnujte mi, prosím, pozornost!“ Dunivý hlas Arta Riddera z amplionu znovu utišil hovor v sále. „Dámy a pánové, kdybyste dovolili, náš čestný host by k vám rád pronesl několik slov. Doktor Stanton Chauncy!“

Všichni v Hale družnosti odložili vidličky a upřeli pozornost na malého muže v bleděmodrém obleku.

„Děkuji vám,“ řekl. Stál vzpřímeně, ruce vepředu zkřížené, jako by držel hlídku u zemřelého. Jmenuji se Stanton Chauncy. Doktor Stanton Chauncy. Jsem představitel katedry zemědělství Kansaské státní univerzity. Ale to jistě víte.“ Měl vysoký hlas a mluvil tak srozumitelně a dokonale, až se zdálo, že zbytečně přehání artikulaci.

„Genetické vylepšení kukuřice je natolik složité, že ho na tomto místě nejsem schopen dokonale vysvětlit,“ začal. „K tomu je zapotřebí znalostí určitých disciplín, jako například organické chemie a biologie rostlin, a není možné předpokládat, že laické publikum takovými vědomostmi disponuje.“ Nadechl se nosem. „Nicméně se vám dnes odpoledne pokusím objasnit alespoň to nejzákladnější.“

Jako na znamení všichni v Hale družnosti jako by poklesli a společně si povzdechli. Pokud očekávali, že uslyší chválu na své město nebo toto společenské setkání, ba dokonce – opovážlivost nebo naděje? – slovo, jímž by Chauncy naznačil definitivní rozhodnutí, byli hluboce zklamáni. Místo toho začal vysvětlovat odlišnosti jednotlivých odrůd kukuřice do takových podrobností, že i ti nejnadšenější pěstitelé ztratili lesk v očích. Ludwig měl pocit, že Chauncy *se snaží* být co možná nejnudnější. V sále se znovu ozval tlumený hovor; mnozí uchopili vidličky a pustili se do jídla; lidé u vzdálených stěn haly začali přecházet sem a tam. Dale Estrem a další z Družstva farmářů stáli vzadu, ruce zkřížené na hrudi, ve tvářích vážný výraz.

Smit Ludwig přestal poslouchat monotónní hlas a rozhlédl se po hale. Přese všechno obdivoval atmosféru společenského setkání na malém městě: má venkovsky prostý provincialismus. Sejdou se zde i ti, kteří se nemají rádi, a přece se dokážou slušně pozdravit a chovat se k sobě korektně. To byl jeden z mnoha důvodů, proč se mu odtud nechtělo odejít – dokonce ani po smrti manželky. V Medicine Creek se člověk nemůže ztratit. Lidé se o sebe navzájem zajímají, na nikoho se nezapomíná a každý tu má své místo. Není to jako třeba v L. A., kde denně staří lidé umírají opuštění a bez lásky. Dcera mu poslední dobou často volala a nabádala ho, aby se přestěhoval blíž k ní. Ale on o tom neuvažuje, ani když přestane vydávat noviny a půjde do důchodu. V dobrém i ve zlém dožije své dny v Medicine Creek a bude pochován na hřbitově na Deeper Road po boku své ženy.

Podíval se na hodinky. Co ho přivedlo na myšlenky o smrti? Měl uzávěrku, i když si ji stanovil sám, bude muset jít domů a napsat úvodník.

Nenápadně přešel k otevřeným dveřím. V pozdním odpoledni se slunce opíralo do trávníku kolem kostela. Vedro ani trochu nepovolilo, sužovalo trávu, parkoviště i kukuřičná pole jako dusivá deka. I přesto se Ludwigovi ulevilo. Všechno mohlo dopadnout mnohem hůř, kdyby se dostal do rukou svých spoluobčanů; za to mohl děkovat Maisie a možná Pendergastovi. A s trochou sobeckosti dokáže sepsat optimistický článek o společenském setkání, aniž by se musel přetvařovat. Začalo to trochu ponuře: flegmatický dojem, že show musí pokračovat dál, ať se děje cokoli. Ale stísněnost a úzkost jako by pominuly. Město se znovu stalo samo sebou, a ani Chauncyho nesmyslná přednáška, kterou za ním stále jednotvárně odříkával, to nemohla změnit. Třiatřicáté výroční Společenské setkání Gro-Bain bylo úspěšné.

Ludwig se zhluboka, pomalu nadechl a rozhlédl se kolem ještě na schodech kostela. A ztuhl.

A lidé kolem také. Všichni se dívali ven z dřevěných dveří. Kdosi zalapal po dechu a ozvalo se tiché mumlání. Jako elektrický proud se přenášelo dál a dál, k lidem uvnitř v hale, nabývalo na hlasitosti, až ohrozilo Chauncyho výklad o rozmanitých kukuřičných zrnech.

„Co je?“ zeptal se Chauncy uprostřed věty. „Co se děje?“

Nikdo mu neodpověděl. Všichni se dívali ze dveří ven na horizont, kde proti žluté obloze nad nekonečnou kukuřicí líným tempem kroužilo hejno černých ptáků ve stále semknutějších kruzích.

14

Když Corrie Swansonová přijela ke kostelu, lidé stáli venku na trávníku v malých skupinkách a znepokojeně si povídali. Tu a tam se někdo odpojil a upřeně hleděl k lánům kukuřice. Před kostelem postávalo určitě padesát lidí, ale Pendergasta mezi nimi neviděla. Vůbec to nedávalo smysl, protože ji žádal, aby okamžitě přijela. Vlastně na tom tvrdošíjně trval.

Skoro se jí ulevilo, když ho tam nenašla. Dostane ji ještě do větších potíží, než v tomhle zapadákově má. To cítila v kostech. Už teď ji považovali za místního vyvrhele číslo jedna. Znovu se v duchu podivila, do jaké kaše spadla. Peníze stále ležely v přihrádce na přístrojové desce auta. Dostane ji do problémů a potom si zmizí. A ona zůstane trčet v Medicine Creek a ponese následky. Kdyby byla chytrá, dala by mu ty peníze zpátky a umyla by si nad vším ruce.

Bezděčně sebou trhla, když se černá postava náhle vynořila vedle jejího auta. Pendergast otevřel dveře spolujezdce a vklouzl dovnitř plavně jako kočka. Ze způsobu, jakým se pohyboval, měla občas husí kůži.

Natáhla ruku k přístrojové desce a zeslabila vřeštění „Starfuckers“ od Nině Inch Nails. „Tak kam to bude, zvláštní agente?“ zeptala se co možná nejlhostejněji.

Pokynul směrem ke kukuřičným polím. „Viděla jste ty ptáky?“

Zaclonila si oči proti zapadajícímu slunci. „Myslíte ty kondory? Co je s nima?“

„Tak tam právě pojedeme.“

Túrovala motor, auto se zatřáslo a vykašlalo oblak černého dýmu. „Jenže tam nevede žádná silnice a tohle je gremlin, ne teréňák, to jen kdybyste si náhodou nevšim.“

„Nedělejte si starosti, slečno Swansonová, kvůli mně v kukuřici neuvíznete. Jeďte prosím na západ na Cry Road.“

„Jak chcete.“ Sešlápla plyn a gremlin se roztřásl úsilím, když se odlepil od obrubníku.

„Tak jaký bylo setkání nad krůtama?“ zeptala se. „To je veliká událost roku v našem prdelákově.“

„Z antropologického hlediska to bylo velmi poučné.“

„Antropologickýho? Jo, jasně. Zvláštní agent Pendergast mezi primitivama. Představili toho maníka z univerzity, toho, jak tady chce pěstovat radioaktivní kukuřici?“

„Geneticky upravenou kukuřici. Ano, představili ho.“

„A jakej byl? Měl tři hlavy?“

„Jestli je měl, tak mu dvě v dětství úspěšně odstranili.“

Corrie se na něj podívala. Jako obvykle hleděl z místa spolujezdce flegmaticky, klidně, bez úsměvu. Nikdy nedokázala odhadnout, jestli žertuje nebo ne. S tak tajuplným dospělým člověkem se nikdy nesetkala – a to už bylo co říct, když se kolem Medicine Creek potlouká spousta divných týpků.

„Slečno Swansonová? Rychlost."

„Pardon." Přibrzdila. Já myslela, že vy chlápkové vod FBI jezdíte rychle, jak chcete."

„Já jsem na dovolené."

„Šerif všude jezdí tak sto mil v hodině, i když není ve službě. A vždycky se hned pozná, že do Wagon Wheel přivezli čerstvý větrníčky. To totiž uhání stodvacítkou."

Chvíli jeli po hladkém asfaltu beze slova.

„Slečno Swansonová, podívejte se laskavě na silnici. Vidíte, kde má šerif zaparkovaný vůz? Zastavte hned za ním."

Corrie přivřela oči – už se snášel soumrak. Vepředu zahlédla policejní vůz na špatné krajnici, blinkry měl rozsvícené. Nahoře, možná čtvrt míle v kukuřičném poli, viděla mnohem zřetelněji hejno velkých ptáků.

Najednou pochopila. „Ježíši. Snad ne někdo další?"

„To právě musíme zjistit."

Zastavila za policejním vozem a zapnula blinkry. Pendergast vystoupil. „Možná to bude chvíli trvat."

„Nemám jít s váma?"

„Ne."

„Tak fajn, mám s sebou knížku."

Dívala se, jak Pendergast vchází do kukuřice a mizí jí z dohledu. Byla podivně znepokojená. Potom se otočila na zadní sedadlo. Vždycky tam vozila pohozených pět šest knížek, jen tak nahodile – science fiction, horor, sem tam Červenou knihovnu, ale nikdy se nenechala chytit při tom, když ji četla. Možná by během čekání mohla začít číst ten nový techno-thriller *Za ledovou bariérou*. Vzala už knížku do ruky, ale zarazila se. Představa, že bude sedět v autě úplně sama a číst si, se jí nezamlouvala jako jindy. Nemohla si pomoci, podívala se znovu na hejno kondorů. Teď plachtili o něco výš. I v houstnoucím soumraku poznala, že jsou rozrušení. Možná je šerif vyplašil. Přepadla ji zvědavost. Třeba je v kukuřici něco mnohem zajímavějšího, než co si může přečíst v románu, který jí pomůže zapomenout na skutečnost.

S netrpělivým povzdechem odhodila knížku na zadní sedadlo. Pendergast mě nemůže držet takhle mimo. Mám stejný právo jako každej jinej vidět, co se děje.

Vystoupila z auta a vydala se do kukuřice. Podle stop v hlíně viděla přesně, kudy šel šerif. A kolem otisků šerifových klaunských bot byly další, užší stopy. Nejspíš ten jeho dobrotivej, ale úplně vypatlanej zástupce Tad. A kousek od nich lehounké šlápoty Pendergastovy.

V kukuřici bylo vedro a působilo to na ni klaustrofobicky. Listové pochvy se zdvihaly vysoko nad její hlavou. Jak procházela kolem, chrastily a zasypávaly ji prachem a pylem. Na obloze bylo ještě trochu světlo, ale v kukuřici jako by už padla noc. Corrie při chůzi zrychleně dýchala. Napadlo ji, že to možná nebyl nejlepší nápad. Nikdy ještě do kukuřice nevešla. Celý život ta pole nesnášela. Začalo to na jaře, kdy na nekonečnou hlínu vjely obrovské stroje a začaly orat. Za nimi se vznášela oblaka prachu, který pokryl celé město, až z něho měla v posteli drobounký písek. Potom začala růst kukuřice a celé čtyři měsíce se nemluvilo o ničem jiném než o počasí. Silnice pomalu uzavíraly klaustrofobicky působící stěny rostlin, až si mezi nimi člověk připadal jako v zeleném tunelu. Teď kukuřice zežloutla a zanedlouho se ty obrovité stroje zase vrátí a půda po nich zůstane obnažená a ošklivá jako oholený pudl.

Bylo to příšerné. Prach jí stoupal do nosu, bodal do očí a ze zápachu plesniviny se jí dělalo špatně. Všechna tahle kukuřice se nejspíš nepěstuje jako potrava pro lidi, dokonce ani pro zvířata, ale kvůli autům. Automobilová kukuřice. Fuj, fuj, fuj.

A potom se najednou dostala na malou udusanou mýtinu. Byli tam šerif a Tad s baterkami v rukou a nad něčím se skláněli. Pendergast stál stranou, a když vyšla na mýtinu, otočil se k ní, jeho bledé oči v soumraku skoro svítily.

Corrie ucítila, jak se jí zhouplo srdce v těle. Uprostřed leželo něco mrtvého. Přinutila se podívat a zjistila, že je to jen pes. Měl hnědou barvu a plyny už ho tak nafoukly, že mu srst trčela na všechny strany, takže vypadal děsivě – jako čtyřnohý ježík. V nehybném vzduchu se vznášel odporný nasládlý zápach a ozývalo se neúnavné bzučení much.

Šerif se otočil. „No, Pendergaste," řekl bodře, „vypadá to, že jsme se sem hnali zbytečně." Potom se mu zadíval přes rameno a zíral na Corrie. Trvalo několik velmi nepříjemných sekund, než se na něj znovu podíval. Agent neříkal nic.

Vyndal z kapsy malou svítilnu a paprskem přejížděl po nafouknuté zdechlině. Corrie se udělalo zle: poznala toho psa. Byl to čokoládový kříženec labradora. Patřil synovi Sweda Cahilla, dvanáctiletému pihounovi, moc milému klukovi.

„Tak jo, Tade," řekl šerifa poplácal svého zástupce po rameni, „viděli jsme všechno, co se dalo. Pro dnešek končíme."

Pendergast přistoupil blíž a poklekl, prohlížel si zvíře pečlivěji. Mouchy se nad mršinou rojily v divokém mračnu.

Šerif prošel kolem Corrie, nijak na ni nereagoval, a zamířil na okraj mýtiny. „Pendergaste? Jdete?"

„Ještě jsem nedokončil ohledání místa."

„Máte něco zajímavého?"

Chvilku bylo ticho a potom Pendergast promluvil: „Tohle je další vražda."

„Další vražda? Je to jen mrtvola psa v kukuřičným poli a jsme tři kilometry od místa zavraždění Sweggové."

Corrie se celá vyděšená dívala, jak agent FBI zvedl psí hlavu a jemně s ní pohnul dopředu i dozadu, položil ji, posvítil do tlamy, uší a na slabiny. Zlostné hučení much zesílilo.

„No?" ozval se šerif tvrdším tónem.

„Ten pes má zlomený vaz, a to velmi drsným způsobem," řekl Pendergast.

„Zachytilo ho auto. Dolezl sem a tady zašel. To se stává často."

„Auto by mu nemohlo udělat tohle s ocasem."

„Co je s ocasem?"

„O to mi právě jde."

Šerif i Tad posvítili psovi na zadek. Tam, kde míval ohon, mu zbyl jen zubatý růžový pahýl s bílou kostí uprostřed.

Šerif neřekl nic.

„A tamhle" – Pendergast posvítil do kukuřice – „podle mého názoru najdete stopy zabijáka. Otisky bosých nohou, velikost jedenáct, směřují k potoku. Stejné stopy, které jsem našel na místě prvního zločinu."

Znovu bylo ticho. A potom šerif promluvil: „No, Pendergaste, můžu říct jen tolik, že je to do jistý míry úleva. Myslel jste, že máme co do činění s mnohonásobným vrahem. No a teď víme, že je to nějakej uchyl. Zabít psa a uříznout mu vocas. Prokristapána."

„Ale všimněte si toho rozdílu. Tohle zabití se obešlo bez ceremonií, tahle mrtvola nebyla nijak naaranžována *en tableau*."

„No a?"

„Nezapadá do modelu. Samozřejmě to znamená, že máme tu čest s novým modelem – vlastně s úplně jiným typem."

„Novým typem čeho?“

„Mnohonásobného vraha.“

Hazen teatrálně obrátil oči v sloup. „Podle mýho máme co dělat pořád jen s jednou vraždou. Pes se nepočítá.“ Otočil se na Tada. „Zavolej soudního lékaře a my toho psa spolu odvezeme do Garden City na pitvu. Ať tady zapracujou chlapi, ať se povohlídnou hlavně po stopách. A ať tady státní policie postaví hlídku. Chci to tu mít uzavřený. Nepovolanejm vstup zakázanej. Jasný?“

„Ano, šerife.“

„Dobře. A teď, Pendergaste, doufám, že doprovodíte *nepovolanou* osobu. Okamžitě.“ Corrie poskočila, když na ni zasvítil baterkou.

„Určitě nehovoříte o mé asistentce, že ne, šerife?“

Rozhostilo se zlověstné ticho. Corrie se na něj podívala, nevěděla, co je to za hru. Asistentka? Zase pojala staré podezření; za chvíli se jí pokusí dostat do kalhotek.

Po chvíli promluvil šerif. „Asistentka? To mluvíte vo tý delikventce, co stojí vedle vás a čelí vobvinění z krádeže cizího majetku druhýho stupně, což se mimochodem ve státě Kansas považuje za těžkej zločin?“

„Ano.“

Šerif pokývl hlavou. A když promluvil znovu, měl nepřirozeně mírný hlas. „Jsem dost trpělivej, pane Pendergaste. Řeknu vám jen jedno: všechno má svý meze.“

Ticho tentokrát narušil Pendergast: „Slečno Swansonová, posvítila byste mi laskavě baterkou, abych mohl prohlédnout zadek toho psa?“

Corrie si držela nos, aby necítila ten puch, vzala baterku a namířila světlo na požadované místo. Uvědomovala si, že šerif stojí za ní a upřeně jí hledí zezadu na krk, až cítila, jak se jí ježí chlupy.

Pendergast se otočil, vstal a položil ruku šerifovi na rameno. Podíval se na Corrie a zdálo se, že ji bude chtít shodit. „Šerife Hazene,“ řekl náhle uctivým hlasem, „možná vám připadá, že jsem přijel, jen abych vás obtěžoval. Ujišťuji vás, že pro všechno, co dělám, mám dobrý důvod. Doufám, že i dál mohu spoléhat na vaši trpělivost, kterou jste již tak obdivuhodně projevil, a že to se mnou i s mými nekonvenčními metodami – a mou nekonvenční asistentkou – ještě nějakou dobu vydržíte.“

Zdálo se, že šerifovi chvilku trvalo, než to strávil. Když opět promluvil, měl trochu mírnější hlas. „Nemůžu vám čestně říct, že se mi líbí, jak s tím případem nakládáte. Vy chlapi od FBI jako byste zapomínali, že když pachatele chytíme, musíme ho *usvědčit*. Víte, jak to dneska je: shromažďování důkazů *jakýmkoli způsobem*.“ Podíval se na Corrie. „Radši by měla mít oprávnění ke vstupu na místo činu.“

„Dostane ho.“

„A zamyslete se nad tím, jak asi zapůsobí na porotu s rudejma vlasama a psím vobojkem s trnama. A to už nemluvím vo těžkým zločinu, co má v záznamu.“

„Ten problém budeme řešit, až se vyskytne.“

Šerif na něj upřeně hleděl. „No tak dobře. Nechám vás tady s tím Azorem. Pamatujte si, co jsem říkal. A teď, Tade, jdeme vyřídit ty telefonáty.“

Potom se otočil, zapálil si cigaretu a zmizel za stěnou kukuřice. Tad s ním. Praskavý zvuk suché kukuřice postupně slábl, rozhostilo se ticho.

Corrie ustoupila o několik kroků od zápachu. „Agente Pendergaste?“

„Slečno Swansonová?“

„Co ty kecy vo ‚asistentce‘?“

„Napadlo mě, že byste tu práci chtěla, když jste neuposlechla mého pokynu a přišla jste sem, čímž jste dala najevo zájem o soudní aspekty tohoto případu.“

Zase si ze mě utahuje? „Já jen nerada zůstávám pozadu. Helejte, vo práci detektiva nemám ani šajna. Neumim psát na stroji, neumim vyřizovat telefonáty a rozhodně nehodlám bejt pod diktátem a dělat všechno možný, jak už to u asistentek chodí.“

„Nic takového od vás nebudu žádat. Možná vás to překvapí, ale už jsem o tom přemýšlel a dospěl k závěru, že jako asistentka budete dokonalá. Potřebuji někoho, kdo zná město, lidi, jejich tajemství, ale zároveň sám je outsider, na nikom nezávislý. Zkrátka někoho, kdo mi bez příkras řekne pravdu tak, jak ji vidí. Nejste to snad přesně vy?“

Corrie o tom uvažovala. Outsider, na nikom nezávislá… Působilo to na ni maličko depresivně, ale podle všeho tomu vyhovovala.

„Takové povýšení s sebou nese zvýšení platu na dvě stě padesát dolarů denně. Všechny potřebné papíry mám v autě, včetně oprávnění ke vstupu na místo činu. To znamená, že do puntíku budete plnit mé pokyny. Už žádné vyskakování z auta jen tak, že se vám zachce. Později probereme všechno do větších podrobností.“

„Kdo mě platí? FBI?“

„Budu vás platit z vlastní kapsy.“

„Ale, prosím vás, vždyť přece sám víte, že za to nestojím. Vyhazujete peníze z vokna.“

Pendergast se otočil a podíval se na ni. Znovu ji ohromilo, jak obrovskou sílu mají jeho oči. „Už teď vím jistě jedno: máme co do činění s velmi nebezpečným zabijákem a nemám času nazbyt. Potřebuji vaši pomoc. Když zachráníme jeden život, stojí to za to?“

Jo, ale jak bych vám mohla helfnout? Víte, podle mě má šerif pravdu. Jsem prostě jen zabedněná delikventka.“

„Slečno Swansonová, nebuďte pošetilá. Jsme domluveni?“

„Tak jo. Ale *asistentkou* to začíná a končí. Už jsem vám to řekla. Nedělejte si žádný naděje na nic dalšího.“

Podíval se na ni. „Prosím?“

„Jste chlap. A já dobře vim, vo čem mluvím.“

Pendergast mávl rukou. „Slečno Swansonová, závěry, ke kterým jste dospěla, jsou nemyslitelné. Jsme ze dvou různých světů. Je mezi námi obrovský věkový rozdíl, máme úplně jiný temperament, výchovu, vzdělání a odpovídající pozici síly – a to se nezmiňuji o piercingu ve vašem jazyku. Podle mého mínění by takový vztah, ač by pro oba mohl znamenat značné rozptýlení, byl nanejvýš nemoudrý.“

Corrie takové vysvětlení trochu podráždilo. „Co je špatnýho na mým piercingu na jazyku?“

„Možná nic. Ženy kmene Wimbu na Andamanských ostrovech si dělají piercing na genitáliích a zavěšují si na ně ulity mořských plžů. Ulity jim při chůzi pod sukněmi cinkají. Muže to nesmírně přitahuje.“

„To je teda pěkně hnusný!“

Pendergast se usmál. „Takže nejste kulturní relativistka, jak jsem si myslel.“

„Vy jste vážně divnej patron, víte to?“

„Tohle vyjádření se mi, slečno Swansonová, vůbec nelíbí.“ Vzal si od ní baterku a posvítil znovu na psa. „A teď, již v roli mé asistentky, mi můžete říci, čí je to pes.“

Podívala se na nafouklou mrtvolu zvířete. „Jmenuje se Jiff. Patřil Andymu, to je syn Sweda Cahilla.“

„Nosil Jiff obojek?“

„Ano.“

„Běhal obvykle na volno?“

„Většina psů tady pobíhá volně, i když by podle nařízení měli bejt na vodítku.“

Pendergast přikývl. Já věděl, že se na vás mohu spolehnout.“

Corrie se na něj podívala, jeho slova ji potěšila. „Vy jste správnej řízek, víte to?“

„Děkuji vám. Zdá se, že máme něco společného.“ Ještě jednou si baterkou posvítil na psa.

Ticho se snášelo na drsnou mýtinu, když si Corrie v duchu kladla otázku, jestli ji urazil nebo jí polichotil. Ale když sledovala, kam dopadá paprsek světla, pocítila obrovskou lítost, která přehlušila odporný smrad a bzučení much. Andymu Cahillovi to zlomí srdce. Někdo mu to musí říct a podle všeho ten někdo budu já. Určitě to nenechá na šerifovi nebo na jeho asistentovi, na kterého je spolehnutí, že řekne něco hodně špatně. Pendergast při vší zdvořilosti není ten pravej, kdo by něco takovýho měl dítěti oznamovat. Vzhlédla a ke svému překvapení zjistila, že ji Pendergast pozoruje.

„Ano,“ řekl, „myslím, že by od vás bylo velmi laskavé, kdybyste to Andymu Cahillovi sdělila.“

„Jak –?“

„Při té příležitosti byste také mohla zjistit, kdy přibližně Andy viděl Jiffa naposledy a kam mohl ten pes mít namířeno.“

„Jinak řečeno ze mě chcete mít detektiva.“

Pendergast přikývl. „Koneckonců jste moje nová asistentka.“

15

Margery Tealanderová seděla za dřevěným stolem ve své spartánské kanceláři, přičinlivě střihala kupóny a přitom sledovala pořad Správná cena. Obraz na starém černobílém televizoru byl tak špatný, že zesílila zvuk, aby o nic nepřišla. Ne že by to zrovna dnes bylo akční; už dávno neviděla tak nemožné soutěžící. Buď křičeli, nebo mluvili příliš tiše, jen ne tak, jak by se hodilo. Na chvilku přestala střihat, dívala se na obrazovku a poslouchala. Všichni vsadili na poslední předmět – kromě hubené Asiatky, které nebylo víc než dvacet let.

„Sázím tisíc čtyři sta jedna dolarů, Bobe,“ řekla dívka s nesmělým úsměvem a sklonila hlavu.

„Probohaživýho.“ Marge odmítavě mlaskla jazykem a začala znovu střihat. Čtrnáct set dolarů za ručnici Maytag se dvěma hlavněmi nad sebou? Kde to ty lidi žijou? Ta může být tak maximálně za devět set padesát. A obecenstvo taky nijak nepřispělo, při každém chybném odhadu povzbudivě hulákalo. Tedy kdybych tam byla *já*, tak to by viděli *pořádnej* výdělek. Vždycky uhádla správnou cenu, vždycky vybrala správná dvířka. A nemohla se smířit s žádnou podřadnou výhrou, ani se standardními sekvojovými kůlnami, přezdobenými kabinety nebo loňskou nabídkou vosku na podlahu. To ona by trvala na plavidle Chris-Carft aspoň patnáct stop dlouhém; měla bratrance u jezera Scott s dokem a kotvištěm. Škoda byla, že umluvila Rockyho, aby ji vyvezl do Studia City, a za týden mu zjistili rozedmu plic. Sama jet nemůže, to by bylo příliš pro… Ale teď to bylo zajímavé: dvacet procent sleva na Woolite při nákupu potravin za 30 a více dolarů. To se ve slevě prodává málokdy – a když k tomu přidá trojici kupónů, mohla by ho koupit skoro za poloviční cenu. Měla by se zásobit. Ceny v Shopper’s Palace v Ulysses se nedají srovnat s cenami v žádném jiném obchodě. Red Owl v Garden City je samozřejmě blíž, ale když člověk chce doopravdy ušetřit, není nad Palace. A o supersobotách dostane slevu deset centů na galon poctivého benzinu – tím se bohatě zaplatí cesta tam a zpátky. Samozřejmě neměla dobrý pocit z toho, že nepodporuje Ernieho, ale v takhle hubených časech člověk prostě musí být praktický… Teda ale tohle je naprosto nejlepší. Devět set dvacet pět za Maytag. Určitě by vypadala moc pěkně vedle žumpy. Možná by měla promluvit s Alice Franksovou, aby zjistila, jestli nejede nějaký výletní autobus –

Najednou si uvědomila, že před jejím stolem stojí podivný muž.

„Pane na nebi!“ Marge rychle zdumila zvuk televize. „Mladý muži, vy jste mě vylekal.“ Byl to muž v černém obleku, kterého poslední dobou občas vídala.

„Omlouvám se,“ řekl hlasem vonícím po whisky s ledem a mátou, pralinkách a cypřiši. Formálně se zlehka uklonil, potom se před ni postavil s rukama podél těla. Měl štíhlé kuželovité prsty s nehty nepatrně, avšak profesionálně ošetřenými manikérkou, což ji velmi překvapilo.

„Neomlouvejte se,“ řekla. Jen se takhle k člověku nekraďte jako zloděj. A co pro vás můžu udělat?“

Pokývl směrem ke kupónům. „Doufám, že jsem nepřišel nevhod.“

Marge se zasmála. „Ale kdepak, přišel jste vhod.“ Odsunula kupóny na stranu. „Pane Cizinče, budu se vám plně věnovat.“

„Znovu se musím omluvit. Nepředstavil jsem se. Jmenuji se Pendergast.“

Marge si najednou vzpomněla na článek v novinách. „Samozřejmě. Vy jste přijel z jihu, vyšetřujete tu vraždu. Hned bych poznala, že nejste odtud. Už podle toho, jak mluvíte.“

Podívala se na něj. Byl dost vysoký, vlasy měl hodně světlé, skoro bílé, a díval se na ni trochu zvědavýma bledýma očima. Byl sice štíhlý, ale rozhodně nepůsobil křehce. Právě naopak, i když v tom černém obleku se to nedalo s jistotou poznat. Svým způsobem byl velmi přitažlivý.

„Těší mě, pane Pendergaste. Nabídla bych vám židli, ale mám jen tuhle otočnou, na které sedím. Když sem někdo přijde, obvykle se příliš dlouho nezdrží.“ Znovu se zasmála.

„A proč, paní Tealanderová?“ Otázku položil tak zdvořile, že si Marge ani neuvědomila, že zná její jméno.

„Proč myslíte? Jedině že by někdo strašně rád platil daně a vyplňoval formuláře.“

„Aha. Chápu.“ Postoupil o krok dopředu. „Paní Tealanderová, vyrozuměl jsem, že – „

„Pět set dolarů,“ skočila mu Marge do řeči.

Muž se zarazil. „Prosím?“

„Ale nic.“ Marge odvrátila oči od televize bez zvuku.

„Vyrozuměl jsem, že máte na starosti záznamy Medicine Creek.“

Marge přikývla. „To je pravda.“

„A máte také na starosti administrativu města.“

„Na částečný úvazek. V současné době velmi částečný.“

„A vedete oddělení veřejných prací.“

„No, to obnáší jen kontrolovat Henryho Fleminga, který řídí sněhový pluh a mění žárovky na veřejném osvětlení.“

„A také kontrolu neplatičů daní.“

„Ano, a právě proto nejsem zvaná na kanastu ke Klick Rasmussenové.“

Pendergast se znovu na chvilku odmlčel. „Takže lze říci, že v podstatě Medicine Creek řídíte.“

Marge se zeširoka usmála. „Mladý muži, sama bych to nedokázala lépe vyjádřit. Samozřejmě šerif Hazen a Art Ridder možná váš názor nesdílejí.“

„Necháme je, ať si myslí, co chtějí.“

„Probohaživého, já to *věděla*!“ Marge upírala oči na obrazovku a se značným úsilím se opět podívala na svého hosta.

Vyndal z kapsy saka kožené pouzdro. „Paní Tealanderová,“ řekl a otevřel pouzdro, aby viděla na zlatý odznak uvnitř, „jste si vědoma, že jsem agent Federálního vyšetřovacího úřadu?“

„To jsem slyšela u kadeřnice.“

„Rád bych získal lepší, řekněme *administrativní* pohled na obyvatele Medicine Creek. Co dělají, kde žijí, jaké je jejich ekonomické postavení. Záležitosti tohoto typu.“

„Tak to jste na správném místě. Vím vše, co je legální vědět o každičké duši v našem městě.“

Mávl jednou rukou. „Technicky samozřejmě takovéhle pátrání vyžaduje písemný příkaz.“

„Kde si myslíte, že jste, mladý muži? Ve Wichitě? Já na žádných formalitách nebudu trvat, když jednám s mužem v takovém postavení. Kromě toho tady nemáme žádná tajemství. Alespoň ne taková, která by vás mohla zajímat.“

„Takže není problém lépe mě seznámit s obyvateli?“

„Pane Pendergaste, diář mám prázdný do dvacátého druhého srpna, kdy musím napsat daně za čtvrtý kvartál.“

Neslyšně přešel ke stolu. „Tak dlouho to snad nebude trvat.“

Zase ze zasmála. „Takovou dobu! Ha-ha! Probohaživého, to by bylo!“

Marge se s židlí otočila k zadní stěně kanceláře, kde stál staromódní sejf. Byl masivní a na hranách zdobený zašlým zlatým listovím. Kromě stolu a malé knihovny to byl jediný kus nábytku v místnosti. Pohnula velkým kruhovým číselníkem, navolila kombinaci, popadla kliku a otevřela železné dveře. Uvnitř byla menší truhlička s visacím zámkem. Odemkla ho klíčem, který měla na krku. Zevnitř vyndala ještě menší dřevěnou schránku. Potom se znovu obrátila a položila ji na stůl mezi sebe a Pendergasta.

„Tak se do toho pustíme,“ řekla a spokojeně poklepala na víko. „Kde chcete začít?“

Pendergast se podíval na bedýnku. „Prosím?“

„Ptala jsem se, kde chcete začít.“

„Chcete mi snad naznačit, že – „ Na okamžik jako by jeho obličej byl úplně prázdný, potom se vzpamatoval a znovu nasadil obvyklý výraz nedbalé zvědavosti.

„Vy jste si snad myslel, že na takovou obec jako Medicine Creek mám počítač? Všechno, co potřebuju, je v téhle bedýnce. A co není v ní, je tady.“ Poklepala si na spánek. „Ukážu vám to.“ Namátkou vyndala jeden kartotéční lístek. Na něm bylo možná dvanáct řádek zaplněných úhledným rukopisem, dále řada čísel, pár klikyháků a symbolů a ještě několik nálepek různých barev: červená, žlutá, zelená. „Vidíte?“ Zamávala kartičkou Pendergastovi před nosem. „Tohle je lístek Dalea Estrema, toho výstředního mladého farmáře. Jeho otec byl výstřední starý farmář. A jeho děda – no, o *něm* raději pomlčím. Dale a ostatní ti výtržníci z Družstva farmářů vždycky stojí v cestě pokroku. Tohle ukazuje, že má dluh na daních za dvě čtvrtletí, že jeho nejstarší dítě muselo opakovat devátou třídu, že jeho septik neodpovídá předepsaným normám a během posledních sedmi let sedmkrát požádal o farmářskou úlevu.“ Nesouhlasně mlaskla.

Pendergast se podíval na lístek a potom zase na ni. „Aha,“ hlesl.

„Mám tady devadesát tři kartiček, jednu na každou rodinu v Medicine Creek a v přilehlém okolí. Kdyby bylo třeba, jsem schopná o každé mluvit hodinu, možná i dvě.“ Marge byla stále rozrušenější. Nestávalo se každý den, že by někdo oficiálně projevil zájem o její záznamy. A po smrti Rockyho, sám Bůh ví, že je setsakra málo lidí, se kterými si může popovídat. „Můžu vám slíbit, že až tohle spolu projdeme, budete o Medicine Creek vědět úplně všechno.“

Pendergast na to chvíli neříkal nic.

„Samozřejmě,“ vypravil ze sebe, když se vzpamatoval.

„Tak se ptám znovu, pane Pendergaste. Kde chcete začít?“

Na okamžik se zamyslel. „Možná bychom mohli začít u A.“

„Od A v Medicine Creek nikdo není, pane Pendergaste. Začneme Davidem Barnessem z Cry Road. Je mi moc líto, že vám nemohu nabídnout židli. Možná až zítra budeme pokračovat, přinesu jednu z kuchyně.“ Kartičku, kterou měla v ruce, založila zpátky na své místo. Dychtivě si naslinila prsty, z bedýnky vyndala první kartičku a rozpovídala se. U lokte jí blikala televizní obrazovka, ale ona na celou hru úplně zapomněla.

16

Zástupce šerifa Tad Franklin zabočil na štěrkem posypané parkoviště mezi starým viktoriánským domem a prodejnou dárkových předmětů. Se skřípotem zastavil, otevřel dveře vozu a vystoupil do horkého srpnového slunce. Protáhl se, podrbal se v černých vlasech ostříhaných na ježka a trochu obezřele si prohlížel velký dům. Bílý plot kolem něj se rozpadal, barva popraskala a odpadávala, laťky se uvolnily a visely do všech stran. Za nimi viděl trávou porostlý dvorek. Obrovský starý dům se štítem vypadal, jako by ho nikdo nejméně padesát let ani jednou nenabílil. V kansaských prachových bouřích oprýskala omítka až na dřevěné trámy a z nich se odlupovala dehtová lepenka. Na ceduli „Krausovy kaverny“ už chyběly celé pruhy červené a bílé barvy, vypadala jako ze špatného hororu. Celé to místo na něj působilo depresivně. Musí se z Medicine Creek dostat pryč. Ale k tomu potřebuje čas, získat víc zkušeností. A už předem se děsil, jak to sdělí Hazenovi. Věděl, že šerif ho otcovským způsobem připravuje jako svého následníka. Tad nerad myslel na to, co všechno mu asi řekne, až mu sdělí, že si našel práci ve Wichitě nebo Topece. Kdekoli, jen aby nezůstal v Medicine Creek.

Přiměl se projít brankou, po plevelem zarostlém chodníku a do schodů na křivou verandu, která lemovala celý dům. Když kráčel ke dveřím, jeho kroky zněly dutě. Vzduch se ani nehnul a v kukuřici slyšel jednotvárné vrzání cikád. Zastavil se a zaklepal na dveře.

Otevřely se tak rychle, že až poskočil. Zvláštní agent Pendergast.

„Zástupce šerifa Franklin! Pojďte dál.“

Tad si sundal klobouk a vešel do salonu, nebylo mu příjemně. Šerif chtěl, aby nenápadně zjistil, co Pendergast podniká, co ještě vypátral kolem toho zabitého psa. Ale když byl uvnitř, cítil se trapně. Nedokázal si představit, jak začne hovořit k tématu, aniž by důvod jeho návštěvy nebyl zcela zřejmý.

„Jdete akorát k obědu,“ řekl agent a zavřel za ním dveře. Uvnitř byl stín a o trochu chladněji, když se sem neopíralo slunce, ale bez klimatizace bylo i tak nepříjemné vedro. Nedaleko vstupních dveří stály dva obrovské lodní kufry. Na kůži, na první pohled velmi drahé, ještě zůstaly samolepky z nočního expresu. Zdálo se, že Pendergast hodlá zůstat delší dobu.

„K obědu?“ opakoval Tad.

„Lehký salát s antipastou. Prosciutto di San Daniele, sýr pecorino s lanýži v medu, baccelli, rajčata a rucola. Když je takové teplo, je lepší lehké jídlo.“

„No jistě. Skvěle.“ Když se chystají jíst po italsku, proč si nedají pizzu? Popošel o další krok, nevěděl, co říct. Byla jedna hodina. Kdo proboha obědvá v jednu? On osobně normálně v půl dvanácté.

„Slečna Krausová se necítí dobře. Šla si lehnout. Jen jsem se na ni zašel podívat.“

„Aha.“ Tad následoval Pendergasta do kuchyně. Všiml si vysokého stohu krabic s nápisem Federal Express a DHL. Na lince byl naskládán na odiv nejméně tucet obalů s hotovým jídlem se zvučnými cizokrajnými jmény: Balducci’s, Zabar’s. Tada napadlo, jestli Pendergast není náhodou Ital nebo Francouz. Rozhodně se nestravuje jako Američan.

Hostitel spěchal do kuchyně, pohyboval se hbitě a úsporně, velmi rychle aranžoval podivně vyhlížející jídlo na tři talíře – salám, sýr a cosi podobného zelenému salátu. Tad ho sledoval, přehazoval si klobouk z jedné ruky do druhé.

„Jen odnesu tenhle talíř slečně Krausové,“ oznámil Pendergast.

„Jistě.“

Zmizel v zadní části domu. Tad slyšel Winifred mluvit jemným hlasem. Pendergast jí tlumeně odpovídal. Za malou chvíli se vrátil.

„Jak je jí?“ zeptal se Tad.

„Dobře,“ odpověděl tiše. „Je to spíš psychického než fyzického rázu. Tyhle opožděné reakce jsou v případech jako tento běžné. Dovedete si jistě představit, jaký utrpěla šok, když se dověděla o té vraždě.“

„Všichni jsme byli v šoku.“

„Samozřejmě že ano. Poslední dobou jsem se sám cele věnoval jednomu velmi nepříjemnému případu v New Yorku, tam bohužel zabíjení není tak výjimečné. Jsem na to zvyklý, pane Frankline, pokud si na to může člověk vůbec zvyknout. Pro vás všechny to nepochybně byla – a stále je – velmi nepříjemná nová zkušenost. Prosím, posaďte se.“

Tad si sedl, položil klobouk na stůl, ale to místo mu nepřipadalo dobré, tak ho odložil na židli, znovu ho sebral, protože se bál, že ho tam zapomene.

„Dejte mi to,“ řekl Pendergast a pověsil klobouk na věšák.

Tad poposedl, bylo mu velmi nepříjemně. Dostal talíř. „*Buon appetito*,“ popřál Pendergast a gestem Tada pobídl, aby se pustil do jídla.

Vzal vidličku a zapíchl ji do sýra. Kousek odkrojil a opatrně ochutnal.

„Možná byste si ho měl trochu pokapat tímhle *miele al tartufo bianco*.“ Pendergast mu nabídl malou lahvičku medu podivné vůně.

„Dám si to raději bez, děkuji.“

„Nesmysl.“ Pendergast vzal perleťovou lžičku a potřel medem zbývající kousek sýra.

Tad si vzal další sousto a zjistil, že to není špatné.

Jedli v tichosti. Tadovi jídlo chutnalo, hlavně tenké plátky salámu. „Co to je?“ zeptal se.

„*Cinghiale*. Divočák.“

„Aha.“

Pendergast všechno kropil olivovým olejem a ještě nějakou tekutinou černou jako tér. Trochu nalil i Tadovi na talíř. „A nyní k věci. Předpokládám, že jste se přišel na něco zeptat.“

Když to vyslovil takhle otevřeně, jako by všechno bylo mnohem snazší. „Ano, to je pravda.“

Pendergast si otřel ústa a opřel se do židle. „Ten pes se jmenoval Jiff a patřil Andymu Cahillovi. Jak jsem vyrozuměl, je Andy dost neposedný chlapec a míval ve zvyku brát na své průzkumné cesty po okolí i psa. Moje asistentka mi brzy dodá výsledky šetření.“

Tad vylovil zápisník, otevřel ho a začal si psát poznámky.

„Pes byl patrně zabit předchozí noci. Možná si vzpomenete, že pár hodin po půlnoci bylo zataženo a nejspíš zrovna v tu dobu se to stalo. Právě jsem dostal výsledky pitvy, mám je tady. Druhý, třetí a čtvrtý obratel byly v podstatě *rozdrceny*. Nic nenapovídá tomu, že by byl použit nějaký stroj nebo nástroj, což je dost problematické, protože pokud to někdo udělal jen holýma rukama, musel mít obrovskou sílu. Ocas byl podle všeho useknutý nějakým primitivním nástrojem a společně s obojkem a psí známkou zmizel z místa činu.“

Tad usilovně zapisoval. To bylo moc dobré. Šerifa to potěší, ale ten s největší pravděpodobností už dostal stejnou zprávu. Dál si psal poznámky, jen pro jistotu.

„Sledoval jsem stopy, otisky bosých nohou, které směřovaly na místo nálezu a také od něj. V obou případech mě vedly kolem stejné řady kukuřice, nejprve k Medicine Creek a potom zpátky. Došel jsem podle nich k potoku, ale tam zmizely. Tak jsem strávil dopoledne s paní Tealanderovou, místní úřednicí, která mě obeznámila s obyvateli města. Zabralo to více času, než jsem původně – „

Ze zadní části domu se ozval roztřesený hlas. „Pane Pendergaste?“

Zvedl ukazováček ke rtům. „Slečna Krausová vstala z postele. Nebylo by dobré, aby slyšela, co tady probíráme.“ Otočil se a silnějším hlasem zavolal: „Ano, slečno Krausová?“

Tad spatřil starou ženu ve dveřích. I když bylo takové teplo, měla na sobě župan a pléd. Rychle vstal.

„Dobrý den, Tade,“ přivítala ho stará paní. „Víte, nebylo mi dobře a pan Pendergast byl tak laskav, že se o mě postaral. Nevstávejte kvůli mně. Prosím, posaďte se.“

„Děkuji, madam,“ řekl Tad.

Ztěžka dosedla na židli u stolu, tvářila se ustaraně. „Musím vám říci, že už jsem z té postele strašně unavená. Nechápu, jak to zvládají invalidé. Pane Pendergaste, mohl byste mi laskavě nalít šálek toho vašeho zeleného čaje? Uklidňuje mě.“

„S radostí.“ Pendergast vstal a šel ke sporáku.

„Je to hrůza, viďte, Tade.“

Zástupce šerifa nevěděl, co na to říct.

„Ta vražda. Kdo to mohl udělat. Ví to *někdo*?“

„Máme jisté stopy,“ odpověděl Tad. Tuhle větu vždycky používal šerif.

Slečna Krausová si přitáhla pléd ke krku. „Je mi strašně, prostě strašně, když vím, že někdo takový běhá po svobodě. A možná je to někdo z nás, pokud lze věřit tomu, co stálo v novinách.“

„Ano, madam.“

Pendergast naservíroval čaj a rozhostilo se ticho. Přes záclonu viděl Tad obrovské pole kukuřice, které se táhlo až k horizontu, celé fádně vybledle žluté. Oči se při tom pohledu unavily. Poprvé ho napadlo, že práce na tomhle případu – pokud bude úspěšně vyřešen – by pro něj mohla znamenat cestu odtud pryč, jak si přeje. Najednou mu úkol kontrolovat Pendergasta nepřipadal tak nepříjemný. Naopak měl pocit, že by to mohl dělat pořád. Ale slečna Krausová se znovu rozhovořila a on se na ni slušně obrátil a naslouchal.

„Mám strach o naše městečko,“ říkala Winifred Krausová. „Kvůli té vraždě se o ně doopravdy bojím.“

Corrie Swansonová zastavila roztřesený gremlin. Za sebou nechala oblak prachu, který se spirálovitě zvedal do vzduchu. Panebože, takové vedro. Podívala se na sedadlo spolujezdce. Pendergast na ni hleděl, obočí maličko zdvižené.

„To je to místo," řekla. „Eště jste mi neřek, proč jsme tady."

„Půjdeme navštívit Jamese Drapera."

„Proč?"

„Dověděl jsem se, že má nějaké informace o masakru v Medicine Creek. Myslím, že nadešel čas, abych se s nimi obeznámil."

„Smeták Jim toho nakecá."

„Vy mu nedůvěřujete?"

Corrie se zasmála. „Ten lže snad i při zdravení."

„Zjistil jsem, že lháři nakonec dokážou sdělit více pravdy než ti pravdomluvní."

„Jak to?"

„Protože pravda je nejbezpečnější lež."

Corrie se rozjela a zavrtěla hlavou. Je to jasný: divnej, divnej, divnej.

Smeták Jim bydlel na Deeper Road, pozemek měl obehnaný ostnatým drátem. Dům z fošen o dvou místnostech stál dost daleko od dálnice a topol před ním nabízel alespoň náznak soukromí. Obydlí obklopovala spousta nabouraných aut, starých trajlerů, prorezavělých bojlerů, vyhozených ledniček, praček, starých telefonních sloupů, kompresorů, několik trupů lodí, cosi, co připomínalo parní lokomotivu a další věci příliš zchátralé, aby se dalo odhadnout, k čemu původně sloužily.

Na udusané příjezdové cestě k domu Corrie přidala příliš plyn, gremlin se celý zatřásl, vystřelil do výfuku ohlušující ránu a motor vypověděl službu. Chvíli se nedělo vůbec nic. Najednou se rozlétly dveře domu a ve stínu verandy se objevil muž. Když vystoupili, popošel o kousek do světla. Jako většina lidí z Medicine Creek se i Corrie Smetákovi Jimovi vyhýbala, a přece vypadal stejně, jak si ho pamatovala z dřívějška: záplava světlerezavých vlasů a vousů, které mu rašily po celém obličeji, takže nebylo vidět nic než dva korálky černých očí, rty a kousek čela. Měl na sobě tlusté denimové džíny, vysoké boty čokoládové barvy, modrou košili s druky z falešné perleti a obnošený plstěný kovbojský klobouk. Na silném krku měl na řemínku zavěšený obrovský tyrkys, jímž by bylo možné rozštípnout lebku mule. Zauzlovaný kožený řemínek zůstal částečně zakrytý hustým plnovousem. Bylo mu určitě přes padesát, ale kvůli těm vlasům vypadal o deset let mladší. Opřel se o sloupek a podezřívavě je pozoroval.

Pendergast kráčel k verandě, sako od obleku mu plandalo.

„Stůjte na místě," vykřikl Smeták Jim, „a řekněte mi, proč jste tady. A rychle."

Corrie polkla. Jestli se něco stane, tak teď.

Pendergast se zastavil. „Pochopil jsem dobře, že vy jste pan James Draper, pravnuk Isaiahe Drapera?"

Při těch slovech se Smeták Jim lehce narovnal. Nedůvěřivost se ale z jeho tváře nevytratila. „No a?"

„Jmenuji se Pendergast. Moc bych se chtěl dovědět něco víc o masakru v Medicine Creek 14. srpna roku 1865, který váš pradědeček přežil."

Při zmínce o masakru Jim výrazně změnil výraz ve tváři. Podezřívavý lesk v jeho očích poněkud změkl. „A co ta mladá dáma, jestli teda dáma vůbec je. Kdo je to?"

„Slečna Corrie Swansonová," odpověděl Pendergast.

Při těch slovech se Jim postavil ještě vzpřímeněji. „Malá Corrie?" zeptal se překvapeně. „Co se ti stalo s těma krásnejma blonďatejma vlasama?"

Corrie měla sto chutí peprně mu odpovědět, ale nikdy nebylo předem jasné, co Smeták Jim udělá. Byl dost prchlivý, a tak na jeho otázku reagovala jen pokrčením ramen.

„Vypadáš příšerně, Corrie, celá v černým." Chvilku tam stál, oba si je prohlížel. Potom pokývl hlavou. „Můžeš jít taky dál."

Vydali se za ním do dusného domu. Měl málo oken a uvnitř byla tma, byl přecpaný spoustou předmětů. Zapáchalo to tam starým jídlem a zkaženými vycpaninami.

„Posaďte se a dejte si kolu." Když Jim otevřel lednici, objevil se obdélník světla. Corrie si sedla na skládací židli a Pendergast – po zběžném obhlédnutí místnosti – se usadil na gauči z hovězí usně, jediném místě, které nebylo zavaleno zaprášenými vydáními *Arizona Highways*. Corrie ještě uvnitř nebyla a nejistě se rozhlížela. Po stěnách visely pušky, jelenice, dřevěné desky s nalepenými hroty šípů, památky na občanskou válku, destičky s různými vzorky ostnatých drátů. Na jedné poličce byla řada starých ohmatanýchknih, na obou koncích dva velké kusy neleštěného zkamenělého dřeva. V rohu stál vycpaný kůň, sešlý a prožraný od molů. Na podlaze se válelo rozházené špinavé prádlo, polámané kostry jezdeckých sedel, kusy kůže a další veteš. Bylo to velmi pozoruhodné: celé místo vypadalo jako zaprášené muzeum relikvií starého Divokého západu. Corrie čekala, že uvidí mementa na Vietnam: zbraně, insignie, fotografie. Ale nespatřila nic, ani stopu po válce, která údajně Smetáka Jima navždycky změnila.

Jim podal Corrie a Pendergastovi po plechovce koly. „Takže, pane Pendergaste, co chcete vědět o masakru?"

Corrie viděla, jak Pendergast odkládá plechovku. „Všechno."

„No, začalo to za občanský války." Smeták Jim sesul své masivní tělo do velikého křesla a hlasitě se napil. „Pane Pendergaste, jako historik určitě víte všechno o Krvavým Kansasu."

„Nejsem historik, pane Drapere. Jsem zvláštní agent Federálního vyšetřovacího úřadu."

Následovalo hrobové ticho. Potom si Smeták Jim odkašlal.

„Tak jo, pane Pendergaste. Takže vy jste vod FBI. Můžu se zeptat, co vás přivádí do Medicine Creek?"

„Vražda, k níž tu nedávno došlo."

Jim se zatvářil velmi nedůvěřivě. „A co přesně to má společnýho se mnou?"

„Obětí byla Sheila Sweggová, která hledala relikvie. Kopala na Mohylách."

Smeták Jim si odplivl na zem a slinu přehrnul prachem na podlaze. „Sakramentský hledači relikvií. Měli by to všechno v tý hlíně nechat na pokoji." Znovu se rychle podíval na Pendergasta. „Furt jste mi neřek, co má ta vražda společnýho se mnou."

„Jak jsem pochopil, historie Mohyl a masakr v Medicine Creek jsou propletené. A souvisejí ještě s něčím, čemu se tady říká prokletí Pětačtyřiceti. A možná víte, že u mrtvého těla byla nalezena spousta naaranžovaných šípů jižních Čejenů."

Smeták Jim o tom poměrně dlouho přemýšlel. „Jakej druh šípů?" zeptal se nakonec.

„Byly z rákosu, s pery z letek orla bělohlavého a na ostrém konci měly zašpičatělý alibatský rohovec a bighornský červený jaspis s hrotem typu II stylu Plains Cimarron. Mimochodem v téměř dokonalém stavu. Pocházejí z doby přibližně kolem masakru."

Smeták Jim dlouze, tiše zahvízdal, potom zmlkl a svraštil obočí.

„Pane Drapere?" pobídl ho nakonec Pendergast.

Ještě chvilku Smeták Jim mlčel, nakonec pomalu zavrtěl hlavou a rozpovídal se.

„Před vobčanskou válkou byl jihovýchodní Kansas neosídlenej, žili tu jen Čejeni a Arapahové, Pawnee a Siouxové. Jediný běloši tudy procházeli po Santa Fe Trail. Ale osídlování se šířilo sem vod hranice, která tehdy voddělovala východní Kansas. Lidem se tehdy moc zamlouvala řada šikovnejch údolí Cimarron River, Arkansas, Crooked Creek a Medicine Creek. Když vypukla vobčanská válka, všichni vojáci vodešli a území nikdo nebránil. Vosadníci předtím s indiánama zacházeli hodně brutálně a teď nastal čas vodplaty. Podél hranice docházelo k řetězovejm útokům indiánů. Po vobčanský válce se spousta vojáků vrátila – vyzbrojenejch a rozhořčenejch. Byli ve válce, pane Pendergaste. Skutečný *válce*. Takový násilí dokáže s člověkem pořádně zamávat. Může to poškodit rozum.“

Odmlčel se, odkašlal si.

„Tak se vrátili sem a vytvořili výbory bdělosti, aby zatlačili indiány na západ a mohli si zase vzít půdu. Říkali tomu ‚vočištění země‘. V Dodge se taky vytvořil jeden výbor, jmenoval se Pětačtyřicet. Samozřejmě tehdy to eště nebyl Dodge, jenom ranč bratrů Hicksonovejch. Bylo to pětačtyřicet chlapů, některý z nich úplná spodina, vrazi a profesionální zabijáci. Vydali se kus dál na východ. Mýmu pradědovi Isaiahovi Draperovi bylo tehdy šestnáct a taky se k nim dal. Nejspíš si myslel, že když přišel vo válku, tak všem vokolo ukáže, že je velkej chlap, dokud k tomu měl příležitost.“

Smeták Jim se hlučně napil.

„No a v červnu šedesátýho pátýho roku začalo Pětačtyřicet pořádně řádit, vzali to směrem na jih vod Canadianu a Cimarronu do pásu Oklahomy. Jako veteráni vobčanský války věděli moc dobře, jak bojovat s nepřítelem na koni. Byli to votrlý a pořádně tvrdý chlapi, co už měli hodně za sebou. Prošli pekelným vohněm, pane Pendergaste. Jenže byli i zbabělý. Když chcete ve válce přežít, nepomůže vám nic než zbabělost, prostě musíte bejt poseroutka. Počkali si, až válečníci vodešli lovit a v noci zaútočili na indiánský vosady, zabíjeli většinou ženský a děti. Neměli sebemenší slitování, pane Pendergaste. Říkali: jsou to jen hnidy a vši. Zabíjeli i kojence. Probodávali je bajonetem, aby ušetřili munici.“

Následoval další hlt. Jeho tichý, chraplavý hlas v tmavé, chladné místnosti působil hypnoticky. Corrie měla skoro dojem, že všechno popisuje, jako by to viděl na vlastní oči. Možná ano, v jistém smyslu… Podívala se jinam.

„Mýmu pradědovi se udělalo zle z toho, co viděl. Znásilňování a zabíjení ženskejch a vraždění kojenců – nepředstavoval si, že takhle se z něj stane chlap. Chtěl se vod celý skupiny vodpojit, ale protože kolem byli pěkně navztekaný indiáni, vydat se samostatně na cestu domů znamenalo jistou smrt. A tak mu nezbylo, než u nich zůstat. Jednou večer se vopili a strašně ho zmlátili, protože si s nima nechtěl užívat. Zlomili mu několik žeber. To mu nakonec zachránilo život – ty zlámaný žebra.

Do půlky srpna jejich tlupa už prošla šesti táborama Čejenů a chystali se na ty další severně a západně vod Kansasu. V každým případě to měli v úmyslu. Vraceli se na ranč k Hicksonovi a přes Medicine Creek projížděli. V noci čtrnáctýho srpna se utábořili u Mohyl. Byl jste na Mohylách, pane Pendergaste?“

Pendergast přikývl.

„Takže víte, že je to nejvyšší bod v krajině. Tehdy tam nebyly žádný stromy, jen holá vyvýšenina s mohylama porostlejma křovím. Jsou vidět hodně zdaleka. Jako vždycky postavili hlídky: čtyři chlapi byli rozestavěný čtvrt míle od tábořiště. Slunce zapadalo a začal se zvedat vítr. Měnilo se počasí, blížila se fronta, vzduch byl plnej prachu.

Můj praděda měl zlámaný žebra, a tak ho uložili do malý prolákliny hned za mohylama, tak asi sto yardů. S těma žebrama nemoh sedět a vod země se začínal zvedat prach, až z toho praděda začal bláznit. A tak ho přenesli za křoví, bylo jako malej větrolam, aby ho aspoň trochu chránilo. Nejspíš jim nakonec bylo líto, že ho zmlátili.

Stalo se to, zrovna když zapadalo slunce a chlapi se chystali k večeři.“

Zaklonil hlavu a zhluboka se napil.

„Přímo nad nima se ozval dusot kopyt. Z prachu se vynořilo třicet válečníků na bílejch koních, byli natřený červeným okrem. Indiáni byli vystrojený, měli pomalovaný tváře, byli samý peří a chřestítka, a pořádně kvíleli. Zničehonic začaly lítat šípy. Všech Pětačtyřicet bylo náramně překvapenejch. Indiáni několikrát projeli sem a tam a všechny zabili, do posledního muže. Hlídky neviděly, že by se k nim blížil jedinej jezdec, dokonce nic ani neslyšely. A hlídky, pane Pendergaste, zabili jako *poslední*. Normálně je to přesně naopak, pokud jste obeznámen se západní vojenskou historií.

Ani pro Čejeny to nebylo nic snadnýho. Pětačtyřicet, to byla skupina hodně tvrdejch chlapů, nedali se jen tak, pozabíjeli nejmíň třetinu útočníků a taky pár jejich koní. Můj praděda to všechno viděl z místa, kde ležel. Když… když indiáni zabili jejich posledního muže, vjeli do vobrovskýho oblaku prachu. Prostě zmizeli, pane Pendergaste. A když se prach rozplynul, po indiánech nebyla ani stopa. Ani po koních. Zbylo tam jen čtyřiačtyřicet mužů, mrtvejch a skalpovanejch. Zmizeli dokonce i mrtví válečníci a koně.

Patrola Čtvrtý kavalerie našla mýho pradědu po dvou dnech kousek od Santa Fe Trail. Dovedl je na místo masakru. Našli krev a hromady vnitřností indiánskejch koní, ale žádný těla ani čerstvý hroby.

Kolem vrcholu kopce byly stopy kopyt, ale nikde jinde. Nevedly dál než na místo, kde zabili hlídky. Se Čtvrtou kavalerií přišli i skauti vod Arapahů, a když nenašli stopy k tomu místu ani od něj, začali kvílet, že to byli duchové válečníků a odmítli jít dál. Byl z toho pořádnej poprask a jako přívažek kavalerie vypálila několik čejenskejch vesnic, ale většina lidí byla ráda, že skupina Pětačtyřiceti už není. Byla to banda ničemníků.

To byl konec Čejenů v západním Kansasu. V roce 1871 bylo založeno Dodge City a Santa Fe Road tam byla protažená v roce 1872. Brzy se Dodge stal kovbojským hlavním městem Západu. Texas Trail, střelecký souboje, Wyatt Earp, Boot Hill a to všechno bylo pryč. Medicine Creek založil v roce 1877 dobytkář H. H. Keyser, na levým rameni dobytčí značku H jako vysoká kvalita dobytka, létající H na pravým, to byla zase značka koňská. V blizardu v osmdesátým šestým přišel o stádo jedenácti tisíc kusů a druhej den si opřel hlavu o brokovnici a vypálil z obou hlavní. Říká se, že to byla kletba.

Potom přišli farmáři a dny dobytčích baronů skončily. Napřed to byly kukuřice a čirok, potom prašná krajina a nakonec oseli kukuřičný pole. Teď je to gasoholová kukuřice. Ale za celou dobu nikdo nevyluštil záhadu duchů válečníků a masakru v Medicine Creek.“

Naposledy upil a dramaticky odložil plechovku.

Corrie se podívala na Pendergasta. Byl to zajímavý příběh a Smeták Jim ho hezky vyprávěl. Pendergast seděl zcela nehnutě, jako by spal. Oči měl pootevřené, prsty propletené a tělo na gauči povadlé.

„A váš pradědeček, pane Drapere?“ zamumlal.

„Usadil se v Deeperu, voženil se a pohřbil tři manželky. Tohle všechno napsal do soukromýho deníku, s většíma podrobnostma, než jsem vám teď říkal, ale deník někomu prodali za velký hospodářský krize spolu se spoustou dalších cenností. Teď je někde na východě, na polici v knihovně. Nikdy jsem nezjistil kde. Ten příběh mi vyprávěl táta.“

„A jak mohl všechno vidět v prachové bouři?“

Já vím jen to, co mi říkal táta. Když se v těch místech dostanete do prachový bouře, tak někdy prej fouká tam a zpátky.“

„A pane Drapere, neznala už americká kavalerie Čejeny jako ‚Rudé fantomy‘ podle toho, jak se dokázali přikrást k těm nejostražitějším hlídkám a podříznout jim hrdlo, než si to vůbec uvědomily?“

„Na agenta FBI toho víte docela dost, pane Pendergaste. Ale nezapomínejte, že tohle se stalo při západu slunce, ne v noci, a těch pětačtyřicet chlapů před nedávném bojovalo za Konfederaci a válku prohrálo. Víte jaký to je – prohrát válku? To si pište, že měli voči dokořán!“

Jak to, že indiáni neobjevili vašeho pradědečka?“

Jak už jsem říkal, chlapi se slitovali nad tím, jak ho zvalchovali, a položili ho za to křoví. Stáhnul ty větve na sebe, aby ho nebylo vidět.“

„Aha. A z toho strategicky výhodného místa, když ležel v prohlubni, byl zakrytý křovím nejméně sto yardů pod tábořištěm, viděl v prachové bouři všechno, co jste mi tak podrobně popsal. Duchové válečníků se objevili a zmizeli jako kouzlem.“

Oči Smetáka Jima se nebezpečně zablýskly a napůl vstal z křesla. „Nic se vám nesnažím prodat, pane Pendergaste. Můj praděda nestojí před soudem. Já vám jen vyprávím příběh tak, jak jsem ho slyšel.“

„Takže máte nějakou teorii, pane Drapere? Třeba osobní mínění? Nebo si skutečně myslíte, že to byli *duchové*?“

Rozhostilo se ticho.

„Nelíbí se mi, jakým tónem se mnou mluvíte, pane Pendergaste,“ řekl Smeták Jim, to už stál na nohou. „Helejte, mně je jedno, jestli jste vod FBI nebo ne, jestli chcete něco naznačit, tak to vyklopte rovnou. *A bez vobalu*.“

Pendergast neodpověděl hned. Corrie ztěžka polkla, podívala se ke dveřím.

„Ale no tak, pane Drapere,“ řekl Pendergast konečně. „Nejste přece pošetilý muž. Chci slyšet váš *skutečný* názor.“

Nastal elektrizující okamžik, v němž se nikdo nepohnul. Potom se Smeták Jim obměkčil.

„Pane Pendergaste, vypadá to, že jste mě prokouk. Ne, myslím, že ty indiáni nebyli duchové. Když dneska přijdete k Mohylám – přes všechny ty stromy už to skoro není vidět –, je tam dlouhá mělká úžlabina směrem vod potoka. Skupina třiceti Čejenů mohla tudy vystoupat, hlídky by je neviděly, kdyby koně vedli. V zapadajícím slunci by na ně dopadal stín mohyl. Tam by mohli počkat, až se snese soumrak, rychle nasednout na koně a vyjet. To by vysvětlovalo náhlej dusot kopyt. A stejnou cestou mohli i zmizet, vodvízt svý mrtvý a zahladit stopy. Stejně jsem nikdy neslyšel o Arapahovi, kterej by dokázal Čejena vystopovat.“

Zasmál se, ale nebyl to radostný smích.

„A co ti mrtví koně Čejenů? Jak podle vašeho názoru zmizeli?“

„Vám se člověk nezavděčí, pane Pendergaste. I vo tom jsem přemejšlel. Když jsem byl malej, viděl jsem vosumdesátiletýho řezníka, kterej dokázal porazit bizona za necelejch deset minut. A ten byl větší než kůň. Indiáni jedí koňský maso. Mohli ty koně jednoduše porazit a jejich maso a kosti vodtáhnout. Vnitřnosti nechali na místě, aby to neměli tak těžký. A nezahynulo moc koní, možná tak dva tři. Třeba můj praděda Isaiah trochu přeháněl, když tvrdil, že tam zabili tucet koní.“

„Možná,“ řekl Pendergast. Vstal a přešel k poličce s knihami. „A děkuji vám za velmi poučný příběh. Ale co má společného ten masakr s prokletím Pětačytřiceti, o kterém jste se zmínil? Zdá se, že o něm nechce nikdo příliš mluvit.“

Smeták Jim se zavrtěl. „No, pane Pendergaste, já bych neřek, že ‚nechce’, je to pravý slovo. Prostě to není zrovna pěknej příběh, to je celý.“

„Naslouchám vám, pane Drapere.“

Smeták Jim si olízl rty. Potom se naklonil dopředu. „No tak dobře. Vzpomínáte, jak jsem vám říkal, že hlídky zabili jako poslední?“

Pendergast přikývl. Vyndal z poličky ohmatanou knížku *První nová americká čítanka společností Butler & Company* a listoval jí.

„Jako úplně posledního zabili chlápka, co se jmenoval Harry Beaumont. Stál v čele Pětačtyřiceti a byl to vopravdu tvrdej chlap. Indiány rozzuřilo, co všechno udělal jejich ženskejm a dětem, a za to ho potrestali. Nejenže ho skalpovali. Voni ho *kruponovali*.“

„Takový výraz neznám.“

„Řekněme, že Harrymu Beaumontovi udělali něco takovýho, aby ho určitě po smrti nepoznal nikdo z rodiny. A potom mu vodřízli boty a kůži z chodidel, aby je nepronásledoval jeho duch. Pro jistotu boty zakopali, každou z jedné strany Mohyl, možná aby jeho pekelnýho ducha navždycky uvěznili právě v tom místě.“

Pendergast vrátil knížku na místo, vytáhl jinou, ještě ohmatanější. Jmenovala se *Obchodní styky na prériích*. Prolistoval pár stránek. „Aha. A to prokletí?“

„Různý lidi vám řeknou různý věci. Někdo tvrdí, že Beaumontův duch pořád straší na Mohylách, hledá svoje boty. Jiný zase říkaj mnohem horší věci, který bych moc nerad vopakoval tady před dámou, jestli vám to nevadí. Ale s určitostí vám můžu říct, že těsně před tím, než Beaumont zemřel, proklel půdu kolem sebe – proklel ji na věky. Můj praděda byl pořád schovanej v tý prohlubni a slyšel to na vlastní uši. Byl jedinej žijící svědek.“

„Aha.“ Pendergast si vybral další knížku, velmi útlou a velkou. „Děkuji vám, pane Drapere, za velmi zajímavou lekci historie.“

Smeták Jim vstal. „Nemáte za co.“

Ale Pendergast jako by ho neslyšel. Velmi pozorně si prohlížel tu útlou knihu. Corrie si všimla, že má velmi laciné plátěné desky a stránky plnily jednoduché nákresy.

„Tohle je hodně starý,“ řekl Smeták Jim. „Táta to koupil vod ňáký vdovy po vojákovi, už je to hodně let. Napálila ho. Stydím se, že jí skočil na takovejhle podvrh. Už dávno to chci vyhodit.“

„To není podvrh.“ Pendergast obrátil stránku, potom další. Jeho chování hodně připomínalo úctu. „Všechno napovídá tomu, že tohle je pravá indiánská kniha událostí. Téměř netknutá.“

„Kniha událostí?“ opakovala Corrie. „Co to je?“

„Čejenové si vedou knihu událostí a na její stránky malují obrázky – bitvy, dvoření, lov. Obrázky jsou kronikou života válečníka, jakýsi jeho životopis. Indiáni věřili, že vyzdobené knihy událostí mají nadpřirozenou sílu, a když si takovou knihu uvážou na tělo, stanou se neviditelnými. Přírodopisné muzeum v New Yorku má knihu událostí jednoho indiána kmene Čejenů, jmenoval se Nehet na malíčku. Neměla magickou sílu, jak by si přál. Dodnes je na ní patrná stopa po kulce vojenské karabiny, která projela knihou událostí *i* jeho tělem.“

Smeták Jim zíral s očima doširoka otevřenýma. „Chcete…,“ začal nevěřícným tónem. „Chcete říct, že celou tu dobu… Ta kniha je pravá?“

Pendergast přikývl. „Nejen to, pokud se příliš nemýlím, je to dokonce práce výjimečně důležitá. Scéna na téhle stránce patrně symbolizuje Little Bighorn. A na konci knihy to vypadá jako popis kultu Tance duchů.“ Opatrně ji zavřel a vrátil Jimovi. „Tohle je práce náčelníka Siouxů. A tady je možná jeho rytý piktograf, který lze interpretovat jako Bizoní hrb. Stanovit to ovšem s jistotou by vyžadovalo podrobnější bádání.“

Smeták Jim držel knihu daleko od těla, jako by se bál, že by ji ušpinil.

„Uvědomte si, že má hodnotu několika tisíc dolarů,“ řekl Pendergast. „Možná i víc, pokud byste ji chtěl prodat. Ale je nutné ji odborně ošetřit. Dřevovina použitá na papír v této knize je velmi kyselá.“

Smeták Jim pokrčil trochu ruce v loktech a otáčel stránky. „Chci si ji nechat, pane Pendergaste. Peníze pro mě nemají cenu. Ale jak ji můžu nechat, ehm, vošetřit?“

„Znám jednoho gentlemana, který s knihami poničenými a křehkými, jako je tato, dokáže dělat divy. Byl bych moc rád, kdybych se o to mohl postarat. Gratis, samozřejmě.“

Smeták Jim se chvilku díval na knihu. Potom ji beze slova podal Pendergastovi.

Rozloučili se. Když Corrie jela zpátky do města, Pendergast mlčel, oči měl zavřené. Byl hluboce zamyšlený a jednou rukou velmi opatrně držel zabalenou knihu událostí.

18

Willie Stott pomalu přecházel po kluzké betonové podlaze a rozmetával horkou směs bělicí lázně a vody, koštětem postrkoval rozházené žaludky, hlavy, hřebínky, vnitřnosti a všechno ostatní z drůbeže – pracovníci u linky tomu říkali srágory – k obrovskému dřezu z nerezové oceli, zapuštěnému do podlahy pod vyvrhovnou. S letitou zkušeností máchal hadicí vpravo a vlevo, další vnitřnosti tak klouzaly pod proudem čisticího prostředku, všechno se poslušně kutálelo doprostřed. S tryskou pracoval jako malíř se štětcem, všechno shrnul do dlouhé krvavé řady a nakonec ji silným proudem jedním tahem spláchl do odpadu, který zbytky z drůbeže spolkl s čvachtavým mlasknutím. Ještě jednou vystříkal celou podlahu, vypudil pár zbloudilých provazců střev, laloků a zobáků, až poskakovaly a tančily ve hře s hadicí.

Stott pár dní po nástupu do Gro-Bain přestal jíst krůtí maso a po dalších několika měsících ze svého jídelníčku vyloučil veškeré maso. Jako ostatně většina lidí, kteří v tomto podniku pracovali. Na Den díkůvzdání rozdávala Gro-Bain zdarma krůty všem svým zaměstnancům, ale doposud se Stott nesetkal s nikým, kdo by je skutečně jedl.

Když dokončil svoji práci, zhasl a hubici s hadicí pověsil na hák. Bylo čtvrt na jedenáct a poslední zaměstnanci z druhé směny odešli už před několika hodinami. Kdysi dávno se tu pracovalo i na třetí směnu, od osmi večer do čtyř ráno, ale ty dny jsou nenávratně pryč.

V zadní kapse cítil příjemný tlak půllitrové lahve Old Grand-Dad. Za odměnu po odvedené práci ji vyndal, odšrouboval víčko a napil se. Whisky zahřátá na teplotu těla běžela příjemnou horkou cestičkou přímo do břicha a za chvíli zpátky do hlavy.

Život zase není tak špatný.

Dal si poslední lok, dopil láhev, strčil ji zpátky do kapsy, vzal veliký stěrač, který visel na kachlíkové stěně. Sem a tam, sem a tam – během pěti minut byly podlaha, pracovní plošina a běžící pás čisté a suché, že se z nich dalo jíst. Smrad krůtích exkrementů, děsu, krve a kyselých vnitřností nahradil čistý svíravý zápach bělicí lázně. Zase dobře odvedená práce. Stott byl na sebe hrdý.

Sáhl po lahvi, ale potom si vzpomněl, že je prázdná. Podíval se na hodinky. Hospoda Wagon Wheel bude otevřená ještě půl hodiny. Jestli noční hlídač Jimmy přijde do práce včas, mohl by to stihnout s velkou časovou rezervou.

To byla velmi příjemná představa.

Když věšel na hák poslední čisticí náčiní, slyšel Jimmyho vejít do továrny. Ten chlap přišel o pět minut dřív, nebo, což bylo pravděpodobnější, se Stottovi zpožďovaly hodinky. Přešel k rampě a čekal. Za chvíli slyšel Jimmyho přicházet, klíči a všemi možnými serepetičkami cinkal jako zmrzlinářský vůz.

„Nazdar, Jimmy,“ řekl Stott.

„Tě vidim.“

„Moc ti díky.“

„Není za co.“

Stott vyšel na opuštěné parkoviště pro zaměstnance, na vzdáleném konci pod lampou stálo jeho zaprášené auto, jediné. Protože do práce jezdil uprostřed druhé směny, vždycky na něj zbylo to nejvzdálenější místo. Noc byla horká a tichá. Šel pod lampami ke svému vozu. Za parkovištěm se do tmy rozprostíralo kukuřičné pole. Nejbližší lodyhy – ty, které rozeznal – stály nehnutě a vzpřímeně. Jako by naslouchaly. Obloha byla zatažená a nedalo se pořádně poznat, kde končí kukuřice a začíná noc. Byla to jedna obrovská černá žumpa. Přidal do kroku. Je proti přírodě, aby člověk byl ze všech stran obklopenej tou zpropadenou kukuřicí. S lidma to dělá podivný věci.

Odemkl auto, nastoupil a s bouchnutím za sebou zavřel dveře. Tím prudkým pohybem se zvedl tenký nános prachu a kukuřičného pylu, který se usadil na střeše auta, a snesl se kolem oken k zemi. Zajistil dveře, na rukou mu opět ulpěl prach. To svinstvo je prostě všude. Už teď cítil, jak mu whisky u Sweda vypaluje hrdlo.

Nastartoval auto, starý hornet. Motor se protočil, zakašlal a ztichl.

Willie zaklel a podíval se z oken. Napravo tma. Nalevo prázdné parkoviště s lampami v pravidelných vzdálenostech.

Počkal a znovu otočil klíčkem. Tentokrát motor naskočil. Několikrát sešlápl pedál plynu a potom se vůz rozjel – s obvyklým řinčením protestujícího kovu.

Už jedu, Wagon Wheel. Bylo mu velmi příjemně při pomyšlení na další pintu, na další lok, už se viděl, jak se vrací do Elmwood Acres, smutného malého shluku obytných domů na vzdáleném konci města, kde žil. Možná by si mohl dát i dvě pinty. Tahle noc jako by po tom volala.

Světla Gro-Bain se mihla kolem a Stott dál ujížděl v temnotě, stěny kukuřice po obou stranách splývaly v jednu velikou šmouhu, přední světlomety ukazovaly malou část prašné cesty. Vepředu zatáčela, směřovala k Medicine Creek. Pouliční lampy města nalevo vrhaly záři na oblohu nad kukuřicí.

Když projížděl zatáčku, motor znovu zařinčel, tentokrát zlověstněji. Po chvíli se supěním a kašláním zhasl.

„Do hajzlu.“

Starý hornet dojížděl, Stott odbočil ke straně a znovu otočil klíčkem, ale nic se nestalo. Auto vypovědělo službu.

„Do hajzlu!“ vykřikl znovu a praštil do volantu. „Do hajzlu, do hajzlu, *do hajzlu*!“

Jeho hlas pomalu doznával v interiéru vozu. Obklopily ho ticho a tma. Ať se s jeho vozem stalo cokoli, pochopil, že prostě dál nepojede. Neměl s sebou ani baterku, aby se mohl podívat pod kapotu.

Vyndal láhev, otevřel ji, obrátil dnem vzhůru a vypil posledních pár kapek. Olízl si rty, pohrával si s prázdnou lahví a upřeně na ni hleděl. Doma už žádnou neměl.

Vyhodil ji z okna do kukuřice a podíval se na hodinky. Wagon Wheel zavírá za dvacet minut. Je to asi míli daleko. Kdyby přidal do kroku, může to ještě stihnout.

S rukou na klice se zarazil, myslel na nedávnou vraždu, na nepěkné podrobnosti, které naznačoval článek v novinách.

Jo, dobrý. Pět miliard akrů kukuřice a ňákej šílenec bude čekat zrovna mezi tímhle místem a Wagon Wheel.

Když otevřel dveře, ucítil dusný noční vzduch. Panebože, za deset minut jedenáct a vzduch je horkej jako peklo. Cítil kukuřici, vlhkost. Ve tmě slyšel vrzání cvrčků. Na vzdáleném horizontu zahlédl blesk.

Otočil se zpátky k autu a nevěděl přesně, jestli nemá zapnout blinkry. Rozhodl se to neudělat. To by se mu ke všemu mohla ještě vybít baterie. Kromě toho tudy nejdřív pojedou zaměstnanci továrny až na ranní směnu, a ta začíná v sedm.

Jestli to chci do Wagon Wheel stihnout, měl bych sebou hnout.

Šel rychle po silnici. Za práci v továrně dostávám sedum padesát za hodinu, jak asi můžu dát dokupy auto za sedum padesát na hodinu? Ernie by mi určitě dal slevu, jenomže náhradní díly stojí spoustu peněz. Novej startér tak tři sta padesát čtyři sta. Dva tejdny práce. Cestou do Gro-Bain bych moh stopnout Ripa. Jako minule, to jsem si na cestu domů půjčil auto vod Jimmyho, a potom jsem pro něj zajel v sedm. Jenomže Jimmy počítal, že mu za to budu platit benzin, a ten teda dneska stojí majlant.

To není fér. Přece pracuju dobře. Měli by mi platit víc. Devět babek za hodinu, nejmíň osm padesát.

Ještě zrychlil, Teplá záře žlutého světla ve Wagon Wheel, dlouhý dřevěný bar, žalostný jukebox, lahve a sklenice, které se lesknou na policích před zrcadlem – takové představy naplnily jeho srdce a poháněly nohy.

Najednou se zastavil. Připadalo mu, že napravo zaslechl šustění v kukuřici.

Chvilku čekal, poslouchal, ale všude byl klid. Vzduch se ani nepohnul. Na nebi se mihl blesk, po chvilce zazářil ještě jednou.

Znovu vykročil, tentokrát se vydal prostředkem silnice. Kolem dokola bylo ticho. Asi nějaké zvíře, nejspíš mýval. Nebo jen jeho představy.

Opět se v myšlenkách vrátil k Wagon Wheel. Viděl jasně velkou postavu přátelského Sweda s červenými tvářemi a tureckými kníry, jak se činí za pultem. Starý dobrý Swede, který má vždycky pro každého přátelské slovo. Představil si, jak před něj na pult staví sklenici a štědře do ní nalévá whisky, bryndá přes okraj; představil si, jak sklenku nese k ústům; představil si, jak si zlatý oheň hledá cestu hrdlem dolů. Nekoupím si jen půllitrovou láhev, ale připlatím si a dám si ještě panáka u baru. Swede mě vodveze domů, ke svým zákazníkům se chová velmi pěkně. Nebo bych se možná moh na noc uložit v zadní místnosti a hned ráno se zastavit u Ernieho. Nespal bych ve Wagon Wheel poprvý. V každým případě lepší, než se táhnout takovou dálku domů za tou stíhačkou. Moh bych jí zavolat z baru, vymyslet nějakou výmluvu –

V kukuřici se zase něco ozvalo.

Zaváhal jen na okamžik, potom šel dál, v pracovních botách měkce našlapoval do teplého asfaltu. A za chvíli ten zvuk uslyšel znovu, blíž, dost blízko na to, aby ho rozeznal jasně.

Byl to šustot, jak se někdo prodíral suchou kukuřicí.

Zadíval se na pravou stranu, pohledem pátral mezi lodyhami. Ale viděl jen špičky kukuřice proti mdlé obloze. Ostatní byla jen temná stěna.

A jak upíral zrak proti obloze, viděl, jak se jeden kukuřičný stonek zachvěl.

Co to je? Srnec? Kojot?

„Kšá!“ vykřikl a mávl rukama směrem po zvuku.

Při odpovědi, které se mu dostalo, mu stydla krev v žilách. Ozvalo se zavrčení, lidské, a přece nelidské.

Muuu, doneslo se k němu.

„Co to hergot je?“ Nastala chvíle ticha.

„Jdi do hajzlu,“ řekl Stott, přidal do kroku a změnil směr ke druhému kraji silnice. „Nevim, co jsi za prevíta, ale *jdi do hajzlu*.“

Ozvalo se šelestění, někdo šel kukuřicí, teď rychleji, udržoval s ním krok.

Muuu.

Stott se rozběhl.

Šustění v kukuřici s ním drželo krok. Hlas, podivně podbarvený prudkým oddechováním, nabíral na hlasitosti a naléhavosti. *Muuu! Muuu!*

Teď už Stott pořádně uháněl. Po jeho pravé ruce ve stejném tempu šustila kukuřice. Proti mdlé obloze viděl zcela zřetelně, jak sebou vršky kukuřice podél silnice mlátí a lámou se. Další praskání a vzápětí uviděl to, co považoval za temný stín, velmi rychle vycházet z kukuřice. Nejprve se to pohybovalo paralelně s ním, ale najednou se to k němu blížilo.

Ve vteřině jakýsi atavistický instinkt Williemu napověděl, aby skočil do příkopu na levé straně silnice a vrhl se střemhlav do kukuřice. Jak ho pozřely vysoké kukuřičné klasy, ohlédl se jen na vteřinu. Když to udělal, uviděl velikou temnou postavu, jak za ním šílenou rychlostí utíká přes silnici.

Stott se prodral do vedlejší řady, potom do další, snažil se dostat co možná nejhlouběji do tmavé dusivé kukuřice, hlasitě lapal po dechu. Ale neustále slyšel lámání suchých klasů, jak přímo za ním po nich někdo dupe.

Odbočil o devadesát stupňů a utíkal podél řady. Praskání ustalo.

Stott utíkal. Měl dlouhé nohy a na střední škole byl členem atletického mužstva. To bylo už před léty, ale běhat nezapomněl. A tak pádil, nemyslel na nic, jen jak klást jednu nohu před druhou, utéct tomu, co bylo za ním.

I když ho ze všech stran obklopovala kukuřice, ještě neztratil úplně orientaci. Medicine Creek byl přímo před ním, jen něco přes míli. Mohl by to zvládnout…

Za sebou uslyšel hlasité plácání nohou do země. A s každým krokem rytmické vrčení.

Muuu. Muuu. Muuu.

Dlouhá řada kukuřice mírně zabočovala, jak opisovala terén, a on se po ní vydal, utíkal hodně rychle – jen z čiré hrůzy.

Muuu. Muuu. Muuu.

Kristepane, ono se to blížilo. Prudce změnil směr, zoufale se prodral další řadou, pořád utíkal.

Slyšel za sebou zvuk lámání stébel, jak se za ním vrhl jeho pronásledovatel, pořád se blížil.

Muuu. Muuu. Muuu. Muuu.

„Nech mě, ty hnuse, na pokoji!“ ječel.

Muuu. Muuu. Muuu. Muuu.

Pořád byl blíž a blíž, až měl Stott pocit, že na krku cítí jeho horký dech. Neustále s ním držel krok, slyšel, jak mu dupal za zády. Najednou na stehnech ucítil teplou vláhu – pomočil se. Prudce odbočil, prodral se další řadou, prudce odbočil, změnil směr zase zpátky. Ten tvor se držel těsně za ním, byl blíž, stále blíž. *Muuu! Muuu! Muuu! Muuu!* Pořád se blížil, rychle ho doháněl.

Stott cítil, jak ho něco popadlo za vlasy, něco strašně silného. Snažil se ucuknout hlavou, bolest to byla příšerná, ale stisk pevný. Plíce měl v jednom ohni. Cítil, jak mu nohy hrůzou vypovídají službu a zpomalují.

„*Pomozte mi někdo!*“ zaječel. Po hlavě skočil k jedné straně, trhal jí tak prudce, až cítil, jak se mu skalp odděluje od lebky. Ten tvor už byl skoro na něm. A potom pocítil na krku náhlý stisk o síle svěráku, brutální trhnutí a prasknutí, a najednou mu připadalo, jako by opustil zem a letěl vzhůru na temnou oblohu, zatímco vítězný hlas hulákal:

Muuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!!

Smit Ludwig zamkl dveře redakce *Cry County Courier* a klíče strčil do kapsy. Když našikmo přecházel ulici, v časném ranním slunci se podíval na oblohu. Na severním horizontu se kupily velké sterilní bouřkové mraky, jako každý den v posledních dvou týdnech. V noci se rozprostřou po celé obloze a do rána se rozplynou. Zanedlouho přijde obrovská bouře z tepla. Prozatím se však zdálo, že přinejmenším ještě pár dní bude město sužovat úmorné vedro.

Ludwig si dovedl dost přesně představit, o čem s ním chtějí Art Ridder a šerif hovořit. Bude to asi tvrdé: už napsal článek o tom psovi, dnes odpoledne to určitě přijde na přetřes. Šel po chodníku. Cítil, jak mu vedro proniká i podrážkami bot, a slunce mu nemilosrdně pálí na hlavu. Do Magg's Candlepin Castle to bylo jen pět minut chůze, ale po dvou minutách si uvědomil, jakou udělal chybu, že nejel autem. Přijde tam celý propocený a pomuchlaný: taktická chyba. V duchu si říkal, jak je dobře, že v Magg's klimatizace udržuje teplotu jako v tundře.

Dvoukřídlými dvojitými dveřmi vstoupil do prudkého závanu ledového vzduchu a uvítalo ho ticho. V tuto časnou hodinu byly hrací dráhy ponuré, kuželky se v přítmí tyčily jako vysoké bílé zuby, přístroje na počítání bodů mlčely. Na vzdáleném konci hrací dráhy viděl světla Castle Clubu, kde Art Ridder každý den ráno snídal a četl noviny. Ludwig si upravil límec, narovnal se v ramenou a vykročil.

Castle Club nebyl ani tak klub jako spíše prosklená jídelna s lavičkami potaženými červenou koženkou, umakartovými stolky se vzorem imitace dřeva a skloněnými zrcadly s rámy mramorovanými kočičím zlatem. Ludwig vstoupil a přišel k rohovému stolku, u něhož seděli Ridder a šerif Hazen a tiše si povídali. Ridder si Ludwiga všiml, zeširoka se usmál a vstal, natáhl ruku a pokynul mu, aby se posadil.

„Smitty! Jsem moc rád, že jsi přišel."

„Ano, Arte."

Šerif nevstal a jenom přikyvoval ve cloně cigaretového kouře. „Smite."

„Šerife."

Chvilku bylo ticho. Ridder se rozhlédl, polyesterový límeček se mu pohnul sem a tam. „Ehm! Kávu! A přineste panu Ludwigovi slaninu s vejci."

„Já moc nesnídám."

„Nesmysl. Dnes je významný den."

„Jak to?"

„Za čtvrt hodinky přijde doktor Stanton Chauncy, profesor z Kansaské státní univerzity. Mám v plánu provést ho po městě."

Následovala krátká pauza. Art Ridder na sobě měl růžovou košili s krátkým rukávem a lehké šedé kalhoty s dvojitě prošitými švy, přes židli si přehodil bílý blazer. Byl kulatý, ale ne houbovitý. Za všechna ta léta, kdy se potýkal s krůtami, si vypracoval svaly na pažích, které nejspíš nikdy nepovadnou. Ve tváři měl ruměnec zdravého člověka.

„Času není nazbyt, Smitty, takže půjdu přímo na věc. Znáš mě, je to prostě můj styl." Ridder se krátce zasmál.

„Jistě, Arte." Ludwig se trochu zaklonil, aby mu servírka mohla na stůl položit slaninu s vejci. Přemýšlel, co by v takové chvíli udělal skutečný reportér. Odešel by? Zdvořile odmítl?

„Tak jo, Smitty, dohodneme se. Víš, že ten chlápek Chauncy hledá místo, kde by mohl mít experimentální pole kukuřice pro Kansaskou státní univerzitu. Buď bude u nás, nebo v Deeperu. V Deeperu je motel, dvě benzinové pumpy, je to o dvacet mil blíž k dálnici. Je to tak? Otázkou zůstává, co můžeme nabídnout my. Proč my? Chápeš?"

Ludwig přikývl. *Chápeš?* byla Artova typická věta.

Ridder zvedl hrnek s kávou, na jeho chlupaté ruce se napjaly svaly, a upil doušek.

„Máme něco, co v Deeperu nemají. Dobře mě poslouchej, protože tohle není oficiální zpráva Kansaský státní univerzity. My jsme totiž *odloučený*." Dramaticky se odmlčel. „Proč je odloučenost tak důležitá? Protože to pole se bude využívat pro testování *geneticky – upravený – kukuřice*." Zabroukal hudební téma z *Twilight Zone*, potom se usmál. „Chápeš?"

„Ne docela."

„Všichni víme, že geneticky upravená kukuřice je neškodná. Jenomže tady je banda zabedněnců, liberálové, zelený – víš, koho mám na mysli –, co si myslí, že na geneticky upravený kukuřici je něco *nebezpečnýho*." Znovu zabroukal melodii z *Twilight Zone*. „Ten pravej důvod, proč Medicine Creek vůbec zůstává ve hře, je naše odloučená poloha. Nemáme hotel. Dlouhej bulvár. Žádnou velkou promenádu. Nejbližší rozhlasová a televizní stanice je sto mil odtud. Zkrátka a dobře *je to nejnevhodnější místo na organizování protestních akcí na světě*. Samozřejmě Dale Estrem ani Družstvo farmářů z toho velkou radost nemají, ale je jich jen pár a já si s nimi dokážu poradit. Chápeš?"

Ludwig přikývl.

„Ale máme tu teď jeden menší problém. Běhá nám tady nějakej prevít. Zabil člověka, zabil *psa* a bůhví co má ještě za lubem, možná se chystá zprznit ovci. Zrovna když Stanton Chauncy, ředitel Zemědělského vývojového programu Kansaský státní univerzity, přijede k nám, aby se porozhlédl, jestli právě Medicine Creek je to nejlepší místo na pokusný pole. A my mu chceme předvést, že to je nejlepší místo. Klidný, spořádaný město. Žádný drogy, žádní hippies, žádný protesty. Určitě o tý vraždě slyšel, ale bude to považovat za náhodu, výjimečnou záležitost. Nic ho neznepokojuje a já chci, aby to tak zůstalo. A tak potřebuju, abys mi ve dvou věcech pomohl."

Ludwig čekal.

„Rád bych, abys pořádně zbrzdil s články o tý vraždě. No dobře, došlo k ní. Dělej si co chceš, ale *proboha* nepiš o tom mrtvým psovi."

Ludwig polkl. Bylo ticho. Ridder na něj hleděl červenýma očima, pod nimiž měl tmavé kruhy. On to myslel vážně.

„Ta událost je kvalifikovaná jako nová zpráva," řekl Ludwig, ale hlas se mu zlomil.

Ridder se usmál, položil mu velkou ruku na rameno. Ztišil hlas. ‚Já tě, Smitty, *žádám o laskavost*, abys jen pár dní o tý události nepsal. Jen dokud tu bude ten chlápek z univerzity. Nechci po tobě, aby ses o tom nezmínil vůbec nebo tak." Lehce stiskl Ludwigovi rameno. „Podívej, oba moc dobře víme, že továrna Gro-Bain neznamená žádnou jistotu. Když v devadesátým šestým zrušili třetí směnu, dvacet rodin se z Medicine Creek odstěhovalo. Byla to dobrá práce, slušná pracovní příležitost, Smitty. Lidi to tak zasáhlo, že se úplně vykořenili a opustili domy, který postavili jejich prarodiče. Já nechci bydlet v umírajícím městě. Ty taky nechceš žít v umírajícím městě. Tohle by mohlo znamenat významnej zlom v naší budoucnosti. Jedno nebo dvě pole jsou jen začátek, ale genetický inženýrství plodin je na vzestupu a znamená velký peníze. Medicine Creek se stane součástí celýho toho kolotoče. Jde o hodně, Smitty. O mnohem víc, než si dokážeš představit. Jediný, o co žádám, *jediný, o co žádám*, je, aby sis dal dva tři dny pauzu. Ten chlápek předloží svoje rozhodnutí v pondělí. Schovej si všechno, co máš, a uveřejni to až po jeho odjezdu. V úterý ráno. Chápeš?"

„Vím, o co ti jde."

„Jde mi o tohle město. Tobě taky, Smitty, já to vím. Nedělám to kvůli sobě. Snažím se jen splnit svou občanskou povinnost."

Ludwig hlasitě polkl. Všiml si, že vejce na talíři před ním se už srazila a slanina ztuhla.

Šerif Hazen konečně promluvil. „Smitty, vím, že jsme měli na ledacos rozdílný názory. Ale existuje ještě jeden důvod, proč nevotiskovat nic vo tom psovi. Soudní psychologové v Dodge si myslej, že tomu zabijákovi dělá publicita moc dobře. Jeho cílem je terorizovat město. Lidi už nebaví vykopávat starý historky o masakru a prokletí Pětačtyřiceti a ty šípy patrně měly jen celou věc oživit. Možná ten zabiják předvádí nějakou svoji výstřední fantazii o prokletí. Články v novinách ho údajně jen povzbuzujou. Nechceme, aby se stalo cokoli, co by mohlo bejt příčinou další vraždy. S tím chlápkem nejsou žerty, Smitty."

Dlouho bylo ticho.

Nakonec si Ludwig povzdechl. „Možná zveřejnění materiálu o psu mohu o pár dní odložit," řekl tiše.

Ridder se usmál. „To je skvělý. Skvělý." Vděčně stiskl Smittymu rameno.

„Mluvil jsi o dvou záležitostech," utrousil Ludwig.

„Je to tak. Víš, napadlo mě – a znovu je to jen návrh, Smitty –, že bys mohl vzniklou mezeru vyplnit článkem o doktoru Stantonovi Chauncym. Každýmu dělá dobře trochu pozornosti a ani tenhle chlápek není výjimkou. Možná bude lepší moc se v tom projektu nevrtat, ale článek o *doktorovi samotným*… Odkud je, jaký má všechny akademický hodnosti, jaký úžasný věci udělal na Kansaský státní univerzitě… Chápeš, Smitty?"

„To není špatný nápad," zamumlal Ludwig. A vlastně to myslel docela upřímně. Pokud je ten chlap skutečně zajímavý typ, mohl by z toho vzejít slušný článek, tohle přesně lidi chtějí číst. Budoucnost města je v Medicine Creek vždycky nejdůležitější téma hovorů.

„Skvěle. Za pět minut by měl přijít. Představím vás a potom vás necháme o samotě."

„Prima." Ludwig znovu polkl.

Ridder nakonec povolil stisk Ludwigova ramene. V místě, kde měl vlhkou horkou ruku, pocítil chlad. „Jsi správnej chlap, Smitty."

„Fajn."

Právě v tu chvíli zapraskala šerifova vysílačka. Hazen ji vyndal zpoza opasku a stiskl tlačítko. Ludwig slyšel Tadův plechový hlas, když předával šerifovi informace o ranním incidentu. „Nějakej vtipálek vypustil pneumatiky na autě trenéra fotbalistů."

„Další."

„Zase mrtvej pes. Tentokrát u silnice."

„Prokristapána. Další."

„Paní Stottová oznámila, že Willie včera nepřišel na noc domů."

Šerif obrátil oči v sloup. „Prober to se Swedem ve Wagon Wheel. Určitě tam zase Willie spal v zadní místnosti."

„Ano, pane."

„Na toho psa se sám podívám."

„Je na Deeper Road, dvě a půl míle směrem na západ."

„Zajedu tam."

Hazen zasunul vysílačku za opasek, uhasil cigaretu v popelníku, vzal klobouk z prázdné židle vedle sebe, nasadil si ho na hlavu a vstal. „Tak nashle, Arte. Smitty, díky. Už musím běžet."

Šerif odešel a poté, jako by to všechno bylo domluvené, se na vzdáleném konci kuželkářské dráhy objevil Dr. Stanton Chauncy. Rozhlížel se.

Ridder na něj zavolal a zamával přes skleněnou stěnu. Chauncy přikývl a vešel do Castle Clubu. Šel ztuhle, toho stylu chůze si Ludwig všiml už na tom společenském setkání. Chauncy se rozhlédl po plastikové výzdobě interiéru a Ludwig měl dojem, že v jeho očích zahlédl jakýsi záblesk. Pobavení? Opovržení?

Ridder vstal, Ludwig také.

„Kvůli mně se nezvedejte," řekl přátelsky Chauncy. Všichni si podali ruce a posadili se.

„Doktore Chauncy," začal Ridder. „Chci vám představit Smita Ludwiga z *Cry County Courier*, našich místních novin. Je vydavatel, šéfredaktor a reportér v jedné osobě. Celá ta banda v jednom." Zasmál se.

Ludwig viděl, jak se na něj upřel pár poněkud chladných modrých očí. „To musí být velmi zajímavá práce, pane Ludwigu."

„Říkejte mu Smitty. My si tady v Medicine Creek na ceremonie moc nepotrpíme. Je to takový přátelský místo."

„Děkuji vám, Arte." Chauncy se otočil na Ludwiga. „Smitty, doufám, že mi budete říkat Stane."

Než Ludwig stačil odpovědět, rozpovídal se Ridder. „Stane, poslouchejte. Smitty by o vás chtěl napsat článek. Já už musím běžet, takže vás tu nechám. Objednejte si co chcete, účet je na mě."

V okamžení byl Ridder pryč a Chauncy se znovu podíval na novináře suchýma očima. Ludwig si v duchu kladl otázku, na co ten člověk čeká. Potom si uvědomil, že by s ním měl udělat rozhovor. Vyndal zápisník, vylovil pero.

„Kdyby vám to nevadilo, raději bych dostal otázky předem," řekl Chauncy.

„Kéž bychom to tady mohli takhle dělat," usmál se Ludwig.

Chauncy úsměv neopětoval. „Povězte mi, jaký druh článku jste měl na mysli?"

„Měl by to být v podstatě profil. Víte, člověk, který stojí za celým projektem a tak."

Bylo ticho. „Dotýkáme se velice citlivého tématu. *Podle toho* je třeba s ním zacházet."

„Měl by to být příznivý, nekontroverzní článek, vy budete jeho ústředním tématem, podrobnosti o experimentálním poli nebudou podstatné."

Chauncy se na okamžik zamyslel. „Budu muset ten materiál vidět ještě před publikováním."

„Obvykle to tak neděláme."

„V mém případě budete muset udělat výjimku. Politika univerzity."

Ludwig si povzdechl. „Tak dobře."

„Tak se do toho pusťte," vybídl ho Chauncy a opřel se do židle.

„Nedal byste si kávu, něco k snídani?"

„Už jsem jedl v Deeperu."

„Tak dobře, začneme." Ludwig otevřel zápisník na prázdné stránce, připravil si pero a pokoušel se vymyslet pár obsažných otázek.

Chauncy se podíval na hodinky. „Mám spoustu práce, takže bych byl moc rád, kdybyste to vtěsnal do patnácti minut. Příště byste měl přijít s připravenými otázkami, ne si je takhle vymýšlet na místě. Je to věc zdvořilosti, když děláte rozhovor s někým, jehož čas je hodně drahý."

Ludwig vydechl. „Takže, povězte mi něco o sobě, kde jste chodil do školy, jak jste se začal zajímat o zemědělství, takovéhle věci."

„Narodil jsem se v Sacramentu v Kalifornii, kde jsem také vyrostl. Navštěvoval jsem tam střední školu a vystudoval jsem Kalifornskou univerzitu v Davisu, mým oborem byla biochemie. Absolvoval jsem v roce 1985, téma mé diplomové práce znělo Fí beta kappa, summa cum laude.“ Odmlčel se. „Chcete vědět, jak se píše ‚summa cum laude'?“

„Myslím, že to zvládnu.“

„Potom jsem studoval postgraduál na Stanfordské univerzitě, čtyři roky – takže do roku 1989 –, získal jsem doktorát z molekulární biologie. Má disertační práce byla odměněna Hensleyho medailí. Píše se to H-E-N-S-L-E-Y. Krátce nato jsem začal pracovat na katedře biologie Kansaské státní univerzity a dostal jsem definitivu. V roce 1995 jsem se stal vedoucím katedry molekulární biologie u významného profesora v oboru molekulární biologie Leona Trockmortona. Navíc jsem se v roce 1998 stal ředitelem Zemědělského vývojového programu.“

Odmlčel se, aby to Ludwig všechno stihl.

Ludwig už napsal dost nudných článků, takže to už předem poznal, a z tohoto rozhovoru to čpělo na hony daleko. Hensleyho medaile, panebože. To je ten chlápek takovej suchar nebo co?

„Fajn, díky. Stane, kdy jste se, ehm, skutečně začal zajímat o genetické inženýrství? Kdy jste věděl, čím chcete být?“

„My tomu neříkáme genetické inženýrství, ale genetické pozvednutí.“

„Tak o genetické pozvednutí.“

Chauncy na okamžik nasadil farizejský výraz. „Když mi bylo dvanáct nebo třináct, viděl jsem v časopisu *Life* fotografii davu hladovějících dětí z Biafry, tlačily se kolem nákladního vozu Spojených národů, chtěly dostat trochu rýže. Tehdy jsem si pomyslel: *Chci udělat něco, aby tyhle hladovějící děti měly co jíst*.“

Takovej blábol. Ale Ludwig si poslušně všechno zapisoval.

„A váš otec? Matka? Co dělali? Máte vědu v rodině?“

Chvilku bylo ticho. „Raději bych se soustředil na sebe.“

Otec nejspíš jezdil s nákladákem a bil svoji ženu, pomyslel si Ludwig. „Dobře. Povězte mi, publikoval jste nějaká pojednání nebo vám vyšly nějaké knihy?“

„Ano. Spousta. Když mi dáte číslo, pošlu vám obratem do reakce svůj životopis faxem.“

„Nemám fax. Bohužel.“

„Aha. Podle mého názoru je ztráta času odpovídat na takovéhle otázky. Mnohem snadněji byste tyhle informace získal v oddělení pro styk s veřejností Kansaské státní univerzity. Mají tam o mně pořádně tlustý fascikl. A bylo by mnohem lepší, kdybyste si *přečetl* některá má pojednání před rozhovorem se mnou. Tak všichni ušetříme spoustu času.“ Znovu se podíval na hodinky.

Ludwig to zkusil jinak. „Proč Medicine Creek?“

„Dovolte, abych vám připomněl, že jsme Medicine Creek ještě definitivně nevybrali.“

„Já vím, ale proč je vůbec ve hře?“

„Hledali jsme obyčejné místo s typickými podmínkami pro růst. Medicine Creek a Deeper nám vyšly z komplexní počítačové studie, která nás stála dvě stě tisíc dolarů. Do studie jsme zařadili téměř stovku lokalit v západním Kansasu. Uplatnili jsme tisíce kritérií. Nyní jsme ve třetí fázi studie, rozhodujeme se pro definitivní volbu místa pro náš projekt. Už jsme zahájili jednání s náležitými subjekty o podmínkách přístupu na jejich půdu. Teď už zbývá jediné – rozhodnout se mezi dvěma místy. A právě proto jsem tady: abych dospěl ke konečnému rozhodnutí a v pondělí je oznámil.“

Ludwig si to všechno zapsal a celou dobu si uvědomoval, že když si pořádně rozebere, co mu ten člověk řekl, dojde k závěru, že se vlastně vůbec nic nedozvěděl.

„Ale co si myslíte o *městě*?“ zeptal se.

Chvilku bylo ticho a Ludwig poznal, že na takovouhle otázku nebyl ten muž vůbec připravený.

„No, já… Bohužel tady není hotel a jediné místo, kde bych se mohl ubytovat, si už rezervoval jeden muž. Zdá se, že dost problematický. Zabral totiž celé poschodí a kategoricky odmítl vzdát se byť jediného pokoje.“ Když sešpulil rty, naježily se mu krátké vousy kolem úst. „Takže jsem musel zůstat v Deeperu a každé ráno a večer si dělám příjemnou projížďku pětadvacet mil. Kromě bowlingu a jídelny tady není nic… Žádná knihovna, žádné kulturní události, muzeum ani koncertní síň. Upřímně řečeno, v Medicine Creek skutečně nic zvláštního není.“ Krátce se usmál.

Ludwig se přistihl, jak se naježil. „Vyznáváme tady dobré solidní maloměstské staromódní americké hodnoty. To má svoji váhu.“

Chauncy lehce pokrčil rameny. „O tom nepochybuji. Pane Ludwigu, až se budu definitivně rozhodovat mezi Deeperem a Medicine Creek, určitě budete mezi prvními, kdo se to dozví. A nyní, kdybyste mě laskavě omluvil, musím si ještě něco vyřídit.“ Vstal.

Ludwig se zvedl s ním a potřásl mu nabídnutou rukou. Koutkem oka spatřil Dalea Estrema a dva další farmáře, jak se na ně dívají skleněnou stěnou z kuželkárny. Všimli si, že je uvnitř Chauncy a zjevně čekali, až půjde ven. Ludwig potlačil úsměv.

„Můžete poslat článek faxem nebo e-mailem do oddělení pro styk s veřejností Kansaské státní univerzity,“ řekl Chauncy. „Číslo je na mé navštívence. Prověří to a do konce týdne vám ho pošlou zpátky.“ Položil na stůl navštívenku a vstal.

Do konce týdne. Ludwig se díval na toho suchara, jak na malých nohou strnule kráčí kolem kuželkářských drah s hlavou vztyčenou a zády rovnými jako pravítko, jako by byl stroj. Chauncy otevřel dveře na ulici a Dale Estrem šel k němu, pohupoval velkýma farmářskýma rukama. Mluvil hodně hlasitě, takže jeho hlas doléhal až do soukromí Castle Clubu. Vypadalo to, jako by Chauncy dostal palicí do hlavy.

Ludwig se usmál. Dale Estrem: konečně se objevil ten, kdo se vždycky chtěl vyjádřit. Nandat to Chauncymu, nandat to Ridderovi a nandat to šerifovi. Ludwig měl noviny, kde to může otisknout.

Ten pes počká.

20

Tad vyšel z Wagon Wheel do příšerného vedra. Zatím neměl štěstí. Willie Stott v zadní místnosti nespal. Ale i tak byl rád, že si udělal čas a zajel tam. Obrátil do sebe whisky s ledem a mátou – druhou sklenici –, aby přehlušil zápach ledově chlazeného piva, které mu Swede podstrčil pod barem. V tak horkém dni mu přišlo velmi k chuti. Swede Cahill je prostě správný chlap.

Policejní vůz stál před kanceláří šerifa, pekl se na slunci, a Tad zamířil přímo k němu. Nastoupil a nastartoval motor. Dával si dobrý pozor, aby se co nejméně dotýkal tělem žhavé koženky. Kdyby se mu podařilo získat práci v kanceláři v Topece nebo Kansas City, nemusel by trávit pracovní dobu neustálým vystupováním do tak dusivého vedra, nemusel by jezdit vozem, ve kterém je jako v pekle.

Zapnul vysílačku na frekvenci okresního dispečera.

„Jednotka dvacet jedna dispečerovi,“ řekl.

„Nazdárek, Tade,“ ozval se hlas LaVerneové, která měla denní směnu. Byla na něj vždycky moc hodná a kdyby jí bylo tak o dvacet méně, možná by jí laskavosti i oplácel.

„LaVerneová, je něco novýho?“ zeptal se.

„Někdo z Gro-Bain právě ohlásil automobil zaparkovaný na příjezdový silnici. Nejspíš je opuštěnej.“

„Jakej model?“ Ani se nemusel ptát na značku. Kromě caprice Arta Riddera a policejních mustangů ‘91, které získali z druhé ruky od policejního okrsku v Great Bend, bylo skoro každé další auto ve městě od AMC. Nakupovaly se od jediného dealera v místě, k dalšímu se muselo jet několik hodin. Ale jako spoustu ostatních zařízení ve městě, i tuhle pobočku před několika lety zavřeli.

„Hornet, poznávací značka whisky echo foxtrot dva devět sedm.“

Poděkoval LaVerneové a potom se vrátil k formálnější mluvě. „Jednotka dvacet jedna, jedu tam,“ řekl a vypnul vysílačku.

To bude Stottův hornet. Ten chlap určitě usnul vzadu – jako minule, když mu ten jeho pekáč vypověděl službu za městem. Stočil se do klubíčka a udělal si nakonec moc hezký večer ve dvou – on a whisky Old Grand-Dad.

Tad zařadil rychlost a vyjel od obrubníku. Za patnáct sekund měl město za zády. Po čtyřech minutách odbočil na příjezdovou silnici k továrně. Před ním se pomalu sunul obrovský návěs se živými krůtami. Nechával za sebou tak pronikavý smrad krůtího trasu, až ho člověk skoro viděl. Předjel návěs, jak to šlo nejrychleji. Podíval se na stohy klecí plných vyděšených krůt s vypoulenýma očima.

Párkrát se Tad služebně dostal do továrny Gro-Bain. Poprvé to bylo těsně před Díkůvzdáním a tehdy si se svou ovdovělou matkou pochutnali na vepřové pečeni. Od té doby se už ke krůtě nevrátili. Tada těšilo, že nikdy neviděl prasečí farmu.

Stottův hornet stál zaparkovaný u strany, ve stínu kukuřice téměř neviditelný. Tad zastavil za ním, zapnul blinkry a vystoupil.

Okna zůstala otevřená, auto bylo prázdné. V zapalování chyběl klíček.

Vůz s nákladem krůt projel, rozhoupal kukuřici po obou stranách silnice a nechal za sebou zápach nafty a vyděšené drůbeže. Tad se s cuknutím odvrátil. Potom vyndal z opasku vysílačku.

„Jo?“ ozval se v odpověď Hazen.

„Jsem tady u Stottova auta. Parkuje na příjezdový silnici ke Gro-Bain. Je prázdný, po Stottovi ani památka.“

„To sedí. Nejspíš spí někde v kukuřici.“

Tad se podíval na moře žlutých lodyh. Nešlo mu to dohromady, pochyboval, že by se tam někdo uložil k spánku, i kdyby byl opilý. „Myslíš?“

„No jasně. Co jinýho?“

Otázka zůstala viset ve vzduchu.

„No…“

„Tade, Tade. Prosím tě, nešil. Ne každej nezvěstnej musí nutně skončit zavražděnej a zohavenej. Hele, já jsem teď u toho psa. A hádej co!“

„Co?“ Tad cítil, jak se mu sevřelo hrdlo.

„Jednoduše ho srazilo auto. Má vohon a všechno ostatní.“

„To je dobře.“

„Takže poslouchej. Znáš Willieho jako já. Jeho auto klekne a on se vydá pěšky, aby se svlažil ve Wagon Wheel. Koupí si jako vždycky půllitrovou flašku a celou ji vyloká. Cestou se rozhodne maličko si zdřímnout v kukuřici. A přesně tam ho najdeš, s příšernou kocovinou, ale jinak v pohodě. Projeď autem pomalu po silnici nazpátek, určitě ho objevíš někde ve stínu v příkopě. Jo?“

„Tak jo, šerife.“

„Hodnej kluk. A dej na sebe pozor, jo?“

„Provedu.“

Když se Tad už chystal nasednout do vozu, něco se zablesklo v příkopě vedle Stortova hornetu: prázdná půllitrová láhev. Přešel k ní, zvedl ji a přičichl. Ucítil pronikavou vůni burbonu.

Bylo to přesně, jak říkal šerif. Vypadalo to, že Hazen ví úplně všechno, dokonce ještě dřív, než se to stane. Je dobrej policajt. A vždycky se k němu choval jako táta. Tad by měl být vděčný za to, že pracuje s takovým parťákem, to by skutečně měl.

Uložil láhev do plastového sáčku jako důkaz a označil místo praporkem. Šerif oceňuje důkladnost i v drobnostech. Když se vracel zpátky ke svému vozu, projel kolem něj další nákladňák. Ale ten odjížděl z továrny, byl to mrazicí vůz plný dezinfikovaných a úhledně zmrzlých krůt. Žádný smrad, nic. Řidič zvesela zamával. Tad mu odpověděl pokynutím, nasedl a vyjel po silnici hledat Stotta.

Po dvou stech yardech zastavil. Nalevo viděl polámané lodyhy. Napravo byly také polámané, několik jich bylo ohnutých ke straně. Tadovi to připadalo, jako by se někdo vrhl do kukuřice na levé straně a někdo jiný vyběhl na silnici z pravé strany.

Zastavil, znovu ho přepadl pocit stísněnosti.

Vystoupil a zkoumal půdu pod kukuřicí na levé straně silnice. Suché hroudy hlíny byly narušené. Vypadalo to, že tudy někdo šel – nebo spíš běžel – mezi řadami kukuřice. O kousek hlouběji v poli si všiml několika polámaných stébel a pár suchých palic, které někdo odtrhl a teď se válely na zemi.

Vydal se podél první řady, oči upřené před sebe. Srdce mu nepříjemně rychle bušilo. Bylo hodně těžké na hrudkovité suché hlíně rozeznat nějaké stopy, ale všiml si jamek, které vypadaly jako otisky nohou, sem tam udusaná místa a převrácené hroudy, což poznal podle tmavší barvy hlíny na povrchu. Zastavil se, překonal nutkání zavolat šerifovi. Cesta vedla dál, teď přes řadu kukuřice. Někdo tu polámal pět nebo šest stonků.

Zdálo se, že tam jsou víc než jedny rozmazané a neúplné stopy. Tad si nechtěl ani v duchu připustit, co mu to začíná připomínat. Zdálo se, jako by někdo někoho honil. Ježíši, skutečně to vypadalo na honičku.

Šel dál. Doufal, že se to nakonec vysvětlí úplně jinak.

Stopa pokračovala přes další řadu kukuřice, chvíli vedla podél ní a vzápětí křižovala další. A potom Tad najednou stál na místě, kde se na zemi někdo popral. Tucty lodyh byly polámané a rozházené, hlína podupaná. Vypadalo to, že se tam stalo něco krutého, hodně krutého.

Tad polkl, pozorně si prohlédl půdu. Na vzdálené straně toho místa našel jasnou stopu.

Otisk bosé nohy.

Panebože, pomyslel si Tad, udělalo se mu špatně od žaludku. *Panebože*. A roztřesenou rukou přiblížil vysílačku k ústům.

21

Corrie Swansonová přijela s rozhrkaným gremlinem na parkoviště u Krausových kaveren, zastavila uprostřed víru prachu, který ve spirálách stoupal vzhůru. Podívala se na hodinky na přístrojové desce: přesně půl sedmé. Bože, takový vedro! Vypnula vřeštivou hudbu, otevřela dveře a vystoupila. Měla s sebou zápisník. Přešla parkoviště a vyšla po schodech ke staré, rozpadající se impozantní budově ve viktoriánském stylu. Za oválnými okny dveří bylo šero. Zdvihla veliké železné klepadlo a nechala ho spadnout jednou a podruhé. Zaslechla lehké kroky a potom se ve dveřích objevil Pendergast.

„Slečno Swansonová,“ řekl. „Přesná, velmi přesná. My zase naopak máme zpoždění. Musím připustit, že mi dělá potíže zvyknout si na tak časnou večeři.“

Corrie ho následovala do jídelny, kde ve světle svíček uviděla pozůstatky po dost bohaté krmi. Winifred Krausová seděla v čele stolu a upjatě si otírala ústa krajkovým ubrouskem.

„Prosím, posaďte se," řekl Pendergast. „Kávu, nebo čaj?"

„Ne, dík."

Pendergast zmizel v kuchyni, vrátil se s komicky vyhlížejícím kovovým čajníkem. Do dvou šálků nalil zelenou tekutinu, jeden podal Winifred a druhý si nechal. „Slečno Swansonová, předpokládám, že jste už mluvila s Andym Cahillem."

Corrie si nemotorně poposedla na židli a položila zápisník na stůl.

Pendergast zvedl obočí. „Co to je?"

„Zápisník," řekla Corrie, jako by se bránila, a sama nechápala proč. „Chtěl jste, abych pohovořila s Andym, tak jsem to udělala. Někam jsem si to musela napsat."

„Výborně. Tak mi předejte zprávu." Agent FBI se pohodlně uvelebil na židli a sepjal ruce.

Corrie si připadala trapně; otevřela zápisník.

„Vy máte ale moc hezký rukopis, moje milá," řekla Winifred, když se naklonila snad až příliš blízko.

„Díky." Corrie odtáhla zápisník o kousek dál. Stará pámbíčkářská drbno.

„K Andymu jsem zašla včera večer. Předtím byl na státnim veletrhu klubu čtyř H, programu pro vzdělávání mládeže v zemědělství a domácí ekonomice. Řekla jsem mu, že jeho pes zemřel, ale ne jak. Trochu jsem naznačila, že ho snad mohlo porazit auto. Hodně ho to vzalo. Měl Jiffa, toho psa, moc rád."

Odmlčela se. Pendergast měl zase z očí jen štěrbiny. Doufala, že neusne.

„Říkal mi, že posledních pár dní se Jiff choval podivně. Nechtěl ven a jen kňučel a plížil se po domě. Když mu Andy chtěl dát nažrat, musel ho tahat zpod postele."

Obrátila stránku.

„Nakonec před dvěma dny – „

„Přesná data, prosím."

„Desátýho srpna."

„Pokračujte."

„Desátýho srpna se Jiff, ehm, vykálel na koberec v obejváku." Nervózně se rozhlédla v tichu, které následovalo. „Omlouvám se, ale udělal to."

„Proboha," řekla Winifred, „měla byste říct, že pes umazal koberec."

„Jenže von ten koberec nejen umazal, víte, von se na něj *vydělal*. Měl totiž průjem." Co si to ta všetečná bába vůbec dovoluje, že poslouchá zprávu? Nechápala, jak s ní může Pendergast vydržet.

„Pokračujte, prosím, slečno Swansonová," pobídl ji Pendergast.

„No prostě pani Cahillová, jinak pěkná čubka, se naprdla a vykopla Jiffa z baráku a Andy to po něm musel uklidit. Chtěl Jiffa vzít k veterináři, ale jeho máma za to nechtěla platit. Každopádně tehdy viděl svýho psa naposledy."

Podívala se na Winifred a všimla si, že má protažený obličej. Chvilku jí trvalo, než si uvědomila, že to je kvůli výrazům „čubka" a „naprdla se".

„V kolik hodin to bylo?" zeptal se Pendergast.

„V sedm hodin večer."

Pendergast přikývl, propletl prsty. „Kde bydlí Cahillovi?"

„Je to poslední barák na Deeper Road, asi tak míli na sever vod města, kousek vod hřbitova, těsně před mostem."

Pendergast souhlasně pokýval hlavou. „A Jiff měl obojek, když ho vyhnali z domu?"

„Ano," řekla Corrie, skrývala pocit hrdosti, že předem s touto otázkou počítala.

„Výborná práce," Pendergast se narovnal. „Nějaké zprávy o pohřešovaném Williamu Stottovi?"

„Ne," odpověděla Corrie. „Zatím hledaj. Slyšela jsem, že prej si dokonce vezmou letadlo z Dodge City."

Pendergast přikývl, potom vstal od stolu, přešel k oknu, ruce složil za záda a díval se na nekonečnou kukuřici.

„Myslíte, že ho někdo zavraždil?" zeptala se Corrie.

Pendergast se dál díval na kukuřici, jeho temná postava se vyjímala proti večerní obloze. „Sleduji ptačí faunu v Medicine Creek."

„Jo, jasně," řekla Corrie.

„Například, vidíte tamhle toho kondora?"

Corrie si stoupla vedle něj. Neviděla nic.

„Tamhle."

Potom ho uviděla. Osamělý pták se rýsoval proti oranžové obloze. „Tyhle potvory tu poletujou furt."

„Ano, ale před chvilkou stoupal po proudu teplého vzduchu, stejně jako celou hodinu předtím. Teď letí proti větru."

„A co?"

„Letět proti větru je pro něj velmi namáhavé. Dělají to jen kvůli jedné věci." Čekal, upřeně hleděl z okna. „Teď, dívejte se – otočil se. Už vidí, co chce." Pendergast se k ní rychle obrátil. „Pojďte," zamumlal. „Máme málo času. Musíme jet na to místo – jen pro jistotu, chápete –, než tam dorazí státní policie v autech a všechno zlikviduje." Otočil se na Winifred a hlasitěji řekl: „Omluvte nás, slečno Krausová, musíme okamžitě odjet."

Stará paní vstala, zbledla. „Snad ne další – „

„Může to být cokoli."

Znovu se posadila a sepjala ruce. „Panebože."

„Můžeme to vzít silnoproudou silnicí," řekla Corrie, když vycházela dveřmi za Pendergastem. „Ale i tak budeme muset poslední čtvrt míle pěšky."

„Rozumím," odpověděl stručně, nasedl do auta a zavřel dveře spolujezdce. „Tohle je situace, kdy můžete překročit povolenou rychlost, slečno Swansonová."

Po pěti minutách jela Corrie po úzké vyježděné cestě, které místní říkali silnoproudá silnice, protože vedla pod sloupy vysokého napětí. Tuhle opuštěnou prašnou cestu znala dobře; jezdívala si sem číst, snít, nebo sem utíkala před matkou a těmi pitomci ze školy. Představa, že se tady, v těch odlehlých kukuřičných polích skrýval – možná i teď se ještě skrývá – vrah, jí naháněla husí kůži.

Z okna viděla, že se ke kondorovi přidali další dva a teď pomalu a líně kroužili. Vůz kodrcal ve vyježděné koleji. Na západě se ukázala poslední záře zapadajícího slunce, krvavé bouřkové mraky se rychle ztrácely v temnotě.

„Tady," řekl Pendergast téměř jakoby jen pro sebe.

Corrie zastavila a vystoupili. Ptáci vyletěli vzhůru, vědomi si jejich přítomnosti. Pendergast se svižně vydal do kukuřice a Corrie šla hned za ním.

Náhle se zastavil. „Slečno Swansonová, vzpomeňte si, na co jsem vás upozorňoval předem. Je možné, že v kukuřici najdeme něco mnohem horšího než mrtvého psa."

Corrie přikývla.

„Kdybyste chtěla počkat ve voze…"

Urputně se snažila mluvit klidně. „Jsem přece vaše asistentka."

Pendergast se na ni na okamžik pátravě zahleděl. Potom přikývl. „Tak dobře, jsem přesvědčen, že to zvládnete. Nezapomínejte, prosím, že máte omezené pravomoci. Ničeho se nedotýkejte, stoupejte tam, kam já, plňte přesně mé pokyny."

„Rozumím."

Obrátil se a procházel řadami kukuřice, spěchal kolem poházených palic, které pod jeho nohama ani nezašustily. Corrie ho následovala, snažila se stačit jeho tempu. Ale dělalo jí to dobře, jak se soustředila na cestu, nemyslela na to, co tam vepředu asi najdou. Ale ať je to cokoli, představa, že by zůstala sama v autě, byla ještě horší. *Viděla jsem místo činu*, pomyslela si. *Viděla jsem psa. Ať je to cokoli, zvládnu to.*

Najednou se Pendergast zastavil. Před ním byly řady kukuřice porušené, rostliny polámané a rozhrnuté do stran, čímž se vytvořila malá mýtina. Corrie zůstala stát vedle něj. Prodělávala šok. Světlo bylo tlumené, ne však natolik, aby neviděla tu hrůzu.

Nedokázala se ani pohnout. Vzduch nad tou příšernou scénou se nepohnul. Corrie ucítila něco jako zkaženou šunku. Náhle se jí sevřelo hrdlo, pocítila pálení a křeče břišních svalů.

Do hajzlu, říkala si v duchu. *Teď ne. Ne před Pendergastem.*

Vzápětí se sklonila na stranu a zvracela do kukuřice; narovnala se; potom se sklonila a znovu zvracela. Kašlala, snažila se narovnat, utřela si ústa hřbetem ruky. Pokoření, strach a hrůza se v ní praly.

Ale Pendergast jako by si toho nevšiml. Popošel o kousek a klekl si uprostřed mýtiny, nevnímal nic jiného. Fyzický akt zvracení jako by narušil její paralýzu, možná tak byla lépe připravena na příšerný pohled. Znovu si otřela pusu a obezřele postoupila o krok dopředu. Těsně za okrajem mýtiny zůstala stát.

Mrtvola ležela nahá, na zádech, ruce rozpažené, nohy od sebe. Kůže měla nepřirozenou, šedavě bílou barvu. Všechno se lepkavě lesklo. Tělo jako by bylo *povolené*, jako by se kůže a svaly rozpustily, oddělily od kostí. Otřásla se, když si uvědomila, že tomu tak skutečně je. Kůže na obličeji volně visela, oddělena od čelisti a zubů; na rameni byly svaly prověšené a potrhané a vyčnívala z nich bílá kost. Jedno ucho se povalovalo na zemi, znetvořené a pokryté slizem, zcela oddělené od těla. Druhé chybělo úplně. Corrie cítila, jak se jí znovu svírá hrdlo. Odvrátila se, na chvilku zavřela oči a pomalu dýchala. Potom se zase otočila zpátky.

Tělo bylo úplně bez chlupů a vlasů. Mužský pohlavní orgán také nebyl na svém místě, i když se zdálo, jako by se ho někdo pokoušel znovu připevnit nebo alespoň položit kam patří. Corrie se se Stottem potkávala, ale jestli tohle bylo tělo vychrtlého opilce, který uklízel v Gro-Bain, nebylo k poznání. Dokonce ani nevypadalo jako lidské. Bylo odulé jako mrtvé prase.

Když prvotní šok a hrůza pomalu ustupovaly, všimla si dalších věcí kolem sebe. Kukuřičné klasy byly uspořádány do podivných geometrických obrazců. Bylo tam pár předmětů velmi neuměle vytvořených z kukuřičných listů. Možná to měly být misky, hrnky nebo něco úplně jiného. Corrie nevěděla, co měly představovat.

Najednou si uvědomila, že slyší hlasitý dunivý zvuk. Přímo nad hlavou. Nad místem kroužilo malé letadlo, letělo velmi nízko. Vůbec ho neslyšela přilétat. Rozhoupalo křídla, změnilo směr a potom rychle odletělo na sever.

Zjistila, že se na ni Pendergast dívá. „Průzkumné letadlo z Dodge. Šerif tu bude během deseti minut a zanedlouho po něm státní policie."

„Hm." Stěží ovládala obličejové svaly.

Pendergast držel v jedné ruce malou baterku. „Jste v pořádku?" zeptal se. „Můžete mi posvítit?"

„Ano."

„Výborně."

Corrie se chytila za nos, zhluboka se nadechla. Potom vzala baterku a namířila ji, kam pokynul Pendergast. Šero se snášelo velmi rychle. Pendergast vylovil z kapsy saka zkumavku, poklekl a pinzetou do ní ukládal neviditelné předměty. Potom se objevila druhá zkumavka a další, do každé schovával vzorky. Pracoval hbitě a rychle, otáčel se ve stále menších kruzích. Občas dal Corrie pokyn, kam má ještě posvítit.

Už slyšela sirénu šerifova vozu, její ječení se neslo nad kukuřicí.

Pendergast ještě rychle prohlížel tělo, kousek po kousku, obličej jen pár palců od kůže, a sem tam něco odtrhl. Zápach tlející šunky nepovoloval a ona znovu pocítila bodnutí v žaludku.

Siréna byla stále hlasitější, nakonec umlkla. Za kukuřičnou stěnou zaslechla bouchnutí dveří od auta, potom další.

Pendergast se narovnal. Veškerá jeho výzbroj a výstroj zmizela téměř zázračně ve skladech jeho dokonale vyžehleného černého obleku.

„Odstupte, prosím," řekl.

Ustoupili ke kraji mýtiny ve chvíli, kdy tam došel šerif se svým zástupcem. Teď už byly slyšet další sirény a v kukuřici se rozezněly vysílačky.

„Tak to jste vy, Pendergaste," řekl šerif cestou k němu. „Kdypak jste sem přijel?"

„Žádám o povolení prohlédnout si místo nálezu."

„Vsadim se, že už jste tady čmuchal. Ale povolení dostanete, až se tady porozhlídneme my."

Mezitím kukuřicí přicházela spousta dalších mužů: státní policisté a zamračení muži v modrých oblecích, které Corrie odhadovala na členy skupiny kriminalistů z Dodge City, pověřené vyšetřováním vražd.

„Ohraničte to tady!" vykřikl šerif. „Tade, natáhni kolem nějakou pásku!" Otočil se zpátky na Pendergasta. „Můžete zůstat za páskou jako vostatní a počkat, až na vás přijde řada."

Corrie překvapila Pendergastova reakce. Připadalo jí, že úplně ztratil zájem. Chodil podivně za páskou kolem místa činu, nehledal nic určitého. Jako by bezcílně bloumal kukuřicí. Corrie šla za ním. Jednou klopýtla, potom podruhé a pochopila, že je stále ještě v šoku.

Najednou se Pendergast zastavil mezi dvěma řadami kukuřice. Jemně si vzal od Corrie baterku a namířil paprsek na zem. Corrie se pozorně dívala, ale neviděla nic.

„Vidíte ty stopy?" mumlal Pendergast.

„Trochu."

„Jsou to otisky nohou. Bosých nohou. Vypadá to, že míří k potoku."

Corrie ustoupila o krok.

Zhasl baterku. „Dnes jste udělala – a viděla – víc než dost, slečno Swansonová. Jsem vám velmi vděčný za pomoc.“ Podíval se na hodinky. ‚Je půl deváté, docela brzy, abyste se bezpečně dostala domů. Vraťte se k autu a jeďte rovnou domů. Pořádně si odpočiňte. Já tady ještě budu pokračovat.“

„Ale co vodvoz –?“

„Svezu se s některým z těch ostrých dychtivých mladých policistů.“

„Určitě?“

„Ano.“

Zaváhala, nějak se jí nechtělo odejít, „Ehm, omlouvám se, že jsem tam vrhla.“

V houstnoucí tmě si skoro nevšimla, že se usmíval. „Nic si z toho nedělejte. To se stalo i jednomu mému dobrému známému, ostřílenému nadporučíkovi z policejního oddělení v New Yorku, když před několika lety přišel na místo vraždy. To jen dokazuje, že jste člověk.“

Ve chvíli, kdy se otočila, aby se vydala na cestu, znovu promluvil. „Ještě jedna věc, slečno Swansonová.“

Zastavila se a ohlédla. „Ano?“

„Až přijedete domů, pořádně se zamkněte. *Pořádně.* Domluveni?“

Přikývla, potom se znovu otočila a rychle kráčela kukuřicí k červeným policejním světlům a myslela na Pendergastova slova: *je půl deváté, docela brzy, abyste se bezpečně dostala domů*.

22

Pendergast pečlivě stínil světlo baterky, aby viděl jen pod nohy, a sledoval otisky bosých nohou do temnoty pole. V hlíně mezi řadami kukuřice teď byly docela zřetelné. Jak kráčel dál, ruch z místa nálezu už nebylo slyšet. Když se pole začalo mírně svažovat k potoku, zastavil se a ohlédl zpátky. Skeletové stožáry silnoproudého vedení se jako ocelové stráže tyčily proti poslednímu světlu na obloze, nad nimi blikaly hvězdy. Vrány se slétaly na stožáry a trhaně krákaly. Čekal, dokud se neuklidnily. Potom už se neozvalo nic. Vzduch byl nehybný jako v hrobce a páchl po prachu a suchých listech kukuřice.

Pendergast sáhl do saka a vyndal na zakázku vyrobený Les Baer .45. Pečlivě zaclonil světlo a znovu sledoval stopy. Ten, kdo tudy šel, nespěchal a bez zaváhání kráčel polem k potoku.

Přímo ke Gasparillovu tábořišti.

Zhasl baterku a čekal, až jeho oči přivyknou tmě. Potom procházel řadami kukuřice tiše jako rys. Stín klouzal mezi stíny. Řady se mírně stočily, a když přišel k potoku, přesně poznal, kudy šel zabiják, protože po něm zůstalo pár zohýbaných lodyh. Rozhlédl se, prošel stejnou cestou, kudy vedly stopy. Zanedlouho se dostal na kraj pole.

Ocitl se na břehu potoka, který v temnotě utápěly vysoké topoly. Pokračoval po okraji pole, pod jeho nohama se ozývalo jen lehké šustění. Po chvíli se ocitl v úplné tmě pod stromy.

Zastavil se. Zurčící vodu v potoce už skoro neslyšel. Znovu zkontroloval zbraň, ujistil se, že v komoře má ostrý náboj. Poklekl a rozsvítil baterku, kterou pečlivě svíral v dlaních. Bledé žluté světlo dopadalo na stopy, v písku dokonce ještě zřetelnější. Stále mířily ke Gasparillově tábořišti. Klečel a pečlivě si je prohlížel. Byly stejné jako předtím: mužské stopy, velikost jedenáct. Ale v jemném písku si všiml, že kolem paty a bříška palce jsou nepravidelné otisky po prasklinách, jako by chodidla byla neobvykle rohovitá a mozolnatá. Udělal si několik rychlých poznámek a náčrtků a potom konečky prstů vložil do jedné stopy. Otisky tam byly dvanáct až patnáct hodin – zabiják tudy prošel těsně před úsvitem téhož dne. Pendergast poznal, že v těchto místech přidal do kroku, ne že by vyloženě spěchal, ale spíše kráčel s nějakým úmyslem – uvolněný, spokojený. Jako by šel domů.

Domů…

Gasparillovo tábořiště se nacházelo přímo před ním, necelých sto yardů daleko. Pendergast stínil rukama světlo tak, aby rozeznal pouze stopy. Mučivě pomalu se plížil dál.

Zastavil se, napjatě poslouchal, potom šel zase dál. Před ním všechno ukrývala tma. Nikde žádný oheň ani světlo. Asi sto yardů od tábořiště zhasl baterku a pokračoval poslepu. Tábořiště bylo tiché.

A potom to uslyšel: slabounký, téměř neslyšitelný zvuk. Ztuhl.

Minula minuta.

Ozvalo se to znovu, tentokrát hlasitěji: dlouhý, protahovaný povzdech.

Pendergast sešel z cesty a obcházel tábořiště z pravé strany, pohyboval se s největší obezřelostí. I když stál po větru, necítil kouř ani jídlo. V ohništi nebyly vidět ani žhavé uhlíky.

A přece tam určitě někdo byl. Nebo něco.

Znovu stejné vydechnutí. Vlhké, namáhavé, téměř sípot. A přece na něm bylo něco podivného: primitivního, zvířecího, ne docela lidského.

Pendergast zvedl zbraň, opatrně, aby ho nebylo slyšet. Ten zvuk vycházel ze středu Gasparillova tábořiště.

Znovu to uslyšel.

Gasparilla – nebo co ten zvuk vyluzovalo – byl necelých padesát stop od něj. Kolem panovala absolutní tma. Pendergast neviděl vůbec nic.

Sklonil se, sebral oblázek a hodil ho na vzdálenou stranu tábořiště.

Ťuk.

Náhle se rozhostilo ticho. A potom se ozval hrdelní zvuk, připomínající vrčení zvířete.

Pendergast čekal. Následující ticho trvalo celé minuty. Všechny smysly měl nanejvýš napjaté, usilovně se pokoušel odhadnout, jestli se k němu něco blíží nebo ne. Gasparilla už jednou předvedl, že je mistr pohybu ve tmě. Opakuje to i teď?

Pendergast pomalu zvedl další oblázek a hodil ho na jinou stranu.

Ťuk.

A zase, dočkal se odpovědi: krátké, velmi hlasité odfrknutí ze stejného místa. Ten někdo – nebo něco – se nepohnul.

Rozsvítil baterku a současně stiskl pistoli, takže aktivoval laserový zaměřovač. Paprsek dopadal na člověka, který ležel na zemi na zádech, obrovské, krví podlité oči upíral vzhůru a hlavu měl celou zkrvavenou.

Červená tečka laserového paprsku okamžik tančila na ošklivé tváři. Potom Pendergast zasunul pistoli a vykročil dopředu.

„Gasparillo?“

Obličej se křečovitě zatřásl. Ústa se otevřela a místo slov z nich vyšla krvavá bublina slin.

V okamžení u něho Pendergast klečel. Nebylo pochyby, že je to Gasparilla. Posvítil mu do obličeje. Černé lesklé vlasy a hustý plnovous byly pryč, odpárány se skalpem; rány na kůži prozrazovaly, že k tomu byl použit velmi primitivní nástroj. Možná kamenný nůž. Rychle prohlédl celé tělo. Gasparilla měl levý palec odtržený tak brutálním způsobem, že po něm na ruce zůstal bílý zbytek kosti, jeden dva kousky chrupavky. Kromě tohoto poranění a skalpovaných vlasů a vousů vypadal netknutý. Krvácel jen na skalpu, takže ztratil málo krve. Ukázalo se, že více škody tu někdo napáchal na rozumu než na těle.

„*Uhmm!*“ sténal Gasparilla, když se zdvihal. Oči měl divoké, nepříčetné. Odplivl krvavé sliny.

Pendergast se k němu sklonil blíž. „Už je to dobré.“

Oči mu divoce těkaly, neschopny zaostřit na Pendergasta ani na nic jiného. Když se zastavily, divoce se chvěly, potom se znovu roztěkaly, jako by nesnesly přímý pohled.

Pendergast ho vzal za ruku. „Postarám se o vás. Dostaneme vás odtud.“

Narovnal se a posvítil si kolem. Uviděl místo napadení: čtyřicet stop severně od tábořiště. Došlo tam k šarvátce, ve skrumáži stop rozeznal Gasparillovy.

Přistoupil k tomu místu, paprskem baterky přejížděl po zemi. Poznal, kam Gasparilla upadl. Odtud se – patnáct hodin – plazil v záchvatech bolesti po zemi. A na vzdálené straně tábořiště zůstaly ve vlhkém písku zabijákovy stopy. Byly zcela zřetelné, směřovaly k potoku.

Zabiják si odnášel trofeje.

Dalo se to vyčíst z písku.

Pendergast se otočil a dlouze se zadíval do těkajících očí. Neviděl nic: žádný intelekt, paměť, nic lidského, nic než čirou hrůzu.

Gasparilla mu nedokáže odpovědět; teď ne – a možná už nikdy.

23

Šerif Hazen vešel do suterénní laboratoře a bezděčně se rozhlédl. Ve vzduchu se vznášel tentýž kyselý zápach, připadal mu ještě horší, jak ho překrývaly dezinfekční prostředky a chemikálie; tytéž stěny ze škvárobetonových cihel natřené průjmově hnědou barvou; totéž hučení zářivek. Pokoušet se dýchat ústy nemělo smysl – chirurgická rouška jen přidala k celé té směsi zápach antiseptického papíru. Potřeboval by pořádnou plynovou masku.

V duchu si vybavoval příjemné zvuky a obrazy: balady Hanka Williamse; chuť obilného lihu jednoho večera; dožínky, na které v dětství šel se svým tátou a starším bratrem. Nic nepomáhalo. Šerif Hazen se otřásl – nejen kvůli zápachu smrti.

Zamířil k místu, kde bylo hodně světla a odkud zaslechl drbání kartáčků. Soudní lékař už tam byl, oblečený v modrém, a Hazen slyšel mumlání. Vedle lékaře stál ještě někdo další, a i když hlasy byly tiché, zaslechl jižanský přízvuk. Pendergast.

Ten chlap měl pravdu. Je to mnohonásobný vrah. A měl patrně pravdu i v tom, že je to někdo z místních. Hazen tomu nemohl uvěřit, *nechtěl* tomu věřit. Smál se nahlas, když se doslechl, že Pendergast tráví celé hodiny zavřený s Marge Tealanderovou, i když věděl, že ho ta všetečka tak akorát připraví o čas a navede na falešnou stopu ve městě. Ale teď, po té další vraždě, už to musel připustit: všechno nasvědčuje tomu, že vrahem je skutečně někdo místní. Po Medicine Creek se nedá projít, aniž by si toho někdo nevšiml. Hlavně v noci, kdy přední světla automobilu v dálce stačí k tomu, aby se lidi šli hned podívat z okna, kdo přijíždí. Tohle nemohla být práce nějakého tuláka, který zabil a odešel. Podle všeho to udělal někdo z Medicine Creek. Bylo to neuvěřitelné, ale bylo to tak. Někdo z města.

To tedy znamená, že toho vraha zná.

„Á, šerif Hazen, rád vás vidím,“ McHyde zdvořile, dokonce uznale pokývl hlavou.

Ten chlápek hodně změnil tón. Už žádný doktor Arogant. Případ je závažný a pan soudní lékař cítí ve vzduchu publicitu. To je jízdenka do západního Kansasu pro každého, kdo chce naskočit na vlak.

„Šerife Hazene,“ řekl Pendergast a pokývl hlavou.

„Dobrej den, Pendergaste.“

Chvilku bylo ticho. Tělo leželo přikryté na pojízdném lehátku. Vypadalo to, že pan doktor ještě nezačal pracovat. Hazen hořce litoval, že přijel tak brzy.

Soudní lékař si odkašlal. „Sestro Maloneová?“

Ozval se vzdálený hlas: „Ano, pane doktore?“

„Můžeme se do toho pustit?“

„Ano, pane doktore.“

„Dobře. Zapněte video.“

„Ano, pane doktore.“

Nejprve je čekal úvod, každý uvedl své jméno a titul. Hazen nedokázal odtrhnout oči od zahalené mrtvoly. Viděl to tělo ležet na poli, samozřejmě, ale dívat se na ně v tomhle sterilním umělém prostředí bylo jiné. Horší.

Lékař uchopil plachtu a pomalu a opatrně ji zvedl. A tam ležel Stott, nafouklý, svaly mu odpadávaly od kostí.

Hazen rychle odvrátil oči. Když měl dojem, že už se dokáže ovládnout, pomalu se otočil zpátky k lehátku.

Za život už viděl několik mrtvých, ale žádný z nich nevypadal jako tenhle. Kůže na hrudním koši praskla, jako by se srazila, a obnažila tučné maso svalstva. Popraskala i na bocích a obličeji. Rozpuštěný tuk odkapával na několika místech, až se pod lůžkem vytvářely malé kaluže; ty potom na chladné podlaze ztuhly doběla. A přece nikde nebyli červi – divné, hodně divné. Zdálo se, že chybí kousek těla. Ano: kus masa vytržený z levého stehna, ještě viděl stopy po zubech. Nejspíš pes. Nejlepší přítel člověka. Hazen polkl.

Soudní lékař začal hovořit.

„Máme tu tělo identifikované jako William LaRue Stott, běloch, mužského pohlaví, třicet dva let.“ Mluvil jednotvárně, protože byla zapnutá kamera. Všichni stáli kolem mrtvého. Úvodní odříkávání bylo milosrdně stručné. Lékař se obrátil na Pendergasta a profesionálně pateticky se ho zeptal: „Nějaké komentáře nebo návrhy, zvláštní agente Pendergaste, než budeme pokračovat?“

„Zatím ne, děkuji vám.“

„Výborně. Dnes dopoledne jsme již provedli předběžné ohledání těla a zaznamenali několik důležitých anomálií. Začnu celkovým stavem.“

Odmlčel se, aby si odkašlal. Hazen viděl, jak se podíval do videokamery zavěšené nad lehátkem. *Jo, vypadáš skvěle, doktůrku.*

„První, čeho jsem si všiml – tělo nepřilákalo žádný hmyz a rozklad téměř ještě nezačal, i když oběť ležela nejméně osmnáct hodin v teplotách kolem čtyřiceti stupňů a na přímém slunci po dobu nejméně dvanácti hodin.“ Znovu si odkašlal.

„Druhá anomálie je zjevnější. Jak je vidět, svalstvo na končetinách se začalo oddělovat od kostí. Nejvýraznější je to zde kolem obličeje, na rukou i nohou – nos a rty jako by se zcela roztavily. Obě uši chyběly; jedno bylo nalezeno na místě. Tady na bocích a ramenou kůže praskla, odchlípla se a nakonec se oddělila od tukové tkáně. Ve značném množství tu vidíme tukovou, lojovitou látku, jejíž konzistence napovídá, že byla roztavena a následně ochlazena. Chlupy, vousy a skalp chybějí – zjevně byly odstraněny postmortem a post, ehm, po procesu – a tuková tkáň jako by byla částečně zkapalněná. To vše a celou řadu dalších anomálií lze vysvětlit jedním velmi prostým faktem.“

Odmlčel se a nadýchl se.

„Tělo bylo uvařeno.“

Pendergast přikývl. „Přesně tak.“

Hazen nemohl chvíli popadnout dech. „*Uvařený?*'

„Tělo bylo nejspíše ponořeno do vody, uvařeno a takto ponecháno po dobu nejméně tří hodin, možná i déle. Pitva mrtvoly a některá biochemická vyšetření nám tento údaj upřesní. Prozatím lze říci, že se vařilo dost dlouho na to, aby se oddělila, jak je zde vidět, maxila a mandibula" – prstem se dotkl otevřených úst a odhrnul tvář, odtáhl ji od dolní čelisti – „a tady na noze si jistě všimnete, že chybí většina nehtů, protože odpadly. Podobné to je i na prstech ruky, tady nehty rovněž nejsou a na levé ruce chybí druhý a třetí prst až po záprstní kost. Všimněte si, že pouzdro proximálního mezičlánkového kloubu je odloupnuté, zde a zde."

Hazen se díval s čím dál větší nevírou. Sakra, vždyť to vypadá jako spařené prase. „Ale prosím vás – takhle uvařit tělo by trvalo několik dní."

„Mýlíte se, šerife. Jakmile okolní teplota dosáhne sta stupňů Celsia, slon se uvaří stejně rychle jako kuře. Víte, vaření je v podstatě proces rozkladu kvartérní struktury proteinové molekuly aplikací tepla – „

„Rozumím vám," řekl Hazen.

„Chybějící prsty nebyly na místě činu objeveny," řekl Pendergast. „Z toho lze usuzovat, že k jejich oddělení došlo při vaření."

„To je rozumný předpoklad. Navíc si všimněte stop po silných popáleninách od lan na zápěstích a kotnících. Z toho usuzuji, že, ehm, *proces vaření* mohl začít pre-mortem."

To už bylo skutečně příliš. Hazen cítil, jak se mu jeho malý rozvířený svět vymyká z rukou. Nahoře v nemocnici leží Gasparilla, podivín, ale neškodný trouba, má skalpované nejen vlasy, ale i plnovous, horní ret, podpaží, dokonce genitálie; a tady dole leží druhá oběť – uvařená zaživa! A on hledá místního mnohonásobného vraha, který chodí bos, rozpižlává a skalpuje své oběti a potom je podivně aranžuje.

„Kdo by mohl mít kotel tak velkej, aby se v něm mohlo uvařit lidský tělo?" zeptal se. „A to by nikdo necejtil, že se vaří?"

Všiml si, že na něj Pendergast upírá chladné šedé oči. „Dvě vynikající otázky, šerife, které naznačují dva plodné směry vyšetřování."

Plodné směry vyšetřování. Tady je Stott, chlap, se kterým nejednou popíjel ve Wagon Wheel.

„Není třeba zdůrazňovat," pokračoval soudní lékař, „že tuto hypotézu podložím vzorky tkání a biochemickými vzorky. Možná budu schopen stanovit i to, jak dlouho se tělo vařilo. A nyní dovolte, abych obrátil vaši pozornost na diagonální trhlinu o délce tří palců na levém stehně. Je hluboká, protíná vastus literalis a vastus intermedius, femur je obnažený."

Hazen se velmi neochotně podíval na stopu po kousnutí. Byla na okrajích roztřepená; svaly, tmavěhnědé od vaření, někdo oderval od kosti.

„Bližší ohledání tohoto místa jasně prokázalo stopy po zubech," řekl lékař. „Toto tělo někdo částečně pozřel."

„Psi?" Hazen skoro nedokázal takovou otázku vyslovit.

„Myslím, že to psi nebyli. Otisky zubů, i když jsou patrné dost pokročilé kazy, jednoznačně ukazují na to, že se jedná o chrup lidský."

Hazen znovu odvrátil oči. Žádné další otázky už ho nenapadaly.

„Provedli jsme měření, udělali fotografie a odebrali několik vzorků tkání. Tělo po uvaření někdo jedl."

„S největší pravděpodobností bezprostředně po uvaření," zamumlal Pendergast. „Všimněte si, že první zakousnutí jsou malá, jakoby průzkumná, možná někdo ještě čekal, než mrtvola dostatečně vychladne."

„Ehm, ano. Doufáme, že se nám podán podle slin určit DNA, ehm, toho člověka, který jedl. I když má zuby v hodně špatném stavu, je nepochybné, že ten člověk má velmi silné žvýkací svaly."

Šerif se přistihl, jak si pozorně prohlíží vzorek na podlaze, a v duchu mu „Jambalaya" Hanka Williamse přehlušuje drmolení soudního lékaře. *Snědený*.

Melodie mu zněla v hlavě poměrně dlouhou dobu. Když dozněla a on zvedl oči od podlahy, nad mrtvolou se skláněl sám Pendergast, obličej necelé tři palce od nafouklé skvrnité kůže. Slyšel, jak několikrát hlasitě přičichl.

„Mohu vyšetřovat hmatem?" zeptal se Pendergast se vztyčeným prstem.

Lékař přikývl.

Začal šťouchat, *šťouchat*, do mrtvoly prstem, potom přejížděl špičkou prstu po paži mrtvého, poté po obličeji. Podíval se na prst, promnul ho proti palci a přičichl.

To už bylo skutečně příliš. Hazen raději sklopil oči k zemi a v duchu si pustil „Lovesick Blues". Ale jakmile se rozezvučela kytara, narušil ji Pendergastův hlas. „Mohu něco navrhnout?"

„Samozřejmě," odpověděl lékař.

„Zdá se, že kůži na těle pokrývá nějaká olejovitá substance odlišná od té, kterou vařením vytváří roztavený tuk v lidském těle. Připadá mi velmi pravděpodobné, že tělo bylo tou látkou potřeno záměrně. Navrhoval bych odebrat chemické vzorky pro stanovení přesného typu přítomných tuků nebo mastných kyselin."

„Vezmeme to v úvahu, agente Pendergaste."

Ale ten jako by ho ani neslyšel. Upřeně hleděl na tělo. V místnosti panovalo naprosté ticho. Hazen si uvědomoval, že všichni, včetně jeho samého, čekají, co řekne.

Pendergast vzhlédl. „Navíc jsem zaregistroval nějakou další substanci na kůži," řekl a odstoupil. „Navrhoval bych provést testy na přítomnost $C_{12}H_{22}O_{11}$."

„Nemyslíte snad –?" Lékař najednou přestal mluvit.

Hazen vzhlédl. Soudní lékař se tvářil velmi překvapeně. Ale co by ještě mohlo být odpornější než to všechno, na co už přišli?

„Obávám se, že ano," řekl Pendergast. „Tělo s největší pravděpodobností někdo potřel máslem a pocukroval."

24

Továrna na zpracování krůt Gro-Bain byla nízká a dlouhá budova. Krčila se ve velkém moři kukuřice, které obklopovalo její vroubkované kovové stěny. Měla i stejnou barvu jako kukuřice, špinavě okrovou, takže z dálky nebyla vidět. Corrie Swansonová zajela gremlinem na velké parkoviště. Bylo plné rozpálených lesklých aut a místo našla dost daleko od vchodu. Pendergast otevřel dveře, natáhl nohy v černých kalhotách a jedním mrštným pohybem vystoupil. Rozhlédl se kolem.

„Byla jste někdy uvnitř, slečno Swansonová?"

„Nikdy. Slyšela jsem toho ale až až."

„Přiznám se, že jsem moc zvědavý, jak to tam dělají."

„A co jak dělaj?"

„Jak denně promění sto tisíc liber živých krůt na mražené balíčky."

Corrie odfrkla. „To já teda ne."

Velký návěs přijel k nákladové rampě továrny, vzduchové brzdy skřípaly a kvílely, když vykládal velkou dodávku nastohovaných klecí s krůtami. Vedle rampy byl obrovský výklenek, visely v něm velké pruhy černé gumy – stejné jako ty, které Corrie viděla v

myčce aut v Deeperu. Dívala se, jak návěs couval s celým nákladem do výklenku. Klece s krůtami mizely po pěti mezi gumovými pruhy, až z celého auta viděla jenom kabinu. Brzdy znovu zabafaly, vůz sebou trhl a zůstal stát.

„Agente Pendergaste, můžu se zeptat, co tady děláme?“

„To jistě můžete. Jsme tady, abychom se dověděli něco víc o Williamovi LaRue Stottovi.“

„Jakou to má souvislost?“

Otočil se k ní. „Slečno Swansonová, při své práci jsem zjistil, že všechno má souvislost, všechno je propojené. Musím toto město poznat – všechno a všechny v něm. Medicine Creek není jen jedna postava dramatu, je hlavní postava. A tady před sebou vidíme podnik – přesněji řečeno jatka –, který je pro město ekonomicky životně důležitý, město je na něm závislé. Místo, kde pracovala naše druhá oběť. Tato továrna je tlukoucí srdce Medicine Creek, pokud mi takovou metaforu prominete.“

„Možná bych měla počkat v autě. Mrtvý krůty na mě nedělaj zrovna dobrej dojem.“

„Vidíte, a já měl dojem, že by to mělo vyhovovat vašemu názoru na svět.“ Pendergast ukázal na barbarské symboly v jejím voze. „A když ty krůty přivezou, nejsou mrtvé. V každém případě dělejte, jak sama uznáte.“ A vydal se zvesela přes parkoviště.

Corrie se za ním chvilku dívala. Potom prudce zavřela dveře gremlinu a spěchala za ním.

To už přicházel k ocelovým dveřím bez oken, na nichž byl nápis SLUŽEBNÍ VCHOD – POUŽÍVEJTE LASKAVĚ KLÍČ. Zkusil vzít za kliku, bylo zamčeno. Sledovala ho, jak zalovil ve vnitřní kapse saka. Potom ruku vyndal, jako by si to rozmyslel.

„Pojďte za mnou,“ vyzval ji.

Šli po betonové podlaze k cementovým schodům. Ty vedly přímo k nákladové rampě, kde stál návěs. Náklad krůt už zmizel v útrobách továrny. Pendergast se na kraji výklenku protáhl mezi širokými gumovými pásy a zmizel. Corrie polkla, nadechla se a následovala ho.

Za nákladovou rampou byla veliká přijímací hala. Muž v tlustých gumových rukavicích vytahoval z návěsu klece s krůtami a úderem je otevíral. Běžící pás nad jeho hlavou se už rozjel, na spodní straně se pohupovaly ocelové háky. Tři muži vytahovali krůty z otevřených klecí a za nohy je na ty háky věšeli. Ptáci skřehotali a chabě se pokoušeli bojovat, klovali do vzduchu, jak viseli hlavou dolů. Hrůzou se pokáleli. Běžící pás řinčel, pohyboval se velmi pomalu a nakonec krůty zmizely v úzkém otvoru v zadní stěně nákladové rampy. Přestože klimatizace byla nařízena na velmi nízkou teplotu, zapáchalo to tam. Panebože, takový smrad.

„Pane?“ Mladičký člen ostrahy k němu přiběhl. „Pane?“

Pendergast se na něj otočil. „FBI,“ řekl hlasitě, aby ho přes okolní hlomoz bylo slyšet, a otevřel před mladíkovýma zvídavýma očima pouzdro se služebním odznakem.

„Dobře, pane, ale nikdo se nesmí po továrně pohybovat bez povolení. Alespoň tak mi to říkali. Takové jsou předpisy – „ Bázlivě zmlkl.

„Samozřejmě,“ řekl Pendergast a schoval pouzdro do kapsy. „Přišel jsem si popovídat s panem Jamesem Breenem.“

„S Jimmym? Dřív chodil na noční směnu, od půlnoci do rána, ale po té, ehm, vraždě požádal o přeložení na denní směnu.“

„To jsem slyšel. Kde pracuje?“

„Na lince. Víte, budete si muset vzít ochrannou přilbu a plášť a já to budu muset říct šéfovi – „

„Na lince?“

„Na lince.“ Mladík vypadal zmateně. „U pásu.“ Ukázal nahoru na řadu zmítajících se krůt.

„V tom případě půjdeme podél pásu a najdeme ho.“

„Ale, pane, to se nesmí – „ Podíval se na Corrie, jako by ji snažně prosil o pomoc. Corrie ho znala. Byl to Bart Bledsoe. Ukecanej Bart. Loni vyšel střední školu s průměrem 4 a teď je tady. Životní dráha úspěšnýho muže v Medicine Creek.

Pendergast se vydal po kluzké cementové podlaze, plášť za ním plápolal. Bledsoe ho následoval, stále protestoval a společně zmizeli malými dveřmi ve vzdálené stěně. Corrie se rychle protáhla hned za nimi, držela si nos a dávala pozor, aby se vyhnula krůtím exkrementům, které jako kapky deště padaly z běžícího pásu.

V další, malé místnosti byl jen dlouhý mělký žlab s vodou. Několik žlutých značek nad ním upozorňovalo na nebezpečí poranění elektrickým proudem. Krůty pomalu projížděly jemnou sprchou a potom se dostaly ke korytu. Corrie z bezpečné vzdálenosti pozorovala, jak se jejich hlavy bezmocně ponořily pod vodu ve žlabu. Potom se ozvalo bzučení a krátký praskavý zvuk. Krůty přestaly protestovat a z vody se vynořily zplihlé.

‚Jsou omráčené,“ řekl Pendergast. „Humánní. Velmi humánní.“

Corrie znovu polkla. Dokázala odhadnout, co bude následovat.

Linka ústila do úzkého otvoru ve vzdálené stěně, lemovaného dvěma okny se silným sklem. Pendergast k jednomu z těch oken přistoupil a podíval se jím. Corrie přešla ke druhému a s úzkostí nahlédla.

Za ním byla velká a kruhová místnost. Již nehybné krůty pomalu projížděly na pásu, k němuž se přiblížil stroj a malou čepelí jim rozřízl krk. V pulzujících proudech začala okamžitě stříkat krev na stěny, které se sklápěly k tomu, co Corrie připadalo jako jezero krve. Na jedné straně seděl muž se zbraní podobnou mačetě. Byl připravený zasadit ránu z milosti krůtě, kterou by náhodou stroj vynechal. Podívala se jinam.

Jak se tahle místnost jmenuje?“ zajímalo Pendergasta.

„Krvavá komnata,“ odpověděl Bledsoe. Přestal protestovat a ramena mu poklesla v gestu poraženého.

„To je přiléhavé. Co se dělá s tou krví?“

„Odčerpává se do cisteren a odváží pryč. Kam, to nevím.“

„Nepochybně se z ní vyrábí nějaké jídlo. Té krve na podlaze je příliš. Je to hodně hluboké?“

„Touhle dobou to bývá tak dvě stopy. Hladina se zvyšuje s každou další směnou.“

Corrie sebou trhla. Tohle byla skoro stejně strašná podívaná jako na Stotta v kukuřičném poli.

„A kam krůty putují dál?“

„Do pařáku.“

„Aha. A jak se jmenujete?“

„Bart Bledsoe, pane.“

Poplácal zmateného mladíka po zádech. „Velmi dobře, pane Bledsoe. Veďte nás laskavě dál.“

Pokračovali po kočičí lávce nad krvavou komnatou – ze zápachu čerstvé krve se zvedal žaludek – a prošli dělicí stěnou. Náhle se před nimi rozevřel prostor a Corrie měla dojem, že se ocitla v obrovské místnosti, kde běžící pás se zavěšenými krůtami popojíždí sem a tam, nahoru a dolů, mizí a znovu se zjevuje z velikánských nerezových beden. Připomínalo to nějakou pekelnou vymyšlenost Rubea Goldberga. Hluk byl nesnesitelný a vzduch přesycený vlhkostí. Corrie cítila, jak se jí srážejí kapky na rukou, nose i na bradě. Celý ten ohromný prostor páchl mokrým krůtím peřím, exkrementy a něčím ještě mnohem méně příjemným, co nedokázala identifikovat. Skoro začala litovat, že nezůstala v autě.

Mrtví ptáci se vynořili z protějšího konce krvavé komnaty, znovu zmizeli do obrovské bedny z nerez oceli, z níž vycházel syčivý, strach nahánějící zvuk.

„Co se děje tam?“ zeptal se Pendergast, překřičel okolní hluk a ukazoval na velikou kovovou bednu.

„To je pařák. Ptáky tam ožehne pára.“

Na vzdálenějším konci pařáku nekonečný běžící pás znovu vyjel, teď už na něm visely krůty, z nichž stoupala pára a odkapávala voda. Byly čisté a částečně oškubané.

„A co dál?“ zeptal se Pendergast.

„Teď pojedou do škubárny.“

„Přirozeně, teď se musí oškubat, jak jinak. Škubárna.“

Bledsoe zaváhal, potom jako by dospěl k nějakému rozhodnutí. „Počkejte tady, pane, prosím.“ A odešel.

Ale Pendergast nečekal. Spěchal dál, Corrie za ním. Prošli dělicí stěnou, která obklopovala škubárnu, což byly vlastně čtyři stroje, každý s tuctem bizarně tvarovaných gumových prstů, které se jako šílené otáčely, oškubávaly peří, každý na určeném místě. Oškubané růžovožluté mrtvoly se klátily na pásu na protější straně místnosti. Odtud pás mířil vzhůru, zatáčel za roh a mizel z dohledu. Doposud bylo všechno automatizované; kromě chlapa v krvavé komnatě se zdálo, že zaměstnanci jenom kontrolují stroje.

Pendergast přešel k ženě, která sledovala ručičky přístrojů na škubací konzole. „Mohu vás vyrušit?“ zeptal se.

Když se na něj podívala, Corrie poznala Doris Wilsonovou, tlustou, odbarvenou padesátku s obličejem doruda vydrhnutým a se silným kuřáckým kašlem. Věděla, že bydlí na stejném parkovišti pro maringotky jako ona, na Wyndham Parke Estates.

„Vy jste ten chlap vod FBI?“

„A vy jste kdo?“

„Doris Wilsonová.“

„Mohu vám položit několik otázek, paní Wilsonová?“

„Jen do toho.“

„Znala jste Willieho Stotta?“

„Byl předák noční úklidový směny.“

„Vedl si tady dobře?“

„Byl docela dobrej pracant.“

„Slyšel jsem, že dost pil.“

„Pil často, ale v malejch dávkách. Nikdy to nemělo vliv na jeho práci.“

„Přišel sem odjinud?“

„Z Aljašky.“

„A co tam dělal?“

Doris se odmlčela, aby seřídila nějaké páky. „V konzervárně ryb.“

„Máte tušení, proč odešel?“

„Prej měl potíže se ženskejma.“

„A proč bydlel v Medicine Creek?“

Doris se najednou usmála, ukázala řadu hnědých křivých zubů. „Takhle se ptáme všichni sami sebe taky. A co se týče Willieho, měl tu kamaráda.“

„Koho?“

„Sweda Cahilla. Swede je nejlepší kamarád každýho, kdo pije v jeho baru.“

„Děkuji vám. A mohla byste mi říci, kde najdu Jamese Breena?“

Sešpulila ústa směrem k běžícímu pásu s krůtami. „Ve vyvrhovně. Je to támhle, hned před vykosťovnou. Tlustej chlápek, černý vlasy, brejle. Velká huba.“

„Ještě jednou vám děkuji.“

„Neni za co.“ Doris pokývla Corrie.

Pendergast stoupal po kovovém schodišti, Corrie za ním. Současně s nimi jel i běžící pás s rozhoupanými mrtvolami ptáků k vyvýšené plošině, kde už nepracovaly stroje, ale lidé. Byli oblečeni do bílých plášťů, na hlavě bílé čepice, velmi zručně rozřezávali krůty a vysávali z nich vnitřnosti velikými sacími tryskami. Potom se krůty trhaně posunuly dále, kde je silným proudem vody umývali. Dál na lince viděla Corrie dva muže, jak odsekávají ptákům hlavy a odhazují je do velkého koryta.

Den díkůvzdání už nikdy nebude probíhat tradičně, pomyslela si.

U linky stál tlustý černovlasý muž a hlasitě vyprávěl nějaký příběh. Corrie zaslechla slovo „Stott“, potom „poslední, kdo ho viděl živýho“. Podívala se na Pendergasta.

Krátce se na ni usmál. „To bude určitě náš člověk.“

Když kráčeli po plošině směrem k Breenovi, zahlédla Corrie Barta. Vracel se k nim, měl rozcuchané vlasy a prakticky běžel. A před ním kráčel Art Ridder, manažer továrny. Na krátkých silných nohou spěchal přes betonovou podlahu.

„Proč mi nikdo neoznámil, že je tu FBI!“ křičel na nikoho určitého. V obličeji byl červenější než obvykle a Corrie viděla mokré krůtí pero na temeni hlavy ve vyfoukaných vlasech. „Do těchto prostor je cizím vstup zakázán!“

„Omlouvám se, pane.“ Bart propadl panice. „On prostě vešel. Vyšetřuje – „

„Moc dobře vím, co vyšetřuje.“ Ridder vylezl po žebříku a otočil se na Pendergasta. Ztěžka dýchal, snažil se nasadit profesionální úsměv. Jak se vám daří, agente Pendergaste?“ Podal mu ruku. „Art Ridder. Vzpomínám si na vás ze společenského večera.“

„Těší mě, že jsem se s vámi seznámil,“ odpověděl Pendergast a přijal podanou ruku.

Ridder se otočil na Bárta, úsměv mu z tváře zmizel. „Vy se vraťte zpátky k rampě. Vyřídím to s vámi později.“ Otočil se na Corrie. „Co tady děláš?“

‚Já jsem – „ Podívala se na Pendergasta a čekala, že něco řekne, ale mlčel.

„Jsem tu s ním,“ řekla.

Ridder se tázavě zadíval na agenta, ale toho v tu chvíli nejvíc zajímalo podivné náčiní, které viselo ze stropu.

„Jsem jeho asistentka,“ řekla Corrie nakonec.

Ridder hlasitě vydechl. Pendergast se otočil, přešel k Jimmymu Breenovi – ten zmlkl ve chvíli, kdy vešel šéf – a pozoroval ho při práci.

Ridder hovořil klidnějším hlasem. „Pane Pendergaste, mohu vás pozvat do své kanceláře? Je mnohem útulnější než tyto prostory.“

„Potřebuji položit pár otázek panu Breenovi.“

„Hned za vámi Jimmyho pošlu. Bart vás doprovodí.“

„Není nutné, aby přerušoval práci.“

„V kanceláři budeme mít větší klid – „

Ale Pendergast už mluvil s Jimmym. Dál pracoval, zasouval hubici do krůtího břicha a s hlasitým *mlask!* z ní vysával vnitřnosti a přitom mluvil. Ohlédl se na Riddera a potom na Pendergasta.

„Pane Breene, jak jsem pochopil, vy jste jako poslední viděl Willieho Stotta živého.“

„To jo, jo,“ spustil Jimmy. „Chudák chlap. To bylo tím jeho autem. Nerad to říkám, ale prachy, který měl nacpat do tý kraksny a nechat si ji vopravit, prolil hrdlem u Sweda. Ten jeho pekáč věčně někde klekal – „

Corrie se podívala na Arta Riddera, v tu chvíli už stál za Jimmym, znovu nasadil ten svůj příšerný úsměv.

„Jimmy, tou tryskou musíte, *projet pořádně nahoru*, ne takhle. Promiňte, pane Pendergaste, ale on tuhle práci dělá první den.“

„Ano, pane Riddere,“ řekl Jimmy.

„*Nahoru*, takhle. Nahoru a dovnitř, co možná nejhlouběji.“ Několikrát hadici vsunul a vytáhl z mrtvého ptáka, aby mu to názorně předvedl, potom ji Jimmymu zase vrátil. „Chápete?“ Potom se s úsměvem otočil na Pendergasta. „Začínal jsem právě tady, pane Pendergaste, ve vyvrhovně. Vypracoval jsem se až nahoru. Mám rád, když se věci dělají pořádně.“ V jeho hlase bylo slyšet pýchu, z toho tónu měla Corrie husí kůži.

„Jasná věc, pane Ridder,“ řekl Jimmy.

„Je to tak, jak jste říkal?“ Pendergast nespouštěl oči z Breena.

„Přesně tak. Už minulej měsíc Williemu kleklo auto a já ho vozil do práce i z práce. Se vsadim, že mu znovu kleklo, když se řítil ke Swedovi. A tak se to rozhodlo definitivně. Ježíši. Požádal jsem vo přeložení, hned když ho našli, že jo, pane Ridder?“

„Ano.“

„Radši budu vycucávat vnitřnosti z krůt, než abych skončil sám vykuchanej někde v poli.“ Jimmy se zašklebil.

„To je pochopitelné. Povězte mi něco o své předchozí práci.“

„Byl jsem noční hlídač. Hlídal jsem továrnu vod půlnoci do sedmi ráno, když začíná přípravná směna.“

„Co dělá přípravná směna?“

„Kontroluje všechny přístroje, aby až přijede první náklaďák s ptákama, bylo možný je hned zpracovat. Ptáci nemůžou zůstat v rozpáleným autě, než se něco vopraví, to by všichni pochcípali.“

„Stává se to často?“

Corrie si všimla, že se Jimmy Breen nervózně ohlédl po Ridderovi.

„Téměř nikdy,“ řekl Ridder rychle.

„Když jste tu noc jel do továrny,“ zeptal se Pendergast, „neviděl jste na silnici někoho nebo něco?“

„Proč si myslíte, že sem se nechal přeřadit na denní šichtu? Tehdy sem si myslel, že se do kukuřice zaběhla kráva. Něco velkýho a vohnutýho – „

„Kde to přesně bylo?“

„Přesně veprostřed. Dvě míle vod továrny a dvě míle vod města. Na levý straně silnice. Jako by tam něco čekalo. Připadalo mi, že to něco hodně rychle prchalo do kukuřice, když jsem v zatáčce osvětlil předníma světlama pole. Skoro to cupitalo, jako na všech čtyřech. Fakt jsem si ale nebyl jistej. Moh to bejt i stín. Ale jestli jo, tak teda velikánskej stín.“

Pendergast přikývl. Obrátil se na Corrie. „Máte nějaké otázky?“

Corrie přepadla panika. Otázky? Zjistila, že se na ni Ridder dívá, oči měl červené a přivřené.

„Jasně. Jo. Mám.“

Nastala pauza.

„Jestli to teda byl ten zabiják, tak co tam dělal? Čekal? Přece nemoh počítat, že Stottovi klekne auto, ne? Nemoh třeba projevit zájem vo továrnu?“

Bylo ticho a Corrie si uvědomila, že se Pendergast usmívá, i když jen jakoby náznakem.

„No to teda fakt nevim,“ Jimmy se zamyslel. „No, to je dobrý.“

„Jimmy, sakra,“ najednou do toho skočil Ridder. „Projela vám jedna krůta.“ Natáhl se a přitáhl krůtu, která už odjížděla. Jedním tahem sebejistě vjel dovnitř rukou a vytrhl vnitřnosti. Zahodil je ke kontejneru vysávacího zařízení, které je s příšerným bubláním okamžitě pozřelo. Ridder se otočil zpátky a zuřivě mával zápěstím, aby setřásl z prstů krev. Zeširoka se usmál.

„Když jsem tu pracoval, neměli jsme vysávači hadice. Při téhle práci se nesmíte bát trochu si umazat ruce, Jimmy.“

„Ano, pane Ridder.“

Poplácal Jimmyho po zádech, na plášti mu tak zanechal hnědé otisky prstů. „Pokračujte.“

„Myslím, že jsme tady skončili,“ řekl Pendergast.

Zdálo se, že se Ridderovi ulevilo. „Moc rád jsem vám byl nápomocen.“

Pendergast se formálně poklonil a obrátil se k odchodu.

25

Corrie Swansonová stála u kraje silnice a s rukama v bok se dívala, jak Pendergast z kufru jejího auta vytahuje kusy podivně vyhlížejícího přístroje a montuje je dohromady. Když pro něj přijela ke Krausovým, už čekal u silnice a u nohou mu ležela bedna s kovovými součástmi. Tehdy jí nevysvětlil svůj plán a nezdálo se ani, že by to hodlal udělat teď.

„Vy rád furt něco tajíte, že jo?“ podotkla.

Našrouboval poslední kus na své místo, zkontroloval přístroj a zapnul ho. Ozvalo se slabé hučení. „Prosím?“

„Moc dobře víte, vo čem mluvím. Nikdy nikomu nic neřeknete. Jako třeba co budete dělat s touhle věcí.“

Pendergast přístroj zase vypnul. „Neznám v životě nic únavnějšího než vysvětlování.“

Corrie se tomu musela zasmát. To měl teda pravdu. Všichni, její mámou počínaje, přes ředitele školy až po toho kreténa šerifa, jí říkali jedno a totéž: *Budeš mi muset něco vysvětlit.*

Slunce vycházelo nad kukuřici, spalovalo suchou půdu. Pendergast se na ni podíval. „Znamená snad vaše zvídavost, že se vám zalíbila role mé asistentky?“

„Znamená to, že se mi zalíbily ty peníze, co mi platíte. A když mě někdo přinutí vstávat hned za svítání, tak chci vědět proč.“

„Tak dobře. Dnes se budeme věnovat vyšetřování tak zvaného masakru duchů válečníků na Mohylách.“

„Mně to teda připadá spíš jako detektor kovů, než stroj na lov duchů.“

Pendergast si zavěsil přístroj na rameno a vydal se po prašné cestě, která vedla nízkým křovinatým podrostem k potoku. Mluvil přes rameno: „Když už jsme u duchů, co vy na to?“

„Jako na co?“

„Věříte v ně?“

Odfrkla. „Vy přece nemůžete myslet vážně, že se tady kolem potuluje nějaká skalpovaná zohavená mrtvola, co hledá boty nebo něco jinýho.“

Čekala na odpověď, ale nedočkala se.

Za několik minut vstoupili do stínu stromů. Tady ještě zůstal jemný chladnější příkrov noci, mísil se s vůní topolů. Po dalších několika minutách došli k mohylám, které vyčnívaly nad okolní krajinu. V dolní části byly kamenné a na vrcholku řídce porostlé křovinami a trávou. Pendergast se zastavil a spustil přístroj. Hvízdání nabíralo na výšce, a když pohnul číselníky, tón se snížil. Nakonec přístroj zmlkl. Corrie se dívala, jak z kapsy vytáhl drát, na jeho konec připevnil malý oranžový praporek a zapíchl jej do půdy u svých nohou. Z jiné kapsy vyndal věc podobnou mobilnímu telefonu a začal si s ní pohrávat.

„Co to je?“

„GPS.“

Pendergast si něco rychle načmáral do všudypřítomného zápisníku vázaného v kůži a s kruhovou cívkou detektoru kovů několik palců nad zemí kráčel pomalu na sever. Máchal s ní ze strany na stranu. Corrie šla za ním, zvědavost v ní narůstala.

Detektor kovů ostře zaskřehotal. Pendergast rychle poklekl. Začal špachtlí škrábat hlínu a za pár okamžiků odhalil měděný hrot šípu.

„Teda,“ hlesla Corrie. Bez rozmyšlení si klekla vedle něj. ‚Je indiánskej?“

„Ano.“

Já myslela, že si dělali hroty jen z pazourků.“

„Od roku 1865 Čejenové postupně přecházeli na kov. V roce 1870 už měli střelné zbraně. Tenhle kovový hrot lze časově zařadit docela přesně.“

Natáhla ruku, chtěla hrot vytáhnout, ale Pendergast ji zadržel. „Nechte ho tam.“ Po chvíli dodal tišším hlasem: „Všimněte si, kam směřuje.“

Znovu se objevil zápisník a GPS. Pendergast si rychle načmáral několik poznámek a zase všechno zmizelo v kapse saka. Na místo zabodl další vlaječku a potom pokračoval dál.

Ušli možná dvě stě yardů, Pendergast pročesával strojem půdu, označoval každý hrot a každý projektil, který našli. Corrie nesmírně překvapilo, kolik harampádí je pod zemí. Potom se vrátili do výchozího bodu a vydali se jiným směrem. Pendergast zase máchal detektorem sem a tam. Ozvalo se další zaskřehotání. Poklekl, hrabal, tentokrát našel víčko od sodovky ze sedmdesátých let dvacátého století.

„Nevoznačíte si vlaječkou místo nálezu tak historicky cenný věci?“

„Necháme to tady pro budoucího archeologa.“

Další skřehotání; další víčka od limonád, hroty šípů, několik olověných kulek, zrezivělý nůž. Corrie si všimla, že se Pendergast mračí, jako by ho zneklidnilo, co našel. Už se ho chtěla zeptat, ale potom si to rozmyslela. Proč jsem vlastně tak zvědavá? Tohle je přeci stejná podiváma jako všechno, co Pendergast až doteďka dělal.

„Víte,“ už se neovládla, „já tomu prostě nerozumím. Co má tohle všechno společnýho s těma vraždama? Pokud si teda nemyslíte, že ten vrahoun je duch jednoho z Pětačtyřiceti, co proklel zemi na věčnost nebo tak.“

„Výborná otázka,“ odpověděl Pendergast. „V tuto chvíli nemohu říci, zda ty vraždy a masakr spolu nějak souvisejí. Ale Sheilu Sweggovou někdo zabil, když kopala v mohylách, a Gasparilla strávil spoustu času lovem tady kolem nich. A po městě se říká, jak jste vy sama naznačila, že vrahem je duch Harryho Beaumonta, který se vrátil vykonat pomstu. Možná je dobré připomenout, že mu odřízli boty a skalpovali chodidla.“

„Ale *vy* tomu nevěříte, že ne?“

„Že vrahem je Beaumontův duch?“ Pendergast se usmál. „Ne. Ale musím připustit, že přítomnost starých šípů a dalších indiánských artefaktů skutečně spojení naznačuje, byť jen v mysli vraha.“

„Tak jakou máte teorii?“

„Obrovská chyba je vytvářet předčasné hypotézy, pokud nemáte k dispozici neoblomná fakta. Velmi se snažím nevytvářet jakoukoli teorii. Momentálně chci shromažďovat pouze fakta.“ Dál hledal pomocí detektoru kovů a dělal si značky. Teď už procházeli třetí úsek, vedl je přímo přes jednu mohylu. V jejím kamenném základu našli shluk hrotů. Na několika místech upozornil kývnutím hlavy na čerstvé díry v zemi, které tu zbyly po čímsi chabém pokusu se ukrýt. „Nedávné výkopy Sheily Sweggové.“

Šli dál.

„Takže vy *nemáte* tušení, kdo může bejt ten vrah?“ naléhala.

Chvíli neodpovídal. Potom promluvil velmi tichým hlasem. „Pro mě je nejzajímavější zjistit, co ten vrah *není*.“

„To nechápu.“

„Máme co do činění s mnohonásobným vrahem, to je jasné. Zjevné je i to, že dokud ho nezastavíme, bude zabíjet dál. Mě překvapuje, že porušuje šablonu. Je úplně jiný než všichni známí mnohonásobní vrazi.“

„Jak to víte?“

„Na ústředí FBI v Quanticu ve Virginii je skupina známá jako jednotka behaviorální vědy, která se specializuje na vytvoření profilu myšlení zločince. Dvacet let shromažďovala případy mnohonásobných vrahů z celého světa a všechny informace ukládala do velké počítačové databáze.“

Pendergast při řeči dál mával do stran detektorem a postupoval po vzdálené straně mohyly a dále mezi stromy. Ohlédl se po Corrie. „Určitě chcete slyšet přednášku o soudní behaviorální vědě?“

„Je to určitě zajímavější než trigonometrie.“

„Mnohonásobné vraždění, stejně jako jiné typy lidského chování, má určité šablony. FBI rozdělila takové vrahy do dvou skupin: ‚spořádaní’ a ‚nespořádaní’. Spořádaní provinilci jsou inteligentní, sociálně a sexuálně schopní. Vraždy si důkladně plánují; oběť je někdo cizí, pečlivě vybraný; ovládají se před činem, v jeho průběhu i po něm. I místo činu mají dokonale pod kontrolou. Mrtvolu oběti obvykle z místa odvezou a ukryjí. Tento typ zločince lze jen velmi špatně dopadnout.

Nespořádaný vrah naopak zabíjí spontánně, často bývá sociálně a sexuálně neschopný, vykonává nekvalifikovanou práci a má nízké IQ. Místo zločinu je neuspořádané, bývá nahodilé. Tělo zůstává na místě činu; tento typ vraha se ani nesnaží jakkoli je maskovat. Často se stává, že vrah žije blízko oběti a zná ji. Napadení bývá typ známý jako útok ‚blitz’, je násilné a náhlé, předem jen málo naplánované.“

Pokračovali v cestě.

„Podle všeho to teda vypadá, že ten náš vrah je typ ‚spořádanej’,“ řekla Corrie.

„On vlastně takový není,“ odpověděl a podíval se na ni. „Tohle je zvláštní případ, slečno Swansonová.“

„To už jsem pochopila.“

Chvilku se na ni díval a potom řekl, téměř jako kdyby jenom pro sebe: „To vám věřím.“

Ozývalo se vrnění přístroje. Pendergast poklekl a hrabal, odhalil malé zrezavělé autíčko na hraní. Všimla si, že se na okamžik usmál.

„Á, morris minor. Když jsem byl malý, měl jsem celou sbírku corgi.“

„Kde je teď?“

Přes Pendergastův obličej přeletěl stín a Corrie na něj už nenaléhala.

„Navenek se náš vrah jeví jako spořádaný typ. Ale je tu několik výrazných úchylek. Prakticky u všech spořádaných vrahů se setkáváme se sexuálním podnětem. I když není zjevný, je tam. Někteří zabijáci se soustřeďují na prostitutky, jiní na homosexuály, další zase na páry v zaparkovaných automobilech. Jsou vrazi, kteří své oběti sexuálně zohavují nebo oběť nejprve znásilní, potom zabijí. Někteří vrazi mrtvolu pouze políbí a nechávají u ní květiny, jako by tím naznačovali, že je po milostné schůzce.“

Corrie se otřásla.

„Tyhle vraždy naopak sexuální podnět nemají vůbec.“

„Mluvte dál.“

„Spořádaný vrah dodržuje modus operandi, což soudní vědci zabývající se behaviorismem nazývají ‚rituál’. Vraždy jsou provedeny rituálně. Vrah často při každém zabití nosí stejné oblečení, používá stejnou střelnou zbraň nebo nůž a zabíjí úplně stejně, zachovává jeden a tentýž postup. Potom často zabiják tělo rituálně naaranžuje. Rituál nemusí být zjevný, ale vždycky tam je. Je to součást zabití.“

„To možná sedí na našeho vraha.“

„Právě naopak, vůbec ne. Je pravda, že náš vrah dodržuje rituál. Ale v tom je ten háček: *pokaždé je ten rituál úplné jiný*. A nezabíjí jenom lidi, ale také zvířata. Zabití toho psa je naprosto nesrozumitelné. A při něm neuplatnil žádný rituál. Má všechny znaky ‚nespořádaného’ typu. Jednoduše psa zabil a usekl mu ocas. Proč? A napadení Johna Gasparilly bylo hodně podobné – žádný rituál, ani snaha zabít. On si prostě nejspíš vzal, co potřeboval – jeho vlasy, vousy a palec – a odešel. Jinými slovy tato zabití nesou prvky spořádaného *i* nespořádaného masového vraha. Něco takového se v praxi ještě neobjevilo.“

Přerušilo ho náhlé zaječení detektoru kovů. Došli už téměř na konec stanovené trasy; travnatý svah před nimi klesal úžlabinou do velkého moře kukuřice pod nimi. Pendergast si klekl a začal odhrnovat hlínu. Tentokrát nenašel nic. Umístil detektor kovů přímo na to místo a seřídil nějaké stupnice. Přístroj neustále ječel na protest.

„Je to nejméně dvě stopy pod zemí,“ řekl. Najednou se mu v ruce objevila lopatka a začal přehazovat hlínu.

Za pár minut vyhloubil poměrně velkou díru. S větší pečlivostí upravil kraje jámy, pořád ji prohluboval, postupoval milimetr po milimetru, až lopatka narazila na něco tvrdého.

V ruce držel najednou malý smetáček a začal smetat hlínu z neznámého předmětu. Corrie se mu dívala přes rameno. Pomalu se vynořovalo něco starého, zkrouceného. Po několika máchnutích smetáčkem se to objevilo: kovbojská bota s cvoky. Pendergast ji vyndal z díry a otáčel jí v ruce. Byla seříznutá čistým tahem, jakoby nožem. Podíval se na Corrie.

„Zdá se, že Harry Beaumont nosil boty číslo jedenáct, co říkáte?“

Za nimi se ozval křik. S hlasitým funěním se k nim od Mohyl blížil nějaký člověk a mával rukama. Byl to Tad, zástupce šerifa.

„Pane Pendergaste!“ volal. „Pane Pendergaste!“

Vstal, když k nim ten vytáhlý muž s rudým obličejem doběhl, celý zpocený a zadýchaný.

„Gasparilla… v nemocnici. Probral se k vědomí a – „ Tad se odmlčel, aby se nadechl. „A chce s váma mluvit.“

26

Hazen seděl na jedné ze dvou plastových židlí před pokojem jednotky intenzivní péče, kde ležel Gasparilla. Usilovně přemýšlel o prvních chladných podzimních nocích; o hromadě kukuřice s máslem; reprízách skupiny *The Honeymooners*; nahé Pamele Andersonové. Ze všech sil se snažil nemyslet na sténání a příšerný zápach vycházející z místnosti za ním, který pronikal i přes zavřené dveře. Ze všeho nejvíc chtěl co nejdřív odejít. Stačilo by, i kdyby jen mohl vystrčit hlavu z čekárny. Ale nešlo to, musel tam počkat na Pendergasta.

Ježíšikriste.

A konečně se ten chlap objevil, v typickém hrobařském oblečení kráčel chodbou na dlouhých nohách v černých kalhotách. Hazen vstal a trochu váhavě přijal nabízenou ruku. Připadalo mu, že v místě, odkud Pendergast pochází, si potřásají rukama pětkrát denně. Skvělý způsob rozšíření epidemie.

„Děkuji, šerife, že jste počkal,“ řekl Pendergast.

Hazen zamručel.

Zpoza dveří se ozvalo další dlouhé drmolivé zasténání, skoro jako křik potřeštěnce.

Pendergast zaklepal a otevřel. V pokoji byli lékař a dvě zdravotní sestry. Gasparilla ležel na lůžku ovázaný jako mumie. Ze silné vrstvy bílých obvazů my byly vidět jen černé oči a úzká štěrbina úst. Z obvazů mu vyčnívaly různé dráty a trubičky. Všude kolem tikaly, blikaly, vrčely a hučely přístroje jako high-tech orchestr. Zápach v místnosti byl mnohem pronikavější; visel ve vzduchu skoro jako hmotný. Hazen stál u dveří, měl sto chutí zapálit si camelku. Díval se, jak Pendergast přechází místnost a naklání se nad pochroumaným tělem.

„Je velmi rozrušený, pane Pendergaste,“ řekl lékař. „Neustále žádal, abyste přišel. Doufali jsme, že ho vaše návštěva uklidní.“

Ještě chvíli Gasparilla sténal. Potom nejspíš uviděl Pendergasta. „Vy!“ vykřikl a jeho tělo se pod obvazy začalo zmítat.

Lékař položil ruku Pendergastovi na paži. „Chci vás jenom upozornit, pokud ho vaše přítomnost příliš rozruší, budete muset odejít – „

„Ne!“ vykřikl zděšeně Gasparilla. „Nechte mě mluvit!“ Kostnatou ruku ovázanou obinadlem zprudka s trhnutím natáhl a popadl Pendergasta za sako tak silně, že mu utrhl knoflík, a ten se odkutálel po zemi.

„Rozmyslel jsem si to – „ začal lékař.

„Ne! Ne! *Já musím mluvit!*“ Hlas se podobal spíše ječení sirény. Jedna sestra rychle zavřela dveře. Dokonce i přístroje reagovaly, ozývalo se výraznější pípání a rozblikalo se červené světlo.

„Tak bohužel,“ řekl lékař odhodlaně. Je mi líto. Byla to chyba; nemůže mluvit. Musím vás požádat, abyste odešel – „

„*Nééée!*“ Druhou rukou popadl Pendergasta za paži a strhl ho k sobě.

Přístroje už skutečně šílely. Lékař řekl něco sestře, ta přistoupila s injekční stříkačkou, zavedla ji do kanyly a vyprázdnila její obsah.

„*Nechte mě mluvit!*“

Pendergast se nemohl vytrhnout, a tak se k němu sklonil. „Co to bylo? Co jste viděl?“

„Panebože!“ Gasparillův zmučený hlas přidušeně a přiškrceně bojoval se sedativem.

„Co?“ Pendergast mluvil tiše a naléhavě, Gasparilla mu rukou křečovitě zkroutil oblek a přitáhl ho ještě blíž k sobě. Z postele se ve vlnách nesl příšerný zápach.

„Ten vobličej, *ten vobličej*!“

„Jaký obličej?“

Hazenovi připadalo, jako by Gasparilla, jak ležel na posteli, najednou zpozorněl. Jeho napjaté tělo se jakoby prodloužilo. „Pamatujete, co jsem říkal. Vo ďáblovi?“

„Ano.“

Gasparilla sebou začal házet, jeho hlas měl kloktavý zvuk. „Spletl jsem se!“

„Sestro!“ Lékař teď už křičel. „Další dva miligramy ativanu a toho muže vyprovoďte ven z pokoje. *Okamžitě!*“

„*Nééééé!*“ Rukama podobnýma pařátům pořád držel Pendergasta.

„Řekl jsem ven!“ zaječel doktor, když se snažil odtrhnout pacientovy ruce od Pendergasta. „Šerife! Tenhle váš muž mi zabije pacienta! Odveďte ho!“

Hazen se zamračil. Váš muž? Ale přešel pokoj a pokoušel se lékaři pomoci odtrhnout Gasparillovy kostnaté ruce od Pendergasta. Bylo to jako pokoušet se vypáčit ocel. A Pendergast se ani v nejmenším nepokoušel se z jeho stisku uvolnit.

„Mýlil jsem se!“ ječel Gasparilla. „Mýlil jsem se. *Mýlil jsem se!*“

Sestra připravila další dávku sedativ a aplikovala ji do kanyly.

„*Nikdo* z vás není v bezpečí, *nikdo* z vás, když on je tady!“

Lékař se obrátil na sestru. „Zavolejte ochranku,“ vyštěkl.

V hlavách postele se rozezvučel alarm.

„Co jste viděl?“ zeptal se Pendergast neúprosně.

Zničehonic se Gasparilla posadil na posteli. Tím pohybem si vytrhl trubičky z nosu, až mu z něj v malém gejzíru vystříkla krev sestře na plášť. Jednou rukou chytil Pendergasta pevně za krk.

Hazen na něj použil zápasnický chvat. Kristaboha, Gasparilla snad Pendergasta uškrtí.

„Ďábel! Přišel! Je tady!“

Gasparilla obrátil oči v sloup v okamžiku, kdy zaúčinkovalo sedativum. A přece ještě důrazněji zopakoval. „*Existuje!* Já ho tu noc viděl!“

„Ano?“ zeptal se Pendergast.

„A on je dítě… *dítě*…“

Šerif náhle cítil, jak Gasparillovy ruce poklesly. Z konzoly s přístroji se ozval alarm. Tentokrát to byl vyrovnaný hlasitý tón.

„Kód!“ křičel lékař. „Kde je tu kód? Přivezte lehátko!“

Několik lidí současně vběhlo do pokoje: ochranka, další sestry a lékaři. Pendergast vstal, vymanil se z paží, které už neměly žádnou sílu, a oprášil si rameno. Jeho obvykle bledý obličej poněkud zrůžověl, ale jinak se zdálo, že ho nic nevyvedlo z klidu. V okamžení ho i s Hazenem vyvedly sestry z pokoje.

Čekali na chodbě – deset, možná patnáct minut – za dveřmi Gasparillova pokoje bylo slyšet ruch horečné aktivity. A potom jako by někdo otočil vypínačem, náhle bylo ticho. Hazen slyšel, jak postupně vypínají přístroje a jednotlivé alarmy, až se rozhostilo požehnané ticho.

První vyšel ošetřující lékař. Pomalu, skoro jakoby bez cíle, se skloněnou hlavou. Když je míjel, vzhlédl. Oči měl podlité krví. Podíval se na Hazena, potom na Pendergasta.

„Vy jste ho zabil,“ řekl unaveně, skoro jako by mu to už bylo jedno.

Pendergast položil lékaři ruku na rameno. „Oba jsme dělali svou práci. Jinak to nemohlo dopadnout. Popadl mě s takovou silou, doktore, že vás mohu ujistit v jednom – nepustil by mě, dokud to neřekl. On prostě musel mluvit.“

Lékař pokýval hlavou. „Asi máte pravdu.“

Sestry a technický personál opouštěly pokoj a každý šel svou cestou.

„Musím se na něco zeptat,“ pokračoval Pendergast. Jak přesně zemřel?“

„Masivní infarkt myokardu, po dlouhé fibrilaci. Prostě se nám nepodařilo stabilizovat srdce. Nikdy jsem ještě neviděl pacienta, který by tak dokázal odolávat utišujícím lékům. Exploze srdce. Srdce mu prostě vybouchlo.“

„Máte představu, co vyvolalo ty fibrilace?“

Lékař unaveně pokýval hlavou. „Byl to prvotní šok z toho, co se mu stalo. Ne samotná poranění, ta ho na životě neohrozila, ale celkový psychický šok, který při nich utrpěl a z něhož se nedokázal vzpamatovat.“

Jinými slovy zemřel z leknutí.“

Lékař se podíval na pomocníka, který vyvážel z pokoje lehátko. Gasparillovo tělo bylo od hlavy po paty přikryto bílým prostěradlem a pevně připoutané plátěnými popruhy. Lékař zamrkal a otřel si krajem rukávu čelo. Díval se, jak tělo na lehátku mizí za dvoukřídlými dveřmi.

„Je to sice poněkud melodramaticky řečeno, ale ano, je to pravda,“ řekl.

27

O několik hodin později a o dva tisíce mil dál východním směrem zapadající slunce vyleštilo hladinu řeky Hudson do temně bronzové barvy. Ve stínu mostu George Washingtona mířil člun těžkopádně proti proudu. Kousek dál na jih plynuly po klidné hladině dvě plachetnice velké jako hračka pro děti; blížily se k zálivu Upper New York.

Nad strmým srázem kamenného lože Manhattanu, který tvořil Riverside Park, byl z bulváru Riverside Drive nádherný výhled na řeku. Ale velký třípatrový dům na východní straně mezi 137. a 138. ulicí už byl mnoho let slepý. Břidlicové tašky z mansardové střechy popraskaly a opadaly. Z jeho oken proložených olovem nevycházelo světlo; u kdysi elegantní brány nestály žádné vozy. Dům byl tichý, obklopený zanedbanou přerostlou škumpou a vzrostlými duby.

A přece se v prostoru pod domem, prošpikovaným rozlehlou soustavou komnat, která připomínala duté kořeny, cosi pohnulo.

Pod klenbami nekonečného kamene, nasáklého prachem a dalšími jemnějšími a exotičtějšími vůněmi, se pohybovala podivně vyhlížející postava. Byl to muž vychrtlý skoro jako mrtvola, s hřívou bílých vlasů až k ramenům a bílým obočím. Měl na sobě bílý laboratorní plášť, z kapsy mu vyčnívala černá plstěná lepenka, knihovnické nůžky a tyčinka lepidla a loktem přidržoval psací desku s klipsem. Na hlavě měl hornickou helmu s baterkou, která vrhala paprsek žlutého světla na vlhké kameny a řady plných dřevěných kabinetů.

Muž se zastavil před plejádou vysokých dubových kabinetů, každý z nich byl vybaven tucty nízkých hlubokých zásuvek. Přejel prstem po štítcích, elegantní písmo na měděných destičkách už bylo zašlé a sotva čitelné. Prst se zastavil na jednom z nich a muž zamyšleně zaťukal na mosaznou úchytku. Nakonec velmi opatrně zásuvku otevřel. V řadách tam byly uloženy můry, ve světle baterky bledězelené. Popásal se po nich očima: vzácná jadeitově zbarvená mutace, která se vyskytuje pouze v Kašmíru. Odstoupil a něco si rychle zapsal. Když zásuvku zavřel, otevřel tu pod ní. Uvnitř byl na podkladu s až bolestně pravidelnou dokonalostí nabodnut tucet řad velkých indigových můr. Na křídlech měly podivné stříbrné otisky očí bez víček, které vyhlížely z vitríny. *Lachrymosa codriceptes*, okřídlená smrt, nesmírně krásný, ale nesmírně jedovatý motýl z Yucatánu.

Muž si znovu něco poznamenal. Potom zásuvku zavřel a vydal se několika komnatami, které byly od sebe odděleny tapiseriemi, do sklepení plného prosklených kabinetů. Uprostřed na kamenném stole svítil laptop. Muž k němu přistoupil, odložil desku s klipsem a začal psát do počítače.

Několik minut se prostorem neslo jen ťukání na klávesnici, občas kdesi v dálce ukápla voda. Náhle se ozval pronikavý tón z kapsičky laboratorního pláště.

Muž přestal psát, sáhl do kapsy na hrudníku a vyndal mobilní telefon.

Jen dva lidé na světě věděli, že ho má a jen jeden člověk znal číslo. Muž stiskl náležité tlačítko a promluvil: „To je určitě zvláštní agent Pendergast."

„Přesně tak," ozval se hlas. ‚Jak se vám daří, Wrene?"

„Ptejte se po mně zítra a najdete už jen nebožtíka."

„O tom si dovolím upřímně pochybovat. Dokončil jste *catalogue raisonné* knihovny v prvním poschodí?"

„Ne. To si nechávám naposledy." Nesnažil se zastírat podrážděnost. „Stále dávám dohromady seznam artefaktů ve sklepení."

„Skutečně?"

„Ano, skutečně, *hypocrite lecteur*. A předpokládám, že to potrvá přinejmenším ještě několik dní. Sbírky vašeho praprastrýce byly, dalo by se říci, rozsáhlé. Kromě toho tu mohu být jenom přes den. Noci mám vyhrazeny na knihovnu. Tam mě při práci nic neruší."

„Přirozeně. A doufám, že respektujete mé upozornění, abyste nevstupoval do posledních komnat za zakázanou laboratoří."

„Respektuji."

„Dobře. Máte pro mě nějaké zvlášť zajímavé překvapení?"

„Celou řadu. Ale ta mohou počkat. Domnívám se."

„Domníváte se? To mi, prosím, vysvětlete."

Wren na okamžik zaváhal způsobem, který by jeho přátelé – kdyby nějaké měl – označili jako netypický. „Nejsem si tak docela jistý." Znovu se odmlčel a krátce se ohlédl přes rameno. „Víte, že tma a rozklad pro mě není nic nového. Ale několikrát, když jsem pracoval tady dole, jsem měl takový podivný pocit. Nanejvýš nepříjemný pocit. Jako by" – ztišil trochu hlas – „jako by mě někdo *pozoroval*."

„To mě nijak zvlášť nepřekvapuje," odpověděl Pendergast po chvíli. „Obávám se, že i člověk s nejmenší představivostí by tenhle kabinet kuriozit vnímal jako znepokojující místo. Možná nebylo dobré žádat vás, abyste se toho úkolu ujal."

„Ale *ne*!" Wren vykřikl rozčileně. „Ne, ne, ne! Takovou příležitost bych si nikdy nenechal ujít! Vůbec jsem se o tom neměl zmiňovat. Představivost, nic víc, přesně jak jste říkal. ‚Člověk vidí víc pekelníků, než by se do celého pekla mohlo vejít, tak s námi cloumá představivost'. Dozajista je to jen proto, že vím, jaké, ehm, *věci* tyhle stěny viděly."

„Dozajista. Události loňského podzimu se i mně stále v duchu vracejí. Doufal jsem, že tahle moje cesta je alespoň trochu rozptýlí."

„Nepovedlo se?" Teď se Wren zasmál. „Není divu, když jste se rozhodl rozptýlit vyšetřováním několika vražd. A jak jsem vyrozuměl, ty vraždy jsou také podivné. Vlastně jsou neobvyklé v porovnání s těmi, co se zdají téměř běžné. Není náhodou v Kansasu na dovolené váš bratr?"

Na odpověď si musel chvilku počkat. Když Pendergast znovu promluvil, měl ledový a odměřený hlas. „Už jsem vám říkal, Wrene, abyste *nikdy* nehovořil o mé rodině."

„Samozřejmě, samozřejmě," rychle zareagoval Wren.

„Volám vám, protože vás chci o něco požádat." Pendergast přešel na bryskní a pracovní tón. „Potřebuji, abyste mi vyhledal jeden článek."

Wren si povzdechl.

„Jedná se o ručně psaný deník jistého Isaiahe Drapera, jmenuje se *Zpráva o Pětačtyřiceti z Dodge*. Podle toho, co jsem zjistil, tento deník býval součástí sbírky Thomase Van Dyke Seldena, získal ho na cestě Kansasem, Oklahomou a Texasem v roce 1933. Pokud je mi známo, v současné době je tato sbírka v majetku Veřejné knihovny v New Yorku."

Wren se zamračil. „Seldenova sbírka je ta nejneuspořádanější hromada věcí, jaká kdy byla shromážděna. Šedesát beden, které zabírají dvě poschodí, a všechno v nich zcela bezcenné."

„Úplně všechno ne. Potřebuji podrobnosti, které obsahuje jen tenhle deník."

„Na co? Jaké světlo může na tyhle vraždy vrhnout nějaký starý deník?"

Když se nedočkal odpovědi, znovu si povzdechl.

„Jak ten deník vypadá?"

„To nevím, proboha."

„Nějaké identifikační znaky?"

„Nejsou známé."

„Kdy to potřebujete?"

„Jestli je to možné, tak pozítří. V pondělí."

„Určitě žertujete, *hypocrite lecteur*. Celé dny trávím tady a noci… No, však znáte moji práci. Tolik poškozených knih a tak málo času. Najít specifickou informaci v takové nepřehledné změti – „

„Za vynaložené úsilí samozřejmě dostanete odpovídající náhradu."

Wren rychle zmlkl. Olízl si rty. „A jakou?"

„Indiánskou knihu událostí, která potřebuje opravit."

„Skutečně?"

„Zdá se, že je velmi významná."

Wren si přitiskl telefon k uchu. „Povídejte."

„Nejprve jsem se domníval, že je to práce náčelníka Siouxů Bizoního hrbu. Ale podrobnější prohlídka mě přesvědčila, že je to dílo samotného Sedícího býka. S velkou pravděpodobností ji sestavil ve svém srubu na Stojící skále, možná v měsíci padajících listů, v posledních měsících před smrtí."

„Sedící býk." Wren to jméno vyslovil velmi pečlivě, láskyplně, jako by to byla poezie.

„V pondělí budete tu knihu mít v rukou. Jen na opravu. Můžete se s ní těšit dva týdny."

„A ten deník – pokud existuje – předám zase já vám."

„Existuje. Ale nechci vás už zdržovat od práce. Přeji vám hezké odpoledne, Wrene. Opatrujte se."

„Ať se vám daří." Wren uložil telefon do kapsy pláště, potom se vrátil k laptopu. V duchu si promítal uspořádání Seldenovy sbírky, žilnaté ruce se mu skoro roztřásly při představě, že se mu do rukou dostane kniha Sedícího býka.

Když se Wren znovu pustil do psaní, ze tmy za prosklenými kabinety ho začal soustředěně sledovat pár malých vážných očí.

Smit Ludwig do kostela chodil jen výjimečně, ale když vstal v to pekelně horké nedělní ráno, něco mu říkalo, že by stálo za to se tam vydat. Nedokázal říct přesně proč, snad kvůli napětí, které ve městě dosáhlo vrcholu. Lidé nedokázali mluvit o ničem jiném než o těch vraždách. Sousedé se na sebe dívali úkosem. Všichni byli vystrašení, nejistí. Hledali duševní posilu. Reportérský instinkt mu napovídal, že ji budou hledat v luteránském kostele.

Když se blížil k úpravnému cihlovému kostelu s bílou věží, věděl, že to odhadl dobře. Parkoviště bylo plné vozů, ty, které se tam nevešly, stály po obou stranách ulice. Smit zajel o kus dál a pěšky musel dojít nejméně čtvrt míle. Nechtělo se ani věřit, že v Medicine Creek ještě žije tolik lidí.

Dveře se otevřely a hned u vchodu dostal jako obvykle program. Prodral se davem vzadu a stoupl si ke straně na místo, odkud dobře viděl. Bylo to víc než bohoslužba; byla to velká událost. Přišli i ti, kteří práh kostela překročili poprvé v životě. Poplácal se po kapse a byl moc rád, že si nezapomněl zápisník a tužku. Tajně je vyndal a začal si dělat poznámky. Do kostela přišli Bender Langs, Klick a Melton Rasmussenovi, Art Ridder s manželkou, Cahillovi, Maisie a Dale Estrem s obvyklou suitou chlápků z Družstva farmářů. Na jedné straně stál šerif Hazen, tvářil se mrzutě – *toho* v kostele neviděl od smrti jeho matky. Vedle něj byl jeho syn s podrážděným výrazem v odulém obličeji. A ve stinném koutě zahlédl toho muže od FBI a Corrie Swansonovou. Červené vlasy měla učesané do hrotů, rty namalované černou rtěnkou a celá byla ověšená stříbrnými cetkami. Takový povedený párek.

Mezi shromážděnými to zahučelo, když se reverend John Wilbur popuzeně prodíral davem ke kazatelně. Bohoslužba začala jako obvykle chvalozpěvem, modlitbou dne. Při následujícím čtení panovalo hrobové ticho. Ludwig věděl, že lidé čekají na kázání. V duchu si kladl otázku, jak to pastor Wilbur zvládne. Ten úzkoprsý a pedantický muž nebyl známý jako velký řečník. Svá kázání prošpikovával citacemi z anglické literatury, včetně poezie, ve snaze předvést svoji učenost, ale působilo to jen nabubřele a rozvláčně. Nadešel okamžik pravdy pastora Wilbura. V tu chvíli ho celé město potřebovalo nejvíc.

Uchopí to za správný konec?

Čtení z evangelia skončilo; blížil se čas kázání. Ve vzduchu bylo cítit napětí. To bylo ono: okamžik duchovní posily, po níž lidé prahli, na kterou čekali a pro niž si přišli.

Pastor vystoupal na kazatelnu, dvakrát si jemně odkašlal do pěsti, našpulil úzké rty a se šustěním si narovnal žluté papíry ukryté za uměleckou řezbou.

„Dnes ráno mi přišly na mysl dvě citace," řekl Wilbur a díval se po shromážděných. „Jedna samozřejmě z bible. Druhá ze slavného kázání."

Ludwigovi až poskočilo srdce nadějí. Znělo to slibně, uslyší něco nového.

„Vzpomeňte laskavě na boží slib Noahovi v Knize Genesis: *Setba i žeň a chlad i žár, léto i zima a den i noc nikdy nepřestanou po všechny dny země.* A na slova dobrého doktora Donnea: *Bůh k tobě přichází ne jako svítání dne, ne jako poupě zjara, ale jako snopy při sklizni.*" Wilbur se odmlčel a přes obroučky brýlí se rozhlédl po shromážděných.

V tu chvíli Ludwig ztratil náladu, do kostela se pachtil úplně zbytečně. Tyhle citace znal až příliš dobře. Wilbur je omílal neustále dokola. Wilburovo cvičení improvizace ho jen oklamalo. *Panebože*, pomyslel si, *snad nebude mít kázání o úrodě!*

A přece, ač se to zdálo nepochopitelné, to pravděpodobně byl Wilburův záměr. S důstojnou okázalostí rozhodil rukama.

„A znovu se dostáváme k tématu, ocitáme se v malém městě Medicine Creek, obklopeném štědrostí boží. Léto. Sklizeň. Všude kolem nás jsou boží plody zelené země, božského příslibu pro nás všechny: *kukuřice*, lodyhy, které se v letním slunci chvějí pod váhou zralých zrn."

Ludwig se trochu zoufale rozhlédl. Co si pamatoval, Wilbur odříkával touto dobou každoročně stejné kázání. Když ještě žila jeho žena, cyklus Wilburových kázání – opakovala se se stejnou pravidelností jako roční období – mu připadal uklidňující a příjemný. Ale teď už ne. Zvláště teď ne.

„Všem, kdo budou žádat o znamení boží štědrosti, těm, kdo vyžadují důkaz Jeho dobroty, říkám: jděte ke dveřím. Jděte a podívejte se na veliké moře života, na úrodu kukuřice, která čeká, až ji sklidíme a sníme, která poskytne fyzickou potravu našim tělům a duchovní útěchu našim duším…"

„To jako že se z ní vyrobí gasohol pro naše auta," zaslechl Ludwig čísi komentář.

Čekal. Možná to bylo jen zahřívací kolo a teď už se dostane ke skutečnému tématu.

„… Zatímco Díkůvzdání všichni chápeme jako čas, kdy se děkuje Bohu za štědrost Jeho země, chci vás vyzvat, abyste poděkovali nyní, *před* sklizní, kdy je dar boží dobroty ztělesněný všude kolem nás. V kukuřičných polích, která se rozprostírají od obzoru k obzoru. Vydejme se všichni, jak nás nabádá nesmrtelný bard John Greenleaf Whittier: ‚Vzhůru do luk bohatých kukuřici". Potom se všichni zastavme a pohlédněme na velkou kansaskou zemi pokrytou úrodou a poděkujme." Odmlčel se, aby jeho slova měla náležitý účinek.

V kostele stále přetrvávalo napětí, zoufalá naděje, že kázání nabere nečekaný obrat.

„Onehdy," pokračoval duchovní trochu žertovnějším tónem, „jsem jel s manželkou Lucy do Deeperu a došel nám benzin."

To snad ne. Tuhle historku vyprávěl loni. A rok předtím také.

„Zůstali jsme stát na kraji silnice, ze všech stran obklopeni kukuřicí. Lucy se na mě obrátila a zeptala se: ‚Co budeme dělat, drahý?' A já odpověděl: ‚Důvěřovat Bohu'."

Zasmál se blaženě, nevnímal utajený protest, který už začínal zachvacovat všechny shromážděné. „Byla z toho celá pryč. Víte, jako od muže se ode mne očekávalo, že zkontroluji nádrž, a tak byla moje chyba, že nám benzin došel. ‚Ty si důvěřuj Bohu,' řekla mi, ‚já důvěřuju svým nohám.' A vystoupila z vozu – „

Najednou někdo vykřikl: „A z kufru vyndala kanystr na benzin a šla k pumpě pěšky!"

Reverendovu větu dokončil Swede Cahill, nejsympatičtější muž ve městě, ale teď byl vzteky rudý v obličeji.

Pastor Wilbur sevřel rty tak, až mu ústa skoro zmizela. „Pane Cahille, mohu vám připomenout, že toto je kostel a kázání tu mám já?"

„Moc dobře vím, co děláte, reverende."

„Pak tedy budu pokračovat – „

„*Ne*," řekl Cahill a prudce oddechoval. „Ne, nebudete pokračovat."

„Prokristapána, sedni si, Swede," ozval se nějaký hlas.

Cahill se otočil tím směrem. „V našem městě se staly dvě strašné vraždy a on dokáže přečíst tak akorát kázání, které si napsal v roce 1973. Ne, to mu prostě neprojde. Neprojde, povídám."

Zničehonic vstala Klick Rasmussenová. „Swede, jestli chceš něco říci, je *slušnost* počkat, dokud – „

„Ne, má pravdu," přerušil ji jiný hlas. Ludwig se otočil. Byl to dělník z továrny Gro-Bain. „Swede má pravdu. Nepřišli jsme poslouchat připitomělý kázání vo kukuřici. Vrah tu běhá po svobodě a všichni jsme v nebezpečí."

Klick se k němu obrátila svým malým masivním tělem. „Mladý muži, tohle je bohoslužba, ne nějaký mítink!"

„Neslyšela jsi o tom, co říkal Gasparilla na smrtelné posteli?“ křičel Swede, v obličeji zrudl ještě víc, pokud to vůbec šlo. „To není legrace, Klick. Tohle město je v krizi.“

Ozývalo se všeobecné souhlasné mumlání. Smit Ludwig si bleskově zapisoval poznámky, snažil se zaznamenat všechna Swedeova slova.

„Prosím, *prosím!*“ žádal pastor Wilbur a zvedl své hubené paže. „Ne v Božím stánku!“

Ale ostatní už také vstali. „Jo,“ ozval se další dělník z továrny, „já slyšel, co Gasparilla říkal. To si teda pište, že jo.“

„Já taky.“

„To nemůže bejt pravda, že ne?“

Mumlání nabývalo dramaticky na síle.

„Reverende,“ řekl Swede, „proč si myslíte, že je plný kostel? Lidi jsou tady, protože se bojí. Tahle země už zažila zlé časy, příšerné časy. Ale tohle je jiné. Lidi mluví o prokletí Pětačtyřiceti, o masakru, jako by město samo bylo prokleté. Jako by nás někdo k těm vraždám odsoudil. Lidi u vás hledají duchovní posilu.“

„Pane Cahille, pochybuji, že jako místní *hostinský* máte takové postavení, abyste mohl přednášet o mých povinnostech pastora,“ řekl Wilbur rozhorleně.

„Podívejte, reverende, při vší úctě – „

„A co ta vohavná kukuřice, co tu chtějí pěstovat?“ ozval se hodně hluboký hlas. Byl to Dale Estrem, stál odhodlaně, v zaťaté pěsti svíral motyčku. „Co s tím?“

Tu motyčku si přinesl jako rekvizitu, pomyslel si Ludwig a psal jako šílenec. *Přišel už připravený.*

„Vopyluje se to křížem a zamoří nám to naše pole! Tyhle vědci sem chtějí přijít a hrát si na Boha s naším jídlem, reverende! Kdy budete mluvit vo *tomhle*?“

Ozval se mnohem hysteričtější hlas, který přehlušil všechny ostatní. Nějaký starý muž, kost a kůže, s obrovským voletem a licousy jako vřetena vstal a rozezleně máchal pěstí směrem k Wilburovi. Byl to starý Whit Bowers, samotář, který řídil městskou skládku. „Naše dny jsou sečteny! Copak to, vy slepý blázne, nevidíte?“

Swede se otočil. „White, to nebylo to, co jsem – „

„Jste všichni banda bláznů, jestli to nevidíte! Ďábel chodí mezi námi!“

Mužův hlas byl skřípavý, křaplavý a ostrý jako nůž.

„Ďábel sám je v tomhle kostele! Jste snad úplně všichni slepí? Nevidíte ho? Necítíte ho?“

Pastor Wilbur vzepjal ruce a něco křičel, ale jeho suchý, pedantický hlas nemohl soupeřit se změtí ostatních hlasů. Všichni už stáli. V kostele nastal chaos.

„*Je tady!*“ ječel Whit. „Podívejte se na souseda! Podívejte se na přítele! Podívejte se na bratra! Hledí na vás oči ďábla? Dívejte se dobře! A mějte se na pozoru! Zapomněli jste všichni na slova svatého Petra? *Buďte střízliví! Buďte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltil!!*“

Ostatní křičeli, aby je bylo také slyšet. Ozval se výkřik a někdo upadl. Ludwig přestal psát a rozhlížel se. Ve stinném rohu stál Pendergast, nehybný jako smrt. Vedle něj se Corrie spokojeně usmívala. Šerif ječel a gestikuloval. Najednou se dav rozestoupil.

„Ty čubčí synu!“ vykřikl někdo. Následoval prudký pohyb a rána pěstí. Proboha, rvačka v kostele! Ludwiga to ohromilo. Rychle vyskočil na kostelní lavici, aby lépe viděl, poznámkový blok v ruce. Byl to Randall Pennoyer, Stottův kamarád. Rozdával si to s dalším dělníkem z továrny. „Nikdo si nezaslouží takhle zemřít, uvařenej jako divoký prase!“

Kostelem se rozléhal zmatený křik a několik mužů se začalo mezi sebou prát. Ridder sám se vrhl do toho chumlu, křičel, snažil se zapojit do rvačky. Šerif Hazen se prodíral uličkou se skloněnou hlavou jako buldok. Ludwig to pozoroval a vtom šerif přepadl přes Berthu Blodgettovou. Když vstal, obličej měl brunátný zlostí. Od klenutého stropu se odrážely vyděšené hlasy. Lidé vzadu otevřeli dveře a zmatení vycházeli ven.

Kostelní lavice spadla a nějaká žena vyděšeně zaječela.

„*Ne v chrámu božím!*“ křičel Wilbur a koulel očima.

Nad tím vším se vznášel apokalyptický Whitův hlas, který pronikavou fistulí všechny přítomné varoval: „*Podívejte se jim do očí a uvidíte! Vdechněte vzduch a ucítíte pekelnou síru. Je lstivý, ale vy ho najdete! Ano, najdete! Vrah je tady! Je jeden z nás! Ďábel přišel do Medicine Creek a chodí mezi námi. Slyšeli jste to: ďábel s tváří dítěte!*“

29

Corrie Swansonová seděla ve svém autě ve stínu stromů na malé odbočce u potoka. Pendergast ji – svým velmi záhadným stylem – požádal, aby ho tam odvezla. Právě minulo poledne a vedro bylo dusivé. Zavrtěla se na sedadle, cítila, jak se jí na čele a na zátylku tvoří kapičky potu. Pendergast se zase choval podivně. Uvelebil se na zborceném sedadle spolujezdce a zavřel oči. Vypadal, jako by spal, ale ona už toho věděla dost na to, aby pochopila, že to není pravda. Přemýšlel. Ale o čem? A proč tady? A proč to trvalo půl hodiny?

Zavrtěla hlavou. Je to vážně hodně zvláštní pán. Sice příjemně zvláštní, ale i tak hodně zvláštní.

Vzala si knížku *Za ledovou bariérou*, našla místo, kde měla přeložený horní roh stránky na začátku šesté kapitoly a pustila se do čtení.

Horizont moře se spojoval s oblohou, modrá proti dokonale modré, a zdálo se, že loď pluje na jih, neustále na jih.

Zavřela knihu a odložila ji. Není to špatné, ale nějak tomu chybí originalita. A možná to bylo tím, že myslela na něco jiného. Třeba na to, co právě viděla v kostele.

Její matka nepatří k těm, co chodí do kostela, a Corrie byla uvnitř jen párkrát. Věděla, že nikdo z města, bez ohledu na to, kolikrát vešel do kostela, nikdy, *nikdy* neviděl nic podobného. Celý město se rozpadalo. Pastor Wilbur, kterej vždycky odvracel oči a odmítavě semknul rty, když ji potkal, to prvotřídně prošvihnul. Takovej pokryteckej vosel. Neudržela se, a když si v duchu vybavila obrázky z kostela, musela se usmát. Starej bláznivej Whit ječí něco o pekle a zatracení, Estrem mává motykou, všichni utíkají ven a na schodech padají, dělníci z továrny se perou a převracejí kostelní lavice. Tolikrát si představovala, jak zemětřesení zplanýruje město, jak padají bomby, obrovské požáry všechno ničí, na ulicích srocení lidí, střední škola se propadá do bezedné jámy. A teď se to svým způsobem vlastně stalo. Stále se při té vzpomínce usmívala, ale úsměv jí poněkud ztuhl. Skutečnost tak legrační nebyla.

Podívala se na Pendergasta a skoro nadskočila. Byl zcela bdělý a pozoroval ji svýma bledýma kočičíma očima.

„Do Castle Clubu, buďte tak laskavá,“ řekl tiše.

Corrie se rychle vzpamatovala. „Proč?“

„Domnívám se, že šerif Hazen a Art Ridder budou obědvat s doktorem Chauncym. Jak víte, zítra má pan doktor oznámit, ve kterém městě bude experimentální pole. Nepochybuji o tom, že občané Hazen a Ridder dělají, co mohou, aby z toho Medicine Creek vyšlo vítězně. Protože Chauncy zítra odjíždí, chtěl bych mu ještě položit několik otázek."

„*Jeho* ale z ničeho nepodezříváte, že ne?"

„Jak jsem říkal, schopnosti dedukce nechávám v klidu a vám bych poradil udělat totéž."

„Vy si fakt myslíte, že tam budou? Po tom, co se stalo v kostele?"

„Chauncy v kostele nebyl. Možná neví nic o tom, co vyšlo najevo. Kromě toho šerif a pan Ridder budou předstírat, že všechno je naprosto normální. Aby ho uklidnili, pokud bude třeba."

„Tak jo," řekla Corrie a vycouvala. „Vy jste tady šéf."

I když jí to lezlo na nervy, jakmile se nad kukuřicí vyhoupl Medicine Creek, zpomalila na rychlost povolenou v obci. Za chvíli vjeli na velké parkoviště před kuželkárnou. Skoro nikdo tam nebyl. No ano, tohle byl Medicine Creek, kde je prázdnota normou.

Pendergast jí pokynul, aby šla před ním. Vstoupili do kuželkárny a vydali se k prosklené čelní stěně Castle Clubu. U Ridderova oblíbeného stolu seděli Chauncy, Ridder a Hazen. Jinak byl klub vylidněný. Když vešli, všichni tři se na ně upřeně zadívali.

Hazen vstal, rychle se k nim vydal a zastavil je uprostřed jídelny.

„Pendergaste, co zase máte?" řekl potichu. „Máme tu velmi důležité služební jednání."

„Šerife, jen velmi nerad vás vyrušuji při obědě," řekl agent mírně. „Mám několik otázek na doktora Chauncyho."

„Teď se to nehodí."

„Ještě jednou, velmi se omlouvám." Pendergast se protáhl kolem šerifa, Corrie hned za ním.

Když přistoupili ke stolu, Corrie si všimla, že Art Ridder také vstal a na hladkém boubelatém obličeji mu zamrzl zlobný úsměv.

„Á, zvláštní agent Pendergast," řekl. Skoro se mu podařilo, aby to zaznělo přívětivě. „Rád vás vidím. Jednáme tady o tom, ehm, případu, za okamžik se vám budeme věnovat. Už tady s panem doktorem Chauncym končíme."

„Ale já jsem přišel právě za panem doktorem Chauncym." Napřáhl ruku. „Jmenuji se Pendergast."

Chauncy, aniž by vstal ze židle, mu potřásl nabízenou rukou. „Pamatuji si vás, vy jste odmítl uvolnit pokoj." Usmál se, jako by to byla jen bodrá poznámka, ale v očích se mu skrývala podrážděnost.

„Doktore Chauncy, vy nás nejspíše zítra opustíte, že?"

„Vlastně již dnes," odpověděl. „Oznámení bude veřejně vyhlášeno na Kansaské státní univerzitě."

„V takovém případě mám pro vás pár otázek."

Chauncy složil ubrousek do úhledného obdélníku, dal si s tím načas, potom ho položil vedle talíře s nedojedenými dušenými rajčaty. „Promiňte, ale už teď mám zpoždění. Budeme muset naše klábosení odložit na někdy jindy." Vstal a oblékl si sako.

„To bohužel nebude možné, doktore."

Chauncy se otočil a přejel ho arogantním pohledem. „Pokud to má nějakou souvislost s těmi vraždami, přirozeně nevím naprosto nic. Pokud se vaše dotazy dotýkají experimentálního pole, pak to není ve vaší pravomoci, pane, ani vašeho, ehm, poskoka." Zostra se podíval na Corrie. „Dovolíte laskavě?"

Když Pendergast znovu promluvil, měl ještě mírnější hlas. „Zda je důležité vyslechnout někoho nebo ne, to stanovím já."

Chauncy sáhl do saka, vyndal pouzdro a vytáhl z něj navštívenku. Podal ji Pendergastovi. „Znáte pravidla. Odmítám s vámi mluvit bez přítomnosti svého právního zástupce."

Pendergast se usmál. „Samozřejmě. A jméno vašeho právního zástupce?"

Chauncy váhal.

„Pokud mi nedáte k dispozici jeho jméno a telefonní číslo, doktore Chauncy, budu muset jednat přímo s vámi. Jak jste sám uvedl, taková jsou pravidla."

„Podívejte se, pane Pendergaste – „ spustil Ridder.

Chauncy vytrhl navštívenku Pendergastovi z ruky a něco načmáral na rub. Podal mu ji zpátky. „Pro vaši informaci, agente Pendergaste, jsem zapojen do důvěrného, velmi významného úkolu pro katedru zemědělství Kansaské státní univerzity, pro Kansas i pro hladovějící lidi na celém světě. Nenechám se zatáhnout do místního vyšetřování několika špinavých vražd." Otočil se. „Pánové, děkuji vám za oběd." Před slovem oběd se mu podařilo udělat maličkou pauzu, takže to vyznělo spíše jako urážka, než kompliment.

Ale ještě než domluvil, vyndal Pendergast z kapsy mobilní telefon a vyťukal číslo. Při tak nečekaném úkonu všichni kolem ztuhli. Zaváhal dokonce i Chauncy.

„Pan Blutter?" řekl s očima upřenýma na rub Chauncyho vizitky. „Tady je zvláštní agent Pendergast z Federálního vyšetřovacího úřadu."

Chauncy se hodně zamračil.

„Jsem v Medicine Creek s vaším klientem doktorem Stantonem Chauncym. Chtěl bych mu položit několik otázek souvisejících s vraždami, ke kterým tady došlo. Jsou dva způsoby, jak bychom mohli postupovat. První je dobrovolný, proběhne hned teď; v druhém případě by se výslech uskutečnil na veřejném jednání, po předvolání, které sepíše soudce případu. Doktor Chauncy vás žádá o radu."

Podal telefon Chauncymu. Ten ho popadl. „Bluttere?"

Dlouho bylo ticho a potom se Chauncy do telefonu rozkřičel. „Bluttere, tohle je naprosto jasné obtěžování. Kansaskou státní univerzitu budou vláčet bahnem. Nemohu si dovolit žádnou nepříznivou publicitu. Teď se nacházíme ve velmi citlivém okamžiku – „

Znovu, se rozhostilo ticho, tentokrát delší. Chauncy zbrunátněl. „Bluttere, hergot, já s tím policajtem prostě mluvit nebudu – „

Chvíli naslouchal hlasu v telefonu a poté vybuchl: „Kristepane!" Stiskl tlačítko a telefon téměř hodil zpátky Pendergastovi. „Tak dobře," zamumlal. „Máte deset minut."

„Děkuji vám, ale trvat to bude, jak budu potřebovat já. Můj velmi schopný *poskok* provede zápis. Slečno Swansonová?"

„Cože? Jo, jasně." Corrie byla vyplašená; zápisník nechala v autě. Ale téměř jako kouzlem se v Pendergastově ruce objevily zápisník i pero. Vděčně obojí přijala, převrátila několik stránek a snažila se tvářit, jako by tohle dělala denně.

„Hazene, ty tu jen tak stojíš a dopustíš to?" nechal se slyšet Ridder.

Šerif se podíval na Riddera, jehož obličej se proměnil v nečitelnou masku. „A co bych podle tebe měl udělat?"

„Zastav tu frašku. Tenhle agent FBI zničí úplně všechno."

Hazen tiše odpověděl: „Dobře víš, že to udělat nemůžu." Otočil se k Pendergastovi a neřekl nic, tvářil se neutrálně. Ale Corrie znala Hazena dost dobře, aby dokázala číst z jeho očí.

Pendergast se zvesela obrátil na Chauncyho. „Povězte mi, doktore Chauncy, kdy se poprvé jméno Medicine Creek objevilo jako možné místo pro založení experimentálního pole?"

„Jméno vyšlo z počítačové analýzy v loňském roce. V dubnu." Chauncy mluvil úsečně.

„Kdy jste poprvé město navštívil?"

„V červnu."

„Navázal jste tehdy s někým kontakt?“

„Ne, byla to jen předběžná návštěva.“

„Tak co přesně jste dělal?“

„Nechápu – „

Pendergast zvedl mobilní telefon a zvesela řekl: „Stačí zmáčknout redial.“

Chauncy se s velkým úsilím ovládl. „Obědval jsem v Maisie’s Diner.“

„A?“

„A co? Jídlo bylo odporné a ke své smůle jsem ho snědl.“

„A potom?“

„Samozřejmě jsem dostal průjem.“

Corrie se neudržela a vybuchla smíchy. Ridder a Hazen se na sebe podívali, nevěděli, jak mají reagovat. Chauncy se neradostně usmál; zdálo se, že se zklidnil. Pokračoval: „Prohlédl jsem si pole v majetku Buswell Agricon, jde o zemědělský kombinát, který je v tomto podniku náš partner.“

„Kde?“

„Dole u potoka.“

„Kde přesně u potoka?“

„Sídliště pět, lokalita jedna, severozápadní kvadrant deváté sekce.“

„Co obnášela prohlídka těch polí? Jak jste postupoval?“

„Pěšky. Odebral jsem vzorky půdy, kukuřice a další vzorky.“

„Jako třeba?“

„Vodu. Rostliny. Hmyz, zkrátka vědecké vzorky. Věci, kterým byste nerozuměl, pane Pendergaste.“

„Co přesně to bylo za den?“

„To bych se musel podívat do diáře.“

Pendergast zkřížil ruce na hrudníku, čekal.

Dr. Chauncy se hodně mračil, zalovil v kapse, vyndal diář a listoval v něm. „Jedenáctého června.“

„A viděl jste něco neobvyklého? Něco neobyčejného?“

„Jak jsem říkal, neviděl jsem nic.“

„Povězte mi *přesně*, jaký experiment bude na tom vybraném poli probíhat?“

Chauncy se narovnal. „Je mi líto, pane Pendergaste, ale tyto vědecké pojmy jsou příliš složité, aby je laik pochopil. Nemá smysl, abyste kladl otázky tohoto typu.“

Pendergast se skromně usmál. „Pak byste to možná mohl nějak zjednodušit, aby to pochopil i naprostý idiot.“

„To bych možná mohl zkusit. Snažíme se vypěstovat druh kukuřice vhodné pro výrobu gasoholu. Víte, co to je?“

Pendergast přikývl.

„Potřebujeme vyšlechtit druh s vysokým obsahem škrobu, který vytváří přírodní pesticid, čímž odpadne potřeba dodávat externí pesticidy. Takové je vysvětlení pro idioty, pane Pendergaste. Jsem si jistý, že jste pochopil.“ Krátce se usmál.

Pendergast se lehce předklonil, v obličeji měl zcela prázdný výraz. Corrie připadal jako kočka, která se chystá do drápů lapnout oběť. „Doktore Chauncy, jak hodláte zabránit křížovému opylení? Pokud se váš geneticky modifikovaný druh dostane do celého moře kukuřice kolem nás, pak obrazně řečeno nebude možné vrátit džina zpátky do lahve.“

Chauncy se zatvářil znepokojeně. „Vybudujeme zarážkovou zónu. Zoráme sto stop široký pruh půdy kolem celého pole a osejeme ho vojtěškou.“

„A přece, Addison a Markham v pojednání publikovaném v dubnovém vydání *Journal of Biomechanics* v roce 2002 uvedli, že křížové opylení geneticky upravenou kukuřicí proběhlo na vzdálenost několika mil od původního pole. Určitě si na to vzpomínáte, viďte, doktore Chauncy. Addison a Markham, duben – „

„Znám to pojednání!“ řekl Chauncy.

„A určitě znáte i práci Engelse, Traumeraie a Greena, která ukázala, že 3PJ-druh 5 geneticky upravené rostliny produkoval pyl jedovatý pro motýly druhu *Danaus plexippus*. Nepracujete náhodou s druhem 3PJ?“

„Ano, ale ti motýli umírají, pokud je koncentrace pylu vyšší než šedesát zrnek na čtvereční milimetr – „

„Které se dosahuje ve vzdálenosti nejméně tři sta yardů od pole po větru – podle studie Chicagské univerzity publikované v *Proceedings of the Third Annual* – „

„Znám to přiblblé pojednání! Nemusíte mi z něj citovat!“

„Tak dobře, doktore Chauncy. Zeptám se znovu: Jak hodláte zabránit křížovému opylení a jak hodláte chránit místní populaci motýlů?“

„Tomu je právě věnován celý ten experiment, Pendergaste! Tohle jsou pravé ty problémy, které se snažíme vyřešit – „

„Takže Medicine Creek bude vlastně pokusný králík pro testování možných řešení těchto problémů?“

Chauncy chvilku prskal, nedokázal odpovědět. Vypadal mrtvičnatě. Corrie pochopila, že prohrál na celé čáře. „Proč bych měl ospravedlňovat svoji nanejvýš důležitou práci tak – tak – tak podělanýmu *policajtovi* –!“

Chauncy prudce oddechoval, pot z něho lil a v podpaží mu na saku vykreslil tmavý půlměsíc.

Pendergast se obrátil na Corrie. „Myslím, že jsme tady hotoví. Zapsala jste si všechno, slečno Swansonová?“

„Všechno, pane, až po toho ‚podělanýho policajta’.“ S hlasitým plácnutím zavřela zápisník a pero zasunula do jedné ze svých kožených kapes, potom se na všechny kolem stolu zeširoka usmála. Pendergast kývl hlavou a otočil se k odchodu.

„Pendergaste,“ řekl Ridder. Jeho hlas byl tichý a velmi, velmi chladný. Když Corrie viděla výraz v jeho obličeji, otřásla se.

Pendergast se zastavil. „Ano?“

Ridderovi se leskly oči jako slída. „Překazil jste nám oběd a rozrušil našeho hosta. Nezdá se vám, že byste mu měl před odchodem něco říct?“

„Ani ne.“ Pendergast jako by chvilku přemýšlel. „Jen snad něco z Einsteina: Jediná věc je nebezpečnější než ignorance – arogance. Připomněl bych doktoru Chauncymu, že kombinace obojího je dokonce ještě děsivější.“

Corrie vyšla za Pendergastem temnou kuželkárnou na prudké slunce. Když nastoupili do auta, už to nevydržela a rozesmála se.

Pendergast se na ni podíval. „Pobavila jste se?“

„Aby ne! Teda, vy jste to tomu Chauncymu pořádně natřel.“

„Už podruhé slyším tenhle podivný obrat. Co to znamená?“

„To znamená, že jste z něj udělal idiota, což taky je.“

„Jen kdyby tomu tak bylo. Chauncy a jemu podobní jsou všechno možné, jen ne idioti. A jako takoví jsou rozhodně nebezpečnější.“

30

Bylo devět, když se Corrie vrátila do Wyndham Parke Estates, společenství domů na čtyřech kolech hned za kuželkářskou dráhou, kde bydlela se svojí matkou.

Když se rozloučila s Pendergastem, vydala se po silnoproudé silnici na své tajné místo, kam si jezdívala číst, ale hned jak slunce zapadlo, dostala trochu strach, a tak jela domů.

Opatrně otevřela otlučené vstupní dveře a velmi tiše, za léta už se to dokonale naučila, je za sebou zavřela. Teď by už máma měla být úplně mimo. Je neděle, má volno, a to hned když ráno vstane, začne nasávat. I tak ale bylo nejlepší chovat se tiše.

Plížila se do kuchyně. V maringotce neměly klimatizaci, takže tam bylo dusivé vedro. Otevřela kredenc, vyndala krabici müsli a nasypala ho do misky, zalila mlékem z lednice a pustila se do jídla. Měla pořádný hlad. Snědla i druhou misku, až teprve potom měla pocit, že se nasytila.

Pečlivě misku umyla, utřela a uklidila, stejně jako cereálie a mléko. Zahladila všechny stopy své přítomnosti. Jestli je matka skutečně namol, možná by si mohla hodinu dvě hrát nejnovější Resident Evil na Nintendu, než půjde spát. Sundala si boty a plížila se předsíní.

„Corrie?“

Ztuhla. Jak to, že je vzhůru? Chraplavý hlas z ložnice nevěstil nic dobrého.

„Corrie, vím, že jsi to ty.“

„Ano, mami?“ Snažila se to říct co možná nejlhostejněji.

Bylo ticho. Panebože, takové vedro! Nechápala, jak její máma vydrží vevnitř celý den – peče se tam, potí a pije. Bylo jí z toho smutno.

„Myslím, že mi budeš muset něco říct, mladá dámo,“ ozval se znovu tlumený hlas.

„Jako co?“ Corrie se snažila o veselý tón.

„Jako vo tvojí nový práci.“

Srdce jí začalo hodně tlouci. „A co by to mělo bejt?“

„No já nevim, já jen že jsem tvoje máma a myslim, že teda mám právo vědět, co se *děje* ve tvým životě.“

Corrie si odkašlala. „Mužem si vo tom promluvit ráno?“

„Můžem si vo tom promluvit hned teďka. Musíš mi něco vysvětlit.“

Nevěděla, kde začít. Ať to řekne jakkoli, bude to stejně znít hodně divně.

„Pracuju pro agenta FBI, kterej vyšetřuje ty vraždy.“

„Vo tom jsem slyšela.“

„Takže už vo tom víš.“

Ozvalo se odfrknutí. „Kolik ti platí?“

„Do toho ti nic není, mami.“

„Vážně? Nic mi do toho není? Ty si myslíš, že tady můžeš bydlet zadarmo, jíst zadarmo, přijít a vodejít jak se ti zachce? Tohle si fakt myslíš?“

„Děti většinou žijou u svejch rodičů zadarmo.“

„Jenže když maj dobře placenou práci, tak *přispívaj*.“

Povzdechla si. „Nechám ti ňáký peníze v kuchyni na stole.“ Kolik stojí to müsli? Už si ani nevzpomněla, kdy naposledy byla máma na nákupu nebo uvařila večeři. Nosila domů jen malé občerstvení z kuželkárny, kde přes týden pracovala jako servírka v baru. A k tomu miniaturní lahvičky vodky.

„Pořád čekám na vodpověď, mladá dámo. Kolik ti teda platí? Nemůže to bejt nic moc.“

„Už jsem ti *řekla*, že ti do toho nic není.“

„Dyť nic neumíš, za co mu vůbec můžeš stát? Neumíš psát na stroji, nevíš ani jak se píše úřední dopis. Vážně mě nenapadá, proč si tě najal.“

Corrie ostře odpověděla: „*On* si myslí, že za něco stojim. A jen pro tvoji informaci, platí mi sedm páde za tejden.“ Už v okamžiku, kdy to vyslovila, věděla, že udělala velikou chybu.

Chvíli bylo ticho.

„Řikala si sedum set padesát dolarů za *tejden*?“

„Jo.“

„Tak to mi tedy pověz, co za takovýhle prachy *děláš*?“

„Nic.“ Panebože, proč jsem se nechala dohnat k tomu přiznání?

„Nic? *Nic?*“

„Jsem jeho asistentka. Zapisuju poznámky. Vozím ho autem.“

„Ty víš, co vobnáší bejt něčí asistentka? Co je to za chlapa? Kolik mu je? Tak ty ho vozíš autem? Svým autem? Za sedum set padesát dolarů *tejdně*?“

„Jo.“

„Máš *smlouvu*?“

„To ne.“

„Ty nemáš žádnou smlouvu? Copak *nic* nechápeš? Corrie, proč si myslíš, že ti platí sedum set páde? Nebo už víš proč – je to tak? Se nedivim, že mi lžeš a tajíš přede mnou tuhlenctu prácičku. Si přesně dovedu představit, co za *práci* pro něj děláš, mladá dámo.“

Corrie si zacpala uši. Kdyby tak mohla odejít, nasednout do auta a jet pryč. Kamkoli. Mohla by přespat v autě u potoka. Jenomže se bála. Byla noc. Tam někde v kukuřici je zabiják. „Mami, tak to prostě neni, jasný?“

„To neni jasný. Neni jasný. Dyť eště chodíš do školy, nestojíš za nic, natož za sedum set pade. Corrie, já v tom umim chodit, už mám něco za sebou, znám chlapy. Vim, co chtěj a jak myslej. Vim, jaký dovedou bejt prevíti. Jen se koukni na svýho tátu. Jak mě vopustil, nás vobě vopustil. Nikdy mi nezaplatil na alimentech ani floka. Nestál vůbec za nic, snad eště za míň než nic. A já ti teď hned klidně můžu říct, že *tenhle* tvůj chlap není žádnej agent FBI. Proč by si agent FBI najímal delikventku se záznamem v trestnim rejstříku? *Nelži mi, Corrie*.“

„Já ti *nelžu*.“ Kdyby tak mohla odejít. Hned teď. Ale tu noc bylo všude ticho jako v hrobě. Důsledek neovladatelného výbuchu v kostele. Už jen jízda domů ji skutečně děsila. Všechny domy byly zamčené, okenice zavřené. A to bylo sotva devět hodin.

„Jesli je to teda tak dobrý, tak ho sem přiveď. Chci se s nim seznámit.“

„To bych radši umřela, než bych ho přivedla do týhle díry!“ vykřikla Corrie, najednou ji to rozzuřilo. „Nebo k *tobě*!“

„Jak se vopovažuješ, takle se mnou mluvit, mladá dámo!“

„Jdu spát.“

„Ne abys vodešla, dyž s tebou mluvim – „

Corrie zamířila do svého pokoje a zabouchla za sebou dveře. Honem si dala sluchátka na uši a do přehrávače položila cédéčko. Doufala, že Kryptopsy přehluší ten zlobný hlas, který stále slyšela ječet přes stěnu. Bylo téměř jisté, že se matka z postele nezvedne. Kdyby vstala, rozbolela by ji hlava. Nakonec ji to řvaní unaví a při troše štěstí si ráno už na tenhle rozhovor nevzpomene. Ale třeba ano. Zdálo se, že je znepokojivě střízlivá.

Než dohrála poslední hodně hlučná píseň se zkomoleným textem, zdálo se, že je všude ticho. Sundala si sluchátka a přešla k oknu, aby se nadechla večerního vzduchu. V temnotě se ozývali cvrčkové. Vůně noci, kukuřice hned za parkovištěm, lepkavé vedro, to vše naplnilo její pokoj. Venku byla hluboká tma; pouliční lampy v jejich ulici už dávno přestaly svítit a nikdo už nikdy nevyměnil žárovky. Chvíli se upřeně dívala do tmy, utřela si tiché slzy z tváří, lehla si do postele, tak jak byla – oblečená – a znovu si od začátku pustila cédéčko. *Jen se koukni na svýho tátu*, říkala máma. *Nestál vůbec za nic*. Jako vždycky se Corrie snažila na něj nemyslet. Když na něj myslela, bylo to jen horší, protože přes všechno, co jí máma vykládala, měla na něj jen hezké vzpomínky. Proč takhle odešel? Proč jí nikdy, ani jedinkrát nenapsal, aby jí to vysvětlil? Možná má máma pravdu a Corrie za nic nestojí, je k ničemu, nezaslouží si lásku. Jakmile se naskytne příležitost, vždycky jí to zopakuje.

Zesílila zvuk, snažila se vypudit takové myšlenky z hlavy. Ještě jeden rok. Už jediný rok. Jak ležela na posteli v umírajícím městě uprostřed ničeho, další rok jí připadal jako věčnost. Ale rok přece vydrží každý. I ona…

Probudila se do tmy. Cvrčkové přestali koncertovat a bylo naprosté ticho. Posadila se, sundala si hluchá sluchátka z uší. Něco ji probudilo. Co to bylo? Sen? Ale na žádný si nevzpomínala. Čekala, poslouchala.

Nic.

Vstala a přešla k oknu. Srpek měsíce vyhlédl z mraků a znovu zmizel. Na horizontu tančily blesky z vedra, blikaly světležlutě. Srdce jí tlouklo, nervy měla napjaté k prasknutí. Proč? Možná to bylo tou zvláštní hudbou, která ji uspala.

Přišla blíž k otevřenému oknu. Vlhký a lepkavý noční vzduch, prosycený vůní polí, se vkrádal dovnitř. Byla neproniknutelná tma. Za černým obrysem vedlejší maringotky viděla vzdálená temná kukuřičná pole, jedinou zářící hvězdu.

Zaslechla zvuk. Funění.

Matka? Ale zdálo se, že zvuk přichází zvenku: ze tmy.

Zase zafunění – jako když je někdo nachlazený.

Upřeně hleděla do tmy, do hlubokých stínů kolem maringotky. Ulice za ní byla jako tmavá řeka. Snažila se něco spatřit, měla napjaté všechny smysly. Tam, u živého plotu kolem ulice: hýbalo se tam něco? Nějaká postava? Byla to jen její představivost?

Chytila okno a pokusila se ho prudce zavřít, ale jako vždycky se vzpříčilo. Lomcovala s ním, pokoušela se uvolnit mechanismus, cítila, jak ji zaplavuje panika.

Slyšela další funění, jako by těžce oddechovalo nějaké veliké zvíře. Připadalo jí, že je hodně blízko. Jak se zaposlouchala, zůstala chvíli nehnutě stát; potom v náhlé panice začala znovu zápolit s oknem, zoufale s ním cloumala, snažila se uvolnit lacinou hliníkovou západku. Něco tam venku se hýbalo. Cítila to, vnímala to všemi smysly – a teď, ano, teď si byla naprosto jistá, že to *vidí*: taková hrouda, znetvořený stín, hromada, černá na pozadí černé, kradmo se to pohybovalo směrem k ní.

Instinkt zvítězil a ona ustoupila od okna. Už se ho nesnažila zavřít, raději šla rozsvítit, aby narušila tmu. Klopýtla, shodila CD přehrávač na zem, konečně našla vypínač.

Jakmile ho stiskla, pokoj se zalil světlem a okno se proměnilo v neprůhledný obdélník černoty. Slyšela náhlé zachrochtání; tlumený úder; horečné šustění. A potom – ticho.

Čekala, ustoupila několik kroků od černého okna. Celá se nezvladatelně třásla a v hrdle měla vyschlo. Venku neviděla nic, vůbec nic. *Je* to tam v okně a kouká se to na ni? Uběhla minuta, další a další. Potom někde v dálce uslyšela cosi podobného zakašlání a stenu: velmi tiché, ale prodchnuté hrůzou a bolestí, až ji zamrazilo. Najednou to přestalo a místo toho se ozvalo podivné, jakoby vlhké trhání a poté jako by někdo vylil vědro vody na chodník u silnice. A pak ticho: naprosté, absolutní ticho.

V jistém smyslu bylo to ticho daleko horší než zvuky. Cítila, jak ji přemáhá touha křičet, jak už jí hrdlem stoupá výkřik.

Najednou se ozvalo jakoby chňapnutí, zabublání a zasyčení, které pomalu ustupovalo a místo něj slyšela šustivé šplouchání.

Uvolnila se, nesmírně se jí ulevilo. Byl to jenom zavlažovač pana Dadea. Spustil se jako vždycky přesně ve dvě hodiny ráno.

Podívala se na hodinky: samozřejmě na nich bylo 2.00.

Kolikrát už slyšela ten zavlažovač kašlat, prskat a bublat a vyluzovat spoustu prapodivných zvuků, když se spouští? *Vzchop se*, poručila si v duchu. Představivost jí skutečně pracovala na plné obrátky. Není se co divit – po všech těch událostech ve městě… a po tom, co všechno s Pendergastem viděla v kukuřičných polích.

Vrátila se k oknu a popadla západku. Připadala si hloupě, protože stačilo jedinkrát pořádně zabrat a posunula se, takže mohla bez potíží okno zavřít. Otočila kličkou, lehla si do postele a zhasla.

Zvuk zavlažovače filtrovaný sklem a laskavé ťukání kapek působily jako ukolébavka. A přece se jí podařilo usnout až ve čtyři hodiny ráno.

31

Tad se převrátil tak prudce, že spadl z postele. Vydrápal se na kolena, přejel si rukou přes obličej, potom poslepu sáhl po telefonu. Našel ho, chvilku s ním zápolil. Konečně zvedl sluchátko.

„Haló?“ zamumlal. „Haló?“ Skrz řasy ospalých očí viděl, že za oknem ložnice je ještě tma, na obloze svítily hvězdy, na východním horizontu se objevil jen slabý žlutý proužek.

„Tade.“ Byl to Hazen a podle řeči nebyl ani v nejmenším ospalý. „Jedu po Fairview, kousek od bočního vjezdu na Wyndham Parke. Potřebuju tě tady. Deset minut.“

„Šerife –?“ Ale telefon už byl hluchý.

Dojel tam za pět minut.

Ačkoli slunce ještě nevyšlo, už se tam shromáždila skupina lidí z nedalekého parkoviště maringotek, většinou jen v županech a domácích papučích. Byli podivně tiší. Hazen uprostřed ulice natahoval pásku, kterou používali na ohraničení místa zločinu, a zároveň mluvil do mobilního telefonu, který si ramenem opíral o tvář. A byl tam taky ten chlap od FBI, Pendergast. Stál stranou, hubený a v černém obleku skoro neviditelný. Tad se rozhlédl a měl hodně nepříjemný pocit v žaludku. Ale nikde nebylo tělo, žádná nová oběť; jenom nepravidelná boulovitá hromada uprostřed ulice. Kousek od ní se válel plátěný pytel. Něco v něm bylo. Nepříjemný pocit pominul, ulevilo se mu. Zdálo se, že je to další zvíře. Nepochopil, proč celý ten humbuk.

Když přišel blíž, Hazen vypnul telefon. „Ustupte všichni!“ zakřičel a mával telefonem k davu. „Tade! Vem tu pásku a *zařiď to s těma lidma, ať ustoupí*!“ Tad k němu přiskočil a popadl konec pásky. Přitom se mohl z blízkosti podívat na hromadu na ulici. Červeně se leskla, ve světle před úsvitem bylo vidět, jak z ní stoupá pára. Rychle odvrátil zrak, ztěžka polkl.

„No tak, lidičky,“ začal Tad, ale hlas ho příliš neposlechl, a tak se zastavil, znovu polkl. „Tak, lidičky, ustupte. Ještě. Ještě. Prosím vás.“

Lidé couvli beze slov, jejich obličeje v šeru byly bledé. Natáhl plastikovou pásku přes silnici a uvázal ji kolem stromu, několikrát ji obtočil a dokončil čtverec, který začal dělat Hazen. Viděl, že šerif teď mluví s tou punkerkou Corrie Swansonovou. Pendergast stál vedle ní a mlčel. Za nimi se krčila její matka, jako vždycky vypadala příšerně, řídké hnědé vlasy měla přilepené k hlavě a k tělu si přitáhla růžový rozedřený župan samou skvrnu. Kouřila Virginia Slims, jednu za druhou.

„*Slyšela* jsi něco?“ opakoval Hazen. Mluvil skepticky, ale i tak si dělal poznámky.

Corrie byla bledá, třásla se, ale pusu měla pevně sevřenou a jasné oči. „Probudila jsem se. Těsně před druhou – „

„A jak jsi věděla, kolik je hodin?“

„Podívala jsem se na hodinky.“

„Pokračuj.“

„Něco mě probudilo, nevěděla jsem přesně co. Šla jsem k voknu a vtom jsem uslyšela zvuk.“

„Jakej zvuk?“

„Jako funění.“

„Psa?“

„Ne. Spíš… jako kdyby někdo byl hodně nachlazenej.“ Hazen si dělal poznámky. „Pokračuj.“

„Měla jsem pocit, jako by se venku něco hejbalo, přímo pod mým voknem, ale neviděla jsem to. Byla strašná tma. Rozsvítila jsem. A potom jsem slyšela jinej zvuk, jako zaúpění.“

„Lidský?“

Corrie zamrkala. „To se nedá říct.“

„Co bylo dál?“

„Zavřela jsem vokno a šla jsem zase do postele.“

Hazen na ni upřeně hleděl. „Nenapadlo tě zavolat mě nebo, ehm, svýho šéfa?“ Pokývl k Pendergastovi.

„Já… pak jsem zjistila, že to byl zavlažovač, kterej se každou noc automaticky spouští kolem druhý. Dělá to podivný zvuky.“

Hazen odložil zápisník. Obrátil se na Pendergasta. „To teda máte asistentku.“ Potom se otočil k Tadovi. „Tak jo, kouknem, co to tady máme. Někdo tu na ulici vyklopil hromadu vnitřností. Připadá mi, že z krávy. Na psa nebo ovci je jich moc. A ten pytel tamhle vedle je plnej palic kukuřice, čerstvě natrhanejch. Po tobě chci, abys zkontroloval všechen dobytek místních farmářů, jestli někomu nechybí kráva, prase, něco velkýho.“ Podíval se na Corrie a zase zpátky na Tada. Ztišil hlas. „Celý to začíná vypadat jako nějakej kult.“

Tad viděl za Hazenovým ramenem, jak Pendergast postoupil dopředu a poklekl k hromadě vnitřností. Natáhl ruku a skutečně do něčeho šťouchl prstem. Tad odvrátil oči. Potom se otočil a jedním prstem zdvihl pytel v místě, kde se rozvíral.

„Šerife Hazene?“ ozval se Pendergast, aniž by vstal.

Hazen už zase s někým telefonoval. „Co je?“

„Navrhoval bych spíše poohlédnout se po nezvěstném člověku.“

Když pochopil, co mu agent právě řekl, zmlkl.

Hazen svěsil ruku s telefonem. „Jak víte, že to jsou…“ Nedokázal se přimět k tomu, aby dopověděl.

„Krávy obvykle nežerou to, co vypadá jako sekaná od Maisie a nezapíjejí ji sklenicí piva.“

Šerif popošel dopředu a posvítil baterkou na lesklou hromadu. Ztěžka polkl. „Ale proč by vrah…“ Znovu zmlkl. Zbledl jako stěna. „Proč by odnesl tělo a nechal tady vnitřnosti?“

Pendergast vstal, otřel si prsty do bílého hedvábného kapesníku. „Možná,“ řekl chmurně, „aby neměl tak těžké břemeno.

32

Tad se vrátil do šerifovy kanceláře v jedenáct hodin. Pot mu kapal z obočí a uniformu měl prosáklou až po manžety. Dostavil se jako poslední: státní policie, která se rovněž podílela na vyšetřování, a Hazen přišli před ním. Kancelář se proměnila ve velicí středisko a mnoho příslušníků státní policie postávalo kolem, téměř všichni mluvili do mobilních telefonů a vysílaček. Novináři samozřejmě něco zavětřili, takže ulici znovu lemovaly dodávky televizních stanic, reportéři a fotografové. Ale jinak nikdo nikde: všichni místní se zamkli ve svých domech. Wagon Wheel měl zavřeno, okenice zatažené. Dokonce i lidi ze směny v továrně Gro-Bain poslali domů. Kromě hladového hejna „supů“ od sdělovacích prostředků se Medicine Creek stal městem duchů.

„Podařilo se?“ zeptal se Hazen v okamžiku, kdy Tad vešel dveřmi.

„Ne.“

„*Sakra!*“ Šerif bouchl pěstí do stolu. „Měl jsi poslední kvadrant.“ Zavrtěl hlavou. „Tři sta pětadvacet lidí a úplně všechny jsme zkontrolovali. Obcházíme Deeper a okolní farmy, ale nikdo nikomu nechybí.“

„Určitě ty, ehm, vnitřnosti byly lidský?“

Hazen se podíval na Tada úkosem, oči měl zarudlé, pod nimi tmavé kruhy. Ještě takhle šerifa neviděl. Svalnaté ruce měl zaťaté do pěstí, klouby prstů bílé.

„Já taky pochyboval. Jenže to, co jsme našli, je teď v Garden City a McHyde tvrdí, že je to z člověka. Víc zatím nevědí.“

Tad cítil, jak se mu zvedl žaludek. Na to, jak sekaná vykukuje z potrhaných vnitřností, jak se pivní pěna mísí s krví, už nikdy nezapomene. Neměl se koukat. Neměl.

„Možná to byl někdo, kdo tudy jen projížděl,“ řekl chabě. „Kdo z místních by šel sám v noci ven?“

„Na to jsem taky myslel. Ale kde je auto?“

„Schovaný, jako to Sheily Sweggový?“

„Všechno jsme prohledali. Vod osmi je ve vzduchu průzkumný letadlo.“

„V poli není žádná kruhová mýtina?“

„Nic. Žádný schovaný auto, žádný vyvržený tělo, nic. Tentokrát ani žádný stopy.“ Hazen si otřel čelo hřbetem ruky a ztěžka se posadil.

Bylo hodně těžké se soustředit, když státní policisté dělali takový rámus s telefony a vysílačkami. A co hůř, venku se už utábořili lidi od sdělovacích prostředků, spousta fotoaparátů a kamer mířila přes skleněné dveře přímo na ně do kanceláře.

„Nemoh to bejt třeba obchodní cestující?“ zeptal se Tad.

Hazen trhl hlavou. „Státní policisti kontrolujou všechny motely kolem.“

„A co ten pytel kukuřice?“

„Na tom pracujeme. Kristepane! Nevíme, jestli ho tam nechal vrah nebo jestli ho nesla oběť. Ale proč by hergot někdo nesl pytel kukuřice uprostřed noci? Navíc každej klas měl visačku s číslem, nějakým podivným kódem.“ Podíval se na spoustu fotoaparátů a kamer za předními dveřmi. Vstal, posadil se, znovu vstal. „Přines mi ze skladu plechovku barvy a štětku.“

Tad přesně věděl, co se Hazen chystá udělat. Když se vrátil, vzal mu Hazen plechovku z rukou, odtrhl víko, ponořil štětku a začal natírat sklo.

„Bastardi,“ mumlal. Jak máchal rukou sem a tam, barva stékala do loužiček na prahu. „Bastardi. Tohle si vyfoťte. Uvidíme, jak se vám to bude líbit.“

„Já ti pomůžu,“ nabídl se Tad.

Ale Hazen si ho nevšímal a dál dlouhými tahy maloval skleněnou výplň dveří, až ji celou zabělil. Potom strčil štětku do plechovky, přitlačil víko a znovu se ztěžka posadil. Zavřel oči. Uniformu měl pocákanou bílou barvou.

Tad se uvelebil vedle něj, byl ustaraný. Hazenův hranatý obličej měl šedou barvu, která připomínala mrtvou rybu. Pískové vlasy na čele mu splihly. A na pravém spánku mu pulzovala tepna.

Najednou šerif doširoka otevřel oči. Stalo se to tak rychle, až Tad vyskočil.

Hazen vyslovil jediné jméno:

„*Chauncy!*“

33

Kolem poledne si šerif Hazen řekl, že už tak akorát dlouho sleduje psovoda Leftyho Weekse, jak bojuje se psy. Dál už to nemohl vydržet. Weeks patřil k těm typům, které lezly Hazenovi na nervy. Malý muž s bílými řasami, velkýma ušima, dlouhým hubeným krkem, červenými očními víčky, kňoural, co neustále mluví, i když jeho posluchači jsou jen dva nepoužitelní psi. Vzduch pod topoly byl horký a nehybný. Hazen cítil, jak mu pot stéká po čele, týlu, v podpaží, na zádech, teče každým záhybem a vráskou, dokonce i mezi půlkami. Určitě je přes podělanejch čtyřicet stupňů. Nemohl kouřit kvůli těm zpropadeným psům, ale stejně bylo takové vedro, že ani neměl chuť.

Psi kňučeli a shrbení chodili v kruzích, ocasy stažené. Hazen se podíval na Tada, potom zase na psy. Weeks na ně ječel fistulí, nadával a naprosto zbytečně škubal vodítky.

Hazen k němu přišel a jednoho psa kopl do zadku. „Najdi toho hnusáka!“ křičel. „Tak jdi. Mazej!“

Pes zakňučel a přikrčil se.

„*Poslyš*, šerife – „ začal Weeks, rudé uši jako by měl z toho vedra sežehnuté.

Hazen se k němu prudce otočilo: „Weeksi, tohle už je potřetí, co si sem přived psy a vždycky to dopadne stejně.“

„No, kopání rozhodně nepomůže.“

Hazen se usilovně snažil ovládnout, už litoval, že psa nakopl. Státní policisté na něj hleděli bezbarvými obličeji, určitě si o něm mysleli, že je normální křupan. Ztěžka polkl a zmírnil hlas. „Podívej, Lefty. Tohle není žádná sranda. Buď ty psy naveď na stopu, nebo si budu oficiálně stěžovat v Dodge.“

Weeks sešpulil pusu. „Já vím, že stopu mají, prostě to vím. Ale oni po ní nejdou.“

Šerif cítil, jak to v něm znovu vře. „Weeksi, tentokrát jsi mi sliboval psy a koukni se na ně – plazí se tady jako pudli před mastiffem.“ Postoupil k nim o krok. Jeden z nich zavrčel.

„Nedělejte to,“ varoval ho Weeks.

„Nebojí se mě, čubka jedna, i když by měla. Tak jí dej hergot eště jednou čuchnout.“

Weeks jí přiložil plastikový sáček k čumáku. Byl v něm předmět nalezený při druhé vraždě, rozevřel ho rukama v rukavicích. Fena odvrátila hlavu a zakňučela.

„Ale no tak, pojď, holka,“ přemlouval ji Weeks.

Fena popošla kousek dopředu a pak dozadu, téměř dřela břichem o zem.

Weeks se sehnul a řídká kozí bradka se mu pohybovala, když vábivě přidržoval sáček. „No tak, holka. Čuchni si! Stopa!“ Navlékl jí sáček na čumák.

Fena se roztřásla, přikrčila a strachy se vymočila na suchý písek.

„Kristapána,“ zaklel Hazen a otočil se. Zkřížil paže na prsou a díval se na nedaleký potok.

Pročesávali to místo už tři hodiny, celou dobu museli ty vzpurné psy táhnout. V dálce za polem pracovaly skupiny státních policistů. Kus dál po proudu lezli další muži po čtyřech, jak prohledávali písek kolem potoka. Hledali *cokoli*. Nad jejich hlavami hučela dvě průzkumná letadla, křižovala oblohu sem a tam. Jak je možné, že to tělo nemohou najít? Vrah s ním utekl? Policie hlídala zátarasy na silnici, ale vrah mohl uniknout už v noci. A to se dá ujet pořádný kus cesty.

Vzhlédl a viděl přicházet Smita Ludwiga s poznámkovým blokem v ruce.

„Šerife, nevadilo by, kdybych – „

„Smitty, sem se nesmí.“ Hazen už toho měl tak akorát dost.

„Neviděl jsem žádnou pásku a – „

„Vypadni vodtud, Ludwigu. A to hodně rychle.“

Zůstal stát na místě. „Mám právo tady být.“

Hazen se obrátil na Tada. „Doprovoď pana Ludwiga na silnici.“

„Tohle nemůžeš – „

Šerif se k prosebníkovi obrátil zády. „No tak, pane Ludwigu,“ slyšel, jak mu říká Tad. Oba zmizeli mezi stromy, Ludwigovy protesty byly v dusném vzduchu stále tlumenější.

Šerifova vysílačka zapraskala.

„Tady Hazen.“

„Chauncyho od včerejška pohřešujou.“ Byl to Hal Brenning, styčný důstojník státních policistů. Ozval se z Deeperu. „Včera večer se nevrátil do hotelu. V posteli nikdo nespal.“

„Halelujá, eště něco novýho?“

„Neřekl nikomu, co bude dělat, ani kam se chystá. Nikdo tady o něm neví vůbec nic.“

„Podívali jsme se na to,“ odpověděl Hazen. „Zdá se, že měl nějaký problémy s autem, takže svůj saturn vodvezl do Ernie’s Exxon. Trval na tom, aby mu ho opravili eště ten den, i když ho Ernie upozorňoval, že je na tom práce na dva dny. Naposledy Chauncyho viděli na pozdní večeři v Maisie’s. Auto si ale nevyzvedl. Vypadá to, že šel potají do kukuřice na poslední průzkum, nasbírat kukuřičné palice a označit je visačkami.“

„Nasbírat kukuřici?“

„Já vím, je to šílenství, když tu volně pobíhá vrah. Jenomže tenhle Chauncy moc rád držel ledacos pod pokličkou. Asi nechtěl, aby na něj kdekdo zvědavě koukal a klad mu nepříjemný votázky.“ Hazen zavrtěl hlavou. Vzpomněl si, jak se Chauncy rozčílil, když Pendergast hovořil o křížovém opylení.

„Tak jako tak se s hochy šerifa Larssena podíváme doktorovi do papírů. Podle všeho měl dneska v poledne učinit nějaký prohlášení.“

„Jo. Vo projektu experimentálního pole, vo kterej Medicine Creek přijde. Eště něco?“

„Z Kansaské státní univerzity přijede nějaký děkan a šéf ochranky univerzity. Měli by tu být do půl hodiny.“

Hazen zasténal.

„A ještě ke všemu nám hrozí prachová bouře. Máme informace meteorologů pro okres Cry a východní oblasti Kolorada.“

„Kdy?“

„Přední okraj by měl dorazit už dneska večer. Podle nich může mít sílu tornáda.“

„No to je skvělý.“ Šerif vypnul vysílačku, zasunul ji do pouzdra a podíval se vzhůru. Bylo to jasné: bouřkové mraky, tmavší než obvykle, se začaly seskupovat na západě, jako by někde na horizontu byla jaderná válka. Každý Kansasan, který má alespoň půl mozku, moc dobře ví, co takové mraky znamenají. Blížilo se něco víc než prachová bouře. Aspoň se trochu zvedne hladina potoka a celé dno se pročistí. Pole budou promáčená, možná přijdou záplavy. Nejspíš budou padat kroupy. A všechny stopy se smažou. Nezjistí nic víc až po… po další vraždě. A jestli skutečně udeří tornádo, tak bude po vyšetřování, protože se všichni bodou muset schovat. To je teda bordel.

„Weeksi, jestli tyhle psi nepůjdou po stopě, tak už je někam vodveď. Jak je tady vláčíš kolem potoka, akorát ničíš stopy. To je teda hrůza.“

„Já za to nemůžu.“

Hazen se vydal podél vody. Čekalo ho deset minut chůze k autu, na stejném místě na kraji silnice parkoval tucet dalších vozidel. Zakašlal, odplivl si, nadechl se zhluboka nosem. Ve vzduchu byla cítit ta podivná předbouřková nehybnost. Na štěrkové krajnici se objevil Art Ridder, vystoupil ze svého vozu, který běžel naprázdno, narovnal se a zamával. „Šerife!“

Šerif přešel k němu.

„Hazene, hledal jsem tě úplně všude,“ řekl, v obličeji červenější než obvykle.

„Arte, mám dneska špatnej den.“

„To vidím.“

Hazen se zhluboka nadechl. Ridder je možná ve městě velký zvíře, ale chystal se udělat jen spoustu nesmyslů.

„Volal mi nějakej Fisk, děkan z katedry zemědělství. Z Kansaské státní univerzity. Je na cestě sem. I s doprovodem.“

„Slyšel jsem.“

Ridder se zatvářil překvapeně. „Vážně? Ale vsadím se, že něco nevíš. Poslouchej, tomu ani nebudeš věřit.“

Šerif čekal.

„Chauncy se dneska chystal vystoupit s prohlášením, že *Medicine Creek* vybrali jako místo pro experimentální pole.“

Zrovna si Hazen myslel, že větší vedro už mu nemůže být, ale v tu chvíli jím projel náhlý nával horkosti. „Medicine Creek? Ne *Deeper*?“

„Celou dobu bylo jasný, že to budeme my.“

Hazen jen upřeně zíral, byl otupělý z vedra a překvapení. „Tomu ani nechci věřit.“

„Dost možná naše město nesnášel, ale to nic neměnilo na faktu, že je dokonalým místem na experimentální pole.“ Ridder si otřel vlhké obočí a kapesník strčil zpátky do náprsní kapsy. „Jsme umírající město, šerife. Můj dům má o čtyřicet procent nižší hodnotu než před dvaceti lety. Dřív nebo později továrna na zpracování krůt zruší další směnu, možná se dokonce zavře docela. Víš, co by tohle pole pro nás znamenalo? Genetický inženýrství, Hazele! Jedno pole by byl jenom začátek. Pak by přibyly další pole, počítačový centrum, ubytování pro hostující profesory a akademickej sbor, možná meteorologická stanice. Byly by tu možnosti pro výstavbu, pro realitní kanceláře, víc práce pro všechny, práce pro naše děti.“ Jeho hlas stoupal nehybným vzduchem. „To pole by *zachránilo naše město*.“

„Nepředbíhej událostem, Arte,“ řekl Hazen toporně, stále ještě omámený.

„Jestli to nechápeš, tak jsi blázen! Ale myslíš, že teď to dostaneme? Teď, když se vnitřnosti jejich muže našly pohozený uprostřed našeho města? Co?“

Hazen pocítil na ramenou obrovskou únavu. Prošel kolem Riddera. „Na tohle nemám čas, Arte. Musím najít to tělo.“

Ale Ridder mu zastoupil cestu. „Hele, šerife, přemejšlel jsem.“ Ztišil hlas. „Proklepl sis toho Pendergasta? Zamysli se nad tím. Objevil se u nás setsakra rychle po tý první vraždě. Máme jen jeho slovo, že je od FBI. Jak víš, že on s tím nemá nic společnýho? Že není psychopat? Je u každý vraždy, strká ten svůj albínskej nos úplně všude – „

Ale Hazen ho ani neposlouchal. Najednou se mu zdálo, že Ridderův hlas utichl.

Něco ho napadlo.

Ridder měl pravdu: Deeper teď získá experimentální pole, kontumačně. Ale správně by mělo být v Medicine Creek. Těsně před definitivním vyjádřením Chauncyho někdo zavraždil. A teď to pole přiklepnou Deeperu.

Deeper získá pole…

Najednou to všechno do sebe zapadalo.

Přestal vnímat Ridderův drmolivý hlas, urputně se snažil přemýšlet. K první vraždě, Sheily Sweggové, došlo tři dny před Chauncyho příjezdem. Vrah udeřil znovu den po jeho příjezdu. V obou případech po sobě zanechal stopy a bizarní serepetičky, šípy, otisky bosých nohou a kdoví co ještě, jako by se pokoušel využít legendy duchů válečníků a prokletí Pětačtyřiceti. Ale taková strategie nezabrala. Chauncy vraždám příliš pozornosti nevěnoval a legendy a prokletí ho ani v nejmenším nezajímaly. Dokonce nečetl ani noviny. Byl to racionální muž a všechno posuzoval z dlouhodobého hlediska. Duchové a vraždy možná děsily obyvatele Medicine Creek, ale Chauncy je ani nezaregistroval.

A v předvečer prohlášení, že Medicine Creek to pole získá, se obětí stane on sám.

Mohlo by to být jasnější? Tohle nedělá žádný mnohonásobný vrah. Není to nikdo z místních, jak tvrdí Pendergast. Je to člověk, který by o hodně přišel, kdyby experimentální pole bylo v Medicine Creek. Někdo z Deeperu. Art měl pravdu: ve hře je pořádná hromada peněz, možná i budoucnost města – jednoho nebo druhého. Deeper také skomírá. Panebože, během posledních padesáti let se počet obyvatel snížil o padesát procent, to je ještě horší než v Medicine Creek. Jsou větší, takže jejich pád bude o to horší. A nemají ani krůtí továrnu.

Šlo o to zabít, nebo být zabit. *Deeper*.

„Chápeš?“ křičel Ridder.

Hazen se na něj podíval. „Arte,“ řekl najednou, „musím se teď věnovat něčemu hodně důležitýmu.“

„Ty jsi neslyšel ani jediný slovo z toho všeho, co jsem tu povídal!“

Šerif mu položil ruku na rameno. „Vyřešim vraždy a možná i získám pro Medicine Creek to pole. Na to si počkej.“

„A jak to, prokrista, chceš udělat?“

Ale šerif už mířil ke svému vozu. Ridder za ním, stále čekal na odpověď. Hazen se zastavil s rukou na klice dveří. „A ještě jedna věc. S tim agentem FBI máš pravdu. Ten je původce celýho problému.“

„Chceš říct, že je vrah?“

Šerif otevřel dveře. „Arte, nebuď blázen. On není vrah, ale všechno to zmršil. Právě von tady začal hulákat, že ve hře je mnohonásobnej vrah. Tvrdil, že je to někdo z místních. Vod samýho začátku vede vyšetřování úplně špatným směrem. Zmát mě, takže jsem nedokázal přímočaře myslet. To kvůli němu jsem začal pochybovat o vlastních instinktech.“

„O čem to mluvíš?“

„Nechápu, že jsem si toho nevšim už dřív.“

„A čeho?“

Hazen se zasmál, upřímně stiskl Artovi rameno. „Já se vo to postarám, Arte. Věř mi.“

Nasedl do policejního vozu, vyndal vysílačku. Pendergast se tu objevil bez auta a bez řidiče, bez ničeho. A nespojil se vůbec s místní úřadovnou v Dodge. Ten prevít pracoval úplně samostatně. Nadešel čas tomu všemu učinit konec. Jednou provždy.

Zapnul vysílačku a řekl: „Harry? Tady šerif Hazen z Medicine Creek. Poslouchej, mám něco hodně důležitýho. Znáš někoho v místní úřadovně FBI v Dodge, kdo pracuje na takovým postu, že by pro mě moh něco udělat? Jo, potřebuju mluvit s někým hodně vysoko.“ Chvíli poslouchal, pokyvoval hlavou. „Díky moc, Harry.“

Když vypnul vysílačku, v okně vozu se objevil Ridder, po obličeji měl vyrážku z vedra. „Doufám, že víš, co děláš, Hazene. Jde o budoucnost Medicine Creek.“

Hazen se zasmál. „Možná se ti splní všechna přání, Arte.“

Šlápl na plyn a velkým policejním vozem mířil na východ, do Dodge.

34

Smit Ludwig seděl bezútěšně u baru v Maisie’s, z jeho oblíbeného rohového boxu ho vyhnala hlučná skupina reportérů od AP nebo možná z *National Enquirer* či *Weekly World News*. Na tom nesešlo. Jídelna byla plná novinářů a místních obyvatel, které tohle místo přitahovalo, aby tu klábosili, nabrali duševní posily, podělili se o novinky a spekulovali. Každá nová vražda přivedla další reportéry a pokaždé se zdrželi o něco déle. Ale jídelnu, obvykle prázdnou, neplnili jen oni. Byla tam paní Bender Langová a její skvadra krasavic s modrým přelivem; u dalšího stolu seděl mechanik Ernie se svými kamarády; nechyběl Swede Cahill, který ten den zavřel Wagon Wheel; přišli i lidé z Gro-Bain, u jednoho stolu seděli dělníci, u druhého management. V jídelně bylo plno, hladinou zvuku připomínala klub v New York City. Zdálo se, že chybí jediný člověk – Art Ridder.

Ludwig v duchu uvažoval, jak nejlépe se vším naložit a co psát. Měl rád pocit, že je skutečný reportér – pravda, jen takový nepatrný, ale i to se mu moc líbilo. Už psal o prokletí Pětačtyřiceti, o masakru duchů, a společně s tím informoval i o všech klepech z města. Skalpování Gasparilly nějakým primitivním nástrojem, k tomu šípy ponechané u mrtvoly Sweggové, to už byl v podstatě místní evergreen. Už napsal o vraždách a skandálu v kostele a připravený měl také článek o zmizení Chauncyho. Ale chtěl být o krok napřed. Na zítřek potřeboval něco nového.

Skutečný reportér by neseděl v restauraci a neupíjel kávu. Skutečný reportér by byl venku v terénu, rozmlouval s policisty, získával důvěrné informace. Ten blboun Hazen. Co má člověk dělat, když policie nespolupracuje, když vám tak akorát hrozí zatčením jen proto, že děláte svoji práci?

Poprvé v životě se Ludwig dostal ke skutečně výjimečnému materiálu. Načal ho a byl na nejlepší cestě dovést ho do konce. Přinejmenším si to zasloužil. Ve dvaašedesáti by bylo skvělé přijít se skutečnou bombou. Jeho vnoučata by mohla listovat zažloutlými stránkami *Courieru*, zacházet s ním jako se vzácným pergamenem a říkat: „Pamatuješ na ty vraždy v roce 2003? Náš děda o nich psal. Ty blaho, to byl nějakej reportér!“

Příjemná představa se rozplynula v okamžiku, kdy na vedlejší barovou stoličku usedl nějaký muž. Ludwig se otočil a zjistil, že k němu natahuje ruku na znamení pozdravu. Uviděl mladý, svěží a dychtivý obličej. Nebyl oholený a v koutku úst mu visel nedopalek cigarety, měl pocuchané vlasy, kravatu nakřivo, ale přes veškerou snahu stejně pořád vypadal jako dítě, které si hraje na reportéra.

Smit mu podal ruku.

Joe Rickey, *Boston Globe*.“

„Mě těší.“ Smit mu potřásl rukou, byl trochu překvapený. *Boston Globe*? Byl hodně daleko od domova.

„Smit Ludwig, je to tak? *Cry County Courier*?“

Ludwig přikývl.

„Je dost teplo, co?“

„Zažil jsem i větší.“

„Jo? To já teda ne.“ Ten muž si vzal ze stojánku papírový ubrousek a otřel si spánky. Jsem tu dva dny a nemůžu nikde nic zjistit. Slíbil jsem šéfredaktorovi něco úplně výjimečnýho. Víte, střípek do Americany, to je můj sloupek. Lidi v Bostonu si moc rádi přečtou, co se děje na ostatním území země. Jako třeba tady ty vraždy, uvařenej chlap, pomazanej máslem a posypanej cukrem.“ Potěšeně se otřásl.

Ludwig hleděl na to dítě. Zvláštním způsobem mu připomínal sebe samého před čtyřiceti lety. *Boston Globe*? To dítě musí mít talent. Vypadal jako absolvent solidní školy, bystrý a dychtivý, ale bez dovedností reportéra, které lze získat jen praxí.

„Ten váš šerifa státní policajti mi teda neřekli ani ťuk. Jenomže vy jste místní, víte, kde ta těla jsou pohřbená. Je to tak?“

„Jistě.“ Ludwig neměl ani v nejmenším chuť tomu mladíčkovi vysvětlovat, že je na tom naprosto stejně.

„Budu v děsným průseru, když se odsud vrátím s prázdnýma rukama – když mi *Globe* zaplatil cestu sem.“

„To byl váš nápad?“ zeptal se Ludwig.

„Jo. A taky mi to dalo spoustu přesvědčování.“

Ludwig měl s tím dítětem soucit. Mohl na tom být úplně stejně, kdyby tehdy vzal stipendium na Kolumbijské univerzitě, místo aby dělal poslíčka v tiskárně *Courier*, kdy to ještě dávno nebyly noviny jednoho muže. Osudové rozhodnutí, kterého ale vlastně nikdy nelitoval. Zvlášť když teď viděl v očích toho mladíka před sebou zoufalství, ambice, strach i naději.

Chlapec se naklonil blíž a tišším hlasem řekl: „Tak mě napadlo. Nemáte něco, co byste mi třeba chtěl říct? Přísahám, že si to nechám pro sebe a zveřejním to až po vás.“

„Takže,“ Ludwig se odmlčel, „abych vám řekl pravdu, pane Rickey – „

„Joe.“

„Takže Joe, v tuhle chvíli nemám ani já vůbec nic nového.“

„Ale určitě byste moh něco zjistit.“

Ludwig se na něj podíval. Trochu se mu dokonce i podobal, když byl ještě o čtyřicet let mladší. „Zkusit se dá vždycky něco," řekl. „Musím poslat zprávu dneska v jedenáct v noci." Ludwig se podíval na hodinky. Půl čtvrté.

V tu chvíli se prudce otevřely dveře a do restaurace vešla Corrie Swansonová, pohazovala červenými vlasy a spoustou řetízků a drobností přišpendlených na vestičce.

„Dvě velký kafe s sebou," řekla. Jedno černý a jedno s dvojitou smetanou a s cukrem."

Ludwig se na ni díval, jak stojí s rukou v bok a netrpělivě ťuká o pult drobnými. Nikoho kolem si nevšímala. Pracuje pro Pendergasta, je to jeho věrná služebná. A teď je tady a bere si dvě kafe s sebou.

Kam s sebou?

V okamžiku, kdy si tu otázku položil, si dokázal i odpovědět. Zase mu přijde na pomoc Pendergast.

Maisie přinesla dvě kávy. Corrie zaplatila a odešla.

Ludwig se na Rickeyho usmál a vstal. „Uvidím, co se dá dělat." Připravoval si peníze, ale Rickey ho zastavil. „Kafe je na mě."

Ludwig přikývl a vyšel z jídelny za Corrie. Když odcházel, slyšel Rickeyho hlas: „Budu tady, pane Ludwigu. A díky. Díky moc."

35

Všechny budovy FBI vypadají stejně, pomyslel si Hazen, když úkosem hleděl na bílou, jakoby probodanou fasádu s kouřovými okny, která hořela v odpoledním slunci. Hnusná cihlová barabizna. Zastrčil si košili, narovnal kravatu, zašlápl nedopalek cigarety a nasadil si klobouk. Potom prošel dvojitými dveřmi do závanu chladného vzduchu.

Zastavil se u recepce, zapsal se, zjistil, kudy má jít, připnul si kartičku návštěvníka a přes vyleštěné linoleum v hale vykročil k výtahu. *Druhý patro, druhá chodba vpravo, třetí dveře na levý straně*… Opakoval si v duchu.

Výtah se otevřel do dlouhé chodby. Na stěnách byly rozvěšené vládní věstníky a počítačem vytištěné tajuplné instrukce. Jak procházel chodbou, všiml si, že všechny dveře byly otevřené a v každé kanceláři seděli muž a žena v bílých košilích. Proboha, v celým Kansasu se nemůže stát tolik zločinů, aby to zaměstnalo takovejch lidí! Co hergot celý dny dělaj?

Hazen se proplétal chodbami, nakonec našel otevřené dveře se štítkem PAULSON, J., VEDOUCÍ ZVLÁŠTNÍ AGENT. V kanceláři seděla žena v jakoby kočičích brýlích a s precizností robota ťukala do počítače. Vzhlédla a potom mu hlavou pokynula, aby šel do další kanceláře.

Ta mu připadala sterilní jako všechno v budově, alespoň na jedné stěně visela zarámovaná fotografie jejího obyvatele na koni. A další fotografii v rámečku měl na stole – tam byl i s manželkou a dětmi. Muž odsunul židli od stolu, vstal a natáhl ruku.

„Jim Paulson."

Hazen si s ním potřásl rukou. Ten člověk mu ji skoro rozdrtil. Paulson ukázal na židli, sám se také posadil, přehodil nohu přes nohu a opřel se zády do křesla.

„Tak, šerife Hazene, co pro vás mohu udělat?" zeptal se. „Přítel Harryho McCullena je i mým přítelem."

Žádný voloviny, bez společenský konverzace rovnou k věci. Tak to byl on – pan Nekompromisní. Vojenský sestřih, v kondici, navlečený do decentního obleku, modré oči, dokonce důlky ve tvářích, když se usmál. Určitě ho má velkýho jako kolík. Sen všech vdanejch ženskejch.

Hazen věděl, jak dál. Přišel jako šerif z malého města, který se jen snaží dělat svou práci.

„Pane Paulsone, je od vás velmi laskavé, že jste mě přijal – „

„Jim, prosím."

Skromně se pousmál. „Jime, nejspíš neznáte Medicine Creek. Jsme město směrem na Deeper."

„Samozřejmě jsem o něm slyšel v souvislosti s těmi nedávnými vraždami."

„Takže víte, že jsme malé město, kde se uznávají solidní americké hodnoty. Jsme taková úzce spjatá komunita a navzájem si důvěřujeme. A jako šerif jsem zosobněním takové důvěry. To víte lépe než já. Je to víc než jen uplatňování zákona. Jde o *důvěru*."

Paulson soustrastně pokýval hlavou.

„A potom se staly ty vraždy."

„Ano, je to velká tragédie."

„A jako malé město jsme vděční za každou pomoc, které se nám dostane."

Paulson se usmál, objevily se dolíčky ve tvářích. „Šerife, velmi rádi bychom vám s tím případem pomohli, ale potřebujeme důkazy o úniku osob mezi státy nebo o jiné teroristické aktivitě. Vy sám určitě dobře víte, kdy FBI může obhájit svoji účast. Pokud se neobjevilo něco, o čem nevím, pak mám svázané ruce.

Perfektní, pomyslel si Hazen. Zahrál překvapeného. „Ale Jime, to je právě ono. Nám už se pomoci FBI dostalo. Od samého začátku. Vy jste to snad nevěděl?"

Jimovi zmrzl úsměv ve tváři. Po chvilce poposedl. „Jistě. Když jste se o tom teď zmínil, už jsem si vzpomněl."

„No a proto jsem u vás. Kvůli tomu zvláštnímu agentovi FBI Pendergastovi. Je u toho případu od prvního dne. Vy o něm víte, že?"

Paulson znovu poposedl, trochu znepokojen. „Musím vám říci, že jsem si nebyl plně vědom aktivit tohoto muže."

„Nebyl? Říká, že je z kanceláře v New Orleansu. Já myslel, že se s vámi spojil. Není to základní slušnost?"

Odmlčel se. Paulson neříkal nic.

„Tak to se, Jime, moc omlouvám. Já *předpokládal*…" Nedomluvil.

Paulson zvedl telefon. „Darlene? Stáhněte mi z počítače zvláštního agenta Pendergasta, kancelář New Orleans. Přesně tak, *Pendergast*." Zavěsil.

„V každém případě jsem vás přišel požádat, aby se FBI z tohoto případu stáhla."

Paulson se na něj ostře podíval. „Skutečně?" Po hladce oholených tvářích se mu rozlévala rudá skvrna.

„Říkal jsem vám, že my v Medicine Creek jsme vděční za každou pomoc. A za normálních okolností tomu tak je. Já vím, že jsem jen šerif maličkého města v Kansasu, ale pomáhá nám soudní jednotka z Dodge a státní policie a… abych řekl pravdu, zvláštní agent Pendergast je…" Nechal větu nedopovězenou, jako by se mu nechtělo kritizovat jednoho agenta před jiným.

„Je co?"

„Je tak trochu netaktní. A nedbá na uplatňování místních zákonů."

„Aha." Paulson se tvářil čím dál rozladěněji.

Hazen se naklonil ke stolu, mluvil tiše. „Popravdě řečeno, Jime, promenáduje se v drahých oblecích a ručně šitých botách a recituje básničky."

Paulson přikývl. „Aha."

Telefon zazvonil a Paulson okamžitě zvedl sluchátko. „Darlene? Skvěle. Přineste mi to."

Po chvíli vešla sekretářka, přes ruku jí visel dlouhý tisk z počítače. Podala ho Jimovi, v odpověď se krátce dotkl její ruky.

Sen všech sekretářek, poopravil se Hazen v duchu a podíval se na fotografii Paulsona s manželkou a dětmi. Manželka je taky fešanda. Prima mít obě dvě.

Paulson si prohlížel papíry. Tiše si hvízdl.

„Zajímavý muž, tenhle Pendergast. Křestní jméno Al-Al… Kristepane, ani to nedokážu vyslovit. Má první místo z celonárodní soutěže FBI ve střelbě z pistole z roku 2002; Medaili FBI s bronzovou dubovou větévkou za vynikající službu z roku 2001; Zlatého orla za neohroženost z roku 2000 a 1999; Dubovou větévku za vynikající službu z devadesátého osmého; dalšího Zlatého orla z devadesátého sedmého; čtyři stužky Purpurového srdce za zranění při výkonu povinností. Odvedl spoustu práce v sociální oblasti v New York City – teď jsou tu čísla – a celou řadu dalších vyznamenání z dřívějška za úkoly podléhající úřednímu utajení. Jak vidím, jsou mezi nimi i vojenská. Kdo *je* tenhle muž?“

„To mi právě taky nešlo do hlavy,“ řekl Hazen.

Jim Paulson v tu chvíli už zuřil. „A kdo si sakra myslí, že je! Takhle si jen tak přijede do Kansasu a dělá ze sebe velké zvíře! Ten případ dokonce nespadá ani do kompetence FBI.“

Hazen seděl beze slova.

Paulson s plesknutím položil papíry na stůl. „Nikdo z této kanceláře mu nedal zplnomocnění. Dokonce neměl ani tolik slušnosti, aby se tu zastavil a předložil pověřovací listiny.“ Zvedl telefon. „Darlene, spojte mě s Talmadgem z Kansas City.“

„Ano, pane Paulsone.“

Po chvíli telefon zazvonil. Paulson zvedl sluchátko a podíval se na Hazena. „Šerife, mohl byste laskavě počkat v sekretariátu?“

* * *

Hazen si krátil čekání podrobnou obhlídkou slečny Kočičí oči. Ty hloupé brýle zakrývaly docela šik obličejíček; měla také moc pěknou postavičku. Nemusel čekat dlouho. Za pět minut se ukázal Paulson. Už byl zase klidný a usmíval se. Dolíčky ve tvářích se vrátily.

„Šerife? Nechte mi číslo faxu u sekretářky.“

„Jistě.“

„Za den dva vám pošlu faxem příkaz k zastavení činnosti, a ten laskavě předáte zvláštnímu agentovi Pendergastovi. Kancelář v New Orleansu nemá tušení, co dělá. V New Yorku všichni shodně tvrdí, že by měl být na dovolené. Má tady status strážce veřejného pořádku, to samozřejmě, ale jinak nic. Zdá se, že v podstatě neporušuje žádná ustanovení, ale tohle neodpovídá normě – a dnes je zvláště zapotřebí jednat obezřele.“

Hazen se snažil zachovat vážnou tvář, i když se tak tak udržel, aby nezačal křičet radostí.

„Tenhle chlápek má pár prominentních přátel v úřadu, ale zdá se, že má i pár vlivných nepřátel. Takže počkejte na ten příkaz a až vám přijde, beze slova mu ho zdvořile předejte. To je vše. Pokud byste měl nějaké problémy, tady je moje vizitka.“

Hazen zastrčil vizitku do kapsy. „Rozumím.“

Paulson přikývl. „Děkuji, že jste mě na to upozornil, šerife Hazene.“

„Ale to nestojí za řeč.“

Znovu dolíčky, letmý pohled a mrknutí na slečnu Kočičí oči a hlava zmizela za dveřmi kanceláře.

Za den dva, pomyslel si Hazen, když se podíval na hodinky. Už se nemohl dočkat.

Byly tři hodiny. Musel se ještě zastavit v Deeperu.

36

Corrie jela po vyježděné cestě velmi pomalu. Řídila jednou rukou, druhou přidržovala dvě ledové kávy na klíně, aby se nevylily. Led už skoro roztál a ona měla stehna vlhká a znecitlivělá. Auto kodrcalo ve zvlášť hluboké koleji. Trhla sebou. Tlumič se jí nedávno uvolnil a nechtěla, aby jí upadl docela v jedné z těchhle vražedných děr.

Před sebou uviděla hřebeny Mohyl, jak se vypínají nad okolní stromy, odpolední slunce na nich vyčarovalo zlatou svatozář. Dojela nejblíže, jak se odvážila, potom zaparkovala a velmi opatrně se vysoukala ven. S kelímky v ruce stoupala vzhůru mezi stromy. Na severu se rýsovaly bronzové bouřkové mraky, už zakrývaly třetinu oblohy, byly jako vysokánské hory s tmavými pásy na úpatí. Vzduch byl nehybný, absolutně nehybný. Ale moc dlouho už to trvat nebude.

Vešla do řídkého lesíka a pokračovala po cestě k Mohylám. Tam byl Pendergast, rozhlížel se kolem a stál částečně zády k ní. „Rozhlížel“ nebylo přesně to slovo: spíš pátral. Zaujatě. Skoro jako by se pokoušel uložit si do paměti krajinu kolem.

„Objednávková služba veze kafe!“ zavolala snad až příliš radostně. Občas jí něco na Pendergastovi nahánělo husí kůži.

Pomalu se otočil, zaostřil na ni zrak a lehce se usmál. „Á, slečna Swansonová. To je od vás moc milé. Jenomže já piji jenom čaj. Kávu nikdy.“

„Tak to je mi líto.“ Chvilku byla trochu zklamaná, že ho nedokázala potěšit, jak doufala. Zaplašila tu myšlenku, může si je obě vypít sama. Když se rozhlédla, všimla si, že na zemi jsou rozložené a kameny zatížené topografické mapy a všelijaké diagramy. Pod dalším kamenem byl starý deník. Zažloutlé stránky byly popsané pavoučím, jakoby dětským rukopisem.

„Je od vás moc laskavé, že jste na mě myslela, slečno Swansonová. Už jsem tu skoro hotov.“

„Co to děláte?“

„Čtu si *genius loci*. A připravuji se.“

„Na co?“

„To uvidíte.“

Corrie se posadila na velký kámen a usrkávala kávu. Byla silná a studená a sladká jako zmrzlina. Přesně jak to měla ráda. Dívala se, jak Pendergast chodí sem a tam, občas se zastavil a celé minuty upřeně hleděl, jak se jí zdálo, zcela namátkově různými směry. Občas vyndal zápisník a něco si zaznamenal. Jindy se zase vrátil k jedné z těch map – některé byly už od pohledu hodně staré, nejméně z devatenáctého století – a udělal si značku nebo zakreslil linku. Jednou se ho Corrie pokusila na něco zeptat, ale beze slova zvedl ruku, aby ji umlčel.

Uběhlo tři čtvrtě hodiny a slunce už se nořilo do víru ošklivých mraků na západním horizontu. Dívala se na něj. Vůbec tomu nerozuměla, ale vyvolalo to v ní jakýsi perverzní druh obdivu, který vlastně nechápala. Uvědomovala si touhu pomoci mu; udělat na něj dojem svými schopnostmi; získat jeho úctu a důvěru. V posledních letech v ní žádný učitel, kamarád a už vůbec ne její matka nevzbudili pocit, že by snad mohla být užitečná, že by za něco stála, že by ji někdo potřeboval. S ním se cítila naprosto opačně. Zajímalo ji, co vedlo Pendergasta, aby si zvolil zrovna takovouhle práci – vyšetřovat příšerné vraždy, vystavovat se nebezpečí.

Nevěděla úplně přesně, jestli se do něj náhodou tak trochu nezamilovala.

Ale ne, to není možné: zamilovat se do někoho s tak divnými dlouhými prsty, mrtvolně bílou kůží a zvláštními žlutobílými vlasy a chladnýma stříbrnomodrýma očima, které jakoby vždycky na všechno hleděly až příliš zaujatě – i když se díval na ni. A navíc byl strašně starý, nejmíň čtyřicátník. Uh.

Konečně dokončil, co chtěl. Přešel k ní, zápisník si schoval do kapsy saka. „Tak už jsem připraven.“

„To bych byla taky, kdybych věděla, co se bude dít.“

Poklekl na zem mezi mapy a dokumenty a pečlivě je skládal. „Slyšela jste někdy o paláci paměti?“

„Ne.“

„Je to mentální cvičení, trochu jako trénování paměti, znal je už starý řecký básník Simonides. Vybrousil je Matteo Ricci v patnáctém století, když tuto techniku předával čínským učencům. Já provozuji podobnou formu duševního soustředění. Vymyslel jsem to sám a jde o kombinaci paláce paměti s prvky Chongg Ran, staré bhútánské formy meditace. Své technice říkám křižovatka paměti.“

„Teď ste mě úplně dostal.“

„Řeknu vám to zjednodušeně. Prostřednictvím intenzivního průzkumu a následného intenzivního soustředění se snažím ve své mysli přetvořit určité místo do určitého času v minulosti.“

„V minulosti? Myslíte jako cestování v čase?“

„Samozřejmě ve skutečnosti v čase *necestuji*. Snažím se rekonstruovat určité místo v čase a prostoru ve své *mysli*; dostat sebe sama do toho místa v minulosti a potom provést pozorování, která jinak uskutečnit nelze. To mi dává možnost dosažitelnosti jako žádná jiná technika. Vyplňuje mezery, dodává chybějící údaje, které bychom jinak ani jako mezery *nevnímali*. A velmi často se stává, že právě tyto mezery nám poskytují rozhodující informace.“ Svlékl si sako. „Zvláště závažné je to právě v tomto případě, v jehož vyřešení jsem za použití obvyklých metod nepostoupil ani o krok, výjimkou není ani pomoc dobré paní Tealanderové.“

Pečlivě složil sako a položil ho na shromážděné mapy, náčrtky a deník. Corrie upřeně zírala na velkou zbraň, kterou měl na řemeni pod paží.

„Vy to teď budete dělat?“ zeptala se se smíšeným pocitem zvědavosti a zneakojení.

Pendergast si lehl na zem, zůstal nehybný jako mrtvola. „Ano.“

Zkřížil ruce na prsou.

„Ale… ale co mám dělat já?“

„Vy jste tady, abyste na mě dávala pozor. Jestli uslyšíte nebo uvidíte cokoli neobvyklého, vzbuďte mě. Když se mnou pořádně zatřesete, povede se vám to.“

„Ale – „

„Slyšíte ty ptáky? Cvrlikající kobylky? Kdyby *utichli*, musíte mě vzbudit.“

„Dobře.“

„A ještě něco. Kdybych se nevrátil do hodiny, musíte mě probudit. Pouze za těchto tří okolností mě můžete vzbudit. Za žádných jiných. Rozumíte?“

„Je to dost jednoduchý.“

Pendergast zkřížil paže na hrudi. Kdyby si takhle lehla Corrie, nedokázala by myslet na nic jiného, než jak je zem tvrdá a jaké má pod sebou strniště. A přesto se zdálo, že on je naprosto *klidný*.

„A do jakýho času se chystáte vrátit?“

„Do večera 14. srpna roku 1865.“

„Když se stal ten masakr?“

„Přesně tak.“

„Ale proč? Jak to souvisí s těma vraždama?“

„Dvě souvisejí, to vím. *Jak* souvisejí, to právě teď, jak doufám, zjistím. Když neexistuje žádný klíč k vraždám v přítomnosti, tak musí být v minulosti. A právě do minulosti mám v úmyslu se vydat.“

„Ale vlastně nikam nevodejdete, že ne?“

„Ujišťuji vás, slečno Swansonová, že cesta, kterou podnikám, je čistě *uvnitř* mé mysli. Ale i tak je to dlouhá a nebezpečná vnitřní cesta do neprozkoumané země, možná ještě nebezpečnější, než by byla ta fyzická.“

„Já ne…,“ nedopověděla. Veškeré další otázky byly zbytečné.

„Jsme připraveni, slečno Swansonová?“

„Řekla bych, že jo.“

„V tom případě vás teď požádám o naprosté ticho.“

Corrie čekala. Pendergast zůstal naprosto bez hnutí. Jak minuty míjely, zdálo se jí, že dokonce přestal i dýchat. Odpolední světlo pronikalo mezi stromy jako obvykle, ptáci a kobylky cvrlikali, bouřkové mraky se dál kupily nad stromy. Všechno bylo jako předtím – a přece téměř slyšela šepot téhož pozdního odpoledne skoro před 140 lety, kdy se třicet Čejenů přihnalo tryskem na koních s úmyslem vykonat nejstrašnější pomstu.

37

Šerif Hazen odbočil na velké parkoviště u Deeper Mall, projel přes téměř prázdný asfaltový koberec a policejní auto zaparkoval na jednom z míst „Pouze pro služební vozy“ před kanceláří šerifa Deeperu. Šerifa Hanka Larssena znal velmi dobře. Byl to normální chlap, slušný, možná jen pomaleji chápal. Trochu mu záviděl, když procházel tichým sekretariátem, kde hučely počítače a pracovaly hezké sekretářky. Kristepane, v Medicine Creek si nemůžeme dovolit ani vyměnit klimatizaci ve služebních autech. Kde tihle maníci berou peníze?

Blížila se pátá hodina, ale všichni byli v plné práci. Hazena tady dobře znali a nikdo ho nezastavil, když šel do Larssenovy kanceláře. Dveře byly zavřené. Zaklepal a otevřel, aniž by čekal na vyzvání.

Larssen seděl v dřevěném otočném křesle, poslouchal dva muže v oblecích, kteří mluvili jeden přes druhého. Když Hazen vešel, ztichli.

„Dokonale načasováno, Dente,“ uvítal ho Larssen s krátkým úsměvem. „Tohle je Seymour Fisk, děkan fakulty Kansaské státní univerzity, a Chester Raskovich, který stojí v čele ochranky univerzitního areálu. Toto je šerif Dent Hazen z Medicine Creek.“

Hazen se posadil, zběžně pohlédl na lidi z univerzity. Fisk byl typický akademik, plešatý, s podbradkem, na krku měl zavěšené brýle na čtení. Chester Raskovich byl taky týpek: hnědý oblek, zavalitý, celý zpocený, s očima posazenýma blízko sebe a stiskem ruky ještě tvrdším, než měl agent Paulson. Rádoby policajt; kdoví, jestli v životě vůbec nějakého viděl.

„Nemusím ti říkat, proč tady jsou,“ pokračoval Larssen.

„To nemusíš.“ Hazen měl Hanka upřímně rád a bylo mu líto, co bude muset udělat. Dokázal myslet jen na svou teorii a okouzlovalo ho, jak to všechno do sebe nádherně zapadá.

„Zrovna probíráme, jaký následky bude mít pro Medicine Creek a Deeper. Myslím experimentální pole.“

Hazen přikývl. Nikam nespěchal. Skutečně dokonalé načasování: měl veliké štěstí, že tu chytil zrovna ty dva z univerzity, aby si poslechli jeho slova.

Fisk se předklonil a shrnul, o čem mluvil, než přišel Hazen: „Faktem zůstává, šerife, že ta tragická vražda všechno změní. Vůbec nevím, jak bychom se mohli zabývat myšlenkou umístit experimentální pole do Medicine Creek. Kontumačně tudíž zbývá Deeper. Od vás, šerife, potřebuji ujištění, že negativní následky se nepřenesou sem. Nemusím snad příliš zdůrazňovat, že publicitu nelze připustit. Nelze. Cílem umístění experimentu do tohoto, ehm, tichého místa bylo vyhnout se jakémukoli cirkusu a nadměrné publicitě, kterou vyvolávají ti, kdo mají zcela neracionální strach z genetického inženýrství.“

Šerif Larssen vědátorsky přikyvoval a nasadil vážnou masku. „Medicine Creek je dvacet mil odtud a zločiny byly spáchány výhradně na jeho území. Úřady – a šerif Hazen to potvrdí – jsou přesvědčeny o tom, že vrahem je občan Medicine Creek. Mohu vás ujistit, že k žádnému přesunu do Deeperu rozhodně nedojde. K zabití člověka v našem městě nedošlo od roku 1911.“

Hazen mlčel.

„Dobrá.“ Fisk pokývl hlavou, až se mu roztřásl podbradek. „Pan Raskovich přijel, aby pomohl policii“ – pokynul k šerifovi Hazenovi – „při hledání toho psychopata, který spáchal tak úděsný kriminální čin, a také při hledání těla doktora Chauncyho, které se, pokud vím, doposud pohřešuje.“

„To je pravda.“

„Bude rovněž spolupracovat s vámi, pane Larssene, aby se zajistilo, že publicita a bezpečnost v Deeperu jsou na odpovídající úrovni. Samozřejmě jakékoli prohlášení o novém místě, kde se bude pole nacházet, se odkládá, dokud se situace neuklidní. Jen mezi námi mohu říci, že tím místem bude Deeper. Nějaké dotazy?“

Ticho.

„Šerife Hazene, máte nové informace o vyšetřování?“

Tak přesně na tohle čekal. „Ano,“ řekl mírně. „Mimochodem, nějaké novinky mám.“

Všichni se k němu naklonili blíž. Hazen se opřel do křesla, chvilku mlčel, aby to bylo náležitě dramatické. Nakonec promluvil.

„Vypadá to, že Chauncy šel k potoku a v poslední chvíli si natrhal několik vzorků kukuřice, označil je visačkami a opatřil štítky. Údajně snad čekal, až kukuřice dozraje nebo co.“

Všichni tři pokyvovali hlavami.

„Další novinkou je, že vrah není místní občan. Místní z Medicine Creek.“ Řekl to velmi nenuceně.

Všichni se napřímili.

„Ukazuje se také, že ty vraždy nespáchal ani žádnej psychopatickej masovej vrah. Tak ty vraždy *měly* vypadat. Skalpování, bosý nohy, náznak spojení se starým masakrem duchů a prokletím Pětačtyřiceti – to všechno je jenom fasáda. Ne, tyhle vraždy jsou prací někoho, kdo má prastarej motiv – peníze.“

Teď mu *skutečně* plně věnovali pozornost.

„Jako to?“ zeptal se Fisk.

„Vrah poprvé udeřil tři dny před plánovaným příjezdem doktora Chauncyho. Potom den po jeho příjezdu. Náhoda?“

Nechal chvíli slova viset ve vzduchu.

„Co máš na mysli?“ zeptal se Larssen znepokojeně.

„První dvě vraždy neměly žádoucí efekt. Tak musel zabít Chauncyho.“

„Já ti nerozumím,“ řekl Larssen. „O jakém žádoucím efektu mluvíš?“

„Přesvědčit Chauncyho, že Medicine Creek není to správný místo pro experimentální pole.“

Hodil bombu. Rozhostilo se ohromené ticho.

Mluvil dál. „První dvě vraždy měly přesvědčit Kansaskou státní univerzitu, aby přestala uvažovat o Medicine Creek a pole umístila v Deeperu. Jenomže to nezabralo. A tak vrah neměl jinou možnost, než zabít samotnýho Chauncyho. V předvečer jeho plánovanýho prohlášení o definitivní volbě místa.“

„Počkej – „ ozval se šerif Larssen.

„Nechte ho domluvit,“ vložil se do toho Fisk a opřel se tvídovými lokty o tvídová kolena.

„Tyhle tak zvaný mnohonásobný vraždy nebyly nic víc než způsob, jak zařídit, aby se z Medicine Creek stalo nepřijatelný místo pro tak citlivou záležitost – způsob, jak zajistit, aby se experimentální pole dostalo do Deeperu. Zohavení a ty indiánský serepetičky, to všechno mělo jen upozornit na Medicine Creek, aby všichni začali mluvit o prokletí, abysme všichni vypadali jako stádo pověrčivýho dobytka.“ Hazen se obrátil k Hankovi. „Být tebou, tak bych se sám sebe zeptal: kdo by nejvíc tratil, kdyby pole bylo v Medicine Creek?“

„To teda moment,“ řekl šerif Deeperu a vstal z křesla. „Doufám, že se tu nesnažíš naznačit, že ten vrah je z Deeperu.“

„To přesně naznačit chci.“

„Nemáš jedinej důkaz! Co tady vykládáš, je bohapustá teorie. *Teorie!* Kde máš důkazy?“

Hazen čekal. Bylo lepší nechat Hanka, ať odpustí páru.

„To je absurdní! Nedokážu si představit nikoho odtud, kdo by brutálně zavraždil tři lidi kvůli pitomýmu poli.“

Je to mnohem víc než ‚pitomý pole’,“ odpověděl Hazen klidně, „pan profesor Fisk to jistě může potvrdit.“

Fisk přikývl.

„Tenhle projekt je setsakra důležitej. Jde o velký peníze – pro město i univerzitu. Buswell Agricon je jedna z největších zemědělskejch společností na světě. S tím souvisí i patenty, honoráře, laboratoře, granty, abych uvedl jen něco z toho množství aktivit. Takže, Hanku, zeptám se tě ještě jednou: *kdo z Deeperu by nejvíc tratil?*“

„Nehodlám zahájit vyšetřování na základě takhle potřeštěný teorie!“

Hazen se usmál. „To nemusíš, Hanku. Případ vedu já. *Já* to vyšetřování zahájím. Vod tebe žádám jediný, a to spolupráci.“

Larssen se otočil na Fiska a Raskoviche. „Tady v Deeperu nemáme ve zvyku nabádat vyšetřovací orgány k naprosto zbytečné činnosti.“

Fisk se na něj upřeně díval. „Upřímně řečeno, co tady naznačil šerif Hazen, mi dává smysl.“ Otočil se na Raskoviche. „Co si o tom myslíte, Chestere?“

Když Raskovich promluvil, zvuky vycházely hluboko z jeho sudovité hrudi. „Řekl bych, že určitě stojí za to se tomu věnovat.“

Larssen se podíval z jednoho na druhého. „My se tomu samozřejmě budeme věnovat, ale upřímně pochybuju, že se ten vrah najde tady. To je předčasné – „

Hazen mu skočil do řeči smířlivým tónem. „Doktore Fisku, při vší úctě, podle mýho názoru byste si ještě měli nechat projít hlavou, kam by bylo nejvhodnější pole umístit. Pokud se vrah snaží ovlivnit vaše rozhodnutí…“ Významně se odmlčel.

„Rozumím vám velmi dobře, šerife.“

„Ale to už padlo,“ řekl Larssen.

„Žádné rozhodnutí není nezvratné,“ řekl Fisk. „Pokud je vrah z Deeperu – a musím připustit, že ta teorie má svoji logiku – pak je tohle poslední místo, kde bych chtěl to pole mít.“

Larssen zmlkl. Byl alespoň dost bystrý na to, aby věděl, kdy to má udělat. Upřeně hleděl na Hazena, brunátný v obličeji. Hazenovi ho bylo líto. Vážně, není to špatnej chlap, i když mu to moc nepálí a nemá ani fantazii.

Hazen vstal. „Je čas, abych se vrátil do Medicine Creek, musíme ještě najít to tělo. Hned zítra přijedu a zahájím vyšetřování, Hanku. Doufám, že spolu dokážeme pracovat v přátelským duchu."

„To jistě dokážeme, Dente." Hank ze sebe musel ta slova vydávit.

Hazen se obrátil k mužům z univerzity. „Těšilo mě, pánové. Budu vás informovat o dalším běhu věcí."

„Budeme vám za to vděční, šerife."

Vyndal krabičku cigaret z kapsy a zadíval se na Raskoviche. „Až přijedete do Medicine Creek, zastavte se u mě v kanceláři. Zařídíme, abyste se stal dočasným strážcem veřejnýho pořádku. To je moderní výraz pro zástupce. Budeme vaši pomoc potřebovat, pane Raskovichi."

Šéf ochranky univerzitního areálu přikývl – na obličeji masku netečnosti –, jako by to byla nejběžnější věc na světě. Hazen moc dobře věděl, že Chestera Raskoviche, vrchního dveřníka univerzitního areálu, právě získal na svou stranu.

38

Cvičení Chongg Ran, které vymyslel konfuciánský filozof Ton Wei za vlády dynastie Tchang, se později dostalo z Číny do Bhútánu. Další polovinu milénia se propracovávalo v klášteře Tenzin Torgangka, jednom z nejizolovanějších na světě. Je to forma soustředění, jež spojuje absolutní prázdnotu z hypervědomím, splynutí přísného intelektuálního studia s čistým citem.

Prvním úkolem Chongg Ran je zrakově si představit bílou a černou současně – nikoli jako šedou. Jen jedno procento stoupenců tento bod zvládne. Mnohem obtížnější mentální cvičení teprve následují. Někteří využívají simultánní, v sobě rozporné imaginární hry Go, nebo modernější hry, při nichž je třeba myslet, jako jsou šachy nebo bridž. Jindy se zase člověk musí naučit sloučit znalost s nevědomostí, zvuk s tichem, sebe sama se zánikem těla a duše, život se smrtí, celý vesmír s jedinou částicí hmoty.

Chongg Ran je cvičení v protikladech. Samo o sobě není cílem, ale prostředkem, který ke konci vede. S ním přináší dar nevysvětlitelných duševních sil. Je to nejvýznamnější pozvednutí lidské mysli.

Pendergast ležel na zemi a udržoval si ostré uvědomování svého okolí: vůni suchého plevele, pocit lepkavého vedra, strniště a oblázků, které se mu tiskly do zad. Izoloval každý jednotlivý zvuk, každé cvrlikání, šelestění, chvění, šepot, až po tichý dech své asistentky, která seděla o několik yardů dál. Se zavřenýma očima pokračoval dál zviditelňováním okolní krajiny, jako by na ni hleděl otevřenýma očima. Rozprostřela se pod ním: *pohled bez hledění*. Dával ten obraz dohromady kousek po kousku: stromy, tři mohyly, hru stínu a světla, dole se rozprostírala kukuřičná pole, nahoře se tyčily bouřkové mraky, vzduch, obloha, živoucí země.

Brzy byla krajina celá. A nyní, když izoloval každý objekt, dokázal je jeden po druhém vypudit ze svého vědomí.

Začal s vůněmi. Odstranil postupně spoustu pachů: z topolů, vlhkosti, ozonu před blížící se bouří, trávy, listí a prachu. Potom vjemy, každý pocit, který rušil jeho vědomí: oblázky pod zády, horko, mravence, který mu lezl po ruce a nepříjemně šimral.

Pak přišly na řadu zvuky. Jako první zmizelo bzučení hmyzu, potom šustění listí, občasné zaťukání žluny, poletování a křik ptáků ve stromech, lehký pohyb vzduchu, vzdálené burácení hromu.

Krajina stále existovala, ale teď už se proměnila v obrázek absolutního ticha.

Dál v sobě potlačil každý vjem hmotné existence, přirozený pocit, že člověk má tělo a ví, kde se v prostoru a čase nachází.

Konečně začala skutečná koncentrace. Postupně z krajiny odstranil každý objekt, v opačném pořadí jejich vzniku. První zmizela silnice, potom kukuřice, pak stromy, město, tráva, kameny, nakonec i samotné světlo. Zbyla matematicky čistá krajina: holá, prázdná, tmavá jako noc, existovala jen jako forma.

Čekal pět minut, deset, ponechal si tuto prázdnou dokonalost v paměti, připravoval se. A potom pomalu krajinu sestavoval; bude stejná jako ta, kterou právě rozložil.

Nejdříve se vrátilo světlo. Po něm se po krajině rozvinula zeleň, panenská prérie s vysokou trávou a prérijními astrami, vlčími máky, chrpami, roketou a vlčím bobem. Potom vrátil bronzové hory mraků, kamenité výchozy, stinný potok volně protékající Velkými planinami. I další věci začaly nabývat tvaru: stádo bizonů v dálce, hladina vodních ploch se stříbrně leskla ve světle pozdního odpoledne; všude kolem se od horizontu k horizontu jako velké rozčeřené zelené moře vlnily nekonečné lány divoké trávy.

Zdola stoupal proužek dýmu. Kolem uviděl černé tečky, byli to lidé a pár potrhaných stanů. V údolíčku u potoka se páslo padesát koní, nozdry ponořené do trávy.

Pendergast do toho obrazu pomalu vpustil nejprve zvuky a potom pachy: hlasy, smích a klení; závan dýmu z hořícího dřeva a vůni steaků z bizona; vzdálené zaržání koně; zvonění ostruh a cinkání litinového nádobí.

Čekal, byl ostražitý, všechny smysly napjaté. Hlasy slyšel jasněji.

Jelenice vod Didiera přišla zase potrhaná, řekl jeden hlas.

Špalek dřeva hořel v ohništi. Dlabanec už je skoro hotovej.

Ten kluk nikdy neví, kam se má vyčurat, když mu máma nenasměruje ten jeho vynález.

Ozval se smích. Muži postávali kolem, otlučené plechové talíře v rukou. Krajina ještě nebyla úplně ostrá, byla trochu roztřesená, ale už úplně hotová.

Už abysme byli v Dodge a moh jsem ze sebe smejt ten hnusném prach.

Vypláchni si tímhle to, co máš v krku, Jime.

Pozdní odpolední slunce se zlomilo v lahvi, ozvalo se šplouchnutí, jak se někdo napil. Zaslechl také řinkot, jak se usazoval železný kryt. Zvedl se vítr a do vzduchu vynesl klubko prachu, potom se uklidnil. Poleno v ohni zapraskalo.

Až dojedeme do Dodge, představím ti jednu dámu, ta tě zbaví prachu i vodjinud.

Znovu se rozezněl smích.

Amigo, dej sem whisky.

Čim si nás to nakrmil, Hossi, vařenýma ovčíma hovnama?

Za málo peněz málo muziky, Crowe.

Amigo, dej sem whisky.

Postupně se krajina zaostřovala. Muži stáli kolem ohniště na úpatí mohyly. Měli na sobě umaštěné kovbojské klobouky, roztřepené barevné šátky, košile s třásněmi a kalhoty, které byly ztuhlé špínou a mastnotou, až jim při chůzi skoro praskaly. Všichni měli nepěstěné vousy.

Ten kopec byl prachový ostrov v moři trávy. Dole se do dálky rozprostírala zem, otevřená a volná. Husté keře, které tehdy obrůstaly úpatí mohyl, vrhaly dlouhé stíny. Zvedal se vítr a rozhýbal trávu do neklidných nepravidelných vln. Čistá vůně polních květů se vznášela ve vzduchu, mísila se se sladkou vůní dýmu z topolového dřeva, pachem vařených fazolí a nemytých lidských těl. Na závětrné straně jedné mohyly si muži rozvinuli pokrývky a postavili nastojato sedla, kusy ovčích kůží si dali pod hlavu. Bylo tam

také pár stanů postavených na kůlech, ovšem v hodně špatném stavu. Za nimi, kousek dolů z kopce, stál jeden muž na stráži, byl ve střehu a v ruce držel pušku. Další stráž byla na protější straně.

Jak se zvedl vítr, do vzduchu se vznesla další oblaka prachu.

Dlabanec je připravenej.

Muž s úzkým obličejem, úzkýma očima a jizvou na bradě líně vstal a otřepal si kalhoty, až se mu rozezvonily ostruhy. Harry Beaumont, vůdce. *Ty, Sinku, sežeň Weba a jděte vystřídat stráže. Najíte se pak.*

Ale minule –

Ještě něco uslyším, Sinku, a urvu ti koule.

Zaslechl přidušený smích.

Pamatujete si u Two Forks toho Lo s vobrovskejma koulema?

Další smích.

To musel mít nějakou chorobu.

Voni všichni maj nějakou chorobu.

Ale starosti sis s tím nedělal, když si šel za squaw, co, Jime?

Můžete, hergot, držet huby, když žeru?

Nějaký muž začal zpívat jemným tichým hlasem:

Se zadkem v sedle, v řemenech s nohama,
hlídám tu dobytek s dlouhejma rohama.
V noci jsem hlídal, jeden se splašil,
pobíd jsem koně a řádně ho praštil.
Vítr se zved a taky pršelo
a stádo jako by šílelo.

Dva muži se vrátili z hlídky a opřeli pušky o sedla. Otřepali si prach z košilí a kalhot. Kuchař jim naběračkou dal fazole a dušené maso. Poodešli kousek dál a sedli si se zkříženýma nohama na zem.

Hergot, Hossi, to maso je napůl s hlínou!

To pomáhá trávení.

Amigo, dej sem whisky.

Široký pruh prérie se zavlnil ve větru. Bylo vidět, jak se vítr blíží, tiskne trávu k zemi a obrací ji světlejší stranou vzhůru. Vítr zasáhl úpatí mohyl, zvedl prach a utvořil z něj vysokou clonu. Slunce, které zapadalo na horizontu, najednou zastřel oblak prachu.

Okamžik se nedělo nic, potom se ozval dusot kopyt.

Co to, hergot, je?

Koně, něco je vyplašilo.

Ale to nejsou naše.

Čejenský!

Pušky, vemte si pušky, honem!

Nastal zmatek. Oblak prachu stoupal výš. Když se rozestoupil, vynořil se bílý kůň s krvavě rudými otisky rukou po těle, za ním další a další. Bylo slyšet křik. Řada koní se rozdělila, muži lezli po čtyřech a z každé strany k nim přijel jeden kůň. Ti koně se najednou vynořili odnikud.

Aieeeeeeeeeee –!

Vzduchem se ozvalo syčení. Šípy se sypaly ze všech stran, po nich se rozezněl dusot kopyt. Výkřiky, sténání, řinkot ostruh, těla klesající k zemi.

Přehnal se přes ně prach, zahalil je do mlhy, v níž se jen nejasně rýsovaly siluety mužů, jak běží, padají, kutálejí se. Ozval se výstřel, potom další, bez jakékoli koordinace. Jeden kůň dopadl ztěžka na zem. Rozmazaná postava střelila do hlavy indiána, který na něm seděl. Z čela mu vystříkla tmavá tekutina.

Prach se zvedal a v kaskádách padal k zemi; vítr sténal a hučel; ranění křičeli a dávili se. Dusot kopyt utichal, na okamžik zmizel docela, potom byl slyšet znovu.

Vracej se!

Vracej se, votáčej se, připravte se, chlapi.

Přízračné obrysy jezdců se opět objevily, blížil se druhý střemhlavý příval.

Aieeeee-yip-yip-yip-aieeeee!

Ti, kdo přežili, hromadně stříleli, klečeli na zemi a pozorně mířili. Další strašlivé chvění a syčení smrti se neslo vzduchem, zvuk sta šípů, které se zabodávají do země a do těl, další padající koně, třesk a břinkot uzdy a ostruh, další střílení. Nějaký muž se náhle vynořil ze šera, potácel se, dávil, pokoušel se vytrhnout si šíp z úst; další se stále otáčel dokola, měl v hrudi čtyři šípy a najednou mu trčely další tři ze zad. Jeden kůň stál naprosto bez hnutí, se sklopenou hlavou, pod ním ležela hromada jeho vnitřností, ze které stoupala pára.

Útok střídal útok. Zápach krve sílil, rudé proudy vytékaly z těl koní i mužů.

Pátý útok. Výstřelů se ozvalo jen pár, rychle je umlčel svist šípů. Pole, na němž se sténající, kvílející a svíjející se muži potáceli mezi nehybnými těly. Tentokrát indiáni zastavili koně, sesedli a klidně procházeli mezi raněnými, každý měl v ruce nůž. Tmavé postavy, které se skláněly nad tmavými hroudami na zemi. Ječení, prosby, pláč; vlhké zvuky, když je skalpovali, a potom se rozhostilo ticho.

Muže, který ležel na zemi a předstíral, že je mrtvý, postavili na nohy. Jeho žadonění se neslo prachem a mísilo se se sténáním umírajících. Harry Beaumont. Temné postavy indiánů ho obklopily. Stáli tam tiše jako přízraky, byli klidní. Žadonění nabíralo na síle, bylo nesrozumitelné. Pevně ho sevřeli, hlavu mu zaklonili. Záblesk ocelového nože prořízl oblak prachu. Křik. Kus masa dopadl na zem. Indiáni pracovali na hlavě toho muže, pažemi pohybovali velmi ostře, jako by vyřezávali z kusu dřeva. Výkřiky byly hysterické, dusivé. Další rudé kusy odhozené na zem. Další vlhký zvuk řezání, delší než předchozí. Další řev. Dva poslední pohyby, ještě dva kusy odhozené na zem. Další, kratší výkřik.

S lany a tyčemi připevněnými k sedlům odvlekli indiáni své mrtvé koně do zástěny prachu, své mrtvé válečníky naložili na nosítka a také je odtáhli. Za necelou minutu zmizeli za clonou prachu, z níž předtím vyjeli.

Zůstal jen jeden muž, potácel se prachem, plakal. Harry Beaumont. Klesl na kolena mezi mohylami. Nezbyl mu žádný obličej; neměl nos, rty, uši ani kůži na temeni hlavy. Tam, kde kdysi míval obličej, zbyl jen ovál rudého krvavého masa.

Houpal se na kolenou, hlava mu klesala, krev tekla proudem kolem čelistí a brady a kapala na zem. V krvavém oválu se otevřela temná díra a ozval se výkřik:

Ty skuy synu, roklínám tudle zem, roklínám tudle zem, ať je na urt rokletá, ať teče krev za mou krev, roklínám tudle ekelnou zem –

Pomalu padal, chrčel a škubal sebou v krvavém prachu.

Když se vítr uklidnil, prach usadil a pomalu se vynořoval jasnější obraz, kromě mrtvých bělochů tam nezbylo nic. Mrtví Čejenové, mrtví koně – všichni byli pryč. Jen nekonečná tráva se rozprostírala od horizontu k horizontu. A potom se objevila osamělá postava, vynořila se z křoví v proláklině o sto yardů níž. Chlapec, který se předtím schoval, se teď v hrůze potácel a utekl přes pustou prérii. Jeho malá postava se ztrácela v oranžovém světle na obzoru, až zmizela docela.

A potom nastalo ticho.

* * *

Corrie poskočila, když Pendergast otevřel oči, v soumraku stříbrné a jasné. Hodina uplynula a ona už se ho chystala probudit. Málem ho vzbudila už dřív, když najednou ptáci přestali zpívat; ale za minutku nebo dvě znovu trylkovali a úzkost z ní spadla. Vstala, chvíli nevěděla, co má říct. Pod stromy už bylo šero a dusným nočním vzduchem se vznášelo bzučení hmyzu.

„Jste v pořádku?“ zeptala se nakonec.

Pendergast vstal, ze saka a kalhot si oprášil listy, prach a trávu. V obličeji byl ztrhaný, vypadal jako by byl nemocný.

„Cítím se dobře, děkuji,“ odpověděl bezbarvým hlasem.

Corrie váhala. Strašně chtěla vědět, co viděl nebo jestli něco objevil, ale nějak se bála zeptat.

Podíval se na hodinky. „Osm hodin.“

Rychle sebral dokumenty, papíry a poznámky a vydal se vyšlapanou stezkou k autu. Klopýtala za ním, jak se snažila mu stačit. Když v šeru zápolila s klikou na dveřích auta, už čekal na sedadle spolujezdce.

„Odvezte mě, prosím, zpět ke slečně Krausové, slečno Swansonová.“

„Tak jo. Dobře.“

Motor se jednou protočil, potom znovu a roztřásl se. Naskočil. Rozsvítila přední světla a rozjela se po hrbolaté cestě.

Po několika minutách to už nemohla vydržet. „No, tak jak to šlo?“

Pendergast se na ni podíval, oči se mu ve tmě podivně leskly.

„Viděl jsem nemožné,“ řekl jen.

39

Světlo pohasínalo a do vzduchu se vkradl soumrak. Tichými listy chvílemi prosvítaly v otevřeném prostoru mezi mohylami dvě postavy – muž a dívka. Hovořili spolu, jejich tiché hlasy z té vzdálenosti zněly jako mumlání. Najednou bylo ticho. Muž si lehl, dívka seděla na kameni asi dvacet yardů od něj, občas vstala a rozhlížela se. Světlo na západě pohaslo a záře nad krajinou slábla, den se rychle měnil v noc.

Kukuřičná pole, temná a klidná, se táhla za nízkým stromovím. Objevila se jedna hvězda. Pozorovatel ze svého úkrytu hledal další a našel ji. Potom další a další.

Podíval se znovu na postavu na zemi. Co to ten Pendergast dělá? Ležel tam tiše jako mrtvola. Uplynuly dvě hodiny – dvě hodiny ztraceného času. Už bylo sedm pryč. A Joe Rickey, ten reportér z *Globe*, brzy přijde s tím, že už musí poslat zprávu, že má uzávěrku. Nemluvě o uzávěrce příštího čísla *Courieru*. Byla tohle nějaká novověká komunikace s duchy? Možná přece jen nějaký materiál sežene, jenomže to není to, co chtěl. Ale tohle bylo jediné, co se dělo, a on se rozhodl neodejít, dokud neuvidí všechno.

Smit Ludwig pohnul zdřevěnělýma nohama a zívl. Cvrčkové při tom pohybu zmlkli, potom se zase ohlásili: mírumilovný známý zvuk. Celou krajinu dobře znal. Na těch mohylách strávil dětství, když si s bratrem hráli na kovboje a indiány nebo chodili plavat do potoka. Několikrát tam dokonce tábořili. Legenda o Harrym Beaumontovi a Pětačtyřiceti, fakt, že Mohyly mají temnou pověst – to vše jen podtrhávalo klukovský smysl pro dobrodružství. Vzpomněl si, jak jednou v srpnové noci, když tam tábořili, pozorovali padající hvězdy. Napočítali do sta a pak toho nechali. Bratr z Medicine Creek odešel a dnes je už dědeček v důchodu. Žije v Leisure v Arizoně. Tehdy to byly úplně jiné časy. Matky se nikdy nerozmýšlely, jestli nechají děti běhat venku a hrát si bez dozoru třeba celý den. Dnes to už je jiné. Ošklivý moderní svět krok za krokem vstoupil i do Medicine Creek. A teď ty vraždy. Do jisté míry byl rád, že se toho Sarah nedožila. I kdyby toho vraha našli, město bude už navždy jiné.

Znovu se zahleděl do večerního šera. Pendergast pořád ležel na zemi, bez hnutí. I spící člověk se tu a tam pohne. A nikdo nespí takhle dokonale narovnaný, nohy u sebe, paže složené na hrudníku. Kristepane, on měl pořád boty. To bylo skutečně prapodivné.

Tiše zaklel. Měl by se jednoduše sebrat a zeptat se jich, co se děje? Ale z jakéhosi důvodu to nemohl udělat. Už čekal takovou dobu, tak vyčká, co se stane, až –

Najednou Pendergast vstal a oprášil se. Ludwig se honem ukryl do nejhlubšího stínu. Slyšel mumlání hlasů, potom se ti dva bez okolků vydali k autu.

Ludwig znovu peprně zaklel. Sledovat Corrie byla úplná hloupost: totální sebeklam, který měl původ ve snaze pomoci začínajícímu reportérovi a pohlédnout na všechny události z nového úhlu. Výsledek je ten, že nemá nic, to dítě bude mít veliké potíže a příští *Courier* nebude stát za nic.

Čekal, až odejdou. Pocit hořkosti byl hodně silný. Na co se tak štval? Teď nemá o čem psát, nemá se ke komu vrátit domů. Klidně by tu mohl sedět celou noc. Nikomu by nechyběl, ani jeho noviny…

Ale sebelítost Ludwig toleroval jen do jisté míry a zanedlouho také vstal. Vůz ukryl dost daleko od Corrieina, vedle silnice v kukuřici. Věděl, že cestou zpátky si na tom místě jeho auta nevšimnou. Oprášil se a rozhlédl kolem. Teď už byla tma a začal se zvedat vítr – vítr za soumraku byl jasný příznak blížící se bouřky. Listy nad jeho hlavou šustily, potom sebou začaly pořádně mlátit v náhlém poryvu. Byla hustá tma, měsíc zakrývaly mraky, které pluly velmi rychle po obloze.

Uviděl světlo blesku a čekal, počítal. Skoro za půl minuty uslyšel hrom.

Ještě chvilku potrvá, než bouřka dorazí až sem.

Předklonil se proti sílícímu větru a šel na místo, kde předtím ležel Pendergast. Možná tam něco bude, nějaká stopa po tom, co tam dělal. Ale nenašel tam nic, ani sebemenší otisk. Ludwig vyndal zápisník, aby si zapsal pár poznámek, ale potom se zarazil. Z koho si tu chce utahovat? Nikdo tu není.

Najednou se mu zdálo, že vzduch je plný hluku: šustotu trávy a listí, pohupujících se větví a stromů. Dolehl k němu zápach vlhkosti a ozonu s příměsí vůně květin. Ozvalo se další burácení hromu.

Raději by si měl pospíšit a sdělit tomu dítěti špatnou zprávu.

Teď už byla hodně velká tma a na okamžik ho napadlo, jestli vůbec najde starou cestu. Ale v dětství tudy prošel snad tisíckrát a vzpomínky nikdy nemizí. Kráčel po cestě, choulil se proti větru. Kolem poletovaly listy a malá větévka se mu zachytila ve vlasech. Vítr byl docela příjemný po tolika týdnech vedra, kdy se vzduch ani nepohnul.

Zastavil se, vpravo od sebe zaregistroval nový zvuk. Asi nějaké zvíře.

Počkal, udělal krok, další – a potom zaslechl zřetelné zapraskání listů pod něčí nohou.

Ale *jeho* to nebyla.

Čekal, neslyšel nic, jen šepot listí a hvízdající vítr. Asi po minutě se otočil a rychle kráčel dál.

Okamžitě zaslechl vpravo kroky.

Zastavil se. „Kdo je tam?“

Vítr foukal, topoly skřípaly.

„Pendergaste?“

Šel dál a téměř současně se svým prvním krokem slyšel, cítil, že ho někdo pronásleduje. Zamrazilo ho.

„Ať jste kdokoli, vím o vás!“ řekl a zrychlil. Snažil se mluvit nahlas, rozzlobeně, ale nedokázal skrýt chvění hlasu. Srdce mu tlouklo jako o závod.

Neznámý s ním držel krok.

Naprosto spontánně se tady v temnotě Ludwigovi vybavila slova, která v kostele v neděli citoval starý Whit: … *ďábel obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltil…*

Cítil, jak mu vzduch chrochtavě prochází nosem a urputně se snažil zvládnout narůstající paniku. Brzy, říkal si v duchu, vyjdu z těch stromů, zpátky mezi dvě stěny kukuřice. Odtud to je už jen dvě stě yardů na silnici a jen dalších dvě stě k autu. Silnice bude alespoň bezpečná.

Ale, panebože, ty příšerné, těžkopádné hlasité kroky…!

„Vylez odtud, sakra!“ ječel přes rameno.

Nechtěl ječet, byl to výbuch skrytého instinktu. Stejně instinktivní byl i úprk. Byl příliš starý, aby běžel, navíc ještě v takovém stavu. Měl dojem, že mu srdce vyskočí z těla. Ale i kdyby se snažil sebevíc, nohy by nezastavil.

To stvoření s ním drželo krok. Teď už slyšel i jeho dech – krátké rytmické mručení při každém těžkém kroku.

Mohl bych vběhnout do kukuřice a setřást ho, přemýšlel Ludwig, když se vyřítil ze skupiny stromů. Tmavé pole před ním burácelo a šustilo, jak s kukuřicemi lomcoval vítr. Oči měl plné prachu. Na okamžik zasvítil blesk.

Muu! Náhlé vyštěknutí, znepokojivě blízko, ho vyděsilo na nejvyšší míru: znělo jako lidské, a přece velmi nelidsky.

„Nechte mě na pokoji!“ křičel, teď dokonce běžel ještě rychleji. Rychleji, než si vůbec dovedl představit.

Muu, muu, muu, chrochtalo to stvoření, když utíkalo vedle něj.

V bledé záři blesku uviděl postavu, která k němu kráčí kukuřicí. Zahlédl ji jen velmi krátce, ale naprosto jasně. V tu chvíli skoro klopýtl, jak ho to šokovalo. Bylo to strašné, měl pocit, že přišel o rozum. Proboha – ten obličej, *ten obličej* –!!

Ludwig utíkal. A jak běžel, slyšel, jak s ním ten netvor bez většího úsilí drží krok. *Muu. Muu. Muu. Muu. Muu.*

Silnice! Světlo předních reflektorů, kolem projíždí auto –!

Ludwig vyběhl na silnici, z hrdla se mu vydralo kvílení smrtelné hrůzy, hulákal a utíkal doprostřed silnice, mával rukama za ujíždějícími zadními světly. Jeho křik přehlušil další úder hromu. Zastavil se, předklonil se s rukama opřenýma o kolena. Měl pocit, že mu prasknou plíce. Byl úplně vyčerpaný, čekal, skleslý a poražený, na náhlou ránu, doběla rozpálený bodec bolesti…

Ale nedělo se nic. Po chvíli se narovnal a rozhlédl se kolem.

Po obou stranách silnice vítr pohazoval kukuřicemi a protřepával je. V tom hluku se ztrácely všechny zvuky, ale v mdlém, tlumeném světle Ludwig viděl, že netvor je pryč. Pryč! Nejspíš ho vylekalo auto. Rozhlédl se, těžce oddechoval, kašlal a pokoušel se klidně nadechnout. Byl ohromen, jaké má obrovské štěstí.

A jeho vůz byl jen o dvě stě yardů dál po silnici.

Smit Ludwig napůl klopýtal, napůl běžel prostředkem silnice, supěl a sípal. Srdce mu divoce bušilo. Už jen sto yardů. Padesát. Deset.

Naposledy se nadechl a spěchal na místo, kam schoval auto. S úlevou tak obrovskou, až se mu skoro podlamovala kolena, viděl slabý lesk kovu za divoce rostoucí kukuřicí na kraji pole. Je v bezpečí, díkybohu, je v bezpečí! Se vzlykem a prudkým vydechnutím sáhl na kliku dveří a s trhnutím je otevřel.

Z temného půlkruhu kukuřice se na něj to příšerné stvoření vrhlo s rostoucím řevem.

MuuuuuuuUUUUUUUUUUUUUUUU!

Ludwigův klokotavý řev pohltil ječící vítr.

40

Pendergast se ze svého apartmá v prvním poschodí starého domu Krausových díval na špinavě rudý úsvit na východním horizontu. Celou noc se v dálce blýskalo a duněly hromy. Vítr stále foukal, čeřil pole kukuřice, až se cedule „Krausovy kaverny“ na starém ukazateli pohupovala. Stromy kolem potoka, který byl půl míle daleko, se ohýbaly v poryvech a clony prachu stoupaly ze suchých polí, vyletovaly vzhůru v kotoučích, než zmizely na špinavé obloze.

Sklopil oči. Posté si v duchu procházel křižovatku paměti, znovu se připravoval, vytvářel prostředí, v duchu rozkládal a skládal oblast Mohyl, rozebíral dávné události, které následovaly. Bylo to poprvé, kdy ho křižovatka paměti zradila. Pátrání v současném Medicine Creek se mu nedařilo. Křižovatku provedl jako pokus pochopit minulé události: vyřešit záhadu prokletí Pětačtyřiceti, pochopit, co se toho dne v roce 1865 doopravdy stalo. Ale bylo to přesně jako v legendě: indiáni se skutečně vynořili odnikud a nikam zase zmizeli.

A přece to nebylo možné. Jedině že by připustil možnost, kterou vždycky odmítal: že v tomto případě zasáhly nadpřirozené síly. Síly, které nevnímal a ani nechápal.

Vývoj událostí ho skutečně znechutil.

Od jihovýchodu se ozvalo slabé vrčení. Zvedl hlavu a vysoko nad kukuřicí zahlédl rychle se blížící letadlo. Zvětšovalo se a nakonec se ukázalo, že je to cessna, práškovací letadlo. Přeletěla na opačnou stranu horizontu, potom se naklonila a vrátila se – stále ještě hledali Chauncyho tělo.

Druhé monotónní vrčení se blížilo od horizontu, kde se blýskalo, a Pendergast viděl další letadlo.

Slyšel, jak v přízemí paní Krausová staví čajník na sporák. Po chvíli až k němu pronikla vůně kávy z kávovaru. Winifred Krausová uvaří také čaj, bude postupovat přesně, jak ji to naučil. Není jednoduché připravit slušný šálek King’s Mountain Oolong. Teplota vody i čajníku musí být naprosto správná a je nezbytné přesně vědět, kolik čajových lístků přidat a jak dlouho je nechat louhovat. Nejdůležitější je kvalita vody. Dlouze jí citoval z páté kapitoly *Ch’a Ching*, posvátné knihy čaje, v níž básník Lu Yu pojednává o vlastnostech horské vody, říční vody a pramenité vody, popisuje různá stadia vaření a jak to všechno spolu souvisí. Zdálo se mu, že mu Winifred naslouchala se zájmem. A k jeho překvapení byla voda z kohoutku v Medicine Creek čerstvá, chladná, čistá a docela lahodná, s dokonalou vyvážeností minerálů a iontů. Byl z ní téměř dokonalý čaj.

Pendergast na to myslel, když pozoroval dvě letadla nad polem. A potom najednou jedno přestalo poletovat sem a tam a začalo kroužit.

Přesně jako kondoři, nebylo to tak dávno.

Pendergast, stále zamyšlený, vyndal z kapsy mobilní telefon a navolil číslo. Ozval se hlas, hodně ospalý.

„Slečno Swansonová? Buďte tak laskavá, přijeďte, čekám vás za deset minut. Zdá se, že jsme našli Chauncyho tělo.“ Odložil telefon a odvrátil se od okna.

Měl tak akorát čas vypít si čaj.

41

Corrie se snažila nedívat, ale nějak jí připadalo, že nedívat se je mnohem strašnější. A přece, pokaždé, když se podívala, bylo to horší.

To místo bylo prosté. Mýtina prosekána v kukuřici, na ní tělo a pečlivě naaranžované osobní věci. Půdu kolem těla někdo velmi pečlivě uhladil a udupal a kolem mrtvoly do ní nakreslil kolo s mnoha paprsky. Nápory větru chrastily s kukuřicí a zdvihaly oblaka prachu, který ji štípal do očí. Na nebi se shlukovaly zlověstně vyhlížející temné mraky.

Chauncy ležel na zádech uprostřed kola, byl nahý, paže složené na prsou, narovnané nohy. Doširoka otevřené oči upíral k obloze, každé v děsivě jiném úhlu. Kůže měla barvu zkaženého banánu. Od hrudníku až ke slabinám vedl zubatý řez a břicho měl až obscénně vydulé v místě neuměle zašitém tlustým motouzem. Vypadalo to, že je něčím vycpané.

Proč to velké kolo? Corrie upřeně hleděla na tělo, nedokázala od něho odtrhnout oči. Zdálo se jí to, nebo se v tom zašitém břiše doopravdy něco *hýbalo*, takže kůže se lehce vzdouvala a znovu poklesávala? Uvnitř bylo něco živého.

Šerif Hazen tam přijel dřív a skláněl se nad mrtvým se soudním lékařem, kterého přivezli helikoptérou. Bylo to podivné. Když přijeli, Hazen se na Corrie skutečně usmál a Pendergasta velmi srdečně pozdravil. Jednal s mnohem větší jistotou. Úkosem na něj hleděla, když si spiklenecky něco špital s doktorem a muži, kteří hledali stopy v hlíně. Kolem nalezli jako obvykle otisky nohou, ale když na ně šerifa upozornili, jenom se pro sebe zasvěceně zasmál. Jeden ze skupiny stopařů se skláněl nad šlépějí, dělal její plastový odlitek.

Pendergast jako by tam ani nebyl. Od chvíle, kdy nasedl do auta, sotva promluvil a teď upřeně hleděl do dálky k Mohylám, jako by v myšlenkách byl někde hodně daleko. Když se na něj pozorně dívala, zdálo se, že se nakonec vzchopil. Postoupil o kousek dopředu.

„Jen poďte, poďte,“ pobídl ho šerif srdečně. „Podívejte se, zvláštní agente Pendergaste, pokud vás to zajímá. A ty taky, Corrie.“

Pendergast přistoupil, Corrie se ploužila za ním.

„Soudní lékař se ho chystá otevřít.“

„Navrhoval bych posečkat s tím a provést tento úkon až v laboratoři.“

„Nesmysl.“

Fotografové se činili, blesky v šeru oslepovaly. Když udělali dostatečné množství snímků, odešli.

„Jen do toho, doktore,“ pobídl ho Hazen.

Lékař vzal nůžky a opatrně je zasunul pod motouz. Cvak. Břicho se nafouklo a provaz se tlakem vyvlékl.

„Pokud nebudete opatrný,“ upozorňoval Pendergast, „mohl by vám některý z důkazů, mm, *uniknout*.“

„To vevnitř,“ řekl šerif zvesela, „není vůbec důležitý.“

„Podle mého názoru je to naopak nesmírně důležité.“

„To klidně můžete vopakovat do vomrzení,“ namítl šerif. Jeho dobrá nálada dodávala těm slovům na nestoudnosti. „Vodstřihněte druhej konec.“

Cvak.

Celé břicho se s plesknutím otevřelo a jeho celý obsah se vysypal na zem. Vzduchem se nesl odporný zápach. Corrie zalapala po dechu a ucouvla, držela si ruku na puse. Chvilku jí trvalo, než pochopila, z čeho se to na zemi vlastně zvedala pára: šílená směsice listí, větévek, slimáků, mloků, žab, myší, kamenů. A mezi tím vším bylo slizké pokřivené kolečko – psí obojek. Poraněný, ale ještě živý had se vyplazil z té hromady a zmizel v trávě.

„*Hnusák jeden*,“ řekl Hazen a ustoupil, obličej zkřivený odporem.

„Šerife?“

„Co je?“

„Tady je ten ocas.“

Pendergast ukazoval na cosi vyčnívajícího z hromady.

„Vocas? Co to vykládáte?“

„Ocas uříznutý tomu psovi.“

„Jo *ten* vocas. Ten určitě musíme vzít a podívat se na něj.“ Hazen se rychle vzpamatoval a Corrie ho načapala, jak mrkl na soudního lékaře.

„A ten obojek.“

„Jo,“ odpověděl Hazen.

„Rád bych podotkl,“ pokračoval Pendergast, „že jak se ukazuje, břicho někdo rozpáral tímtéž primitivním nástrojem, který byl použit při amputacích na Sweggové, na uříznutí psího ocasu a při skalpování Gasparilly.“

„Dobře, dobře,“ řekl šerif, aniž by ho poslouchal.

„A pokud se nemýlím, tak samotný nástroj je tamhle. Zlomený a odhozený stranou.“ Ukázal na cosi na zemi.

Šerif se ohlédl, zamračil a pokývl na jednoho z mužů, který fotografoval místo činu, potom oba kusy sebral pinzetou s pogumovanými konci a uložil je do plastových sáčků jako důkazy. Byl to indiánský nůž z pazourku, přivázaný k dřevěné rukojeti.

„Jak ho odtud vidím, řekl bych, že je to protohistorický nůž jižních Čejenů připevněný proužkem surové kůže k rukojeti z vrbového dřeva. Chtěl bych dodat, že nůž je původní a byl v dokonalém stavu, dokud se nezlomil při neobratném zacházení. To je podle mého názoru nesmírně důležitý fakt.“

Hazen se zasmál. „Jo, důležitej. Jako další pomůcka v tomhle celým podělaným tyátru.“

„Jak prosím?“

Za nimi se ozval šustot a Corrie se ohlédla. Kukuřicí vyšli na mýtinu dva příslušníci státní policie ve vyleštěných botách. Jeden nesl fax. Šerif se k příchozím otočil se širokým úsměvem. „Tak přesně na tohle jsem čekal.“ Natáhl se, vytrhl policistovi papír z ruky a podíval se na něj. Usmál se ještě víc. Potom ten list papíru podal Pendergastovi.

„Tohle je pro vás. Rozkaz přestat a vzdát se dalších pokusů. Přímo z divizní kanceláře FBI pro Středozápad. Jste vyloučenej z případu.“

„Skutečně?“ Pečlivě pročítal dokument. Potom vzhlédl. „Mohu si to nechat, šerife?“

„Ale samozřejmě,“ odpověděl. „Nechte si to, dejte si to zarámovat a zavěšte pěkně do pracovny.“ Najednou jeho hlas zcela pozbyl přívětivost. „A teď, pane Pendergaste, tohle je místo činu a nepovolaný tady nemaj co dělat.“ Zarudlýma očima se podíval směrem ke Corrie. „To znamená vy a ten váš poskok.“

Corrie se na něj upřeně dívala.

Pendergast složil pečlivě list papíru a zasunul ho do saka. Otočil se na Corrie. „Tak půjdeme?“

Rozhořčeně na něj hleděla. „Agente Pendergaste,“ začala, „tohle mu přece nenecháte jen tak projít –?“

„Teď na to není vhodná chvíle, Corrie,“ řekl jemně.

„Ale vy prostě *nemůžete* –!“

Vzal ji za paži a jemně, ale pevně ji postrčil, a než se mohla vzpamatovat, byli venku z kukuřice na úzké přístupové silnici, kde stál její gremlin. Beze slova se posadila za volant, agent také nastoupil, když nastartovala motor. Byla skoro slepá vzteky, když projížděla spletí zaparkovaných služebních vozů. Dovolil šerifovi, aby se k němu takhle bezohledně choval, aby ji urazil – a nic proti tomu neudělal. Chtělo se jí brečet.

„Slečno Swansonová, musím poznamenat, že voda z kohoutku v Medicine Creek je mimořádně dobrá. Jak víte, mám moc rád zelený čaj a nevzpomínám si, že bych někdy někde našel lepší vodu na jeho přípravu.“

Na něco tak nesouvisejícího mu v tu chvíli nedokázala nijak odpovědět. Jen zabrzdila na dlážděné silnici a upřeně na něj hleděla. „Kam jedeme?“

„Dovezte mě ke slečně Krausové. A potom bych vám radil, abyste se vrátila do maringotky a utěsnila všechna okna. Blíží se prachová bouře.“

Corrie odfrkla. „Už jsem jich pár zažila.“

„Ale ne takhle mohutnou. Prachové bouře se řadí mezi nejděsivější meteorologické jevy. Ve Střední Asii jsou tak prudké, že místní obyvatelé pojmenovali dokonce i vítr, který jim předchází. Dokonce i tady mu říkali ‚černý blizarď. Lidé, které prachová bouře zastihla venku, se udusili.“

Corrie vyjela se skřípotem pneumatik. Všechno jí to začalo připadat neskutečné. Pendergasta právě ponížili, panovačně ho vykázali z případu, který přijel vyšetřovat až z New Yorku… A on dokáže mluvit tak akorát o čaji a počasí?

Uplynula minuta, druhá. Nakonec už nedokázala mlčet. „Helejte se,“ vyhrkla rozhořčeně, „já prostě nevěřim, že dopustíte, aby vám ten podělanej šerif tohle *udělal*.“

„Udělal co?“

„Co? Takhle se k vám chovat! Prostě vás vykopnout z místa činu!“

Pendergast se usmál. „*Nisi paret imperat.* ‚Když se nepodřizuje, poroučí‘.“

„Chcete mi naznačit, že nehodláte ten příkaz uposlechnout?“

„Slečno Swansonová, obvykle o svých úmyslech nehovořím, dokonce ani s důvěryhodnou asistentkou.“

Zčervenala, i když byla tak rozčilená. „Takže se na něj prostě vybodnem? Budeme pokračovat ve vyšetřování? Ať jde ten záprtek do hajzlu?“

„Co udělám s tím, kterého jste tak malebně nazvala ‚záprtkem‘, už není vaše věc. Důležité je, že nemohu dopustit, abyste se jen kvůli mně postavila proti šerifovi. Á, už jsme tady. Zastavte laskavě u garáží za domem.“

Zajela za sídlo Krausových, kde stála řada rozviklaných starých dřevěných garáží. Pendergast přistoupil k jednomu velmi okázalému, úplně novému visacímu zámku se řetězem, odemkl ho a otevřel vrata dokořán. Uvnitř Corrie spatřila lesklé, hodně velké auto. Zmizel v šeru a brzy zaslechla burácení motoru a po něm tiché vrčení. Auto pomalu opustilo garáž. Corrie nevěřila vlastním očím, že se v prachu Medicine Creek objevilo něco tak naleštěného a elegantního. Nikdy v životě takový vůz neviděla, možná jen někdy ve filmu. Motor běžel naprázdno a Pendergast vystoupil.

„Vodkuď se tu tohle vzalo?“

„Celou dobu jsem měl na paměti, že mohu být o vaše služby připraven, a tak jsem si nechal přivézt vůz.“

„Tohle je *vaše*? Co to je?“

„Rolls-Royce Silver Wraith ‘59.“

Až teprve teď pochopila smysl jeho předchozí věty. Jak to myslíte ‚být připraven o moje služby‘?“

Podal jí obálku. „Uvnitř je váš plat do konce týdne.“

„A proč? Copak nebudu dál vaší asistentkou?“

„Ne po tom rozkazu přestat a vzdát se dalších pokusů. Nemohu vás chránit a ani po vás nemohu chtít, abyste riskovala usvědčení z protiprávního činu. Je mi to líto, ale jste propuštěna. Doporučuji vám vrátit se domů a zase normálně žít jako předtím.“

„Jak normálně? Muj normální život stojí za *kulový*. Přece musí bejt něco, co bych mohla udělat!“ Cítila, jak jí prostupují vztek a bezmoc. Teď, když ji ten případ začal zajímat, dokonce i fascinovat; teď, když konečně potkala člověka, k němuž mohla mít respekt a důvěru; teď, když konečně měla důvod ráno vstávat – ji vyhodil. Ať se snažila sebevíc, ukápla jí slza. Rozzlobeně si ji utřela.

Pendergast se uklonil. Ještě naposledy byste mi mohla pomoci. Prozraďte mi zdroj vynikající vody v Medicine Creek.“

Nevěřícně na něj zírala. Byl vážně nemožnej.

„Je ze studní navrtanejch snad k nějaký podzemní řece,“ snažila se mluvit ledovým hlasem.

„Podzemní řeka,“ opakoval. Oči měl prázdné, jako by se s náhlým odhalením něčeho obrátil sám do sebe. Usmál se, uklonil, vzal ji za ruku a naznačil políbení. Potom nasedl do svého vozu a plavně odjel. Nechal ji stát na parkovišti vedle té rachotiny, v oblaku prachu, úplně zničenou hněvem, údivem a trápením.

42

Policejní vůz projel kolem řad kukuřice slušnou rychlostí 110 mil za hodinu. Hazena napadlo, že i když klimatizace nejspíš nefunguje a polstrování vypadá příšerně, mustang 5.0, který policie doposud používá, pořád jezdí slušně. Těžké šasi se pohupovalo ze strany na stranu a ve zpětném zrcátku viděl, jak se dvě řady kukuřice naklánějí, když kolem nich projel.

Hazen se cítil lépe než v celém uplynulém týdnu. Pendergast je mimo hru. To on drží celý případ pevně v rukou. Podíval se na Chestera Raskoviche, který seděl vedle něj. Šéf ochranky trochu zešedl; na podbradku a spáncích se mu perlily kapky potu. Zdálo se, že rychlost, kterou uhánějí, mu není po chuti. Hazen by mnohem raději na sedadle spolujezdce viděl Tada místo toho bačkory z univerzitního areálu; konfrontace, která je čekala, by pro něj byla dobrou zkušeností. Potisící se Hazen přistihl, že si přeje, aby se jeho syn Brad podobal více jeho zástupci: zdvořilý, ctižádostivý, aby ze sebe nedělal velkého chytráka. Povzdechl si. Toužebné přání v tomto okamžiku nebylo ani za mák důležité. *Důležité* bylo zainteresovat Raskoviche, a tedy i Dr. Fiska. Pokud to rozehrál dobře, pak to experimentální pole určitě přiklepnou Medicine Creek.

První farmářské domy na okraji Deeperu se míhaly kolem a Hazen zpomalil na povolenou rychlost v obci. Nebylo by nejchytřejší přejet některé z místních dětí, zrovna teď, když se případ takhle pohnul dopředu a všechno se vyvíjí tak, jak si přeje on sám.

„Jaký máte plán, šerife?“ vypravil ze sebe Raskovich. Už zase začal dýchat.

„Navštívíme pana Norrise Lavendera.“

„Kdo to je?“

„Patří mu polovina města a spousta polí kolem. Pronajímá je. Jeho rodina tady vlastnila první ranč.“

„Myslíte si, že s tím má něco společného?“

„Lavender má prsty ve všem, co se tady děje. Vzpomínáte, jak jsem se ptal Hanka Larssena, kdo může nejvíc ztratit? Je to úplně jasný.“

Raskovich přikývl.

Před nimi se vynořila obchodní čtvrť Deeperu. Na jednom konci města bylo Hardee’s a na druhém A&W. Mezi nimi shluk ošuntělých nebo úplně zavřených obchodů: sportovní potřeby, potraviny, benzinová pumpa, autobazar (všechny plechovky od AMC), laundromat na mince a motel Deeper Sleep. Všechno pocházelo z padesátých let. *Mohlo by to posloužit jako kulisa pro film*, napadlo Hazena.

Odbočil na parkoviště za divadlem Grand (hodně dlouho opuštěným) a vlasovým studiem Hair Appartment. Vzadu stála nízká přízemní budova z oranžových cihel, obklopená lesklou plochou vybouleného asfaltu. Hazen zajel ke vchodu s prosklenými dveřmi a zaparkoval na pruhu pro hasičské vozy – proti předpisům, jak jinak. Hankův policejní vůz stál hned vedle. Hazen zavrtěl hlavou. Ten chlap prostě neví, jak se chovat, aby vzbuzoval respekt. Nechal auto se zběsile blikajícími světly, aby všichni kolem věděli, že je tady služebně.

Hazen prošel dvojitými dveřmi do ledového vzduchu Lavenderovy budovy, Raskovich v těsném závěsu za ním. Rozhlédl se po recepci. Dost ošklivá sekretářka hlasem, který byl na hraně nepřátelství, řekla: „Můžete jít rovnou, šerife. Čekají vás.“

Dotkl se prsty krempy klobouku a vydal se chodbou, pak odbočil vpravo a pokračoval dalšími prosklenými dveřmi. Další sekretářka, ještě zavalitější než ta první, jim pokynula, aby šli dál.

Tady v Deeperu snad ty vošklivky pěstujou, pomyslel si. Nejspíš se vdávají za svý bratrance.

Hazen se zastavil na prahu kanceláře a přivřenýma očima se rozhlédl. Vypadalo to tam fajnově a mazaně kosmopolitně: kov a sklo v různých odstínech šedé a černé barvy, nadměrně velký stůl, tlusté koberce, fíkovníky v květináčích. Pár kýčovitých tisků Darlin’ Dolls ale prozrazovalo Lavenderův původ z bělošské spodiny. Lavender seděl s úsměvem za obrovským stolem, a když se na něj Hazen podíval, uvolněně vstal. Měl na sobě teplákovou soupravu s lampasy a prsten – diamant zasazený do platinového lůžka se narůžověle leskl. Byl štíhlý a dost vysoký a pohyboval se způsobem, o němž byl bezpochyby přesvědčen, že působí aristokraticky malátně. Hlavu však měl v poměru k tělu dost velkou, tvarem připomínala pyramidu. Hodně široká ústa se usmívala pod pronikavýma očima posazenýma blízko sebe a zužujícím se čelem, hladkým a bílým jako špalek rozkrojeného loje. Byla to hlava tlusťocha na hubeném těle.

Šerif Larssen, který seděl stranou v křesle, také vstal.

Lavender neřekl nic, jen natáhl paži s velmi malou rukou a pokynul na místo. Byla to výzva. Podřídí se Hazen, nebo si sám zvolí, kam si sedne?

Hazen se usmál. Společně s Raskovichem nabídnuté místo přijal.

Lavender zůstal stát. Položil na stůl své dětské ruce, pomalu se předklonil, stále s úsměvem.

„Vítám tě v Deeperu, šerife Hazene. A toto je patrně pan Raskovich z Kansaské státní univerzity, že?“ Mluvil úlisným, falešně patetickým hlasem.

Hazen rychle přikývl. „Předpokládám, že víš, proč jsem tady, Norrisi.“

„Mám zavolat svého právního zástupce?“ Lavender to řekl tak, že to zaznělo jako žert.

„To záleží na tobě. Nejsi podezřelý.“

Zvedl obočí. „Skutečně?“

Skutečně. A přitom jeho děda byl zatracenej pašerák.

„Skutečně,“ zopakoval Hazen.

„Tak tedy, šerife. Pustíme se do toho? Vzhledem k tomu, že to nejspíš bude poměrně dlouhý rozhovor, vyhrazuji si právo výslech kdykoli ukončit.“

„Tak půjdu rovnou k věci. Kdo je vlastníkem půdy v Deeperu, kterou Kansaská státní univerzita vybrala pro své experimentální pole?“

„Víš moc dobře, že je to moje půda. Má ji v nájmu Buswell Agricon, což je partner univerzity v tomhle projektu.“

„Znal jsi doktora Stantona Chauncyho?“

„Samozřejmě. Se šerifem jsme mu tady všechno ukazovali.“

„Co si o něm myslíš?“

„Nejspíš totéž co ty.“ Lavender se pousmál, což mělo šerifovi Hazenovi říci vše o jeho názoru.

„Věděl jsi předem, že Chauncy si pro pokusy vybral Medicine Creek?“

„Nevěděl. Nebyl nijak sdílný.“

„Jednal jsi s Kansaskou státní univerzitou o novém pronájmu půdy na experimentální pole?“

Lavender lenivě poposedl a sklonil velkou hlavu na stranu. „Ne. Nechtěl jsem nikomu udělat čáru přes rozpočet. Řekl jsem, že pokud si vyberou Deeper, mohu jim ji pronajmout za stejnou sazbu jako firmě Buswell Agricon.“

„Ale měl jsi v úmyslu zvýšit poplatek za pronájem?“

Lavender se usmál. „Drahý příteli, jsem obchodník. Doufal jsem, že za svá budoucí pole zaplatí víc.“

Drahý příteli. „Takže jsi předpokládal, že se jejich činnost rozšíří.“

„Přirozeně.“

„Jsi vlastníkem motelu Deeper Sleep, je to tak?“

„Víš to stejně dobře jako já.“

„A máš licenci Hardee’s?“

„Je to jeden z mých nejlepších podniků tady.“

„Patří ti budovy od sportovních potřeb Bob’s po vlasové studio Hair Appartment, že?“

„Tohle je veřejně známá věc, šerife.“

„A jsi majitelem budovy divadla Grand – v poslední době prázdné – a taky Steak Joint a Cry County Mini-Mall.“

„Rovněž všeobecně známé.“

„Kolik tvých nájemců s tebou zrušilo smlouvu a zanechalo své činnosti v posledních pěti letech?“

Lavenderův široký obličej se nepřestal usmívat, ale Hazen si všiml, že začal otáčet briliantovým prstenem.

„Mé finanční záležitosti jsou moje soukromá věc.“

„Tak mě nech hádat. Padesát procent? Rookery je zavřený, Book Nook’s už dávno nefunguje. Jimmy’s Round Up skončil loni. Mini-Mall je dnes ze dvou třetin prázdný.“

„Možná bych měl podotknout, šerife, že motel Deeper Sleep je v poslední době stoprocentně obsazený.“

„Jo, protože je plnej lidí vod sdělovacích prostředků. Co se stane, až ta velká událost odezní? Zase tam bude živo jako v márnici.“

Lavender se stále usmíval, ale vlhkými rty, které se roztáhly přes dolní polovinu jeho obličeje, nevyjadřoval ani v nejmenším radostnou náladu.

„Kolik nájemníků má zpoždění s placením nájemného? Problém je v tom, že nejsi v takové pozici, abys je mohl vzít pod krkem a kvůli dluhu je jednoduše vykopnout, co? Protože kdo by přišel místo nich? Je lepší snížit nájem, vydržet, nějak to zavonačit."

Rozhostilo se ticho. Hazen se na chvilku odmlčel, nechal to ticho pěkně narůst a zatím se zběžně rozhlédl po kanceláři. Oči mu padly na stěnu s fotografiemi Norrise Lavendera s velkými zvířaty – Billy Carter, bratr prezidenta; pár fotbalistů; hvězda rodea; zpěvák country a western. Na několika z nich viděl i třetího člověka: mohutného, tmavé pleti, svalnatého, bez úsměvu: Lewis McFelty, Lavenderův poskok. Když přišel, nikde ho neviděl, ačkoli se po něm rozhlížel. Další důkaz pro jeho teorii. Hazen odvrátil zrak od toho chlapa nahánějícího hrůzu a otočil se s úsměvem na Lavendera. „Ty a tvoje rodina vlastníte tohle město skoro sto let, ale jak to tak vypadá, nad Lavenderovou říší zapadá slunce, co, Norrisi?"

Šerif Larssen promluvil: „Podívej, Dente, tohle je čiré zastrašování. Nechápu, jakou souvislost může tohle všechno mít s těmi vraždami."

Lavender ho gestem umlčel. „Díky, Hanku, ale od začátku vím, jakou hru tady Hazen hraje. Tohle jsou jen plané řečičky."

„Doopravdy?" zareagoval okamžitě Hazen.

„Jistě. Nejde o vraždy v Medicine Creek. Jde o to, že můj dědeček údajně střelil tvýho ubohýho dědu do nohy." Obrátil se k muži z ochranky univerzity. „Pane Raskovichi, kořeny rodiny Lavenderových a Hazenových tady v okrese Cry sahají poměrně hluboko a někteří lidé se s tím prostě nedokážou vyrovnat." Znovu se usmál na Hazena. „No, pane, z téhle války nic nebude. Můj dědeček tvýho dědu nepostřelil a já nejsem masovej vrah. Podívej se na mě. Dovedeš si mě představit, jak v kukuřičným poli někoho rozřezávám jako vy některou z těch krůt, co u vás v Medicine Creek kucháte?" Arogantně se rozhlédl po ostatních.

Válka. A bylo to tu, vyplulo to na povrch jako tuk na guláši. Norris Lavender možná prošpikovává svou řeč výrazy jako „skutečně" a „drahý příteli", ale ani tím nemůže zakrýt, z jaké spodiny pochází.

Jsi přesně jako tvůj děda, Norrisi," odpověděl Hazen. „Necháš za sebe jiný dělat špinavou práci."

Lavenderovo obočí vyletělo vzhůru. „To zní velmi pozoruhodně, skoro jako obvinění."

Hazen se usmál. „Víš, Norrisi, nějak jsem nezahlíd tvýho kámoše Lewise McFeltyho, když jsem přišel sem za tebou. Jakpak se mu daří?"

„Můj asistent, chudák, má v Kansas City nemocnou matku. Dal jsem mu na týden volno."

Hazen se zeširoka usmál. „Upřímně doufám, že to není nic vážného."

Znovu bylo ticho.

Hazen si odkašlal a pokračoval. „Kdyby to experimentální pole bylo v Medicine Creek, znamenalo by to pro tebe velikou ztrátu."

Lavender otevřel dřevěnou krabičku plnou doutníků a posunul ji směrem k Hazenovi. „Vím, že jsi vášnivý kuřák, šerife. Nabídni si."

Hazen zíral na schránku. Kubánské, to bylo hned poznat. Zavrtěl hlavou.

„Pane Raskovichi? Dáte si doutník?"

Raskovich také odmítl.

Hazen se opřel do židle. „Ztratil bys *všechno*, že jo?"

„Nebude nikomu z vás vadit, když si zapálím?" Lavender vyndal doutník a v tázavém gestu ho svíral mezi dvěma tlustými prsty.

Jen si dej," řekl Hank a vrhl na Hazena nenávistný pohled. „Máš přece právo kouřit ve vlastní kanceláři."

Hazen čekal, než Lavender uštípl konec doutníku stříbrnými nůžkami. Obdivoval jeho zručnost. Uchopil zlatý zapalovač, ohřál konec doutníku, druhý konec olízl, vložil ho do úst a zapálil si. Celá procedura trvala několik minut. Potom Lavender vstal a přešel k oknu, složil malé ruce za záda a upřeně se díval na parkoviště. Loudavě bafal, občas doutník vyndal z úst a podíval se na špičku. Za jeho postavou se černal horizont. Bouřka se blížila. Vypadalo to, že bude hodně prudká.

Všichni mlčeli. Nakonec se Lavender otočil. „Ale," hlesl překvapeně. „Ty jsi ještě tady, Hazene?"

„Čekám na odpověď."

Lavender se usmál. „Nezmínil jsem se před pěti minutami, že tenhle rozhovor skončil? Jak lehkomyslné z mé strany!" Znovu se otočil k oknu a bafal z doutníku.

„Pozor, gentlemani, ať vás nezastihne bouřka."

* * *

Hazen vyrazil z parkoviště s náležitým skřípěním pneumatik. Když najeli na hlavní tah, Raskovich se na něj podíval. „Co se stalo mezi vaším a jeho dědečkem?"

„To byla jen kouřová clona."

Bylo ticho a on si uvědomil, že Raskovich stále čeká na odpověď. To ho podráždilo. Potřeboval získat univerzitu na svoji stranu a Raskovich byl klíčem.

„Lavenderovi začínali jako rančeři, potom ve dvacátejch letech vydělali spoustu peněz z pašování," vysvětlil. „Měli pod palcem veškerou produkci načerno pálenýho alkoholu v okrese, kupovali od pašeráků whisky a distribuovali ji. Tehdy byl v Medicine Creek šerifem můj dědeček a jednou v noci společně s dalšími chlapy chytil Kinga Lavendera nedaleko Krausova domu, jak nakládá na mezka čistej líh. Starej Kraus měl tehdy destilační přístroj v jedný jeskyni, dneska se tam chodí na turistický prohlídky. Strhla se rvačka a můj děda schytal kulku do těla. King Lavender se dostal kvůli tomu před soud, ale nějak to s porotou zašvindloval a vyšel z toho bez úhony."

„Vy si vážně myslíte, že za těmi vraždami je Lavender?"

„Pane Raskovichi, při policejní práci hledáte motiv, prostředky a příležitost. Levender má motiv a je to prevít, co by pro pár dolarů udělal cokoli. A my teď musíme zjistit, jaký použil prostředky a příležitost."

„Upřímně řečeno, nedovedu si ho představit, jak vraždí."

Tenhle Raskovich je vážně upínej blboun. Hazen volil slova opatrně. „Co jsem řekl v jeho kanceláři, myslím naprosto vážně. Nepředpokládám, že vraždy spáchal von sám, to není Lavenderův styl. Najal si na tu špinavou práci vraha." Chvíli přemýšlel. „Moc rád bych si popovídal s Lewisem McFeltym. Nemocná matka v Kansas City, to určitě."

„Kam jedeme teď?"

„Teď musíme zjistit, jak moc Norris Lavender *trpí*. Nejdřív se podíváme na jeho záznamy vo daních na radnici. Potom si popovídáme s některejma jeho věřitelama a nepřátelema. Zjistíme, jak moc velkej průser pro něj byla celá ta akce s experimentálním polem. Tohle byla jeho poslední šance a vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby na to pole vsadil svoji farmu."

Odmlčel se. Pár slov s veřejností nikdy nezaškodí. „Co si myslíte, Chestere? Cením si vašeho názoru."

„Je to vcelku reálná teorie."

Hazen se usmál a nasměroval vůz k radnici v Deeperu. Setsakra reálná teorie.

V půl třetí odpoledne polehávala Corrie na posteli, byla neklidná a poslouchala Tool z CD přehrávače. V pokoji bylo určitě kolem čtyřiceti stupňů, ale po nedávných nočních událostech neměla odvahu otevřít okno. Pořád nemohla uvěřit, že toho člověka z Kansaské státní univerzity někdo zabil přímo na ulici. Vůbec celý minulý týden se děly samé neuvěřitelné věci.

Zabloudila očima k oknu. Venku se po obloze roztahovaly bouřkové mraky, které tvarem připomínaly kovadlinu, a tak se předčasně setmělo. Zatím se však zdálo, že před blížící se bouřkou je ještě větší dusno.

Přes zeď ložnice slyšela matčin hlas, a tak hudbu zesílila. Ozvalo se pár tlumených úderů do stěny, jak se matka snažila upoutat její pozornost. Ježíši. Zrovna dneska mámě musí být špatně, když mě už Pendergast nepotřebuje a trčím doma, nemám co na práci a jsem příliš vyděšená na to, abych jako obvykle odjela na silnoproudou silnici. Už se skoro těším na začátek školy.

Dveře jejího pokoje se otevřely a v nich stála matka v županu, vyhublými pažemi se držela za tlusté břicho. Kouřila cigaretu.

Corrie sundala sluchátka z uší.

„Corrie, křičela jsem na tebe, až mám chrapot. Nezkoušej to na mě, jinak ti zabavím sluchátka."

„Ale sama jsi říkala, abych si je nandala."

„Ne když se s tebou snažím mluvit."

Corrie upřeně hleděla na matku. Z předchozího večera měla rozmazané malování kolem očí a zbytky rtěnky zvýrazňovaly praskliny na rtech. Pila, ale patrně ne dost, aby ji to udrželo v posteli. Jak může tahle cizí ženská bejt moje matka?

„Proč nejsi pryč a *nepracuješ*! To už tě ten chlap měl dost?"

Neodpověděla. V podstatě na tom vůbec nezáleželo. Stejně to z ní vytáhne.

„Jak to tak šacuju, dostalas prachy za dva tejdny. To je patnáct set dolarů, že jo?"

Corrie se na ni stále upřeně dívala.

„Protože tu bydlíš, tak budeš přispívat. Už jsem ti to říkala. V poslední době jsem měla dost výdajů. Daně, jídlo, poplatky za auto, jen pro příklad. A teď ještě přijdu vo dýška, protože jsem strašně nachlazená."

Spíš máš strašnou kocovinu. Corrie čekala.

„Takže to *přinejmenším* rozdělíš fiftyfifty."

„Jsou to moje peníze."

„A za čí peníze asi žiješ posledních deset let? Určitě ne za prachy tvýho podělanýho táty. Za moje! To já se můžu udřít, abych tě uživila, a ty mi teď, mladá dámo, pěkně aspoň něco navalíš zpátky."

Corrie přilepila peníze zespodu na zásuvku prádelníku a neměla v úmyslu matce ukazovat, kde jsou. Panebože, proč jsem mámě vůbec říkala, kolik peněz vydělávám? Ty prachy budu potřebovat na právníka, až budu mít soud. Jinak mi přidělí nějakýho mizernýho veřejnýho obhájce a skončím ve vězení. Pak skutečně udělám dojem, až pošlu přihlášku na vysokou z basy.

„Řekla jsem, že ti nechám ňáký prachy na stole v kuchyni."

„Necháš mi sedum set padesát dolarů na stole v kuchyni."

„To je moc."

„Za těch deset let, co tě živim, to teda moc není."

„Když jsi mě nechtěla živit, tak jsi neměla otěhotnět."

„Bohužel, nehody se stávají."

Corrie cítila štiplavý zápach hořícího filtru cigarety. Matka se rozhlédla a zhasla nedopalek v kadidelnici. „Jestli nechceš přispívat, tak si klidně najdi jiný bydlení."

Corrie se prudce otočila zády, dala si sluchátka na uši a pustila hudbu tak hlasitě, až ji to bolelo. S kamennou tváří se dívala na špinavou zeď. Už skoro neslyšela, jak na ni matka křičí. *Jestli na mě šáhne*, pomyslela si, tak budu ječet. Ale věděla, že to matka neudělá. Uhodila ji jednou a tenkrát Corrie ječela tak, že přijel šerif. Samozřejmě ten malej buldok neudělal vůbec nic – vlastně ji pokáral za rušení veřejnýho klidu – ale zabralo to. Matka na ni už nikdy ruku nevztáhla.

Matka nemohla dělat vůbec nic. Stačilo jen prostě vydržet.

Ještě dlouho poté, co se máma vrátila rozzuřená zpátky do ložnice, Corrie ležela a uvažovala. Přinutila se nemyslet na ni, na maringotku, na deprimující prázdnotu a nesmyslnost svého života. Vzpomněla si na Pendergasta. Na jeho skvělý černý oblek, bledé oči, štíhlou postavu. Napadlo ji, jestli je ženatý a má děti. Nebylo od něj fér, že ji takhle hnusně odkopl a odjel v tom úžasném autě. Ale třeba se v ní zklamal, jako všichni ostatní. Možná nakonec na tu práci skutečně nebyla dost dobrá. Rozpaloval ji vztek, když si vzpomněla, jak šerif přišel a jednoduše dal Pendergastovi ty papíry. Ale on nebyl ten typ, co si tohle nechá líbit. A nenaznačil, že bude ve vyšetřování případu pokračovat? *Musel* mě z toho stáhnout, říkala si. Nebylo to proto, že bych něco vyvedla. Sám to řekl: *nemohu dopustit, abyste se jen kvůli mně postavila proti šerifovi.*

V myšlenkách se vrátila k případu. Stejně jí připadalo hodně divné, že někdo v Medicine Creek zabíjí. Pokud to skutečně byl někdo místní, pak ho musí znát. Nikoho si však nedokázala představit jako masového vraha. Otřásla se při vzpomínce na to, co viděla: pes s uříznutým ocasem… Chauncy sešitý jako přecpaná krůta…

Nejhorší ze všech byl Stott, uvařený. Proč to vrah udělal? A jak se dá uvařit celé lidské tělo? Musel rozdělat oheň, dát na něj velikej kotel… Připadalo jí to nemožné. Kde se dá takovej kotel sehnat? V Maisie's? Ne, samozřejmě ne: největší kotel, jakej Maisie má, používá na středeční chilli – a do toho se nevejde ani ruka. V Castle Clubu taky mají kuchyň. Mohlo by se to stát tam? Corrie si odfrkla. To byla šílená představa. Ani v Castle Clubu nemají kotel, ve kterým by se mohl uvařit celý člověk; k tomu by byla zapotřebí závodní kuchyně. Nebo že by použil vanu? Dokázal by někdo zvednout vanu na kamna a uvařit v ní tělo? Nebo ji umístit někde v poli? Ale to by ji zahlédli z průzkumných letadel. A ze všech stran by byl vidět dým. Někdo by cítil pach z vaření; přinejmenším *dým*.

Ne, tady v Medicine Creek to tělo uvařit nešlo…

Najednou se posadila.

Krausovy kaverny.

To bylo šílené. Ale co když ne. Všichni tu vědí, že v době prohibice starej pan Kraus v tý zadní jeskyni načerno pálil.

Pocítila podivné mravenčení na zádech: směsici rozrušení, zvědavosti a strachu. Třeba tam ten starej destilační přístroj ještě zůstal. A u nich bývají velký kotle, ne? A je možný, že by takovej kotel byl dost objemnej, aby se v něm mohl uvařit člověk? Možná, ale jen možná.

Lehla si znovu do postele, srdce jí bušilo. Všechno jí to připadalo absurdní. Prohibice skončila před sedmdesáti lety a ten starej destilační přístroj nejspíš už dávno neexistuje. Přece něco tak hodnotnýho není možný nechat jen tak shnít v jeskyni. A jak by se vrah proplížil do jeskyně a zase ven? Ta stará ženská, co do všeho strká nos, Winifred Krausová, jeskyně bedlivě zamyká a hlídá jako ostříž.

Neklidně se převalovala. Zámky se dají otevřít. Když surfovala na internetu na školním počítači, našla *Návod na otevírání zámků paklíčem*, a dokonce si jeden malý paklíč sama udělala a vyzkoušela ho na visacích zámcích u školních skříněk.

Pokud je vrah někdo z místních, tak určitě ví, že starej pan Kraus byl pašerák a měl destilační přístroj. Vrah by možná tělo mohl v noci přinést, uvařit a do rána zmizet. Stará Winifred vo tom vůbec nemusí nic vědět. Faktem je, že už jeskyněmi téměř nikoho neprovází.

Corrie si říkala, jestli by neměla zavolat Pendergastovi. Ví vůbec o destilačním přístroji? Asi stěží. Pálení načerno se v Medicine Creek provozovalo už tak dávno, že nejspíš nikoho ani nenapadlo se mu o tom zmínit. Proto si najal právě ji – aby mu všechny tyhle věci řekla. Mohla by mu zavolat teď a sdělit mu to. Sáhla do kapsy pro mobilní telefon a začala volit číslo.

Potom přestala. Celá ta myšlenka byla absurdní. Hloupá. Jen čirá domněnka. Pendergast by se jí vysmál. Mohl by se na ni i rozzlobit. Neměla se o ten případ už vůbec zajímat.

Položila mobilní telefon a znovu se obrátila ke zdi. Možná by se tam mohla nejdřív zajít podívat – jen pro jistotu. Jen zjistit, jestli tam ten destilační přístroj ještě je. Pokud ho najde, tak Pendergastovi zavolá. Pokud ne, nebude ze sebe dělat blázna.

Posadila se, spustila nohy na podlahu. Všichni věděli, že za turistickou trasou byla ještě jedna nebo dvě malé kaverny. V jedny z nich by měl bejt ten přístroj. Nebude těžký ho najít. Mohla by se tam proplížit, zjistit to a odejít. A taky by se aspoň dostala z domova. Cokoliv je lepší než dřepět v týhle díře.

Ztlumila hudbu a poslouchala. Matka byla ticho.

Sundala si sluchátka a znovu špicovala uši. Potom s velkou opatrnosti vstala z postele, natáhla si něco na sebe a pomaličku otevřela dveře. Všude byl klid. S botami v rukou se plížila chodbou. Když už byla na konci, zaslechla, jak matka hlučně otevřela dveře své ložnice a hned spustila: „Corrie! Kam si myslíš, že jdeš?“

Proběhla kuchyní, vrhla se ke dveřím maringotky a s bouchnutím je za sebou zavřela. Naskočila do auta, boty hodila na vedlejší sedadlo a zasunula klíček do zapalování. V duchu se modlila, aby motor naskočil. Ten jenom zarachotil, zakašlal a zmlkl.

„Corrie!“ Matka vycházela ze dveří. Na to, jak byla těžce nachlazená, se pohybovala nesmírně rychle.

Znovu otočila klíčkem, zoufale sešlapovala pedál.

„*Corrie –!!*“

Tentokrát motor chytil a ona se skřípotem pneumatik vyrazila po štěrkové cestě Wyndham Parke Estates. Zůstaly za ní oblak dýmu, prachu a tančící kaménky.

44

Marjorie Laneová, pracovnice v recepci ABX Corporation, byla stále nervóznější z muže v černém obleku, který se usadil u ní v čekárně.

Strávil tam už devadesát minut. To samo o sobě by nebylo nic mimořádného, ale za celou dobu si nevzal ani jeden z časopisů pěkně rozložených na stolku; nepoužil mobilní telefon; neotevřel laptop a nedělal nic z toho, co lidé obvykle dělají, aby si ukrátili čekání na ředitele společnosti Kennetha Boota. Dokonce se zdálo, že se vůbec nehýbá. Jeho oči, tak podivné a stříbrné, jako by neustále hleděly přes prosklenou stěnu místnosti na Topeku, na pravidelně rozdělené pozemky farem za městem.

Nedávno Marjorie zažila ve firmě spoustu změn. Nejprve staré jméno Anadarko Basin Exploratory Company nahradili uhlazenou zkratkou a změnili i logo. Potom začali nakupovat nové podniky, které měly pramálo společného s těžbou ropy: obchodování s energií, optická vlákna, široké pásmo (kdoví co to je) a milion dalších věcí, kterým nerozuměla. Když se ptala, nikdo jako by o tom také nevěděl vůbec nic. Pan Boot byl velmi zaneprázdněný člověk, ale i když neměl zrovna moc práce, rád nechával lidi čekat. Někdy i celý den, tak to udělal nedávno s nějakými manažery společného fondu, kteří mu přišli položit několik otázek.

Stýskalo se jí po starých časech, kdy rozuměla tomu, co společnost dělá, a lidi nikdo nenechával čekat. Bylo jí to velmi nepříjemné. Stěžovali si, hlasitě telefonovali, neustále bušili do laptopů a rozezleně přecházeli po místnosti. Někdy se uchýlili i k obhroublým výrazům, až musela volat ochranku.

Ale tohle – tohle bylo ještě horší. Z toho muže jí naskakovala husí kůže. Neměla představu, jestli ho pan Boot přijme už brzy, nebo jestli ho vůbec přijme. Věděla, že ten pán je agent FBI – prokázal se odznakem –, ale pan Boot už dříve nechal čekat důležité lidi.

Marjorie Laneová se pilně věnovala své práci, zvedala telefony, psala na počítači, posílala e-maily, ale neustále koutkem oka viděla tu černou postavu, nehybnou jako socha. Měla dojem, že snad ani nemrká očima.

Nakonec, když už to nemohla déle vydržet, udělala něco, co se od ní nepředpokládalo: spojila se s osobní sekretářkou pana Boota.

„Kathy,“ řekla tiše, „ten agent FBI tu čeká už skoro dvě hodiny a myslím, že by ho pan Boot měl přijmout.“

„Pan Boot má hodně práce.“

„Já *vím*, Kathy, ale já si vážně myslím, že by ho už měl přijmout. Mám z něho velmi nepříjemný pocit. Prosím tě, udělej to pro mě.“

„Okamžik.“

Marjorie čekala se sluchátkem u ucha. Za chvilku se sekretářka ozvala. „Pan Joot má pět minut.“

Marjorie zavěsila. „Agente Pendergaste?“

Podíval se na ni bledýma očima.

„Pan Boot vás očekává.“

Vstal, lehce se poklonil a beze slova prošel dveřmi.

Marjorie si zhluboka oddechla úlevou.

Kenneth Boot stál za kreslicím stolem, který používal jako pracovní stůl – pracoval vestoje – a jen částečně vnímal, že agent FBI vstoupil do jeho kanceláře a posadil se. Dopsal na laptopu nějaké sdělení, poslal ho sekretářce a otočil se k tomu muži.

Zarazil se. Tenhle agent FBI nevypadal jako Efrem Zimbalist Jr., jeden z hrdinů, kteří provázeli jeho dětství. Lišil se naprosto vším. Dokonale střižený černý oblek, ručně šité anglické boty, košile na zakázku – nemluvě o bílé kůži a štíhlých rukou. Ten chlap měl na sobě oblečení v hodnotě pěti šesti tisíc dolarů, když nepočítal spodní prádlo. Kenneth Boot poznal kvalitní oblečení na první pohled, stejně dobře se vyznal v dobrém víně, doutnících a ženách – jak to musí umět každý ředitel v Americe, pokud to chce někam dotáhnout. Bootovi se nezamlouvalo, jak si agent udělal pohodlí. Rozhlížel se kolem sebe způsobem, který ho urážel – skoro jako by jeho kancelář svlékal.

„Pane Pendergaste?“

Muž se na něj nepodíval, ani neodpověděl. Dál očima bloudil, zkoumal a podrobně prohlížel kancelář. Kdo to je, že si tohle dovoluje v kanceláři ředitele ABX, sedmnácté největší společnosti na seznamu Newyorské burzy?

„Máte pět minut a jedna už utekla,“ řekl Boot tiše, vrátil se ke kreslicímu stolu a další sdělení svěřil počítači. Čekal, až muž začne hovořit, ale žádná slova neslyšel. Dopsal, co potřeboval, podíval se na hodinky. Zbývaly necelé tři minuty.

Bylo to nesmírně mrzuté. Cizí člověk sedí pohodlně v mé kanceláři a prohlíží si obložení protější stěny. Vlastně na tu stěnu zírá. Na co se vlastně dívá?

„Pane Pendergaste, zbývají vám dvě minuty," zamumlal.

Muž mávl rukou a konečně promluvil. „Nevšímejte si mě. Až dokončíte svoji práci a budete se mi moci plné věnovat, popovídáme si."

Boot se podíval přes rameno. „Raději byste měl říci, co máte na srdci, agente Pendergaste," řekl s maximální možnou dávkou lhostejnosti, „protože vám právě zbývá přesně jedna minuta."

Náhle se na něj podíval tak soustředěně, že Boot skoro nadskočil.

„Za tou stěnou je sejf, viďte?" řekl Pendergast.

Boot se ani nehnul, ale stálo ho to hodně úsilí. Ten člověk ví, kde je sejf společnosti – to vědí jen tři úředníci a předseda rady. Je snad na obložení něco vidět? Za deset let nikdo neměl nejmenší tušení. Hlídá mě snad FBI? To přesahuje všechny meze! To všechno teď táhlo Bootovi hlavou, ale na obličeji nedal znát naprosto nic.

„Nemám ponětí, o čem hovoříte."

Pendergast se usmál, poněkud pohrdavě, jako když si dospělý dělá legraci z dítěte. „Věnujete se takové práci, pane Boote, při níž musí být jisté důvěrné dokumenty bezpečně uloženy. Tyto dokumenty by měly být korunovačními klenoty vaší společnosti. Samozřejmě hovořím o vašich seizmických mapách útvaru Anadarko. Na nich jsou zakreslena ložiska ropy a plynu, jejich sestavení vás stálo hodně peněz. Proto je jasné, že musíte mít sejf. A protože nikomu nevěříte, je pochopitelné, že je ve vaší kanceláři, kde ho máte na očích. Tři stěny zdobí drahé obrazy starých mistrů. Na čtvrté – tamhle – máte rozvěšené levné tisky. Ty je možné sundat ze zdi bez obav, že je odřete nebo nějak poškodíte. Takže za tím obložením je váš sejf."

Boot se rozesmál. „Vy si rád hrajete na Sherlocka Holmese, viďte?"

Pendergast se také krátce zasmál. „Velmi zdvořile vás žádám, pane Boote – a samozřejmě záleží jen na vás –, abyste ten sejf otevřel a předal mi seizmický průzkumný přehled okresu Cry v Kansasu. Ten poslední, dokončený v roce 1999."

Boot se musel hodně snažit, aby se ovládl. Jako obvykle se mu to podařilo. Už dávno se naučil, že tichý hlas je hrozivý. A právě v tuhle chvíli mluvil tak, že ho skoro nebylo slyšet. „Pane Pendergaste, jak jste sám řekl, tyto přehledy – ať jsou uloženy kdekoli – jsou korunovační klenoty ABX. Geologické informace v nich představují třicet let seizmického výzkumu a riskantních úkonů v hodnotě snad půl miliardy dolarů. A vy po mně chcete, abych vám je prostě *dal*?" Chladně se usmál.

„Jak jsem říkal, záleží to jen na vás, pro získání takových informací bych nikdy nesehnal příkaz."

Ten člověk už neměl kam pokračovat, neměl žádné karty do hry, jak sam zcela otevřeně přiznal. Byl to žert – nebo trik. Něco na celé té záležitosti bylo Kennethu Bootovi krajně nepříjemné. Podařilo se mu vyčarovat na tváři milý úsměv. „Je mi líto, nemohu vám vyhovět, pane Pendergaste. Pokud je to všechno, přeji vám hezký den."

Znovu se vrátil ke své práci. Ale černá postava, kterou viděl koutkem oka, se ani nepohnula.

Boot promluvil, aniž by zvedl oči od práce. „Pane Pendergaste, během příštích deseti vteřin z vás bude vetřelec, který neoprávněně vstoupil do mé kanceláře. V tom okamžiku zavolám ochranku."

Odmlčel se, počkal deset vteřin a potom stiskl interkom ke své sekretářce. „Kathy, spojte mě laskavě s ochrankou, potřebuji, aby vyvedli pana Pendergasta. Co možná nejrychleji." Znovu se zabral do své práce, psal sdělení svému zástupci pro finance. Ale nemohl si pomoci, ten darebák se ani nepohnul, jedním prstem ťukal do křesla, rozhlížel se pořád stejně ledabyle, jako by seděl v čekárně u doktora. Nestydatý bastard.

Interkom zabzučel. „Je tady ochranka, pane Boote."

Než stačil odpovědět, muž vstal velmi svižně a elegantně a klouzavým pohybem se přesunul ke kreslicímu stolu. Boot na něj zíral, chtěl říci něco velmi ostrého, ale nedokázal to, když viděl výraz agentova bledého obličeje.

Pendergast se naklonil a zamumlal mu do ucha číslo: „2300576700."

Boota to na okamžik zmátlo, potom si však uvědomil, že je mu to číslo povědomé. Vtom mu svitlo. Měl pocit, jako by mu tělem projel elektrický proud. Ozvalo se zaklepání na dveře a poté vešli tři příslušníci ochranky se zbraněmi v rukou. Zastavili se. „Pane řediteli, tohle je ten muž?"

Boot se na ně podíval, v panice, které propadl, nedokázal vůbec myslet.

Pendergast se usmál a zamítavě mávl směrem k nim. „Pan Boot nebude vaši pomoc potřebovat, pánové. Chtěl by se vám omluvit za to, že vás obtěžoval."

Podívali se na Boota. Po chvilce mlčení stroze přikývl. „Přesně tak. Nebudu vás potřebovat."

„Buďte tak laskav a při odchodu zamkněte dveře," ozval se Pendergast. „A prosím vás, řekněte sekretářce, aby sem teď deset minut nikoho neposílala. Potřebujeme trochu soukromí."

Příslušníci ochranky se znovu podívali na Boota, aby jim to potvrdil.

„Ano," hlesl Boot, „potřebujeme trochu soukromí."

Muži odešli, zarachotil zámek a v kanceláři bylo ticho. Pendergast se otočil na ředitele ABX a zvesela řekl: „A nyní, milý pane Boote, vrátíme se k naší diskusi o korunovačních klenotech?"

Pendergast přistoupil ke svému rolls-roycu, pod paží držel dlouhý tubus. Odemkl dveře, uložil ho na sedadlo spolujezdce a vklouzl do rozpáleného interiéru. Nastartoval vůz, chvilku čekal, až se ochladí vzduch. Mezitím vyndal z roury přehled a zběžně si ho prohlédl, jen aby se ujistil, že má to, co potřebuje.

Bylo tam všechno a ještě něco navíc. Tohle spojilo vše dohromady: Mohyly, legendu duchů válečníků, masakr Pětačtyřiceti – a nevysvětlitelný pohyb mnohonásobného vraha. Dokonce to vysvětlovalo, proč je voda v Medicine Creek tak dobrá, což dokázalo souvislost, a to potřeboval. Jak doufal, to všechno bylo na průzkumném přehledu ložisek ropy, pěkně černé na bílém.

Tak pěkně popořadě. Zvedl telefon, stiskl tlačítko s utajeným číslem a navolil je s kódem Clevelandu v Ohiu. Někdo okamžitě aparát zvedl, ale několik vteřin trvalo, než se ozval slaboučký hlas.

„Ano?"

„Děkuji vám, Mime. Číslo Kajmanských ostrovů udělalo své. Předpokládám, že adresát teď zažije několik bezesných nocí."

„Těší mě, že to pomohlo." Ozvalo se cvaknutí.

Pendergast vypnul telefon a znovu se podíval na mapu, pozorněji si prohlížel složité podzemní labyrinty, které na ní byly zakresleny.

„Vynikající," zamumlal.

Takže křižovatka paměti nezklamala. Naopak, jak potvrdila mapa, byl to úspěch nad očekávání. Jen to nedokázal náležitě interpretovat. Svinul mapu a uložil ji zpátky do tubusu a uzavřel ho víčkem.

Teď už přesně věděl, odkud se vynořili duchové válečníků – a kam zase odešli.

45

V New York City bylo teplé zářivé odpoledne. Ale ve sklepeních prodchnutých podivnou vůní, hluboko pod budovou na Riverside Drive, byla neustále půlnoc.

Muž jménem Wren, hubený a přízračný jako strašidlo, procházel podzemními komnatami. Žluté světlo baterky na hornické helmě pronikalo sametovým přítmím a dopadalo tu na dřevěnou vitrínu, tam zase na kovovou registrační skříň. Ze všech koutů vycházel slabý měděný a bronzový lesk, kalné blikavé světlo tabulek skla zalitého olovem.

Poprvé po mnoha dnech neměl v podpaží desku s klipsem. Tu položil vedle laptopu půl tuctu klenutých místností za sebou, zůstala tam připravená, aby ji mohl odnést nahoru. Wren totiž po osmi týdnech vyčerpávající a fascinující práce dokončil katalogizaci kabinetu kuriozit – takový úkol mu Pendergast zadal.

Ukázalo se, že sbírka je vskutku pozoruhodná, dokonce pozoruhodnější, než naznačoval. Obsahovala spoustu nesmírně rozmanitých předmětů, v dané kategorii velmi vzácných: drahé kameny, zkameněliny, drahé kovy, motýly, nešlechtěné rostliny, jedy, vyhynulá zvířata, mince, zbraně, meteority. Každá místnost, každá zásuvka a police odhalovaly nové objevy – některé byly nádherné, jiné znepokojivé. Bezesporu to byl největší kabinet kuriozit, jaký kdy kdo sestavil.

Pak je ale hanebné, že šance veřejnosti na jeho prohlídku je velmi mizivá. Přinejmenším v tomto století. Pocítil bodnutí žárlivosti, že tohle všechno patří Pendergastovi, ale jemu vůbec nic.

Pomalu prošel šerými komnatami, jednou po druhé, rozhlížel se do stran, aby se ujistil, že všechno je v pořádku, že nic nepřehlédl, nic neopominul.

Konečně se dostal až na konec. Zastavil se, paprsek svítilny dopadal na spoustu skleněných nádob: kádinky, křivule, titrační sestavy a zkumavky. Od všech se odráželo její světlo z dlouho temných obdélníků laboratorních stolů. Paprsek se nakonec zastavil na dveřích zasazených do protější stěny laboratoře. Za nimi byly poslední komnaty, do nichž mu Pendergast výslovně zakázal vstoupit.

Wren se otočil. Podíval se do potemnělých, goblény zastřených komnat, kterými právě prošel. Při té své dlouhé cestě si vzpomněl na Poeovu povídku Maska Červené smrti, jejíž hrdina princ Prospero pňpravil na svůj maškarní ples řadu komnat, každou výstřednější, bizarnější a hrůznější než předchozí. Poslední komnata – Komnata smrti – byla černá, s okny v barvě lidské krve.

Wren se ohlédl do laboratoře, světlo z jeho helmy dopadlo na ty malé zavřené dveře v protější stěně. Když sestavoval katalog, často si kladl otázku, co se za nimi asi ukrývá. Ale při pohledu zpátky možná bylo lepší, že to nevěděl. A navíc se moc těšil na knihu událostí, která na něj čekala v knihovně. Práce s ní mu umožní tyhle podivné a zneklidňující sbírky alespoň na chvíli dostat z hlavy.

… A zase se to ozvalo: šustění látky, ozvěna kradmých kroků.

Wren prožil většinu produktivního života v šerých tichých sklepeních a sluch měl nadměrně vyvinutý. Čas od času, když pracoval v těchto komnatách, slýchal totéž šramocení, tentýž záludný krok. Míval pocit, že ho někdo pozoruje, když se sklonil nad otevřenou zásuvkou nebo si dělal poznámky. Stávalo se to příliš často, aby to přičítal pouhé představivosti.

Když se otočil a vydal se zpátky potemnělými místnostmi, sáhl do kapsy laboratorního pláště a sevřel v dlani knihařský nůž s úzkou čepelí. Byla čerstvě nabroušená a velmi ostrá.

Ten tichý krok šel s ním.

Bezmyšlenkovitě se podíval po tom zvuku. Připadalo mu, že ho slyší zpoza řady dubových vitrín u pravé stěny.

Sklepení s komnatami bylo rozlehlé a spletité, ale za dva měsíce práce v tomto prostoru se v něm už naučil dobře orientovat. A věděl, že právě tahle řada vitrín končí u příčné stěny. Byla to slepá ulička.

Šel dál, už byl skoro na konci komnaty. Před ním visela těžká brokátová tapiserie, zakrývala vchod do další sklepní místnosti. Náhle se rychlostí fretky vrhl napravo, vmáčkl se mezi vitríny a stěnu. Z kapsy vytáhl skalpel, udělal výpad vpřed a posvítil si do černoty za vitrínami.

Nic. Bylo tam prázdno.

Ale když vrátil nůž zpátky do kapsy a odstoupil od vitríny, slyšel naprosto zřetelně a jasně vzdalující se kroky. Jejich lehkost a rychlost ho přesvědčily, že to určitě byly kroky dítěte.

46

Corrie jela pomalu kolem domu Krausových, kriticky se na něj zahleděla. Jestli někde na světě stojí skutečný dům Addamsovy rodiny, tak je to tenhle. Tu vlezlou starou bábu nebylo nikde vidět, nejspíš zase leží v posteli, je jí špatně. Pendergastův rolls byl ještě pryč a celkově to místo vypadalo opuštěně, usazené ve své omšelosti v dusivém vedru, obklopené žlutou kukuřicí. Po obloze se posouval obrovský klín bouřkových mraků ve tvaru kovadliny a zakrýval slunce. V rádiu upozorňovali, že se od Dodge City ke hranici s Koloradem blíží tornádo. Na západě bylo nebe tak černé a jednolité, že vypadalo jako břidlicová plocha.

To nevadí. Do jeskyně a zpátky jí to bude trvat tak patnáct minut. Jen tam nahlédne, nic víc.

Asi čtvrt míle za domem Krausových odbočila na uježděnou cestu, která směřovala do nedalekého pole. Zaparkovala na místě, které nebylo ze silnice vidět. Nad vrcholky kukuřice na východě vykukovala věžička domu Krausových. Když to vezme zkratkou polem, nikdo ji neuvidí.

Chvilku váhala. Nebyla si jistá, jestli je zrovna dobrý nápad takhle se vydat do kukuřice. Ale potom si vzpomněla, jak Pendergast s jistotou tvrdil, že vrah pracuje jen v noci.

Strčila do kapsy baterku, vystoupila z auta a zavřela dveře. Potom se vydala podél řad kukuřice k jeskyni.

Vedro z pole na ni tak těžce doléhalo, až měla pocit, že se udusí. Klasy vysychaly – gasoholová kukuřice se sklízí suchá – a Corrie jen tak mimochodem napadlo, co by se stalo, kdyby kukuřice vzplála. Bavila se takovou představou, až došla k poškozenému laťkovému plotu, který odděloval pozemek Krausových od okolních polí.

Podél plotu došla za dům. Rychle se ohlédla, jen pro případ, že by se stará paní objevila v okně, ale všechna byla temná a prázdná jako díry po vypadaných zubech. Upřímně řečeno, měla z toho domu husí kůži: tyčil se proti krutě vyhlížející obloze, zchátralý a osamělý, za ním viděla několik uschlých sukovitých stromů. Slabé sluneční paprsky stále ještě dopadaly na mansardové střechy a malá okénka. Ale jak se dívala, stín blížící se fronty halil kukuřici jako deka a proti obloze ten dům potemněl ještě víc. Cítila ve vzduchu ozon a v dusnu se už skoro nedalo dýchat. Blížící se bouřka jí teď připadala horší než z okna maringotky – mnohem horší. Měla by si pospíšit, aby to stihla, ještě než se celé to peklo rozpoutá.

Otočila se a šla po kraji cesty k jeskyni. Přikrčila se pro případ, že by se stará paní Krausová náhodou podívala z horního okna. Za chvíli už sestupovala z mírného svahu, který ji dovedl až k železným dveřím.

Pozorně prozkoumala zem před nimi – prach byl neporušený. Přinejmenším několik dní tudy nikdo nešel. Pocítila úlevu a zklamání současně: vrah, pokud tu vůbec byl, jak se zdá, už dávno odešel. Skutečnost, že tu nenašla žádnou stopu, svědčila spíš o tom, že celá její teorie byla chybná. Ale když už došla až sem, tak se klidně dovnitř podívá.

Znovu se ohlédla přes rameno, potom se sklonila a podívala se na visací zámek na dveřích. Perfektní: starý vyskakovací zámek na dutý klíč, takové se vyráběly před více než sto lety, v podstatě se ale nezměnily. Byl to stejný typ jako na předních dveřích jejich

maringotky, na kterém získala první zkušenosti, a tentýž měli na školních skříňkách. Usmála se, vzpomněla si, jak jednou Bradovi Hazenovi dala do skříňky zabalenou krabici koňských koblih s blahopřáním a jednou růží. Nikdy na to nepřišel.

Nejprve pořádně za zámek zatahala, aby měla jistotu, že je zamčený. To bylo první pravidlo odemykání: nezkoušet žádné nástroje, dokud člověk nemá jistotu, že je potřebuje.

Byl zamčený, tak fajn. *A jdeme na to*, pomyslela si.

Z kapsy vyndala zelenou plstěnou látku a opatrně ji rozložila. V ní měla několik paklíčů a šperháků, které si tajně vyrobila při hodinách dílen ve škole. Vybrala paklíč, jehož velikost se jí zdála správná, zasunula ho do drážky v zámku a jemným tlakem se jím pokusila otočit. Věděla dobře, že otevřít zámek v podstatě znamená najít jeho mechanické defekty: jednotlivé západky se nevyrábějí stejně veliké, vždycky jsou mezi nimi malé rozdíly, které lze využít. Zasunula paklíč a velmi opatrně zkoušela roubení zámku, hledala místo, kam zapadne nejlépe. Podle toho pozná nejslabší západku. Nejslabší totiž při otáčení zapadne jako první. A našla ji. Opatrně ji za použití šperháků nadzdvihovala, až cítila, že zapadla na místo. Potom přešla ke druhé, nejtenčí západce. Tenhle postup několikrát zopakovala, vždycky si dávala pozor, aby cítila odpor. Nakonec i ta poslední s cvaknutím zapadla. Corrie škubla zámkem. Vyskočil.

Ustoupila o kousek. Nedokázala se ubránit úsměvu, byla na sebe pyšná. Vypáčit zámky jí sice nešlo moc rychle – a existuje ještě spousta jiných technik, které si neosvojila –, ale rozhodně byla schopná. Jenomže Pendergast by zrovna tuhle zručnost odsoudil. Nebo ne?

Uložila nástroje do kapsy, sundala visací zámek a položila ho na stranu. Dveře se se skřípotem zrezivělých pantů otevřely; prošla jimi a potom zaváhala. Chvíli stála v temnotě, přemýšlela, jestli má rozsvítit lampy u stropu nebo raději použít baterku. Kdyby se tu ukázala Winifred Krausová, tak by ji lampy stoprocentně prozradily. Ale potom si uvědomila, že jsou tři hodiny odpoledne a podle cedule venku už je po prohlídkách jeskyní. Kromě toho si byla jistá, že poté, co Pendergasta přinutila na prohlídku jít, se už žádná další nekonala. Ta stará všetečka přeci nevytáhne paty z domova, když se žene bouřka. A také jí ta všudypřítomná tma začala lézt na nervy. Raději ušetří baterie.

Tápala rukou po vlhké kamenné stěně, až našla vypínač a stiskla ho.

V jeskyni byla naposledy před lety. Jednou ji sem vzal táta, to jí bylo šest nebo sedm let, zanedlouho utekl. Zase chvilku zůstala stát, upřeně hleděla do zívajícího tunelu. Potom sešla dolů po vápencových schodech, její kanady dupaly po kamenech.

Po dlouhém sestupu se dostala na dřevěný chodníček, který se ztrácel mezi stalagmity a stalaktity. Zapomněla, jak podivné je to místo. Když tu byla jako malá, měla kolem sebe dospělé lidi. Teď tu v tichu zůstala sama. Váhavě šla dál, vadilo jí, jak dutě zní její kroky. Žárovky visely z nerovného stropu hodně vysoko, vrhaly na zdi přízračné stíny. Les stalagmitů, který připomínal zubaté obrovské oštěpy, rostl po obou stranách. V rozlehlém prázdném prostoru bylo slyšet jen její kroky a kdesi v dálce kapající vodu.

Jít sem možná nebyl úplně nejlepší nápad.

Setřásla ze sebe klíčící strach. Nikdo tam nebyl. Kaluže na dřevěném chodníčku pokrýval tenoučký povlak prachu, v němž zůstávaly její stopy. Bylo to jasné – tak jako venku u železných dveří – ani tudy už několik dní nikdo neprošel. Poslední byl nejspíš Pendergast, když ho sem paní Krausová dotáhla na prohlídku.

Corrie prošla rychle první jeskyní, protáhla se nízkým otvorem a vstoupila do druhé. Hned si vzpomněla, jak se jmenuje: Obrova knihovna. Pamatovala si, jak v dětství skutečně věřila, že je to obrova knihovna. I teď musela uznat, že tvary skály vypadaly úžasně realisticky.

Ale to ticho a kalné světlo na ni působily dost tísnivým dojmem, a tak spěchala dál. Minula Bezednou jámu a došla k Tůni nekonečna, která se ve světle podivně zeleně třpytila. Tohle byl nejzazší bod turistických prohlídek; tady se chodníček stáčel zpátky ke Křišťálové katedrále. Dál už byla jenom tma.

Corrie rozsvítila baterku a paprsek namířila do temnoty za dřevěným chodníčkem. Neviděla nic.

Přelezla dřevěné zábradlí a stála na kraji tůně. Jeskyní, kterou prošla, nevedly žádné spojovací chodby ani portály. Pokud bylo vzadu ještě něco, nezbývalo jí, než se přebrodit a zjistit to.

Posadila se na zábradlí, rozvázala si boty, sundala je, stáhla si ponožky, nacpala je do bot a tkanice svázala. S botami v jedné ruce vstoupila do vody. Byla překvapivě ledová a hlubší, než si myslela. Brodila se co možná nejrychleji. Na druhé straně z tůně vylezla, ale měla mokré nohy, a tak lezla dolů bosá. Svítila si baterkou. Viděla nízký tunel, který uhýbal doprava. Zem byla z měkkého vápence, hodně sešlapaného. Byla na správné cestě.

Posadila se na hromadu vápence a na mokré nohy si natáhla ponožky a obula si kanady. Mělo ji napadnout vzít si tenisky.

Vešla do tunelu. Musela se sehnout – byl asi pět stop vysoký. Jak postupovala dál, strop byl stále nižší, po dně tekla voda. Potom se strop zvýšil a tunel prudce zahnul doprava.

Světlo baterky dopadlo na železné dveře s visacím zámkem stejným jako u vstupu do jeskyně.

Takže tady to je. Tohle určité vede ke starýmu destilačnímu přístroji.

Znovu vyndala nástroje na vypáčení zámku a pustila se do práce. Z nějakého důvodu – snad že špatně viděla nebo ji přestaly poslouchat prsty – jí to tentokrát trvalo mnohem déle. Ale po několika minutách pocítila, jak jí pod rukama závlačka s cvaknutím povolila. Potichu odložila zámek stranou a otevřela dveře.

Zůstala stát a opatrně přejížděla kolem paprskem baterky. Před ní byla provrtaná spojovací chodba s hladkými a jemně fosforeskujícími stěnami. Ušla možná sto stop, svítila si na stěny kolem. Náhle se před ní otevřela komnata. Ale tento prostor postrádal rozlehlost a majestátnost předchozích jeskyní. Z hrubého nerovného dna se zdvihalo pár pahýlů stalagmitů. Vzduch byl ledový a těžký a také ucítila pach, velmi podivný pach. Dým. Vychladlý dým a ještě něco… něco hodně odporného. Cítila chladný závan vzduchu ze dveří, až se jí zježily chloupky na šíji.

Tady musí být starý destilační přístroj, v němž se pálilo načerno.

Postoupila do šera a na vzdáleném konci paprsek baterky na něco dopadl – tlumený lesk kovu. Udělala krok, potom další. Našla to. Starý destilační přístroj, pozůstatek dávných časů skoro jako z kreslených filmů, s obrovským měděným kotlem na trojnožce a pod ním starý popel. Na polici nad podlahou byla naskládaná polena. Horní část kotle s kotoučem měděných trubek někdo sundal. Teď ležel na zemi částečně poškozený. Kolem se povalovalo několik menších hrnců a kotlů.

Stála tam a prozkoumávala prostor světlem baterky. Na jedné straně byl stůl s několika sklenicemi, jedna byla rozbitá. Kusy židle ležely na zemi vedle rozpadající se hrací karty. Eso, všimla si Corrie. V jednom rohu byla hromada rozbitých nádob: lahve od vína, zavařovací sklenice, hliněné džbánky mezi plesnivými odpadky. Dokázala si živě představit muže, jak udržují oheň, hrají karty, pijí a kouří.

Posvítila si nahoru. Nejprve neviděla nic, strop byl černočerný. Až potom si všimla ulámaných stalaktitů a několika otvorů, které patrně sloužily k odvádění kouře. Nejspíš to zrovna dobře nefungovalo, její dech se srážel a obklopovala ji mlha, kterou prosvěcovaly paprsky baterky.

Přistoupila ke kotli na železné trojnožce. Byl dost velký, aby se v něm mohlo uvařit lidské tělo. Vzhledem ke všudypřítomné vlhkosti nebylo možné odhadnout, jestli ho někdo v poslední době použil. Je možné, že by byl cítit dým z těch dávných časů, kdy se

tu pálilo načerno? Nebyla si jistá. A ještě tam byl ten další zápach: ten odporný. Ne zatuchlina, ale něco horšího. Bylo to stejné jako zápach rozkládající se šunky na místě činu.

Corrie se zastavila, najednou ji přepadl strach. Přišla jsem se podívat, jestli je tady destilační přístroj. *Je* tady. Měla bych se otočit a odejít. V tu chvíli jí nápad jít dolů do jeskyně připadal hodně, hodně špatný.

Polkla. Znovu si v duchu řekla, že když došla až takhle daleko, může se zdržet ještě pět vteřin a dokončit průzkum.

Po špičkách přešla ke kotli a nahlédla dovnitř. Když si tam posvítila, do nosu jí stoupl zápach žluklého tuku.

Na dně bylo něco bledého, téměř průhledného, podobalo se to perleťové lastuře. Lidské ucho.

Zvedl se jí žaludek a zapotácela se, upustila baterku. Ta dopadla na tvrdou vápencovou podlahu a odkutálela se do temného rohu. Paprsek líně obíhal po zemi a stropě, nakonec se baterka s těžkým bouchnutím zastavila na protější stěně.

Za okamžik zhasla a jeskyně se ponořila do neproniknutelné temnoty.

Do hajzlu, zaklela Corrie v duchu. *Do hajzlu, do hajzlu*.

Opatrně si klekla na kolena a po čtyřech začala pomalu postupovat. Rukama tápala po zemi, plazila se po jeskyni a za okamžik zavadila o její stěnu. Pokračovala kolem ní, hledala baterku.

Nenašla ji.

Nervózně polkla a posadila se. Chvíli přemýšlela, že se v absolutní tmě pokusí najít cestu ven. Ale cesta zpátky byla velmi dlouhá, mohla by snadno ztratit směr. Snažila se nepropadnout panice. Najdu baterku. Musela se rozbít, když narazila do stěny. Najdu ji, pořádně s ní zatřepu, aby se rozsvítila, a dostanu se odtud pryč.

Šla podél stěny, nejprve vlevo, potom vpravo, tápala rukama.

Baterka nikde.

Možná jsem se vydala špatným směrem. Opatrně se plížila k místu, kde, jak se domnívala, byla na začátku. A potom to zkusila znovu směrem, kterým, jak si pamatovala, se baterka odkutálela. I když se pustila hodně daleko, šátrala rukama po zemi, nemohla baterku najít.

Když se vrátila do středu místnosti, zrychleně dýchala. Alespoň se domnívala, že je uprostřed: v naprosté temnotě ztrácela orientaci.

Tak dobře, pomyslela si. *Zůstaň stát, dýchej trochu pomaleji, vzchop se*. Je pravda, že jít sem s jednou baterkou a bez zápalek byla velká hloupost. Ale malá jeskyně, do které jsem došla, má jen jeden východ – nebo ne? Nevzpomínala si na žádné boční chodby, ale je pravda, že tomu zrovna velkou pozornost nevěnovala.

Srdce jí bušilo tak rychle, že skoro nemohla dýchat. *Zklidni se*, přikazovala si. Je čas zapomenout na baterku. Stejně je nejspíš rozbitá. Důležité je dostat se ven, být v pohybu, abych nezmrzla. Naštěstí jsem nechala dveře odemčené a nahoře v Kavernách jsem také rozsvítila. Potřebuju jediné – dostat se z téhle zadní komnaty do spojovací chodby.

Blbá, blbá, blbá…

Opatrně se otočila směrem, kterým odhadovala, že by mohl být východ. Potom se stejně opatrně plížila dopředu. Dno jeskyně bylo studené, drsné, nerovné, pokryté mastnými oblázky a kalužemi vody. Obklopovala ji děsivá černota. Corrie si nemohla vzpomenout, jestli někdy byla na nějakém místě naprosto bez osvětlení. I v té nejtmavší noci alespoň svítily hvězdy nebo měsíc… Cítila, že jí srdce začíná tlouci ještě rychleji.

O něco se bolestivě uhodila do hlavy. Natáhla ruku nahoru a ucítila, co to bylo: železný kotel. Plazila se přímo do vychladlých uhlíků!

Dobře, tak jsem se vydala přesně na opačnou stranu, ale alespoň se mám podle čeho řídit. Poplížím se podél zdi, až dojdu ke spojovací chodbě. A pak půjdu dál, jednou rukou se přidržím zdi, až se dostanu k železným dveřím. Odtud, a tím jsem si naprosto jistá, se určitě dostanu k tůni – i v úplný tmě. V každém případě na protější straně tůně je světlo a dřevěnej chodníček. *Není to tak strašně daleko*, opakovala si, *vůbec to není daleko…*

Nejprve se pokusila uvolnit, dala si to rozkazem. Pomalu postupovala dál, rukou se dotýkala zdi: posunout, zastavit, *posunout, znovu zastavit, tři, čtyři, pět*. Srdce se jí pomalu zklidňovalo. Narazila do stalagmitu, snažila se zorientovat v prostoru. Uvědomila si, že východ by měl být přímo před ní. Ulevilo se jí.

Rozvážně pokračovala v cestě, jednu ruku na podlaze, druhou na stěně. *Šest, sedm, osm…*

Ve tmě sáhla na něco teplého.

Instinktivně ucukla. Za okamžik jí projela vlna strachu a překvapení. Bylo to nějaké stvoření, co žije v jeskyni – krysa nebo třeba netopýr? Že by ve tmě příliš popustila uzdu fantazii?

Počkala. Neslyšela žádný zvuk ani pohyb. Potom opatrně natáhla ruku, cítila to znovu.

Bylo to teplé, nahé, holé a mokré.

Ruku stáhla, z hrdla se jí proti její vůli vydral vzlyk. Zápach něčeho nečistého, něčeho nepopsatelně smrdutého jako by stoupal a celou ji ovíjel. Byl ten zvuk, který slyšela, skutečně její vlastní dech? Byl: zajíkala se strachem.

Zaťala zuby, několikrát zamrkala ve tmě očima, pokusila se ovládnout divoce tlukoucí srdce.

Věc, na kterou sáhla, se nepohnula. Nejspíš to je další hrbol nebo vyvýšenina v podlaze. Kdybych se měla v hrůze zastavit vždycky, když se dotknu nějaký drobný věci, nikdy bych se nedostala z jeskyně ven.

Natáhla ruce dopředu, chtěla jít dál, a znovu na to narazila. Bylo to teplé, žádný přelud, ale muselo to být něco zrůdného, snad vulkanického nebo tak. Znovu to ucítila, zlehka po tom přejížděla rukou sem a tam…

Uvědomila si, že se dotýká bosé nohy s dlouhými polámanými nehty.

Ještě pomaleji ruku odtáhla. Nekontrolovatelně se jí třásla, začala sípavě oddechovat, vůbec se nedokázala ovládnout. Pokusila se polknout, ale v ústech jí vyschlo.

A potom se z temnoty ozvala hrubá, monotónní šišlavá karikatura lidské řeči.

„Chfef fi fe mnou hvát?“

47

Hazen se opřel v čalouněném křesle, špičky prstů zlehka tiskl na leštěné dřevo konferenčního stolku. Znovu si v duchu kladl otázku, proč si Medicine Creek nemůže dovolit vybavit šerifovu kancelář takhle slušnými pohodlnými židlemi nebo stolkem; ale potom si uvědomil, že vybavení kanceláře šerifa Deeperu, jako všechno ostatní v Deeperu, zaplatili půjčenými penězi. To jeho úřadovna alespoň neměla dluhy. Čas Medicine Creek teprve přijde – a on na tom bude mít nemalou zásluhu.

Hank Larssen něco drmolil, ale Hazen ho sotva poslouchal. Je lepší nechat šerifa Deeperu vypovídat. Tajně se podíval na hodinky. Sedm. Dnes by měli postoupit hodně dopředu, dosáhnout velikého pokroku. Hodně o tom uvažoval a v duchu už ten případ téměř vyřešil a uzavřel. Starosti mu však dělala ještě jedna maličkost.

Larssen jako by končil. „Je to prostě jen trochu předčasné, Dente. Neslyšel jsem jediný nevyvratitelný důkaz, spíše jen spoustu dohadů a domněnek.“

Dohadů a domněnek. Kristepane, Hank asi četl spoustu románů od Grishama.

Larssen se napřímil, jako by chtěl dát najevo, že je to nezvratné. „Nehodlám dopustit, aby kohokoli z předních občanů Deeperu kdokoli obviňoval bez nezvratných důkazů. Nehodlám to dělat já, a nedovolím to ani nikomu jinému. Ne v mém rajónu."

Hazen chvilku mlčel, potom se otočil na Raskoviche.

„Chestere? Co si myslíte?"

Raskovich se podíval na Seymoura Fiska, děkana Kansaské státní univerzity, který soustředěně a v tichosti poslouchal s hlubokou vráskou na holé hlavě. „No," řekl Raskovich, „myslím, že to, co jsme se šerifem Hazenem zjistili, je dostatečným důkazem k tomu, aby vyšetřování pokračovalo."

„Zjistili jste jen jedno – že Lavender má finanční problémy. Což má dneska i spousta jinejch lidí."

Hazen se znovu zdržel komentáře. Nechal mluvit Chestera.

„No," řekl Raskovich, „zjistili jsme něco víc, nejen finanční problémy. Celá léta neplatí daně z nemovitostí. Velmi by mě zajímalo, jak je možné, že kvůli tomu nebyl nijak stíhán. A Lavender každého ujišťoval, že experimentální pole bude v Deeperu. Každému vykládal, že má plán. Jako by věděl něco, co nikdo jiný nevěděl. Ten ‚plán' mi připadá hodně podezřelý."

„Prokristapána, to byly jen řeči na uklidnění věřitelů," řekl Larssen, prakticky vyskočil z pohodlného křesla, aby svým slovům dodal náležitý důraz.

Skvěle, pomyslel si Hazen. *Hank se teď hádá s chlápkama z univerzity*. Larssen se vždycky nechal snadno oblafnout.

„Je zcela jasné," pokračoval Raskovich, „že kdyby doktor Chauncy v pondělí oznámil, že to pole bude v Medicine Creek, Lavenderovi věřitelé by začali jednat, takže by ho čekal bankrot. To je velmi silný motiv."

Rozhostilo se ticho. Larssen kroutil hlavou.

A teď konečně promluvil Fisk, kanceláří se nesl jeho ječivý hlas. „Šerife, záměrem není vznášet obvinění. Záměrem je pokračovat ve vyšetřování, podívat se na obchodní záležitosti pana Lavendera v souvislosti s celým dalším vývojem událostí."

Hazen čekal. Politicky bylo velmi důležité „konzultovat" s Larssenem. Starý Hank patrně nepochopil, že všechno je jen formální, že nic, co řekne, vyšetřování Lavendera nezastaví.

„Pane Fisku," řekl Larssen, „snažím se jen naznačit, abyste se příliš unáhleně nesoustředili na podezřelého. Ještě je spousta dalších neprobádaných cest. Podívej, Dente, všichni víme, že Lavender není svatoušek, ale taky není zabiják a už vůbec ne *takovej* typ zabijáka. I kdyby si někoho najal, jak by se asi dostal z Deeperu do Medicine Creek, aniž by si toho někdo nevšiml? Kde by se ukryl? Kde má auto? Kde by byl přes noc? Všechno to tam přece prohledali ze vzduchu i po zemi – a ty to víš!"

Hazen tiše vydechl. Přesně tohle mu dělalo starosti. Bylo to slabé místo jeho teorie.

„Zdá se mi pravděpodobnější," pokračoval, „že vrah je z Medicine Creek, typ Jekylla a Hyda. Kdyby byl odjinud, někdo by ho viděl. Do Medicine Creek nejde přijít a zase odtud odejít, a to několikrát, aby ho někdo nezpozoroval."

„Mohl se ukrývat v kukuřici," řekl Raskovich.

„Shora je do kukuřice vidět," namítl Larssen. „Průzkumný letadla už pracujou několik dní. Prohledali dvacet mil potoka, prohledali Mohyly, prohledali to všude. Nikde ani stopa po úkrytu, nikdo nepřišel ani neodešel. Mám jen jednu votázku – kde by se vrah měl skrývat? Snad v díře v zemi?"

Hazen poslouchal a náhle ztuhl. Cítil, jak mu najednou strnuly údy. V tu chvíli pochopil. *Samozřejmě*, řekl si v duchu. No jistě. To byla odpověď, kterou hledal, neustále mu unikala a byla chybějícím článkem v jeho teorii.

Zhluboka se nadechl, rozhlédl se, aby měl jistotu, zda si někdo nevšiml jeho reakce. Bylo nanejvýš důležité, aby to nevypadalo, že mu Hank něco napověděl.

A potom ten objev předložil téměř unuděným hlasem. „Máš pravdu, Hanku. Ukrývá se v díře v zemi."

Bylo ticho.

„Jak to?" zeptal se Raskovich.

Hazen se na něj podíval. „Krausovy kaverny," řekl.

„Krausovy kaverny?" opakoval Fisk nechápavě.

„Na Cry Road, ten velikej starej barák s prodejnou suvenýrů. Za ním je jeskyně pro turisty. Odjakživa. Teď to vede stará paní Winifred Krausová."

Všechno do sebe zapadalo až neuvěřitelně rychle a přesně. Celou dobu to měl přímo před nosem, jen to prostě neviděl. Krausovy kaverny. No jistě.

Fisk pokyvoval hlavou, Raskovich také. „Vzpomínám si, že jsem to místo viděl," řekl Raskovich.

Larssen zbledl. Věděl, že Hazen trefil hřebíček na hlavičku. Bylo to naprosto dokonalé.

Hazen znovu promluvil. „Zabiják se ukrývá v té jeskyni." Podíval se na Larssena a neubránil se úsměvu. „Jak jistě víš, Hanku, je to ta jeskyně, kde starej pan Kraus pálil načerno. Vyráběl kukuřičnou whisky pro starýho Kinga Lavendera."

„To je velmi zajímavé," řekl Fisk a obrátil se na Hazena s obdivným výrazem v obličeji.

„Viďte? Vzadu je jeskyně, mimo turistickou cestu, kde se vařila whisky z kyselýho rmutu. Ve velkým *kotli destilačního přístroje*." Poslední slova velmi zřetelně zdůraznil.

Všiml si, jak Raskovich náhle doširoka otevřel oči. „V kotli destilačního přístroje, který je dost velký, aby se v něm mohlo uvařit lidské tělo?"

„Bingo," odpověděl Hazen.

Atmosféra byla nabitá elektřinou. Larssen se začal potit a Hazen pochopil, že tomu uvěřil i on.

„Tak vidíte, pane Fisku," pokračoval Hazen, „Lavenderův muž se ukrejvá v tý jeskyni, vychází v noci bosej a nosí s sebou ty vopičárny, zabíjí lidi tak, aby to vypadalo jako vyplnění prokletí. Za prohibice King Lavender zaplatil destilační přístroj starýmu panu Krausovi, přiměl ho, aby se pustil do práce. Takhle to udělal v celým okrese Cry. Finančně podporoval všechny melouchářе v týhle voblasti."

Hank Larssen vyndal kapesník a otřel si stružku potu, která mu stékala z obočí.

„Lavender tvrdil, že pustil svého asistenta McFeltyho do Kansas City za nemocnou matkou. To je další věc, kterou jsme si dnes s Raskovichem prověřili. Pokoušeli jsme se spojit s matkou McFeltyho. A zjistili jsme o ní všechno."

Odmlčel se.

„Zemřela před dvaceti lety."

Nechal novou informaci vstřebat a pokračoval až po chvíli. „A McFelty měl už dřív problémy se zákonem. Většinou drobnosti, ale spoustu násilností: drobný napadení, násilnej útok, řízení pod vlivem alkoholu."

Odhalení přicházela rychle, jedno se vršilo na druhé. A teď ještě Hazen přišel s další ohromující zprávou: „McFelty zmizel dva dny před vraždou Sweggové. Podle mýho se stáhnul do podzemí. Jak právě Hank podotknul, do Medicine Creek se nedá přijít a zase

odejít, aby si vás někdo nevšiml: sousedi, *já*. Celou tu dobu se schovává v Krausových kavernách, vychází jen v noci, aby dělal svoji špinavou práci.“

Dlouho nikdo nic neříkal. Potom si Fisk odkašlal. „Prvotřídní práce, šerife. Jaký bude další krok?“

Hazen vstal s odhodlaným výrazem v obličeji. „Město se jen hemží policií a lidma vod tisku. Můžete vzít jed na to, že McFelty je pořád v těch jeskyních. Čeká, až se všechno zklidní, aby teprve pak mohl pláchnout. Když teď svoji práci dokončil.“

„A?“

„A tak se tam vydáme a toho prevíta dostáném.“

„Kdy?“

„Hned teď.“ Obrátil se na Larssena. „Spoj nás s ústředím státní policie v Dodge. Chci mluvit s velitelem Ernie Wayesem. Potřebujeme dobře vyzbrojenej tým, a to hned. Potřebujeme psy, tentokrát dobrý psy. Já pojedu na soud a nechám si vod soudce Andersona vystavit zatykač.“

„Jste si jistý, že McFelty v těch jeskyních ještě je?“ zeptal se Fisk.

„Ne,“ odpověděl Hazen. „Nejsem si jistej. Ale přinejmenším se tam najde fyzickej důkaz. Ale nehodlám nic nechat náhodě. Tenhle chlap je hodně nebezpečnej. Možná pracuje pro Lavendera, ale užívá si snad až příliš – a to mě setsakra děsí. Nebylo by dobře podcenit ho.“

Podíval se z okna na zatemňující se horizont. Zdvihal se vítr.

„Musíme sebou hnout. Náš muž by mohl využít bouřky k útěku.“ Podíval se na hodinky, potom se ještě jednou rozhlédl po místnosti.

„Pustíme se do toho dneska v deset večer a budeme jednat tvrdě.“

48

Tma byla absolutní, neproniknutelná. Corrie ležela na mokrém kameni, promočená na kost, třásla se po celém těle hrůzou a zimou. Slyšela, jak se to pohybovalo kousek od ní, povídalo si a monotónně něco potichu odříkávalo, vyluzovalo strašné bublavé zvuky, chvílemi vrnělo, občas se jemně zasmálo jakoby nějakému soukromému žertu.

Zprvu tomu odmítala uvěřit, potom ji přepadl pocit čiré hrůzy a nakonec vnímala jen chlad a otupělost. Zabiják ji má. Předpokládala, že to je on. Svázal ji, velmi nešetrně si ji hodil přes rameno jako pytel masa – a nesl ji bludištěm spojovacích chodeb, někdy vylézal vzhůru, jindy zase scházel dolů nebo se brodil přes potůčky. Připadalo jí to nekonečné.

A to všechno ve tmě – pořád jen ve tmě. Nejspíš chodil podle citu nebo po paměti.

Paže měl kluzké a vlhce lepkavé, přesto měl obrovskou sílu, až se bála, že ji rozmačká. Křičela, prosila, žebronila, ale nic z toho nevyvolalo naprosto žádnou odezvu. Až se najednou dostali na tohle místo – strašně to tam zapáchalo – tady ji hodil na kamennou zem. Zrohovatělou nohou ji drsně odkopl do kouta, kde teď omráčená ležela v bolestech a krvácela. Pronikavý smrad – předtím jen slabý a nedefinovatelný – byl příšerný, všudypřítomný, naprosto všeobjímající.

Jak dlouho ležela otupělá a nemyslící, nedokázala ani odhadnout. Ale pomalu se jí vnímání vracelo. Prvotní paralýza a hrůza ustoupily, i když jen nepatrně. Ležela bez hnutí, nutila se myslet. Nacházela se v hodně hluboké jeskyni – mnohem větší, než si kdo dokázal představit. Nikdo sem netrefí a nepřijde ji zachránit…

Bojovala s panikou, která ji při tom pomyšlení začala přemáhat. Jestli mě nikdo nezachrání, tak to budu muset udělat sama.

Pevně zavřela oči a poslouchala. On se něčím zabýval v černotě někde blízko, zpíval si a něco si nesrozumitelně monotónně drmolil.

Je to vůbec člověk…?

Určitě to je člověk. Má lidskou nohu – i když mozolnatou jako surovou kůži. A mluví, nebo alespoň vydává hlas – vysoký a dětský.

Pokud je to člověk, pak se úplně liší od všech, co chodí po zemi.

Najednou cítila, že je jí nablízku. Zaslechla mručení. Hrůzou ztuhla, čekala. Velmi nešetrně ji popadla ruka a postavila na nohy, zatřásla s ní.

„*Muuu?*“

Zavzlykala. „Nech mě.“

Znovu s ní zatřásl, tentokrát zuřivěji. „Huuuuu!“ slyšela hlas – vysoký a dětský. Pokusila se vytrhnout a on ji se zamručením hodil na zem.

„Ne… ne…“

Ruka ji uchopila za kotník a pořádně s ním trhla. Corrie vykřikla, cítila, jak ji bolest bodá v kyčli. A cítila kolem sebe jeho paže, popadl ji za ramena, celou ji zvedl. „Prosím, prosím, ne – „

„Pvofím,“ zapištěl. „Pvofím. Huhn.“

Chabě se pokoušela ho odstrčit, ale držel ji blízko, cítila jeho smrdutý dech.

„Ne – nech mě – „

„Hííííí!“

Hodil ji na zem a potom slyšela, jak se s tichým mumláním odšoural. Usilovně se snažila posadit. Provazy se jí zařezávaly do zápěstí, ruce jí začaly trnout, protože do nich proudilo málo krve. Chystal se ji zabít, to věděla. Musí se nějak dostat pryč.

S velkým úsilím se jí podařilo posadit. Kdyby věděla, kdo to je, co tam dělá nebo proč v té jeskyni je… Kdyby to pochopila, měla by alespoň šanci. Polkla, zachvěla se a pokusila se promluvit.

„Kdo… kdo jsi?“ zeptala se. Zaznělo to jako sotva slyšitelný šepot.

Chvíli bylo ticho. Po něm zaslechla šouravý zvuk. Blížil se k ní.

„Prosím, nesahej na mě.“

Slyšela jeho dech. Napadlo ji, že možná nebylo dobře na sebe upozorňovat. A přece její jedinou nadějí bylo nějak ho zaměstnat. Znovu polkla, opakovala otázku.

„Kdo jsi?“

Cítila, jak se nad ní sklonil. Vlhkou rukou jí sáhl na obličej, polámanými nehty ji poškrábal. Veliké prsty měl mozolnaté a teplé. S tlumeným vzlykem se odvrátila.

Potom ucítila tu ruku na rameni. Ležela klidně, pokoušela se nevšímat si toho. Stiskl jí rameno, pak ruku posunul po paži, občas ji zastavil, aby něco prohmatal, a zase pokračoval dál.

Ruka se zvedla, pak se znovu vrátila, přejížděla jí po páteři směrem vzhůru. Corrie se snažila ucuknout, ale ruka ji ihned stiskla s hrozivou silou. Nechtěně vykřikla. Ruka se zastavila. Uchopila ji za šíji a stiskla. Corrie byla ochromená hrůzou. Stisk sílil.

„Co chceš?“ zeptala se přiškrceně.

Ruka pomalu povolila. Slyšela dýchání, potom hučení a rychlé drmolení slov jako z dětské říkanky. Zase si povídal pro sebe. Ruka ji polaskala na šíji a posunula se výš, třela jí temeno.

Chtěla se odvrátit, ale neudělala to. Ruka ji dál mnula, teď jí přejížděla po čele. Hladila ji po tvářích, přejela rty, pokoušela se otevřít jí ústa, smradlavé mozolnaté prsty jí připadaly jako pařát golema. Otočila se, ale ruka opisovala její pohyb, pořád do ní dloubala, jako by zkoušela kus masa.

„Prosím tě, nech mě!“ zavzlykala.

Ruka se zastavila a ozvalo se zamručení. Prsty jí přejely kolem krku, tentokrát zepředu, a stiskly, nejdříve zlehka, potom trochu víc. A poté ještě silněji.

Pokoušela se křičet, ale stiskl jí průdušnici, takže to nešlo. Mlátila sebou, bojovala, před očima už viděla hvězdičky.

Tiskl pořád dál. Když jí už vynechávalo vědomí a údy ochabovaly, zoufale se pokusila zvednout ruce, máchnout do tmy, odstrčit ho…

Ruka postupně povolovala a nakonec ji pustila. Corrie upadla, lapala po dechu, v hlavě jí dunělo. Natáhl ruku k jejím vlasům a pohladil ji.

Najednou přestal. Odtáhl ruku a odstoupil.

Ležela tam, vyděšená, tichá. Slyšela, jak ten netvor čichá. Nejprve jednou, potom znovu. Vypadalo to, že větří. Náhle ucítila, že jeskyní vane velmi mírný proud vzduchu. Cítila vnější svět. Ozon a vlhkost bouřky a půdy, klidné večerní vůně narušily – i když jen málo – zápach tohoto příšerného místa. Ta vůně jako by ho vábila, lákala pryč.

Odešel.

49

Bylo 20 hodin 11 minut, tou dobou obvykle zapadalo slunce. Ale v západním Texasu slunce zašlo už před čtyřmi hodinami.

Od časného odpoledne se z Kanady hnala tisíce mil dlouhá fronta studeného vzduchu, drala se přes Velké planiny, na které několik týdnů pražilo slunce a spalovalo je. Jak fronta postupovala, zdvihal se před ní vzduch a s ním jemné částečky prachu. Zanedlouho se z prachu začaly tvořit děsivé útvary: spirálovité víry prudce vyletovaly do temného vzduchu. Jak se fronta blížila, zhoršovalo se to. Ve vzduchu začala poletovat vrchní vrstva suché půdy, rozmělňovala se, až vytvořila masivní stěnu postupujícího vířícího prachu. Rychle narostla do výšky deseti tisíc stop. Viditelnost se snížila na méně než čtvrt míle.

Jak fronta přicházela od západu k východu přes Kansas, předcházela ji upozornění na prašnou bouři. Tmavá hnědá stěna se valila přes města, zaplavovala jedno za druhým. Studená fronta ztěžklá prachem pronikala jako klín do horkého, suchého a nehybného vzduchu, který dusil Velké planiny. Když se dvě masy vzduchu různé hustoty a teploty střetly, bojovaly o nadřazenost. Z toho vznikla obrovská brázda nízkého tlaku, která se pohybovala v kruhu proti směru hodinových ručiček nad územím o rozloze téměř sto tisíc čtverečních mil. Horký vzduch, který stoupal od země, pronikal chladnější masou nahoře a vytvořil tak do výše čnící kumulonimby, jež stále rostly, až proti obloze vypadaly jako temné, hrozivé hory vyšší než Himaláje. Na hranici stratosféry se řetěz vysokých oblačných hor zploštil a roztáhl do řady obrovských bouřkových mraků ve tvaru kovadliny.

Jak bouře nazrávala, roztrhala se na několik velkých útvarů, které se pohybovaly v neorganizovaném, a přece jednotném systému. Vyzrálé útvary se zformovaly v centru bouřky, ty novější se vyvíjely na okrajích. V částech, které dopluly do okresu Cry, se začala jejich horní vrstva zvedat. Toto „přetvařování“ bylo předzvěstí toho, že značný nápor vzduchu v centru bouře má obrovskou sílu a prodral se tropopauzou do stratosféry. Na spodní straně se vytvořily ošklivé boulovité vaky: první známka průtrží mračen, krup, prudkých nárazů větru a tornád.

Národní meteorologická služba sledovala postup bouře radary, satelity, přijímala zprávy od pilotů a pomocníků z řad občanů. Zprávy o prachové bouři a bouřkách byly rozšířeny o informace o tornádech. Regionální kanceláře Národní meteorologické služby radily místním úřadům, kdy je zapotřebí přistoupit k mimořádným opatřením. A nikdy neopominuly věnovat pozornost nejvzácnějšímu a nejhoršímu typu bouře. Ta je mnohem destruktivnější, hlavní proud vzduchu – známý jako mezocyklona – dosahuje rychlosti téměř dvě stě mil za hodinu. Při takových bouřích mohou padat kroupy velké tři palce, nápory větru dosahují rychlosti osmdesáti mil za hodinu a mohou přejít v tornáda.

Už v tu chvíli krajinu skrápěly pruhy deště, který se okamžitě po dopadu na zem odpařoval, zemi ničily lokální poryvy větru, který vyvracel stromy, planýroval pole a odnášel střechy maringotek. Kroupy se sypaly z oblohy, ulamovaly klasy kukuřice, na polích po nich zůstávala prázdná místa, suché lodyhy rozmělnily na třísky.

Téměř ztracený v nastupující bouřkové frontě uháněl osamocený rolls-royce rychlostí sto mil za hodinu; dvě a půl tuny dokonale vytvarované a smontované oceli prořezávaly tmu po dlouhé a osamělé stužce asfaltu.

Řidič držel volant jednou rukou, na sedadle vedle sebe měl otevřený laptop a díval se na něj. Obrazovka ukazovala postup bouřky v reálném čase, mozaiku z meteorologických satelitů, které obíhaly vysoko nahoře.

Přijížděl z Topeky, takže z mezistátní dálnice č. 70 sjel hned za Salinou a v tuto chvíli jel po okraji Great Bend. Odtud bude silnice do Medicine Creek o něco horší. To by ho mohlo dost výrazně zpomalit, navíc se blíží bouře.

A přece byl čas nejdůležitější. Zabiják bude zanedlouho znovu vraždit. S velkou pravděpodobností ho bude přitahovat bouřka, její násilnost a temnota. Byl si skoro jistý, že tu noc zase zabije.

Vzal mobilní telefon a navolil číslo. Hlas ze záznamu mu opět sdělil, že volaný účastník je mimo dosah.

Mimo dosah. Uvažoval o tom slovním spojení: mimo dosah.

A rozjel se ještě rychleji.

50

Tada Franklina fascinovala tornáda od chvíle, kdy v dětství viděl *Čaroděje ze země Oz*. Tajně litoval, že za svůj dosavadní život v západním Kansasu, samotném centru „tornádové dráhy“, se mu nepoštěstilo vidět ani jediné. Následky vídal mnohem častěji, než se mu zamlouvalo – poničené maringotky, stromy rozštípané na třísky, auta, která vítr zvedl a odhodil přes silnici –, ale nikdy na vlastní oči nespatřil ten pravý nálevkovitý mrak.

Byl přesvědčen, že právě ten večer se to změní. Celý den dostávali informace od meteorologů. Každou hodinu, jak se zdálo, meteorologická služba zvyšovala stav pohotovosti: stav bdělosti kvůli bouřce; stav bdělosti kvůli silné bouři, stav bdělosti kvůli tornádu. Prudká prachová bouře proletěla s jekotem před hodinou, odervala plakáty a firemní tabule, pískem pokryla auta a domy, porazila stromy a viditelnost snížila na několik set yardů. A potom ve 20.11, když byl Tad sám v šerifově kanceláři, přišla zpráva: do půlnoci v celém okrese Cry platí stav pohotovosti kvůli tornádu. Očekávala se ničivá tornáda stupně F o síle 2 nebo 3, vítr o rychlosti dvě stě mil v hodině.

Po deseti sekundách se vysílačkou ozval šerif Hazen.

„Tade,“ říkal, „jsem v Deeperu, chystám se na zpáteční cestu.“

„Šerife – „

„Nemám moc času. Poslouchej. Na případu jsme výrazně pokročili. Jsme přesvědčeni, že vrah se skrývá v Krausových kavernách."

„Vrah –?"

„Prokristapána, nech mě domluvit. S největší pravděpodobností je to McFelty, pravá ruka Norrise Lavendera. Zašil se dozadu do Krausových kaveren, kde se pálilo načerno. Ale my se tam musíme hodně rychle dostat pro případ, že by se rozhodl využít bouřky a vylézt. Dáváme dohromady tým a v deset jdeme dovnitř. Ale máme taky zprávy z Národní meteorologický služby o vyhlášení stavu bdělosti kvůli tornádu pro celej okres Cry – „

„Právě jsem tu zprávu dostal."

„ – a tobě musím svěřit práci kolem tornáda. Znáš postup?"

„No jistě."

„Dobře. Takže zajistíš, aby se všichni v Medicine Creek i v odlehlejch částech zabednili. My přijedeme kolem devátý, pak se rozpoutá to peklo naplno a pořádně se to rozjede – teď nemyslím počasí. Připrav dvě pořádný konvice čerstvýho kafe. Nepůjdeš s náma dovnitř, tak se nemusíš ničeho bát. Někdo přece musí hlídat pevnost."

Až když si Tad oddechl, uvědomil si, že skutečně začal být trochu nervózní. Nevadilo mu vyhlásit stav bdělosti kvůli tornádu a zařídit všechno kolem – to už dělal mockrát –, ale představa pronásledování vraha v temné jeskyni, to bylo něco jiného.

„Dobře, šerife."

„Tak jo, Tade. Spolejhám na tebe."

„Jistě, pane."

Tad vypnul vysílačku. Věděl, jak má postupovat. Nejdřív je třeba varovat občany. Pokud budou venku, musí je přesvědčit, aby se schovali do domů nebo přístřešků.

Vyšel zadem, obličej si chránil před větrem, který v poryvech unášel písek a kaménky, a když ho zasáhly, jako by měly zuby. Otevřel dveře policejního vozu, nastoupil, setřásl prach z vlasů a obličeje, spustil motor a několikrát nechal projet stěrače. Zapnul sirénu a majáček. Vyjel na Main Street a pomalu pokračoval a mluvil do tlampače. Samozřejmě většina lidí už určitě měla informace z rádia, ale bylo důležité postupovat podle daných pravidel.

„*Tady šerifova kancelář. Pro celý okres Cry byl vyhlášen stav bdělosti kvůli tornádu. Opakuji, pro celý okres Cry byl vyhlášen stav bdělosti kvůli tornádu. Všichni občané by se měli okamžitě ukrýt pod přístřeškem, pod zemí, nebo v betonem vyztužených budovách. Nezdržujte se v blízkosti oken ani dveří. Opakuji, pro celý okres Cry byl vyhlášen stav bdělosti…*"

Dojel na okraj města, míjel poslední domy. Zastavil a díval se na prachem pokrytou silnici. Několik farem, které viděl, už bylo pevně zabedněných a nikde nebyl patrný žádný pohyb. Farmáři už mají určitě uši přilepené na rádiu několik hodin a sami moc dobře vědí, jak se zachovat: dobytek, zejména mláďata, nahnat do přístřešků; připravit si zásoby jídla; zajistit dostatečné zásoby potravin pro případ výpadku elektrické energie.

Farmáři si dozajista poradí. Starosti jsou jen s městskými trouby.

Tad si prohlížel silnici až k horizontu. Nad ním visela temně černá obloha, slunce už určitě zapadlo a tu trochu zbývajícího světla zaclonila bouře. Foukal nárazový vítr, kolem oken jeho vozu honil kusy slupek kukuřice a zaprášené lodyhy. Na jihozápadě viděl temně načervenalé jiskření, které vypadalo spíše jako válečná fronta než blýskání. V okrese Cry tornáda téměř vždy postupovala od jihovýchodu na severovýchod. Byla taková tma, že kdyby se tornádo přihnalo, ani by ho nikdo neviděl. Nikdo by nevěděl, že už udeřilo, dokud by nebylo *slyšet*.

Rychle otočil vůz a zamířil zpátky do města.

Okna v Maisie's se proměnila ve dva jásavě žluté obdélníky v husté tmě. Zastavil před restaurací a vystoupil, ve snaze ochránit se před větrem si přidržoval límec. Vzduch byl prosycen vůní půdy a kořenů stromů. Ulámané kousky kukuřice se mu nalepily na sako.

Vešel dveřmi a rozhlédl se. Všichni ztichli. Pochopili, že si nepřišel vypít šálek kávy.

Tad si odkašlal. „Promiňte, lidičky, ale pro celej okres Cry máme vyhlášenej stav bdělosti kvůli tornádu. Bude řádit tornádo o síle 2, možná i 3. Je čas jít domů."

Reportéři a kameramani se svými týmy už před blížící se bouří uprchli a Tad si uvědomil, že stojí před obvyklou společností. Melton Rasmussen; Swede Cahill a jeho manželka Gladys; Art Ridder. Chyběl Smit Ludwig, což bylo zvláštní. Toho by tady člověk čekal ze všech nejvíc. Možná někde sbírá materiál pro článek o bouřce. Jestli tomu tak je, tak by se co nejdřív měl někde schovat.

Rasmussen zareagoval jako první. „Něco novýho kolem tý vraždy?" zeptal se.

Otázka zůstala viset ve vzduchu a Tad stál před dychtivými tvářemi návštěvníků restaurace. Překvapilo ho to. Dokonce i když hrozí tornádo, jsou ty vraždy pro všechny prvořadé. Proto bylo u Maisie's plno. Tad věděl, že to tak dělají krávy – houfují se, když jsou vyděšené.

„No, máme – „ zmlkl. Šerif by si ho asi pořádně podal, kdyby se zmínil o chystané akci.

„Máme několik výbornejch stop," dokončil v obvyklém duchu. Věděl, jak nepřesvědčivě to muselo vyznít.

„Tak tohle nám říkáš už celej tejden," ozval se netrpělivě Mel a vstal. Byl rudý v obličeji.

„Klid, Mele," nabádal ho Swede Cahill.

„No ale my teď máme lepší stopu," bránil se Tad.

„*Lepší* stopu. Slyšel jsi, Arte?"

Art Ridder seděl u baru a popíjel kávu. Rozhodně se netvářil přátelsky. Poposedl na chromované židli tak, aby byl čelem k Tadovi. „Šerif tvrdil, že má plán, jak chytit vraha a získat experimentální pole znovu pro Medicine Creek. Tade, chci vědět, jakej je ten jeho zatracenej plán, nebo jestli jen zase kalí vodu."

„Nemám oprávnění podávat informace o jeho plánech. Teď je stejně nejdůležitější, že byl vyhlášenej stav bdělosti kvůli tornádu pro – „

„Jdi do háje s celou bdělostí," skočil mu do řeči Ridder. „Já bych chtěl vidět nějakou akci kvůli těm vraždám."

„Šerif Hazen dělá pokroky."

„Pokroky? Kdepak je? Celej den jsem ho ani nezahlíd."

Je v Deeperu, sleduje stopu – „

Najednou se prudce otevřely lítačky z kuchyně a Maisie se objevila za pultem. „Arte Riddere, sklapni laskavě," vyštěkla. „Nechte Tada na pokoji. Dělá jen svoji práci."

„Tak hele, Maisie – „

„Nezkoušej na mě žádný ‚tak hele, Maisie', Arte Riddere. Já se jen tak zastrašit nedám a ty tady nebudeš vykřikovat. A ty, Mele, to víš moc dobře. Nech toho."

V místnosti bylo provinilé ticho.

„Je vyhlášenej stav bdělosti kvůli tornádu," pokračovala Maisie. „Všichni víte, co to znamená. Máte pět minut, abyste zmizeli. Všechno vostatní můžete probrat pozdějc. Jdu zavřít vokenice a potom vodcházím do sklepa. Vám všem doporučuju udělat totéž, pokud to nechcete mít za sebou dřív, než se rozední."

Obrátila se a šla zpátky do kuchyně, splácla lítačky k sobě s takovou razancí, až všichni poskočili.

„Odejděte do bezpečných přístřešků," řekl Tad. Rozhlížel se po přítomných, dbalý postupu uvedeného v manuálu. „Ukryjte se ve sklepě, pod pracovním stolem nebo betonovou vanou nebo schodištěm. Nechoďte k oknům. Mějte u sebe baterku, vodu v přenosném balení a přenosné rádio s baterkami. Stav bdělosti byl vyhlášenej do půlnoci, ale může se i prodloužit, to se nedá předem vodhadnout. Blíží se na nás pekelná bouře."

Když se místnost vylidnila, šel Tad dozadu. Našel Maisie.

„Díky," řekl.

Mávla odmítavě rukou. Vypadala k smrti unavená, takhle ji neznal. „Tade, nevím, jestli ti to mám říct, ale Smit se ztratil."

„Taky jsem se v duchu ptal, kde je."

„Včera večer tady byl jeden reportér a čekal na něj až do zavírací hodiny. Smit nepřišel ani na snídani, ani na voběd. To se mu vůbec nepodobá, takhle se stranit bez toho, že by něco řekl. Volala jsem mu domů, ale nikdo to tam nebere."

„Podívám se na to," odpověděl Tad.

Maisie přikývla. „Nejspíš v tom nebude nic."

„Jo. Nejspíš v tom nebude nic." Vrátil se zpátky do restaurace. Zatáhl rolety na oknech a šel ke dveřím. S rukou na klice se obrátil. „Půjdeš se schovat do sklepa, Maisie?"

„Už jsem na cestě," její hlas se ztrácel, jak sestupovala po schodech.

Sotva se Tad vrátil do šerifovy kanceláře, volal okresní dispečer. Jemu telefonovala paní Higgsová. Její syn viděl ve svém pokoji nějakou příšeru. Když vykřikl a rozsvítil, obluda utekla. Chlapec byl hysterický a paní Higgsová taky.

Tad nedůvěřivě poslouchal až do konce.

„Vy si děláte legraci," řekl.

„Ona chce, aby tam přijel šerif," dokončil dispečer chabě.

Tad tomu nemohl uvěřit. „Běhá nám tady po svobodě několikanásobnej vrah a blíží se sem tornádo a vy chcete, abych jel ověřit nějakou *obludu*?"

Bylo ticho. „Dělám jen svoji práci," řekl dispečer. „Mojí povinností je referovat o všem, co se děje. Paní Higgsová říká, že ta obluda po sobě zanechala otisk nohy."

Tadovi poklesla ruka s vysílačkou. *Ježíšikriste.*

Podíval se na hodinky. Půl deváté. Za dvacet minut to stihne k Higgsovým a zpátky.

S povzdechem přiložil vysílačku k ústům. „Tak dobře. Prověřím to."

51

Než se Tad dostal k Higgsovým, vrátil se domů pan Higgs a seřezal kluka, který teď seděl rozezlený v koutě, oči suché, pěsti zaťaté. Paní Higgsová pobíhala sem a tam, dělala si starosti, vzpínala ruce, ústa měla pevně sevřená. Její muž seděl za stolem, tvářil se nabroušeně a jedl brambory.

„Jsem tady kvůli, ehm, tomu oznámení," řekl Tad, když vešel a sundával si klobouk.

„Zapomeň na voznámení," odpověděl muž. „Omlouvám se, že tě vobtěžovali."

Tad přešel k chlapci a klekl si k němu. „Jsi v pohodě?"

Kluk přikývl, v obličeji hořel. Měl blonďaté vlasy a modré oči.

„Hillisi, nechci slyšet už žádný řeči vo vobludách, je ti to jasný?" řekl vztekle farmář.

Paní Higgsová se posadila, pak vstala. „Omlouvám se, Tade, dáš si kávu?"

„Ne, děkuju."

Podíval se na dítě a znovu jemně promluvil. „Cos viděl?"

Dítě mlčelo.

„Nemluv vo žádný vobludě," zabručel Higgs.

Tad se naklonil blíž.

„Já ji *viděl*," řekl chlapec vzdorovitě.

„Cos to řek?" zařval farmář.

Tad se otočil k paní Higgsové. „Ukažte mi, prosím, ten otisk nohy, madam."

Paní Higgsová nervózně vstala.

Farmář zahřměl: „Už vo vobludách nemluví, ne? Podruhý ho pořádně seřežu. Volat policii kvůli nějaký vobludě!"

Paní Higgsová vedla Tada malým salonem do zadní části domu, cupitala před ním do chlapcova pokoje. Ukázala na okno. „*Vím jistě*, že jsem ho zavírala, než jsem uložila Hilla do postele, ale když vykřikl a přišla jsem za ním do pokoje, bylo otevřené. A když jsem ho zavírala, uviděla jsem na záhoně stopu."

Tad slyšel Higgsův hlas z kuchyně, nabíral na síle. „To je teda pěkná trapárna, volat šerifa, aby sem přijel jen kvůli tomu, že se klukovi něco zdálo."

Otevřel okno, vítr okamžitě zaskučel a divoce mával záclonami. Vystrčil hlavu ven a podíval se dolů.

Ve slabém světle z pokoje uviděl vzorně udržovaný záhon cínií. Několik bylo polehlých. To místo mělo podlouhlý tvar. Mohl to být otisk nohy, ale nemusel.

Vrátil se do salonu. Postranními dveřmi vyšel ven a procházel kolem domu, až došel k oknu chlapcova pokoje. Rozsvítil baterku a poklekl u záhonu.

Otisk byl rozmazaný, trochu ho už poškodila bouřka, ale skutečně velmi připomínal otisk nohy.

Narovnal se, baterkou posvítil směrem od domu. Zahlédl tam další otisk, potom další a další. S baterkou v ruce postupoval směrem po stopách. Asi o čtvrt míle dál – za šíleným, zmítajícím se polem kukuřice – byla vidět mdlá světla továrny Gro-Bain. Po vyhlášení stavu bdělosti továrnu brzy zavřeli a teď byla prázdná.

Když se tam díval, světla náhle zhasla.

Otočil se. V domě Higgsových byla také tma. Ale záři světla v Medicine Creek stále viděl.

Výpadek proudu.

S námahou obešel dům a vešel do dveří.

„Nejspíš to byl nějakej nezvanej host," řekl.

Farmář něco rozzlobeně mumlal, ale nahlas nic neřekl. Paní Higgsová už zapalovala svíčky.

„Byl vyhlášen stav bdělosti kvůli tornádu. Takže vás požádám, abyste zavřeli dveře a okna a zamkli. Ve chvíli, kdy vítr zesílí, sejděte do sklepa. Pokud máte rádio na baterie, nalaďte si ho na pohotovostní kanál."

Místo odpovědi Higgs něco zavrčel. Nepotřeboval, aby mu někdo vykládal, co má dělat během větrné smršti.

Tad se vrátil k autu, nastoupil, chvíli seděl a přemýšlel. Velký policejní vůz se pohupoval v poryvech větru. Bylo devět hodin. Hazen s celým týmem by už měl být ve městě. Zapnul vysílačku a ohlásil se.

„To jsi ty, Tade?"

„Jo. Šerife, už jste na stanici?"

„Eště ne. Vichřice vyvrátila strom na Deeper Road a ten zasáh pár sloupů elektrickýho vedení."

Tad mu rychle popsal situaci.

„Vobludy?" Hazen se zasmál. V pozadí byl slyšet příšerný hlomoz.

„Znáš 911, musí hlásit všechno. Omlouvám se, jestli jsem – „

„Nevomlouvej se. Jednal jsi správně. A závěr?"

„Zdá se mi, že tam přišel jen nějakej nezvanej host. Křik toho dítěte ho asi vylekal. Nejspíš si to namířil k továrně Gro-Bain. Mimochodem, tam zůstali bez proudu."

„To určitě zase ten Cahillův kluk a jeho parta. Pamatuješ, jak minulej měsíc házeli ty vejce? Nechceme, aby se takoví kluci potloukali dneska v noci venku. Teď využijou výpadku proudu a budou zase vyvádět, mohli by skončit s roztříštěnou lebkou od vyvrácenýho stromu. Když už tam seš, co kdyby ses do továrny podíval? Pořád je dost času. Buď na spojení."

„Dobře."

„A Tade?"

„Ano?"

„Pendergasta jsi neviděl, že ne?"

„Ne."

„Dobře. Vypadá to, že si dal konečně vodpal, když jsem mu předal ty vodvolací papíry."

„To určitě.

„Do jeskyně dorazíme tak v deset. Do tý doby se vrať do kanceláře."

„Jasný."

Tad uložil vysílačku a nastartoval vůz. Pocítil určitou úlevu. Teď měl dokonce ještě lepší důvod nechodit za tím zabijákem do jeskyně. V Gro-Bain nemají nočního hlídače od té doby, kdy ten poslední začal pracovat přes den. Zkontroluje jenom vchody, když budou zamčené a nezaznamená žádný pohyb, tím to pro něj skončí.

Otočil auto směrem na jih, k temným nízkým siluetám tovární budovy.

52

Tad zamířil policejním vozem na parkoviště továrny. Vítr v prudkých poryvech foukal po prázdném asfaltu, odnášel s sebou kousky slámy a poničené listové pochvy kukuřičných klasů. Občas se přehnala kaskáda deště, objevovala se náhle jako souvislá vodní stěna. Těžké kapky dopadaly v kulometné kadenci na policejní vůz. Za parkovištěm slyšel nárazy větru, který se prohánět kukuřičnými poli kolem továrny. Upřeně hleděl do černoty nad kukuřicí, napůl doufal a napůl se děsil, že zahlédne nálevkovitý mrak připomínající dýku. Ale neviděl nic.

Šerif měl podezření, že Andy Cahill a jeho kamarádi terorizují statek Higgsových. Tad osobně měl dojem, že pravděpodobnějším podezřelým je Hazenův syn Brad se svojí bandou. Děsit malé děti, házet vejce – to byl spíš styl Cahillovy party. Brad nikdy nebude jako jeho táta. Tad přemýšlel, co by dělal, kdyby u továrny našel šerifova synka. To by mohlo být hodně nepříjemné.

Autem zajel k nízké siluetě továrny a zastavil, motor nechal běžet. I přes zavřená okna slyšel, jak vítr naříká a sténá jako raněné zvíře. Továrna byla proti husté tmě nejasná, ponořená do vysoké kukuřice, připadala mu tmavá a opuštěná.

Zkontrolovat tuhle nízkou, pochmurnou budovu původně považoval na rutinní záležitost, ale teď se mu to zamlouvalo mnohem méně. Proč si hernajs továrna Gro-Bain nenajala nového nočního hlídače? Nebylo spravedlivé, že bezpečnost soukromého podniku přešla na bedra šerifova úřadu.

Tad si projel rukou nakrátko ostříhanými vlasy. Teď mu nic nepomůže. Takže jen zběžně zkontroluje, že žádné dveře nikdo nevypáčil, potom se podívá ke Smitovi Ludwigovi a vrátí se na stanici.

Prudce otevřel dveře vozu, ale vítr je se zlobným zavytím zase zabouchl. Nasadil si klobouk, zvedl límec a zapřel se do dveří. Vystoupil, chránil si obličej před větrem a spěchal k nákladovým rampám. Zaslechl, jak ve větru něco bouchá. Když doběhl pod střechu budovy, posunul si klobouk, rozsvítil baterku a vydal se podél stěny ze škvárobetonových cihel. Bouchání bylo stále hlasitější.

Když vyšel nahoru po schodech na nákladovou rampu, uviděl ve světle baterky otevřené dveře. S bouchánímm se pohupovaly na poničených pantech.

Hergot.

Tad tam stál, přejížděl baterkou přes rozbitý zámek a panty. Skutečně to někdo poškodil. Za normálních okolností by si zavolal posily. Ale kde by je dneska sehnal? Policisté, kteří nejdou do jeskyně dopadnout vraha, hlídkují v terénu kvůli tornádu. Možná by to měl hodit za hlavu a vrátit se sem ráno.

V duchu si představil, jak šerifovi, brunátnému ve tváři, vysvětluje své rozhodnutí, a pochopil, že to není ani v nejmenším přijatelné. Hazen mu neustále vštěpoval, že musí mít větší kuráž, vyvíjet větší iniciativu.

Vlastně nebylo proč si dělat starosti. Zabiják je bezpečně zavřený v jeskyni. Děti, jako Brad Hazen, vždycky vnikly do továrny jen z legrace, dokonce i když tu míval službu noční hlídač. Už se to stalo několikrát, naposledy loni o Halloweenu. Tehdy dorazilo půl tuctu chuligánů z Deeperu; mysleli si, že to pro vedení Gro-Bain bude velká švanda.

Tada to podráždilo. Zrovna tuhle noc udělat takovouhle rošťárnu. Prošel poškozenými dveřmi co možná nejhlučněji a svítil baterkou do volného prostoru.

„Policie," zavolal přísným hlasem. „Identifikujte se, prosím."

Jedinou odpovědí mu byla ozvěna jeho vlastního hlasu z temnoty.

Opatrně postupoval dál, svítil zleva doprava, vyšel z nákladového prostoru a po kočičí lávce vstoupil do samotné továrny. Byla tam hluboká tma a ve vzduchu silně zapáchal chlór. Když prošel přepážkou, spíše cítil než viděl, že strop byl mnohem vyšší. Zastavil se, světlem přejel po běžícím pásu, který procházel celou továrnou jako nekonečná kovová cesta, tam a zpět, nahoru a dolů nejméně na třech různých úrovních. Pás vybíhal z malé vykachlíkované místnosti, přilehlé k ohromnému prostoru, a pokračoval několika samostatnými odděleními v továrně, budovami v budovách: pařák, škubárna, myčka beden. Vzpomněl si na jejich jména ze svých předešlých návštěv. Takovéhle věci člověk jen tak nezapomene.

Posvítil baterkou k vykachlíkované místnosti. Tenhle malý prostor, první v továrně, se jmenoval krvavá komnata. Dveře do ní byly dokořán.

„Tady policie," vybafl podruhé, postoupil o několik kroků. Zvenku mu slabě odpovědělo skučení větru.

Opatrně rozepnul kožené pouzdro služební zbraně, dlaň zlehka položil na pažbu. Ne že by bylo nezbytné ji použít, samozřejmě, ale bylo uklidňující vědět, že ji má k dispozici.

Otočil se a znovu si posvítil kolem, paprsek olizoval lesklou linku na čištění potrubí a tlakové hadice, které se hadovitě vinuly po šedých stěnách. Továrna byla velká, prostorná a světlo baterky pronikalo ani ne do třetiny jejích útrob. Ale bylo tam ticho a všude kam dohlédl, bylo rozhodně prázdno.

Pocítil úlevu. Děti určitě utekly, když slyšely přijíždět policejní vůz.

Podíval se na hodinky: skoro čtvrt na deset. Hazen teď už bude na stanici, připravuje se na přepadovou akci v deset. Šel dál a nenacházel nic. Investovat další čas by bylo zbytečné. Podívá se ke Smitovi Ludwigovi a vrátí se zpátky do kanceláře.

Zrovna když se otočil k odchodu, zaslechl ten hluk.

Zastavil se, naslouchal. Ozvalo se to znovu: jakési hihňání nebo vlhké chichotání. Připadalo mu, že zvuk vychází z krvavé komnaty, podivně zdeformovaný podlahou z nerezové oceli a vykachlíkovanými stěnami.

Prokristapána! Ty děti se tam schovávají!

Namířil paprsek baterky do otevřených dveří krvavé komnaty. Běžící pás se vynořil z širokého kruhového otvoru nade dveřmi, ve světle baterky probleskovaly volně visící háky; vrhaly na vstup znetvořené stíny.

„Tak dobrá," řekl, „pojďte ven. Všichni."

Znovu odfrknutí.

„Budu počítat do tří a jestli do té doby nevylezete, budete mít hodně velký potíže, to vám garantuju."

Bylo to směšné, takhle marnit čas, když byl vyhlášen stav bdělosti kvůli tornádu. Rozhodl se hodit těm dětem na krk paragraf. Určitě to jsou prevíti z Deeperu, je to jasné.

„Jedna."

Žádná odpověď.

„Dva."

Čekal, ale za pootevřenými dveřmi bylo ticho.

„Tři." Tad rychle a rozhodně přikročil ke dveřím, údery jeho bot bylo slyšet na hladké a lesklé vydlaždičkované podlaze. Rozkopl dveře, dutý náraz se zběsile odrážel od interiéru továrny.

Stál rozkročený a svítil do krvavé komnaty, paprsek se odrážel od leštěné oceli, kruhového odtoku uprostřed podlahy a hladkých lesklých stěn.

Prázdno. Přešel doprostřed místnosti a zůstal tam stát. Obklopil ho zápach čisticího prostředku.

Nad jeho hlavou se ozval rachot a Tad rychle obrátil baterku vzhůru. Náhle se ozvalo šílené řinčení kovu. Háky zavěšené na běžícím pásu se divoce rozhoupaly a paprskem zachytil temnou postavu. Cupitala podél linky a zmizela kruhovým otvorem nade dveřmi.

„Haló! Ty tam!" Tad běžel zpátky ke dveřím, zastavil se. Posvítil si. Nic než kolébání a skřípot linky, jak ubíhala do temnoty.

Tentokrát žádná shovívavost ani prominutí. Rozhodl se ty děti zavřít, dát jim pořádnou lekci.

Svítil na linku, stále se pohybovala a skřípala. Vypadalo to, jako by se děti po ní dostaly do vedlejšího prostoru, což byl velikánský box z nerezové oceli. Pařák.

Postupoval dál co možná nejtišeji. Pásy, které zakrývaly vstup do pařáku, se ještě lehce pohupovaly.

Bingo.

Tad se zadíval na druhý konec pařáku. Uviděl úzký černý pruh linky, ale plastové pásy se ani nepohnuly.

Podařilo se mu děti zahnat do pasti.

Ustoupil, pohyboval světlem dozadu a dopředu mezi vchodem do pařáku a východem z něj. Promluvil, nijak zvlášť nahlas, ale důrazně: „Poslouchejte, už teď máte dost velký průšvih, že jste sem vnikli. Ale pokud teď hned nevylezete, čeká vás obvinění za to, že se vyhýbáte zatčení a ze spousty dalších přestupků. Žádný podmíněný prominutí trestu nebo veřejně prospěšný práce. Půjdete prostě sedět. Rozumíte?"

Na okamžik bylo ticho. A potom se z pařáku ozvalo tiché zamumlání.

Naklonil se a poslouchal. „Co to je?"

Další mumlání se proměnilo v jakousi dětskou říkanku. Do toho všeho se ozvalo podivné vlhké šišlání, jako když někdo přejíždí jazykem po vyšpulených rtech.

Ty děti si z něj dělaly legraci!

Ve výbuchu hněvu a ponížení kopl Tad do stěny pařáku. Ocelová stěna vydala dutý zvuk, který se nesl po rozlehlém prostoru továrny.

„Vyjděte ven!"

Nadechl se jednou, podruhé a rychle se protáhl mezi plastovými pásy, které zakrývaly vchod do pařáku. Dával si pozor, aby se neuhodil do hlavy o háky na lince. Když projel paprskem baterky prostorem kovového boxu, periferně zahlédl postavu, jak leze po čtyřech po pásu ven otvorem v protější stěně. To stvoření bylo překvapivě velké a neobratné: nejspíš viděl dva běžící chlapce, kteří mu splynuli. Ale na rychlosti, jíž to stvoření cupitalo směrem od něj, nebylo nic nemotorného. Hned jak se dostalo z dohledu, seskočilo z linky; ozvalo se bouchnutí, potom rychlé ťapkání běžících nohou do zadní části továrny.

„Stát!" vykřikl Tad.

Oběhl pařák a pustil se do pronásledování, žluté světlo jeho baterky před ním poskakovalo. Temná postava minula pařák a velikou rychlostí vyšplhala po nouzovém žebříku k vyvrhovně. Přeběhla zvýšenou plošinu a zmizela za hustým hroznem hydraulických hadic.

„Sakra, stůjte!" ječel Tad do tmy. Vylezl po žebříku, teď už držel zbraň v ruce, a běžel po kočičí lávce.

Když míjel hrozen hadic, něco se mihlo v jeho zorném poli a on ucítil příšernou ránu do předloktí. Zařval překvapením a bolestí. Baterka mu vyletěla z ruky a kutálela se ze zvýšené plošiny. Uslyšel hlasité lupnutí a řinkot skla, jak dopadla na betonovou podlahu. Potom byla tma.

Zvenčí sem doléhalo kvílení větru, na střechu s mohutným bubnováním padaly kroupy.

Tad se přikrčil, do tmy před sebou mířil služební zbraní, zatímco mu bolest vystřelovala do levého předloktí. Prokrista, ta ruka tolik bolela! Nemohl zatít pěst ani pohnout prsty. Bolest jako by se stále stupňovala, až mu připadalo, že má celou paži v jednom ohni.

Ten prevít mu zlomil ruku. A bolestivě. Jediným úderem. Potlačil vzlyk, zaťal zuby.

Pozorně naslouchal, ale slyšel jen, jak venku za stěnou ze škvárobetonových tvárnic zuří bouřka.

Tohle není žádný podělaný dítě.

Zloba a ponížení, které předtím prožíval, byly ty tam. Postaraly se o to bolest a náhlá tma. V tu chvíli chtěl jediné – dostat se ven.

Usilovně se snažil něco ve tmě vidět, přijít na to, kudy opustit budovu. Továrna byla obrovská a bez světla bude hodně těžké najít východ. Možná by tu měl zůstat, v tichosti a bez hnutí, dokud zase nepůjde proud.

Ale ne. Nemůže zůstat. Musí utéct – někam. Kamkoli.

Dostat se pryč. Jen se dostat pryč.

Postavil se na nohy a s namířenou zbraní a bezvládně visící poraněnou rukou se pokoušel nohou najít cestu zpátky po žebříku, sotva se odvažoval dýchat. Děsil se, že každým okamžikem může přijít ze tmy další rána. Jeden krok, tři, pět…

Ve tmě do něčeho vrazil loktem.

Rukou, v níž držel zbraň, velmi opatrně šátral. Na něco sáhl. Připadalo mu to drsné a šupinaté. Byly to vysokotlaké hadice? Ale na omak je to nepřipomínalo. Musí to být něco jiného.

Ale ničeho, co by mohlo být takovéhle na omak, si tam předtím nevšiml; ne tady ve vyvrhovně.

Kousl se do rtu, potlačil v sobě vzlyk z hrůzy.

To ta tma ho vyprovokovala k takové reakci. Na absolutní tmu nebyl zvyklý. Kdyby vystřelil ze zbraně, možná by viděl dost dlouho na to, aby se dokázal zorientovat. Jedna střela mířená ke střeše nemůže nic zkazit.

Zdvihl zbraň a vystřelil nahoru.

V záblesku spatřil tvora podobného člověku. Stál vedle něj a s úsměvem se na něj díval. Ten pohled byl tak nečekaný, tak podivný a děsivý, že Tad nedokázal ani zakřičet.

Ale ten tvor vykřikl na něj: byl to chraplavý hrdelní jekot překvapení a zloby kvůli výstřelu.

Tad se dal do běhu. Našel žebřík, napůl z něj padal a napůl sestupoval, o kovové příčle si bolestivě otloukal kolena. Kousek nad podlahou škobrtl a spadl na zem na zlomenou ruku. A teď slyšel sám sebe, jak křičí – bolestí i hrůzou. Ale i tak se dostal do hlavního poschodí továrny. Vyškrábal se na nohy, z bolesti se mu chtělo zvracet, vzlykal hrůzou, běžel, znovu klopýtl, znovu se vyškrábal na nohy. V tu chvíli si uvědomil, že v ruce stále ještě křečovitě svírá pistoli. Mohl by ji použít a měl by ji použít. Namířil a vystřelil, jednou, dvakrát, naslepo – a pokaždé v záblesku střely viděl, jak ta věc cupitá k němu, růžová ústa doširoka otevřená, paže rozpřažené.

Mu!

Musím namířit, namířit, ne střílet jen nadivoko. Další dva výstřely, v každém záblesku viděl, jak se to neustále blíží. Ustupoval, stále křičel a ještě dvakrát vystřelil, ruka se mu strašně třásla.

Mu! Mu!

Už to bylo skoro u něj. Teď už nemine. Zamířil, stiskl.

Kohoutek cvakl o prázdný bubínek. Tápal po nábojích, ale dostal další příšernou ránu do břicha. Upadl, nemohl dýchat, zbraň poskakovala po podlaze. Třetí rána, tentokrát do ruky, kterou střílel. Podařilo se mu nadechnout, zoufale sebou zmítal, křičel a kopal, snažil se posunout dozadu, ale nešlo to, když nemohl použít ani jednu paži.

Mu! Mu! Mu!

Tad znovu ječel a divoce sebou kroutil, klouzal po zádech, kopal směrem po zvuku.

A potom ho to chytilo za nohu. Pocítil příšerný tlak na kotníku a náhlé povolení doprovázené praskotem kosti. *Jeho* kosti.

Po chvíli mu na hrudník dopadla obrovská váha a něco drsného a těžkého ho popadlo za obličej. Ucítil zápach půdy a plesniviny a cosi méně výrazného, ale mnohem horšího. Na okamžik se mu zdálo, jako by stisk byl jemný, uklidňující, konejšivý.

Ale po chvíli ten netvor přitlačil – příšerně a nelítostně – a s divokou rychlostí otočil jeho obličej směrem k podlaze.

Ozvalo se drtivé cvaknutí; v krční páteři se mu rozhořel oheň. A potom se příšerná temnota rozjasnila, byla nesmírně jasná…

53

Corrie ležela v páchnoucí tmě. V té příšerné a matoucí černotě nedokázala odhadnout, kolik času uplynulo od chvíle, kdy on odešel. Hodina? Den? Připadalo jí to jako věčnost. Celé tělo ji bolelo a krk měla rozbolavělý, jak ji silně stiskl.

A přece ji nezabil. Má v úmyslu ji mučit. I když mučit nebylo to pravé slovo. Skoro jako by si s ní hrál nějakým příšerným, nevysvětlitelným způsobem…

Cokoli se dohadovat o tom vrahovi nemělo smysl. Nelze pochopit něco tak bizarního, pokřiveného a cizího. Nikdy v životě se s něčím podobným nesetkala. Uvědomila si, že ji v tomhle seskupení jeskyní nikdo nezachrání. Nikdo neví, že sem přišla. Jestli má přežít, musí se o to postarat sama. Musí to udělat, ještě než se vrah vrátí.

Znovu se snažila uvolnit provazy, ale jen si rozedřela zápěstí. Svázal ji mokrými provazy, takže uzly teď byly tvrdé jak kámen.

… Kdy se vrátí? Při té představě ji přepadla panika.

Corrie, dej se dokupy.

Chvíli ležela klidně, soustředila se na dýchání. Potom se pomalu s rukama za zády napůl odplazila a napůl odkutálela přes svažující se dno jeskyně, prozkoumávala je. Bylo docela hladké, ale zjistila, že sem tam ve shlucích vyčnívají drsné kameny. Zastavila se, aby si mohla jeden takový útvar osahat prsty. Možná to jsou křišťály.

Otočila se a pořádně do nich kopla. Ozvalo se ostré prasknutí, ulomily se.

Hledala necitlivými prsty, až našla ostrou hranu. Lopotně se nad ni usadila a rukama proti hraně rozdírala provazy. Dopředu, dozadu. Dopředu, dozadu.

Panebože, to byla bolest. Zápěstí se jí proměnila v krvavé kruhy; v místech, kde je měla převázána provazem, si je rozedřela do masa. Cítila, jak jí krev stéká po dlaních. Prsty už skoro necítila.

Ale dál se snažila, ještě víc přitlačila. Vlhký provaz sklouzl, o ostrý kámen si pořezala ruce.

Potlačila vzlyk, ale nepřestala. Raději přijít o ruce, než o život. Provaz se alespoň trochu začal třepit. Kdyby se jí tak podařilo ho sundat, kdyby…

Kdyby co?

… Kdy asi přijde *on*?

Corrie se roztřásla; hrozilo, že s tím nepřestane. Nikdy v životě jí nebyla taková zima, nikdy nebyla tak ochromená a nikdy nebyla v takovém mokru. Smrad jako by všechno prostupoval, cítila ho na jazyce, v nose.

Soustřeď se na provaz.

Provaz se smýkl a znovu se pořezala. Nahlas zasténala a pokračovala dál. Usilovněji. Prsty už vůbec necítila, ale s o to větší silou třela provaz.

I kdyby se osvobodila, co si počne bez světla? Neměla zapalovač ani zápalky. A i kdyby, *on* ji zavlekl tak hluboko do jeskyní, že nevěděla, jestli vůbec někdy najde cestu ven.

Zavzlykala a přitlačila provaz na ostrý kámen, znovu a znovu. Beznadějnost její situace jí zvráceně vlila novou sílu do těla.

Najednou měla ruce volné.

Ležela, lapala po dechu. Bolest pociťovala jako tisíc jehel zabodnutých do dlaní a prstů. Cítila, jak jí po kůži stéká krev ve vydatných stružkách.

Pokusila se pohnout prsty, bez úspěchu. Se zasténáním se nahnula ke straně, jemně si třela dlaně o sebe. Pokusila se prsty pohnout podruhé, bylo to o trochu lepší.

Pomalu, s velkou námahou se posadila. Osahávala si nohy a zjistila, že kolem kotníků má provaz mnohokrát obtočený a zavázaný do primitivních, ale velmi účinných uzlů. Pokusila se je povolit. Vyjekla však bolestí a ucukla rukama. Možná i tyhle provazy by mohla přeřezat o ostrý kámen. Tápala kolem sebe, hledala tu ostrou hranu –

Náhle zaslechla nějaký zvuk. Strnula, zaplavila ji hrůza.

Vracel se.

Nedaleko od ní se jeskyněmi rozléhalo hekání a supění. Znělo to, jako by něco táhl. Něco hodně těžkého.

Huff!

Honem strčila ruce za záda, lehla si na studenou zem a zůstala v klidu. I když tam byla tma jako v pytli, nechtěla, aby se mu naskytla příležitost zjistit, že už není svázaná.

Šouravé kroky se blížily. Do temnoty najednou pronikly nové, kyselé pachy: čerstvá krev, žluč, zvratky.

Ležela bez hnutí. Kolem byla taková černočerná tma. Třeba úplně zapomněl, že tam je.

Slyšela, jak něco táhne, potom cosi zachřestilo, co jí připomínalo klíče. Najednou vedle ní na zem dopadlo těžké břemeno. Náhle byl ten zápach mnohem horší.

Potlačila výkřik, který se jí dral do krku.

Zase začal něco mumlat a povídat si pro sebe. Ozvalo se chrastění kovu, škrtnutí zápalky a najednou bylo světlo: sice velmi tlumené a sotva rozeznatelné, ale světlo. Na okamžik Corrie na všechno zapomněla – na bolest, zoufalství – cítila, jak se celou duší upjala k tomu tlumenému žlutému světlu. Zdálo se, že vychází z podivné lampy, velmi staré, s posuvnými stranami ze zrezivělého kovu. Položil ji tak, aby *on* sám zůstal ve stínu – viděla ho jen jako temný pohyblivý stín, šedý proti černotě. Zmizel za roh, dělal něco v jednom výklenku, broukal si a povídal.

Takže on potřebuje světlo, alespoň nějaké.

Ale pokud zvládl tolik věcí v úplné tmě – donést ji sem, svázat – co asi dělá teď, když si potřebuje posvítit?

Corrie nechtěla dál takhle přemýšlet. Bylo snadné to pustit z hlavy: instinktivně se jí z toho světla ulevilo a připadala si líná, malátná. Částečně měla chuť jednoduše to vzdát, poddat se. Rozhlédla se. I když světlo bylo hodně kalné, zdálo se, že se odráží v milionech jakoby křišťálových bodů, které byly všude a nikde kolem.

Čekala bez hnutí, až se oči přizpůsobí šeru.

Nacházela se v poměrně malé jeskyni. Její stěny byly pokryté vějířovitými bílými křišťály, které se v matném světle lucerny leskly. Ze stropu visel nespočet stalaktitů. Na každém z nich se vyjímala bizarní ozdoba z klacíků a kostí svázaných motouzem. Dlouho si je pohlížela, nic nechápala. Nakonec se podívala na stěny, pomalu po nich přejížděla očima a potom si prohlédla dno.

Vedle ní leželo tělo.

Ubránila se výkřiku. Hrůza a strach ji znovu prostoupily. Jak je možné, že úlevou z toho, že temnota ustoupila, úplně zapomněla, byť jen na chvíli…?

Zavřela oči. Ale tma byla ještě horší. Musí to vědět.

Nejprve nedokázala nic rozeznat, protože na tom obličeji bylo příliš mnoho krve. A potom jako by rysy samy začaly vystupovat. Byl to pomlácený obličej Tada Franklina. Upíral na ni oči, ústa měl dokořán.

Prudce odvrátila hlavu; slyšela sama sebe vykřiknout. A znovu.

Ozvalo se zamručení a teď *ho* uviděla poprvé. Přicházel zpoza rohu a blížil se pomalu k ní, v jedné ruce držel veliký zkrvavený nůž, ve druhé něco mokrého a rudého.

Usmíval se a něco si zpíval.

Výkřik utichl. Při takovém pohledu se jí sevřelo hrdlo.

Ten obličej –!

54

Hazen stál před shromážděnými policisty. Nemusel mít dlouhý proslov: byla to dobrá skupina a měli dobrý plán. McFelty je bez šance.

Zbýval však jediný problém. Tad se ještě nevrátil z továrny a spojení přes vysílačky nefungovalo. Hazen by raději předal velení osobně, ale už dál čekat nemohl. Medicine Creek byl dobře zabezpečený a všichni se náležitě připravili na hrozící prachovou bouři, na to už Tad dohlédl. Do desáté hodiny zbývalo pár minut. Nechtěl, aby McFelty využil bouře a unikl jim. Museli vyrazit. Tad bude vědět, jak se má zachovat.

„Kde jsou psi?“ zeptal se.

Odpověděl Hank Larssen: „Vezou je rovnou k domu Krausových. Setkáme se tam.“

„Doufám, že tentokrát budou aspoň k něčemu. Požádal jsi, aby poslali ty speciálně vycvičený v Dodge, ty španělský psy, jak se jmenujou?“

„Presa canarios,“ odpověděl Larssen. „Ano. Tvrdili, že nemají ještě úplně dokončenej výcvik, ale já na tom trval.“

„Dobře. S potvorama, co dokážou tak akorát sedět na gauči, jsem si užil už dost. Kdo je psovod?“

„Jako minule. Lefty Weeks. Je jejich nejlepší.“

Hazen se zamračil, vytáhl cigaretu a zapálil si.

Podíval se na skupinu mužů před sebou. „Všichni máte výcvik, takže jen stručně. První jdou psi, za nima psovod – Lefty – potom já a Raskovich.“ Cigaretou ukázal na šéfa ochranky Kansaské státní univerzity.

Ten přikývl, čelist se mu v tak vážné situaci napjala.

„Raskovichi, umíte používat zbraň kalibru dvanáct?“

„Ano, pane.“

„Tak vám jednu dám. Za námi půjdou Cole, Brast a šerif Larssen.“ Pokynul na dva státní policisty oblečené jako na policejní razii: černé kalhoty jednotky na zneškodňování nevybuchlých pum zastrčené do vysokých bot Hi-Tec, neprůstřelné vesty. Už žádné skautské klobouky – tohle bude skutečná akce. Potom se otočil na Larssena. „Souhlasíš s tím, Hanku?“

Šerif Deeperu přikývl.

Hazen věděl, že je důležité rozehrát to politicky, mít Hanka na háčku, zajistit, aby byl v týmu. Hanka to zjevně příliš netěšilo, ale nemohl s tím dělat prakticky nic: byl to Hazenův rajón, a než bude operace dokončena a venkovní komunikace obnovena, je to vyloženě jeho záležitost. Nakonec to Hazen zařídí tak, aby Larssen nebyl úplně vyšachovaný. Všichni se o zásluhu podělí – i Raskovich – a před soudem nikdo nebude nikomu vrážet nůž do zad.

„Pravidla jsou prostý. Všichni máte zbraně, ale nepoužívejte je, pokud nebudete *přímo ohrožený* na životě. Je to naprosto jasný?“

Všichni přikývli.

„Toho chlapa dostaneme *živýho a nezraněnýho*. Budeme jednat slušně a klidně, odzbrojíme ho, vyvedeme v poutech, ale pěkně v rukavičkách. Je náš korunní svědek. Jestli zpanikaří a začne střílet, *stáhnete se* a necháte psy, aby se o něj postarali. Takovíhle psi toho hodně vydrží.“

Ticho, přikyvování.

„Jestli si někdo z vás myslí, že bude velkej hrdina, ať na to hodně rychle zapomene. Pracujeme všichni společně.“

Podíval se postupně na každého muže. Největší starosti mu dělal Raskovich, ale zatím se držel. Stojí za to popadnout šanci za pačesy. Hergot, klidně by s radostí přenechal všechny zásluhy tohohle zásahu Raskovichovi, kdyby to znamenalo, že experimentální pole dostane Medicine Creek.

„Shurte a Williamsi, vy dva budete patrolovat u vstupu do jeskyně. Chci, abyste pořádně zapracovali, takže žádný poflakování u vchodu, aby vás něco překvapilo. Pokud McFeltyho vyplašíme a pokusí se utéct, musíte bejt ve střehu a chytit ho. Rheinbecku, ty půjdeš do domu Krausových a uděláš tam prohlídku domu a budeš pít čaj s Winifred. Buď připravenej v případě potřeby pomoct Shurtemu a Williamsovi.“

Rheinbeckův obličej neprozradil nic, jen mu lehce škublo v koutku úst.

„Já vím, Rheinbecku, je to nepříjemnej úkol, ale ta stará paní bude určitě hodně rozrušená. Nechceme, aby někdo dostal infarkt, že ne?“

Rheinbeck přikývl.

„Nezapomeňte, že tam dole nebudeme v žádným spojení s okolním světem. A když se rozdělíme, ztratíme komunikaci i mezi sebou. Takže se držíme pohromadě. Jasný?“

Rozhlédl se. Bylo jim to jasné.

„Tak jo, Cole nás bude informovat vo brejlích na noční vidění.“

Cole předstoupil. Byl to sám velký pan Státní policie, vysoký, svalnatý, s vojenským sestřihem a kamennou tváří. Zvláštní, že státní policisti nikdy nebývají tlustí. Možná mají takové pravidlo. Držel šedou helmu, ke které byly připevněné velké brýle.

„V jeskyni,“ řekl, „není vůbec žádné světlo. Vůbec žádné. Z toho důvodu nám normální brýle na noční vidění nebudou stačit. Proto tam vejdeme s infračerveným světlem, které funguje stejně jako baterka. Tady, na přední straně helmy je žárovka. Tady vypínač. Ten musí být zapnutý, aby to fungovalo jako na normální baterce. To světlo není vidět pouhým okem, ale když si nasadíte tyhle brýle, uvidíte všechno načervenalé. Když se vaše infračervené světlo vypne, brýle zčernají. Rozumíte?“

Všichni přikývli.

„Účelem brýlí na noční vidění je, abychom se nestali snadným cílem, k čemuž by došlo, kdybychom použili obyčejné baterky. Takhle nás neuvidí. Zhasneme stropní světla a půjdeme tiše, takže nebude vědět, kolik nás je.“

„Máme k dispozici nějakou mapu jeskyně?“ To se ozval Raskovich.

„Dobrá votázka,“ řekl Hazen. „Nemáme. Jsou tam vybudovaný dřevěný chodníčky. Vzadu je ještě pár jeskyní, dvě, maximálně tři. V jedny z nich je ten starej destilační přístroj. Tam nejspíš taky najdeme toho chlapa. Nejsou to jeskyně Carlsbad. Jednoduše se řiďte selským rozumem, držte se blízko sebe a všechno bude v pohodě.“

Šéf ochranky přikývl.

Hazen přešel k uzamykatelné skříni se zbraněmi, vyndal brokovnici, otevřel ji, nabil, zavřel trhnutím zápěstí a podal ji Raskovichovi. „Všichni jste si zkontrolovali zbraně?“

Ozval se všeobecný šum a mumlání na výraz souhlasu. Hazen naposledy, proti směru hodinových ručiček, provedl kontrolu služebního opasku: rezervní zásobníky, obušek, pouta, pepřový sprej, pouzdro se zbraní na boku – všechno na místě. Nadýchl se, zapnul si neprůstřelnou vestu až pod bradu.

V tu chvíli světla v kanceláři zablikala, rozjasnila se a potom zhasla. Ozvalo se všeobecné mumlání.

Hazen se podíval z okna. Na hlavní ulici nebylo světlo a ani nikde jinde. Medicine Creek byl celý ponořený do tmy. Vlastně to za bouře ani není nic překvapivého.

„To na věci nic nemění,“ řekl. „Jdeme.“

Otevřel dveře a všichni vyšli do skučící noci.

55

Zvláštní agent Pendergast vjel do Medicine Creek, zpomalil velký rolls, z kapsy vyndal mobilní telefon a znovu se pokusil zavolat Corrie Swansonové.

Jedinou odpovědí bylo vytrvalé pípání, už se dokonce neozval ani nahraný vzkaz. Spojení bylo přerušeno.

Schoval telefon. Ani policejní rádio nefungovalo a ve městě nesvítila světla. Medicine Creek byl skutečně odříznutý od okolního světa.

Jel po Main Street. Stromy se pod nápory větru zuřivě nakláněly a šlehaly větvemi. Přívalový déšť bičoval ulice a vytvářel blátivé kaluže v odvodňovacích příkopech, které ještě před několika hodinami byly ucpané prachem. Všichni ve městě se dobře připravili: stažené rolety, zavřené okenice. Zdálo se, že pohyb je patrný pouze v šerifově kanceláři. Venku parkovalo několik aut státní policie a kolem nich bylo vidět šerifa a příslušníky policie, jak nakládají vybavení do dodávky a nasedají do vozů. Jako by se schylovalo k nějaké operaci, něčemu víc než jenom běžné přípravě na bouři.

Jel dál, zabočil do vrat Wyndham Parke Estates. Okna maringotek byla zalepená, na mnoha střechách naskládané kameny. Všude byla tma, jen občas přes temné okno blikla svíčka nebo paprsek baterky. Vítr se prohánět úzkými špinavými uličkami, houpal maringotkami, zvedal ze země oblázky a smýkal s nimi. Na nedalekém dvorku na dětském hřišti pohazoval houpačkami, jako by je poháněli šílení duchové.

Pendergast přijel do uličky, kde bydlely obě Swansonovy. Corrie tu neměla auto. Vystoupil, rychle přešel ke dveřím a zaklepal.

Žádná odpověď. Uvnitř byla tma.

Zaklepal znovu, tentokrát hlasitěji.

Zevnitř zaslechl bouchnutí a uviděl pohyb světla baterky. Ozval se hlas: „Corrie? To jsi ty? Seš v pěkný bryndě, mladá dámo.“

Pendergast strčil do dveří; otevřely se na dva palce, dál to nešlo kvůli řetízku.

„Corrie?“ ječel ten hlas. Objevil se ženský obličej.

„FBI,“ řekl Pendergast a ukázal svůj odznak.

Žena na něj hleděla přivřenýma očima. Do poloviny vykouřená cigareta jí visela mezi rty s rozmazanou rtěnkou. Vstrčila baterku do škvíry ve dveřích a svítila mu přímo do očí.

„Hledám slečnu Swansonovou,“ řekl Pendergast.

Ztrhaný obličej dál vyhlížel ven a ze škvíry se vyvalil oblak cigaretového dýmu.

„Neni tady," řekla žena.

„Jsem zvláštní agent Pendergast."

„Já vim, kdo ste. Ten čmuchal vod FBI, co potřeboval *asistentku*." Vyfoukla další kouř. „Moc to na mě nezkoušejte, nejsem pitomá. I kdybych věděla, kde Corrie je, tak vám bych to teda neřekla. Asistentka, jo, určitě."

„Víte, kdy slečna Swansonová odešla?"

„To teda nevim."

„Děkuji vám."

Pendergast se otočil a rychle kráčel ke svému autu. Dveře maringotky se otevřely dokořán a žena vyšla na rozviklané schůdky s plošinkou.

„Nejspíš jela hledat vás. Nemyslete si, že přede mnou zapřete pravdu, vy voslizlej gaunere v pěkným černým vobleku."

Pendergast nasedl do vozu.

„Ale, ale, koukejme se, co to tady máme, to je rolls-royce? Ty bláho. Fajnovej agent FBI."

Zavřel dveře a nastartoval. Žena přešla přes maličký trávník do bičujícího deště, k tělu si přitáhla župan, bouře trhala slova a unášela je pryč.

„Je mi z vás pěkně blbě, pane, víte to? Znám tyhle typy, jako jste vy, a je mi z vás *šoufl* – „

Pendergast vyjel z uličky a zamířil zpátky na Main Street.

Za pět minut už stál na parkovišti u domu Krausových. Bohužel ani tady neviděl Corrieino auto.

Uvnitř seděla Winifred jako vždy ve svém křesle, při svíčce vyšívala. Když vešel, vzhlédla a papírovitý obličej se zmuchlal do nuceného úsměvu. „Dělala jsem si o vás starosti, pane Pendergaste, když je venku taková bouřka. Je to opravdu hrozné. Jsem ráda, že jste se v pořádku vrátil."

„Byla tu dnes slečna Swansonová?"

Winifred položila vyšívání na klín. „Ne, nebyla."

„Děkuji vám." Pendergast se uklonil a otočil se zpátky ke dveřím.

„Neříkejte, že jdete zase ven!"

„Ano, jdu."

S vážnou tváří přešel přes parkoviště. Pokud si uvědomoval bouři, která se hnala po celém kraji, nedal to na sobě znát. Došel k vozu, natahoval ruku ke klice dveří, ale zarazil se a otočil. Přemýšlel. Za domem s kalně osvětlenými okny se zmítalo tmavé moře kukuřice. Reklamním štítem na Krausovy kaverny opakovaně bouchal vítr.

Pendergast pustil kliku, prošel spěšně kolem domu a pokračoval dál po cestě. Po stu yardech se dostal na uježděnou silnici, která vedla do kukuřice.

Za dvě minuty stál vedle auta, které patřilo Corrie.

Otočil se a rychle kráčel zpátky k silnici. V dálce se objevila řada předních světel automobilů, které se velkou rychlostí blížily hustou tmou. Když vozy projely kolem a viděl už jen brzdová světla, když zahýbaly na parkoviště u kaveren, jeho znepokojení přerostlo v přesvědčení. Uvědomil si, že nemyslitelné se stalo skutečností.

Příšerným, ironickým zvratem osudu se zdálo, že všichni – nejprve on, potom Corrie a nyní i Hazen – dospěli ke stejnému závěru: že vrah se skrývá v jeskyni.

Pendergast proběhl kukuřicí, mířil rovnou ke vchodu do jeskyně. Kdyby se mu podařilo dostat se dovnitř před…

Měl minutu zpoždění. Když se vynořil z kukuřičného pole, šerif Hazen, který stál před vchodem do jeskyně, ho uviděl a otočil se. Tvářil se velmi rozzlobeně.

„Ale, ale, jestlipak to není zvláštní agent Pendergast! A vidíte, já myslel, že jste už z města pryč."

56

Šerif Hazen upřeně zíral na Pendergasta. Okamžik zmateného mlčení, v němž šerif cítil, jak kypí vztekem. Ten chlap má neuvěřitelnou schopnost objevit se odnikud přesně v ten nejnevhodnější okamžik. Však já toho prevíta umlčím jednou provždy. Tenhle hajzl vod FBI mě už nikdy nebude vokrádat vo čas.

Přistoupil k hubené postavě, podařilo se mu usmát. „Pendergaste, to je ale překvapení."

Agent se zastavil. Černý oblek byl v bouřkovém soumraku téměř neviditelný, vypadalo to, že se jeho bledý obličej vznáší. Připomínal ducha. „Co tady děláte, šerife?" Mluvil tiše, ale v jeho hlase bylo ostří, které od něj Hazen ještě neslyšel.

„Chci vám jen připomenout, že ste dneska ráno dostal do ruky papír, že ste z toho případu vodvolanej. Teď se právě dopouštíte přestupku. Moh bych vás zatknout."

„Jdete dovnitř dopadnout vraha. Dospěl jste k závěru, že je v jeskyni."

Hazen netrpělivě přešlápl. Pendegast určitě jen hádá. Nemohl se to nikde dovědět; ještě ne.

Agent pokračoval: „Nemáte vůbec představu, do čeho jdete, šerife – ani co se týče protivníka, který bude stát proti vám, ani co se týče prostředí."

To už bylo trochu moc. „Přesně tak, Pendergaste."

„Ocitáte se na kraji propasti, šerife."

„To vy ste na kraji."

„Vrah má rukojmí."

„Pendergaste, plácáte naprostý nesmysly."

„Jestli se tam budete motat, šerife, zapříčiníte smrt rukojmí."

Hazenovi přejel mráz po zádech. To byla noční můra každého policisty. „Jo? A kdopak je to rukojmí?"

„Corrie Swansonová."

„Jak to víte?"

„Celý den je pohřešovaná. A před chvílí jsem našel její auto ukryté v kukuřici sto yardů směrem na západ."

Nastal okamžik stísněného ticha a potom Hazen znechuceně zavrtěl hlavou. „Vod samýho začátku, Pendergaste, neděláte nic, než že svýma teoriema zavádíte vyšetřování na falešnou stopu. Nebejt vás, už toho chlapa máme dávno pod zámkem. No tak má Swansonová auto zaparkovaný v kukuřici. Tak to je nejspíš s ňákym chlapem v kukuřici."

„Šla do jeskyně."

„Teda, to je vopravdu dokonalá dedukce. Dveře do jeskyně jsou železný. Jak by se asi dostala dovnitř? Že by paklíčem vodemkla zámek?"

„Podívejte se sám."

Hazen pohlédl směrem, kterým mu Pendergast ukazoval, ke vchodu do jeskyně. Železné dveře skutečně nebyly zamčené: visací zámek ležel na zemi, napůl zakrytý prachem a listím.

„Jestli si myslíte, že Corrie Swansonová ten zámek nějak votevřela, Pendergaste, tak ste ještě větší blázen, než jsem si myslel. To není práce pro dítě, ale pro votrlýho lotra. Toho chlapa, po kterým jdeme. A to už je víc, než byste měl vůbec vědět."

„Jak si vzpomínám, šerife, to vy jste obvinil slečnu Swansonovou z – „

Hazen zavrtěl hlavou. „Už sem slyšel dost. Pendergaste, ste zatčenej. Cole, dej mu želízka."

Cole postoupil dopředu. „Šerife?"

„Úmyslně nerespektoval odvolání z případu. Narušuje policejní vyšetřování. Nedovoleně vstoupil na soukromej pozemek. Beru na sebe veškerou zodpovědnost. Jen ho, prokristapána, vodveď, *ať už ho nevidim*."

Cole šel k agentovi. V příštím okamžiku ležel na zemi, namáhavě lapal po dechu a Pendergast někam zmizel.

Hazen vytřeštil oči.

„*Uff*," řekl Cole, překulil se, aby si mohl sednout, a držel si břicho. „Ten hajzl mě praštil."

„Kristepane," zamumlal Hazen, svítil kolem sebe baterkou. Ale Pendergast byl pryč. Za okamžik slyšel řev motoru a svistot pneumatik, jak rychle ujíždějí po štěrku.

Cole vstal, rudý v obličeji. Oprášil se. „Obviníme ho z odporu při zatýkání a z napadení policisty."

„Zapomeň na to, Cole. Teď tu máme větší rybu. S tím parchantem se vypořádáme zejtra."

„Prevít jeden," zamumlal Cole.

Hazen ho poplácal po zádech a usmál se. „Až budeš někoho příště zatýkat, nespouštěj z něj oči, jo, Cole?"

V dálce se ozvalo bouchnutí dveří a Hazen uslyšel pronikavý hlas, který unášel vítr. O chvíli později běžela po cestě od starého domu bledá postava Winifred Krausové. Prudké nápory větru ji bičovaly a tahaly za bílý župan a Hazenovi připadala jako duch, který letí nocí. Rheinbeck běžel hned za ní, hlasitě protestoval.

„Co to děláte?" ječela stará paní, když přiběhla blíž. Měla rozcuchané vlasy a po obličeji jí stékaly kapky deště. „Co to má znamenat? Co pohledáváte na mém soukromém pozemku?"

Hazen se otočil na Rheinbecka. „Prokristapána, měl si – „

„Snažil jsem se jí to vysvětlit, šerife. Je to hysterka."

Winifred se rozhlížela kolem, dívala se na policisty divokýma očima. „Šerife Hazene! Chci, abyste mi to všechno vysvětlil!"

„Rheinbecku, vodveď ji odtud – „

„Tohle je *seriózní* turistická atrakce!"

Hazen nahlas vydechl a obrátil se k ní. „Podívejte, Winifred, jsme přesvědčený, že ten zabiják se schovává ve vaší jeskyni."

„To není možné!" ječela žena. „Kontroluju to dvakrát týdně!"

„Půjdeme dovnitř, abychom ho vodtud vyvedli. Od vás jenom chci, abyste zůstala v domě tady s policistou Rheinbeckem a abyste se zklidnila. Postará se vo vás – „

„To tedy *ne*. *Neopovažujte* se vstoupit do mojí jeskyně! Na to nemáte právo! Žádný vrah tam není!"

„Slečno Krausová, je mi líto. Máme písemný rozkaz. Rheinbecku?"

„Už jsem jí ten rozkaz ukazoval, šerife – „

„Tak jí ho ukaž znovu a už ji hergot vodveď."

„Ale ona mě neposlechne – „

„Tak ji k tomu *přinuť*, když to jinak nejde. Copak nevidíš, že tady zbytečně marníme čas?"

„Ano, pane. Je mi líto, madam – „

„*Neopovažujte se* mě dotknout!" Winifred praštila Rheinbecka, až upadl.

Obrátila se a přešla k Hazenovi, ruce zaťaté do pěstí. „Vypadněte z mého pozemku! Vždycky jsi byl lotr! Odejděte odtud! Všichni!"

Popadl ji za zápěstí, ona se však otočila a plivla na něj. Hazena velmi překvapilo, jakou sílu a dravost v sobě ta stará žena má.

„Slečno Krausová," začal znovu, snažil se být trpělivý a pokoušel se o smířlivý tón. „Uklidněte se. Tohle je velmi důležitý policejní zákrok."

„Vypadněte z mého pozemku!"

Hazen se všemožně pokoušel ji zklidnit a ucítil prudký kopanec do holeně. Všichni ostatní stáli kolem a civěli, jako to obvykle dělávají civilisté. „Co kdybyste mi takhle trochu pomohli?" zařval.

Rheinbeck ji chytil za útlý pas, Cole se na ni vrhl a podařilo se mu uchopit ji za jednu paži, kterou kolem sebe mlátila.

„Mírně," řekl Hazen. Jen mírně. Je to přece jen stará dáma."

Hystericky se rozkřičela. Chvíli ji tři muži drželi tak, že se nemohla ani hnout, ačkoli se vzpírala. Hazen se nakonec vyprostil. Rheinbeck ji s Coleovou pomocí zvedl ze země. Mlátila rukama i nohama.

„Bídáci!" ječela. „Na to nemáte právo!"

Výkřiky utichaly, jak se Rheinbeck ztrácel v bouři a odnášel zmítající se břemeno do domu.

„Ježíši, co to s ní je?" zeptal se Cole a prudce oddechoval.

Hazen si oprášil kalhoty. „Vždycky to byla bláznivá stará čubka, ale tohle bych teda fakt nečekal." Pořádně ho kopla do holeně a hodně ho to bolelo. Narovnal se. „Tak už se do tý jeskyně vydáme, než nás přijde votravovat někdo další." Otočil se na Shurteho a Williamse. Jestli se vrátí ten prevít Pendergast, jste oprávněni použít všechny prostředky k tomu, abyste mu zabránili vstoupit do jeskyně."

„Ano, pane."

Šerif šel v čele, ostatní za ním vstupovali do temného otvoru v zemi. Jak sestupovali, zvuky bouře se vzdalovaly. Otevřeli odemčené dveře, zapnuli infračervená světla a brýle pro noční vidění a pomalu scházeli ze schodů. Za okamžik je obklopilo absolutní ticho, které narušoval jen zvuk kapající vody. Vcházeli do jiného světa.

56

Rolls se škrábal a kodrcal po škvárové cestě, přední světla stěží pronikala hustou tmou, kroupy tloukly do kapoty. Když už vůz nemohl jet dál, Pendergast zastavil, vypnul motor, zasunul si mapu do saka a vykročil do bouře.

Tady, na nejvyšším místě okresu Cry, mezocyklona dosáhla nejvyššího bodu intenzity. Půda připomínala bojiště, byla pokrytá nejrůznějšími předměty, které s sebou unesl ničivý vítr: větévky, kusy rostlin, hroudy hlíny, které sem přivál ze vzdálenosti mnoha mil. Neviditelné stromy lemovaly Mohyly, zmítaly se a sténaly, listy a větve se o sebe lámaly a trhaly, znělo to, jako když příboj naráží na kameny. Svět duchů Mohyl se ztenčil na zvuk a běsnění.

Pendergast se otočil, sklonil hlavu před větrem a šel po cestě k Mohylám. Jak kráčel, bouře nabírala na síle, občas bylo slyšet až ohlušující praskot dřeva a ránu větve, jež dopadla na zem.

Jakmile se dostal do relativního úkrytu stromů, viděl trochu lépe. Vítr a déšť tu divoce tančily, vzduchem poletovaly oblázky a velké kapky prudkého lijáku. Vysoké topoly kolem sténaly a skřípaly. Věděl, že největší nebezpečí teď nepředstavuje déšť a kroupy, ale možná tornáda, jejichž síla se na stupnici označuje písmenem F, která se mohou kdykoli vytvořit na okraji bouře.

Čas na obezřelost nezbýval. Chtěl sice zabijáka konfrontovat jindy a za jiných okolností, ale teď už neměl na vybranou.

Rozsvítil baterku a paprskem zamířil za nízký podrost stromů. V tu chvíli se ozvalo příšerné praskání; uskočil stranou. S ohromnou ránou se k zemi zřítil obrovský topol. Kolem se zvedl vír listí, polámaných větví a mokré hlíny.

Pendergast vyšel z úkrytu stromů do ničivé bouře. Pokračoval v cestě co možná nejrychleji, až došel na úpatí první mohyly. Obrátil se zády k větru, pomalu přejížděl světlem po úbočí, až našel výchozí bod. A potom – v černočerné noci a v kvílící bouři – se narovnal, složil paže na hrudi a zastavil se. Zvuky a vjemy opustily jeho vědomí, když z mramorového sklepení gotického sídla své paměti vybral podobu duchů válečníků. Jednou, dvakrát, třikrát prošel rekonstruovanou řadu po sobě následujících událostí z křižovatky paměti – kde se poprvé vynořili z prachu a kam znovu zmizeli –, pečlivě tuto předlohu sloučil se současnou podobou krajiny, která ho obklopovala.

Potom otevřel oči a ruce spustil podél těla. Kráčel pomalu, přesnými kroky, a cíleně postupoval přes mýtinu ke vzdálené straně druhé mohyly. Za chvíli se zastavil před velkým vápencovým výchozem. Pomalu jej obcházel, nevnímal však vítr a prudký liják, velmi pozorně si prohlížel skalnaté výběžky. Dotkl se prvního, potom dalšího, dokud nenašel, co hledal: půl tuctu uvolněných valounů, které ležely náhodně zapadlé v puklině skály. Chvíli je pečlivě zkoumal, potom ty menší odvalil stranou, jeden po druhém, až odkryl otvor. Rychle odsunul další kameny. Z kostrbatého otvoru na něj dýchly chlad a vlhko.

Cesta, kterou se duchové válečníků nejprve objevili a potom také zmizeli. A – pokud se hodně nemýlil – zadní vchod do Krausových kaveren.

Pendergast se protáhl otvorem, svítil si baterkou na kamení kolem. Uviděl, co očekával: uvnitř byl menší otvor, kdysi to býval mnohem větší přírodní vstup.

Otočil se a posvítil si na spojovací chodbu, která se svažovala dolů. Drobné kaménky se s rachotem sypaly do naprosté tmy. Když začal sestupovat, děsivá zuřivost bouře umlkala s pozoruhodnou rychlostí. Zanedlouho už nezůstalo nic než paměť. Čas, bouře a vnější svět – všechno přestalo existovat v neměnném prostředí jeskyně. Musel se ke Corrie dostat dříve, než šerif se svým improvizovaným speciálním policejním týmem.

Spojovací chodba se rozšiřovala, nejprve klesala, potom se vyrovnala a prudce odbočila. Pendergast velice opatrně kráčel k zatáčce a čekal, poslouchal, zbraň připravenou. Naprosté ticho. Rychle jako fretka skočil za roh, prostor před sebou osvítil silným paprskem baterky.

Ocitl se v obrovské jeskyni nejméně sto stop široké. Naskytl se mu úžasný, i když nikoli nečekaný pohled. Jediné co se uvnitř hýbalo, byly jeho bledé oči a paprsek baterky, kterým přejížděl po bizarním prostředí před sebou.

Třicet mrtvých koní v plné indiánské bojové zbroji bylo postaveno v kleku do kruhu uprostřed jeskyně. Vzduch je zcela vysušil a mumifikoval: kosti vyčnívaly koním z kůže, suché pysky měly stažené ze žlutých zubů. Každý byl ozdoben ve stylu jižních Čejenů, s pruhy jasně rudého okru na „obličeji“, bílými a rudými otisky rukou na krku a kohoutku, orlí pera uvázaná na hřívě a na ocase. Někteří měli na hřbetech korálková čejenská sedla s vysokou rozsochou ze surové kůže; jiní jenom přikrývku nebo vůbec nic. Většina byla obětována silnou ranou do hlavy kyjem s bodcem, po němž zůstala čistá dírka přesně mezi očima.

Ve druhém kruhu, uvnitř prvního, bylo třicet čejenských válečníků.

Duchové válečníků.

Sami ulehli jako paprsky kola – posvátného kola slunce – každý levou rukou držel hlavu svého koně, v pravé měl zbraň. Byli tam všichni: ti, kteří zahynuli při nájezdu, i ti, kteří přežili. Přeživší byli obětováni jako koně: jedinou ranou do čela kyjem s bodcem. Poslední zemřelý – ten, který obětoval ostatní – ležel na zádech a v ruce stále ještě svíral kamenný nůž, který mu trčel ze srdce. Byl to stejný nůž jako ten zlomený, který nalezli vedle Chauncyho těla. A každý indiánský válečník měl u sebe toulec se stejnými šípy jako ty, které našli u těla Sheily Sweggové.

Byli tady, svědectví pod zemí Medicine Creek, od noci 14. srpna roku 1865. Válečníci, kteří nájezd přežili, obětovali sebe i své koně v temnotě jeskyně, zvolili si důstojnou smrt na vlastní půdě. Nikdy je bílý muž nezažene jako stádo do rezervace. Nikdy je nikdo nepřinutí k podpisu smlouvy, k nástupu do vagónů, odeslání dětí do vzdálených škol, kde je budou bít za to, že mluví rodným jazykem, aby je oloupili o důstojnost a kulturu.

Duchové válečníků viděli, jak bílý muž neúprosně zotročuje jejich zemi. Věděli, jaká budoucnost je čeká.

Tady v této velké jeskyni se schovávali. Právě odtud vyrazili v prachové bouři, jakoby odnikud, a zlikvidovali Pětačtyřicet. A právě sem se vrátili, aby našli věčný klid a čest.

Pradědeček Smetáka Jima v ústně předávaných vzpomínkách a mnohem podrobněji v osobním deníku uvedl, že duchové válečníků jako by se vynořili ze země. Měl pravdu. A i když v roce 1865 byly mohyly údajně pokryté hustým podrostem – Harry Beaumont si těsně před smrtí musel uvědomit, odkud se válečníci objevili. Proklel zemi z velmi přesného důvodu.

Pendergast se zdržel jen tak dlouho, aby se zorientoval v mapě. Potom spěchal kolem té tiché scény k temnému tunelu, který vedl hlouběji do soustavy jeskyní.

Zbývalo málo času – pokud vůbec nějaký ještě byl.

58

Hazen kráčel za Leftym a psy po dřevěném chodníčku v Krausových kavernách. Tahle zvířata, na rozdíl od těch předchozích, šla po stopě velmi horlivě. Zdála se snad až příliš lačná: trhala sebou na vodítkách, spěchala vpřed, z hloubky jejich hrudníku se ozývalo vrčení. Lefty je stěží zvládal, smýkala jím, až kvílel. Snažil se je zklidnit lichotkami. Byli to velcí psi, ohavní jako noc, s obrovskými vráscitými řitními otvory a velkými varlaty, která jim visela nízko jako býkům. Presa canarios, psí plemeno vyšlechtěné na zabíjení psů nebo kohokoli jiného na dvou či čtyřech nohách. Hazen by se s nimi nechtěl dostat do křížku, ani kdyby měl nabitou winchesterovku. Všiml si, že policisté také trochu zaostávají. Kdyby měl McFelty aspoň trochu rozumu, padl by na kolena a žadonil o milosrdenství v okamžiku, kdy tyhle dva vořechy uvidí.

„Sturme! Drangu!“ křičel Lefty.

„Co je to zaména?“ zeptal se Hazen.

„Nemám tušení. Jména dává chovatel.“

„No tak je trochu zpomal, Lefty. Tohle nejsou závody.“

„Sturme! Drangu! Pomalu!“

Psi mu věnovali pramalou pozornost.

„Lefty – „

„Snažím se je *zpomalit*, jak můžu,“ odpověděl Weeks velmi vysokým hlasem. „Nemám na vodítku párek špiclů, kdyby sis náhodou nevšiml.“

Lampy u stropu byly zhasnuté, brýle pro noční vidění ukazovaly jeskyni v monotónní záplavě červené barvy. Hazen brýle pro noční vidění nikdy na očích neměl a ani trochu se mu nelíbilo, jak svět proměňují v nepřirozenou krajinu v několika odstínech jedné barvy. Připadalo mu to, jako když se dívá na starou televizi. Dřevěný chodníček před ním plul v karmínovém světle jako cesta do pekla.

Prošli kolem Křišťálové katedrály, Obrovy knihovny, Křišťálové zvonkohry. Hazen byl v téhle jeskyni naposledy jako dítě školou povinné, ale chodívali sem pravidelně každý rok a překvapilo ho, jak moc si toho pamatuje. Winifred je vždycky provázela. Tehdy ještě nevypadala tak příšerně. Vzpomněl si, jak jeho kamarád Tony jí za zády dělal vulgární gesta, když kladívkem hrála nějakou melodii na stalaktity. Stala se z ní podivná stará babizna.

Došli ke vzdálenému konci turistické smyčky a Lefty s velikými potížemi držel psy. Hazen se zastavil, mezi ním a zvířaty byla vzdálenost dobrých deset stop. Psi soustředěně upírali zrak do temnoty za Tůň nekonečna, vrčeli, jazyky jim jako obrovské rudé pleny visely z tlam. V brýlích jejich sliny vypadaly jako krvavé.

Hazen čekal, až k němu dojdou policisté, potom tiše promluvil.

„Nikdy jsem nebyl dál než tady. Teď půjdeme v tichosti. Lefty, myslíš, že bys nějak moh přesvědčit ty psy, aby trochu ubrali na hlase?“

„Tak to bych *nemoh*, jasný? Vrčení je jejich instinkt.“

Hazen zavrtěl hlavou a pokynul Leftymu, aby šel dál. Sám se za ním vydal s Raskovichem; Cole a Brast hned za nimi a Larssen jako poslední.

Přebrodili tůň, na protilehlé straně sešli dolů a následovali Leftyho tunelem, který se zužoval, potom stoupal a prudce uhýbal doprava. Na vzdálené straně zatáčky uviděli druhé železné dveře.

Byly otevřené dokořán, kousek od nich na zemi ležel visací zámek.

Hazen dal gestem palců směrem vzhůru Leftymu pokyn, aby pokračoval.

Psi teď vrčeli ještě naléhavěji, takové hrdelní zvuky a cenění zubů naháněly Hazenovi husí kůži. McFeltyho zjevně nepřekvapí, ale třeba to zase není tak špatné. Takové vrčení by přimělo i Ramba odhodit všechny zbraně.

Na druhé straně dveří se tunel rozšiřoval do jeskyně. Psi velmi usilovně čenichali, táhli Leftyho za sebou. Hazen dal mužům za sebou znamení, aby počkali. S Raskovichem se vrhli každý na jednu stranu se střelnou zbraní připravenou k útoku, prohlíželi si to místo infračerveným světlem.

Bingo: pašerácké hnízdečko. Hazen se pomalu rozhlížel po velkém prostoru. Starý stůl; pahýly svíček; otlučené lampy; rozbité porcelánové nádobí a lahve. Na protějším konci se v červeném šeru vypínal destilační přístroj. Jeho součástí byl kotel tak velký, že by se v něm dal uvařit kůň. Určitě ho museli do jeskyně přinést v kusech a teprve uvnitř ho sletovat – není divu, že ho nikdy nikdo neodvezl.

Když se Hazen ujistil, že je tam prázdno, pokynul ostatním, aby přišli blíž, a sám přistoupil k destilačnímu přístroji. Zápach dýmu se stále ještě slabě vznášel ve vzduchu, mísil se s jinými, mnohem méně příjemnými pachy. Naklonil se a nahlédl do kotle. Na dně něco leželo, v brýlích pro noční vidění mu to připadalo malé a těžko rozeznatelné.

Bylo to lidské ucho.

Otočil se, zalila ho vlna zadostiučinění smíšená se znechucením. „Nikdo na nic nesahejte.“

Všichni souhlasně pokývali hlavami.

Hazen dál prohlížel jeskyni. Na okamžik nabyl dojmu, že jsou na konci – že McFelty už utekl. Ale potom si všiml nízkého oblouku v protilehlé stěně, bylo to jen šedivé místo, které vedlo dál do hlubší tmy. „Vypadá to, že tímhle směrem je ještě další jeskyně,“ řekl a ukázal. „Tak jdeme. Lefty, veď psy.“

Nízkým obloukem prošli do další jeskyně. Tam kdysi pašeráci mívali smetiště; ještě teď tu byla spousta dějících odpadků, rozbitých lahví, cárů papíru a plechovek a nejrůznějších nepotřebných věcí, všechno na hromadě u jedné stěny. Zarazil se. V té jeskyni bylo chladno a v nejchladnějších výklencích ve zdi spatřil zásoby jídla ze současné doby. Jakoby špižírna. Posvítil si tam a uviděl několik pytlů cukru, obiloviny, fazole, sáčky bramborových lupínků a další slané pochoutky, bochníky chleba, balíčky sušených plátků hovězího masa, vaničky másla. Našel tam i spoustu svíček, krabiček kuchyňských zápalek, poničenou lampu. Hromada zahozených sáčků, mastných papírů, plechovek a pahýlů svíček prozradila, že McFelty byl tady dole překvapivě dlouho.

Hazen dál pátral brýlemi na noční vidění a všiml si, že průchozí tunel pokračuje. Vedl do další jeskyně vzadu. McFelty, pokud je ještě tady, je už určitě slyšel a možná s nachystanou zbraní čeká v té další jeskyni, aby je překvapil.

Položil ruku Leftymu na rameno a řekl mu potichu do ucha: „Pusť psy z vodítka a řekni jim, aby vyhnali toho z další jeskyně. Dokážou to?“

„Jasně.“

Šerif Hazen rozestavěl své muže kolem ústí spojovacího tunelu. Byli připraveni popadnout za límec každého, kdo vyjde. Potom pokýval na Leftyho.

Uvolnil karabinky z obojků a ustoupil dozadu. „Sturme, Drangu. *Vpřed*.“

Psi se okamžitě rozběhli a zmizeli ve tmě. Hazen se přikrčil u ústí tunelu, zbraň v pohotovosti. Slyšel psy, jak ve vedlejší jeskyni vrčí, čichají, olizují si vlhké huby. Uběhlo pár okamžiků. Zvuky slábly.

„Zavolej je zpátky,“ řekl Hazen.

Lefty tiše zahvízdal. „Sturme, Drangu. *Zpátky*.“

Další čichání a slintání.

„Sturme, Drangu! *Zpátky!*“

Psi se váhavě vrátili. V záři brýlí vypadali, jako by přiběhli z pekla.

Hazen byl v tu chvíli přesvědčen, že jim McFelty pláchnul. Ale ani tak to nebyla úplná prohra; vlastně přesně naopak. Najdou spoustu fyzických důkazů, které ho usvědčí, že v té jeskyni byl, a dokážou se jeho zločiny: otisky prstů, DNA. A navíc se našlo Stottovo ucho. Už jen kvůli tomu příšernému nálezu stálo za to do jeskyní sejít. S takovým důkazem bude naprosto jednoduché přimět McFeltyho, aby se přiznal, takže mu zmírní trest a dostanou Lavendera.

Hazen se narovnal. „Tak dobrá, jdeme se tam podívat.“

Vešli do třetí jeskyně. Byla menší než ostatní. Hazen se překvapeně zastavil. Vypadala trochu jako obývák, ale když očima přejížděl po celém prostoru, kladl si otázku, kdo by tam mohl žít. U zdi stála tlející postel, výplň z matraci vypadávala. Postel byla ale malá: dětská. Nad ní visely rozbité obrázky. Jeden s jabloní, druhý s klaunem. V rohu uviděl pár rozpadlých dřevěných hraček pokrytých plísní. Byl tam dřevěný prádelník, kdysi nalakovaný na červeno jako požární stříkačka, zkroucený a nahnutý k jedné straně, zásuvky otevřené. Uvnitř se povalovalo zetlelé prádlo. Na vzdálené straně se jeskyně zužovala v malou prasklinu.

Ježíšikriste, to je ale místo. Hazen si popotáhl kalhoty, lovil v kapse kamelku. „Vypadá to, že nám ptáček uletěl. Nejspíš jsme ho minuli.“

„Co to tu všechno je?“ zeptal se Raskovich, když si v infračerveném světle prohlížel jeskyni.

Hazen si zapálil cigaretu a dal zápalku do kapsy. „Řek bych, že to jsou pozůstatky z doby, kdy se tu pálilo načerno.“

Dlouho bylo ticho. Všichni postávali kolem, tvářili se zklamaně.

Hazen zhluboka popotáhl z cigarety a vydechl dým. „Tamhle v kotli je Stottovo ucho,“ oznámil tiše.

Přesně jak čekal, všichni kolem zvedli hlavu.

„Je to tak. Povedlo se nám to, chlapi. Máme důkaz, že vrah byl tady dole a že právě tady Stotta uvařil. Důkaz, že tady měl základnu. Tohle je velikej průlom celýho případu.“

Všichni přikývli. Ozvalo se pár rozrušených komentářů.

Psi začali vrčet.

„Zejtra sem povoláme policejní tým a chlapy vod soudního, aby tu pořádně zapracovali. Myslím, že pro dnešek jsme tu skončili.“ Dal si posledního sluka z kamelky, uštípl žhavý popel na konci a nedopalek hodil do kapsy. Jdeme domů.“

Když se otočil, všiml si, jak moc se Lefty snaží odtrhnout psy od škvíry ve stěně. Nedali se. Táhli ho a hrozivě vrčeli.

„Co je s nima?“

Lefty znovu surově trhl vodítky. „Sturme! Drangu! *K noze!*“

„Prokristapána, tak je nech, ať se tam kouknou!“ řekl Hazen.

Lefty povolil vodítka. Psi se rozštěkali a okamžitě se vrhli do štěrbiny, strhli s sebou i zmítajícího se Leftyho. V okamžiku všem zmizeli z očí.

Hazen přistoupil ke škvíře a nahlédl do ní. Viděl, že puklina dál zahýbá do pravého úhlu a potom několik stop prudce klesá. Zdálo se, že tam cesta končí.

A přece pokračovala ještě dál. Určitě. Slyšel Leftyho hlas z neznámé temnoty o kus dál, podivně zdeformovaný, jak na psy zbytečně huláká povel k noze.

„Psi našli stopu,“ řekl Hazen přes rameno. „A zdá se, že hodně horkou!“

59

Corrie ležela bez hnutí s rukama za zády. Když vykřikla, smál se: hrozivým, vysokým smíchem, který zněl jako pištění morčete. Dělal něco s Tadovou mrtvolou. Odvrátila hlavu a zavřela oči. Slyšela zvuk párané látky, potom příšerné vlhké trhání. Pevně stiskla oči a snažila se ten zvuk nevnímat. Byl jen pár stop od ní, při práci si pobrukoval a nesmyslně odříkával nějakou monotónní říkanku. Při každém jeho pohybu k ní zavanul příšerný puch: pot, plíseň, hniloba a další, ještě horší smrady.

Hrůza, čirá neskutečnost, byla tak intenzivní, že se úplně stáhla do sebe.

Corrie, vydrž.

Ale nešlo to. Už ne. Pud sebezáchovy, který ji přiměl uvolnit si ruce, vyprchal, když se *tenhle netvor* objevil a táhl za sebou mrtvolu Tada Franklina.

Mysl jí začala vířit. Vědomím jí proletěly útržkovité vzpomínky: hra na honěnou s tátou, když ještě byla hodně malá; matka v natáčkách, jak se směje do telefonu; tlusté dítě, které se k ní jednou zachovalo moc hezky, tehdy chodila do třetí třídy.

Zanedlouho umře a celý její život byl úplně prázdný, táhla se jím pustina, jak daleko si pamatovala.

Ruce neměla svázané, ale co na tom záleželo? I kdyby se jí podařilo utéct, kam by se vydala? Copak by našla cestu ven z jeskyně?

Z úst se jí vydral vzlyk, ale příšerný netvor jí nevěnoval pozornost. Byl k ní otočený zády. Zaplať pánbůh, zaplať pánbůh.

Otevřela jedno oko a podívala se na lampu. Postavil ji na roh kamene, takže její záře byla skoro úplně zastíněná. Staré kovové přepážky byly stažené, prosvítaly jimi jen tenké paprsky světla. Nejspíš neměl rád světlo. Bože, byl tak *bílý*, tak těstovitě bílý, skoro šedý. A ten obličej! Pohled na ten obličej, chomáčkovitý plnovous…

Zalila ji taková hrůza, že skoro přišla o rozum. Byl skutečně monstrum. Jestli se nedostane pryč, postihne ji totéž co Tada Franklina.

Cítila, jak dýchá rychleji, když se jí vrátila zoufalá potřeba něco udělat. Ruce už má volné. A je tady lampa: takže má světlo. A na protějším konci malé jeskyně uviděla vyšlapanou cestu směřující do tmy. Možná, ale jen možná, vede z jeskyně ven.

Další vzpomínka jí vytanula na mysli s téměř bodavou jasností. Byla na travnatém softbalovém hřišti za parkovištěm maringotek, učila se jezdit na kole, které jí táta právě dal k sedmým narozeninám. Naklonila se a spadla do měkké trávy. Znovu a znovu. Vzpomněla si, jak jí táta utřel slzy. Mluvil na ni chlácholivě, nikdy se nerozčílil, nic ho nevyvedlo z klidu. Nevzdávej to, Cor. Nevzdávej. Zkus to znovu.

Tak dobře, řekla do tmy. *Já to teda nevzdám.*

Kousek po kousku se posouvala k ostrému vyčnívajícímu kameni. Dávala si pozor, aby ruce stále držela za zády. Dostala se ke kameni, zdvihla svázané kotníky a pomalu začala třít provaz o ostrou hranu, snažila se vypadat co možná nenápadně. Ale on byl natolik zabraný do své práce, že si vůbec nevšiml, co Corrie dělá. Štěrbinami očí ho sledovala, pořád třela provaz o hranu vápence. Na chvíli se přestal věnovat Tadově mrtvole. Skláněl se nad něčím, co připomínalo tři malé sáčky z režného plátna, plnil je… Odvrátila se, raději nechtěla vědět čím.

Dál třela provaz o kámen a nakonec cítila, že povolil. Pohnula nohama dopředu a dozadu, provaz se ještě více uvolnil. Sundala ho z jedné nohy, potom z druhé.

Znovu si lehla, přemýšlela. Byla volná. Co teď?

Popadne lampu a uteče. Vydá se po vyšlapané cestě, někam přece musí vést.

Ano: sebere lampu a poběží jako o život. On ji samozřejmě bude pronásledovat, ale Corrie umí dobře běhat, je nejrychlejší z děvčat ze třídy. Možná mu uteče.

Ležela, zhluboka dýchala a srdce jí tlouklo strachy z toho, co chce udělat. V tu chvíli, těsně před plánovanou akcí, začala přemýšlet o tom, že by možná bylo jednodušší tam zůstat tiše ležet. Měl jinou práci. Třeba na ni úplně zapomněl a…

Ne. Nějak se ven dostat musím.

Naposledy se rozhlédla kolem, aby se zorientovala. Zhluboka se nadechla, vydechla, ještě jeden nádech, a ten zadržela.

Potom počítala do tří, vyskočila, popadla lampu a utíkala. Za ní se ozval hlasitý neartikulovaný řev.

Uklouzla po mokrém kameni; skoro upadla; znovu našla rovnováhu a střemhlav utíkala do tmavého svislého chřtánu na opačném konci jeskyně. Ten dlouhý úzký otvor vedl do podivné galerie tenkých jeskynních stružek a děsivě vyhlížejících stuh převislého vápence. O kousek dál byla mělká tůň, nad níž se strmě skláněl strop; brodila se vodou a pod nízkým stropem lezla po čtyřech, lampu držela nad hlavou. Potom se ocitla ve větší jeskyni od podlahy po strop plné stalagmitů narostlých v hustých řadách, mnohé se spojily se stalaktity a vytvořily podivné žluté a bílé sloupy.

Pronásleduje mě? Je mi v patách, aby mě zase chytil…?

Protahovala se mezi bledými lesklými sloupy, prudce dýchala děsem a námahou, světlo se odráželo od kamenů. Lampa do něčeho narazila a svíčka zablikala. Corrie propadla novému strachu: když svíčka zhasne, bude po všem.

Klid. Klid.

Protáhla se kolem dalšího sloupu a narazila na hromadu kalcitu, který upadl ze stropu. Ošklivě si o něj pořezala koleno. Na chvilku se zastavila a rozhlédla se kolem, lapala po dechu. Dostala se na druhý konec jeskyně. Cesta posypaná kamennou drtí vedla vzhůru. Podívala se dopředu a dozadu. Všimla si, že do stěn jsou kamenem vyryté nějaké značky: podivné soustředné pruhy, schematické postavy, veliké plochy zakrývala spousta šílených klikyháků. Ale na turistickou prohlídku neměla čas. Škrábala se do svahu, na ostrém kamení klouzala a padala. Znovu jí začala krvácet rozedřená zápěstí. Cesta byla stále strmější. Zvedla lampu nad hlavu a uviděla kamenný práh, vypadal jako horní okraj podloží skály. Chytila se ho a vytáhla se nahoru.

Před ní ubíhal dlouhý lesklý tunel z vápence modrého jako led, ze stropu rašily vějířovité křišťály. Rozběhla se.

Tunel byl úplně plochý a hadovitě zahýbal. Jeho středem tekl tenký pramen vody. Opět spatřila modré stěny zdobené podivnými primitivními znepokojujícími obrazy. Corrie letěla dál, nohama rozstřikovala vodu. Zvuk jejích kroků se podivně nesl dlouhým tunelem. Ale žádné další neslyšela.

Nemohla tomu uvěřit, ale podařilo se jí uprchnout. *Ona mu utekla!*

Pokračovala dál největší rychlostí, jakou se odvažovala. Doběhla do velké jeskyně, její dno pokrývaly kousky stalaktitů, které jako by polámal a rozdrtil blizard. Klopýtala přes kameny a řídila se zašlými značkami, které ukazovaly směr. Cesta vedla dál téměř vertikálně.

Lampu si dala mezi zuby a lezla. Úchyty na ruce a nohy byly kluzké a obroušené. Ale strach ji hnal dál, pomáhal zapomenout na bolest zápěstí a kotníků. Čím dále šla, tím víc se od něj vzdalovala. A ta cesta někam vést musí. Byla odhodlaná za každou cenu najít cestu ven. Nakonec s úlevným výdechem vylezla až nahoru, vyhoupla se –

A tam byl. Čekal na ni. Nestvůrné tělo měl pokryté skvrnami od krve a masa, děsivý, neuvěřitelný obličej se pokřiveně usmíval.

Zaječela, bledé rysy jeho tváře se rozšklebily a začal se vřískavě smát. Byl to smích dětské radosti.

Corrie se pokusila protáhnout kolem něj, ale velikou rukou ji srazil k zemi. Spadla na záda, byla ochromená. Hystericky se smál. Lampa se kutálela po podlaze, svíčka blikala. Stál nad ní, tleskal rukama a smál se, obličej znetvořený radostí.

„Jdi ode mě!“ ječela a posouvala se pryč od něj.

Sehnul se, popadl ji za ramena a s trhnutím ji postavil na nohy. Jak dýchal, z jeho zetlelých úst byl cítit ukrutný zápach jako z jatek. Corrie vykřikla a on znovu zavřeštěl. Otočila se ve snaze vytrhnout se mu ze sevření, ale držel ji ocelovými pažemi, smál se a mačkal ji.

„Neubližuj mi!“ křičela. „To mě bolí!“

„Huuu!“ řekl. Jak promluvil tím podivným vysokým hlasem, vypustil z úst smrdutou sprchu slin. Najednou Corrie odhodil a odcupital.

Pokusila se vstát, zvedla lampu a divoce se rozhlížela kolem. Obklopoval ji les stalaktitů. Kam odešel? Proč utekl? Vydala se po cestě – a najednou s obrovským řevem vyskočil zpoza stalagmitu a rozmáchl se po ní. Srazil ji k zemi a jeskyní se znovu rozezněl jeho smích. A potom zase zmizel.

Klekla si, těžce oddechovala otupělá hrůzou a ničemu nerozuměla. Čekala, až ji přejde bolest hlavy. Všude bylo ticho a tma. Světlo zhaslo.

„Hííí!“ ozval se hlas ze tmy a tleskání.

Přikrčila se ve tmě, schoulila se, byla zoufalá a bála se pohnout. Škrabavý zvuk, vzplanutí zápalky a lampa znovu svítila. A byl tam ten netvor, stál nad ní, škodolibě se usmíval, slintal a odhaloval pahýly zkažených zubů. Lampa vydávala matné světlo. Kdákavě se chichotal, přikrčený za sloupem.

V tu chvíli pochopila. *On si hraje na schovávanou.*

Polkla, celá se třásla a pokusila se promluvit: „Ty si chceš se mnou hrát?“

Chvíli mlčel, potom se vřeštivě zasmál, chomáčkovité vousy na bradě se mu třepotaly, tlusté rty měl mokré a červené, na rukou dva palce dlouhé nehty, které se zaleskly, jak ruce svíral do pěstí a narovnával. „Hvát!“ vykřikl radostně a mířil k ní.

„Ne!“ zaječela. „Počkej! Takhle ne –!“

„Hvát!“ zařval, plivanec vyletěl, když napřáhl masivní ruku. „*Hvát!*“ Corrie se schoulila, čekala na nevyhnutelné.

A najednou to monstrum otočilo hlavu. Jeho groteskní oči se vlhce otáčely, dlouhé hnědé řasy mrkaly. Ruka zůstala napřažená ve vzduchu a on se díval na opačnou stranu do tmy.

Zdálo se, že poslouchá.

Potom Corrie zvedl a hodil si ji přes rameno. Pohyboval se neuvěřitelně rychle. Jen okrajově si uvědomovala dlouhou řadu kamenných galerií a komnat. Zavřela oči.

A potom ucítila, že se zastavil. Otevřela oči a uviděla malou díru, spíš jen černou rouru u paty vápencové stěny. Cítila, jak mu klouže z ramen a jak jí strká nohy do toho otvoru.

„Prosím, ne – „ Pokusila se chytit za okraje. Zatínala ruce, škrábala, trhala si nehty o kámen. Položil jí ruce na ramena a brutálně do ní strčil. Vzápětí sklouzla dolů. Posledních pár stop letěla volně vzduchem a tvrdě dopadla na kamenné dno.

Posadila se, omámená a potlučená. On se shora naklonil a posvítil si lampou, takže na okamžik spatřila stěny jámy kolem sebe – hladké jako sklo.

„Húúú!“ zavolal dolů a groteskně sešpulil rty.

Potom jeho hlava zmizela a světlo také. Corrie zůstala na dně jámy v absolutní tmě, sama ve vlhkém a studeném tichu jeskyně.

60

Pendergast tiše prošel temnými galeriemi z kamene, pohyboval se co možná nejrychleji, řídil se špatně viditelnými značkami na stěně.

Systém jeskyní byl obrovský a on měl mapu, která ho zachycovala jen v hrubých obrysech. Mapa byla v mnoha jednotlivostech chybná a celé úrovně jeskyní v ní nebyly vůbec. Soubor jeskyní byl nadmíru složitý, takže ten, kdo se dobře seznámil s jeho tajemstvími – jako například zabiják –, mohl se mezi jednotlivými místy pohybovat velmi rychle, i když na mapě byly zakresleny vzdálené od sebe mnoho yardů. I přes nedostatky byla mapa mistrovským dílem. Bylo v ní zakresleno i to, co se neobjevilo ani v mapách U. S. Geological Survey. Krausovy kaverny byly pouhou „špičkou podzemního ledovce“, rozlehlé jeskynní soustavy, která provrtávala zem hluboko pod Medicine Creek a přilehlým územím – jedna chodba je spojovala s Mohylami duchů.

Před sebou slyšel vodu. Zanedlouho byl na místě. Freatickou chodbu před mnoha staletími vytvořila voda pod velkým tlakem, příčně prořezala vápencovou kavernu, kterou teď procházel. Po dně rychle tekl podzemní pramen, jediný pozůstatek sil, které původně tyto podivné a hluboké chodby vymodelovaly.

Pendergast se zastavil u vody, poklekl, nabral ji do dlaní a ochutnal.

Tatáž jakou pil v sídle Krausových, a stejná byla rozvedena do celého města. Znovu ochutnal. Přesně jak předpokládal. Byla to voda, kterou Lu Yu ve svém díle *Ch'a Ching*, Kniha o čaji, popsal jako dokonalou na přípravu zeleného čaje: okysličená, bohatá na minerály z volně tekoucího podzemního toku. Právě čaj a voda přispěly k odhalení, že Krausovy kaverny musí být mnohem

rozlehlejší než malý úsek zpřístupněný veřejnosti. Výlet do Topeky ukázal, že se nemýlil. A získal mapu, kterou teď držel v ruce. Ale to poznání ho přišlo draho. Nepředpokládal, že Corrie bude jednat na vlastní pěst a dojde ve svých dedukcích tak daleko – i když při zpětném pohledu bylo jasné, že to předvídat měl.

Zvedl se od vody a znovu se zarazil. Na protější straně, na hranici viditelnosti v paprsku jeho baterky ležel plátěný batoh, rozervaný ve švech. Překročil pramen vody a poklekl. Z kapsy vyndal zlaté pero a zdvihl jím kraje látky. Uvnitř byla automapa, pár lopatek a několik náhradních baterií, které se používají do těžkých svítilen a detektorů kovu.

Pendergast si posvítil kolem batohu. Zahlédl poházené hroty šípů a střepy nádob. Starý toulec ze surové kůže byl ozdobený stylem jižních Čejenů, stejný viděl v pohřební komnatě pod mohylou…

… A potom, pár stop opodál, se paprsek jeho baterky zastavil na chomáči vlasů odbarvených na blond s černými kořínky.

Sheila Sweggová. Když kopala v Mohylách, náhodou narazila na zadní vstup do jeskyně. Byl dobře ukrytý, ale pokud člověk věděl, jakými kameny pohnout, bylo to snadné. Musela být v šoku z pohřební komnaty, kde byla uložena těla duchů válečníků. Potom šla hlouběji do jeskyně, hledala další poklady.

Místo nich našla něco jiného. Našla *jeho*…

Na podrobnější prohlídku nebyl čas. Pendergast se naposledy podíval na žalostné pozůstatky, otočil se a vydal se podél proudu potůčku.

Za několik set yardů přepadával do hluboké díry a plnil jeskyni vodní mlhou. Pendergast šel dál nahoru, užšími tunely a kanály. Slabé otisky vyšlapané na dlouho používané cestě byly zřetelnější: blížil se do obydlené části jeskyní.

Od začátku byl přesvědčený, že vrah je někdo z místních. Chybně předpokládal, že je to *občan*. Ale ne, nebyl to nikdo, koho by bylo možné najít v seznamech u Margery Tealanderové: žil s nimi, ale ne *mezi* nimi.

Když si tohle uvědomil, bylo už poměrně jednoduché určit jeho totožnost. Ale spolu s určením vraha přišlo i pochopení – nebo alespoň náznak –, s jak zdeformovanou a amorální kreaturou mají co do činění. Byl to nesmírně nebezpečný zabiják, jehož činy ani Pendergast po dlouhodobém studiu myšlení zločinců nedokázal předvídat.

Dostal se k další úzké chodbě. Vápencový proud na zemi se proměnil v krystaly, vznikla tak lesklá, zářivá, zmrzlá řeka. Uprostřed byl vápenec sešlapaný o několik palců nohama těch, kdo tudy za spoustu let prošli.

Na konci chodby se tunel opakovaně větvil, každá odbočka nesla znaky hojného využívání. Úzká nízká místa a vertikální pukliny také vykazovaly obdobné znaky jako chodby: někde byl zborcený kousek křišťálu, na jiném místě zase šmouha na sněhobílém kameni. Existuje nekonečné množství různých stop, jimiž člověk může prozradit, že prošel jeskyní. V labyrintu chodeb Pendergast zabloudil – jednou, dvakrát – pokaždé se mu podařilo pomocí mapy cestu najít. Když podruhé došel na hlavní cestu, zahlédl ve světle baterky barvu. Na vysoké římse byla sbírka indiánských fetišů, které tu někdo zanechal před stovkami let.

K původním fetišům někdo položil další, mnohem mladší předměty vyrobené z kousků provázků a kůry, gumy a pásků.

Pendergast se zastavil jen na chvilku, aby si je prohlédl. Byly podivné, neumělé, a přece vyrobené s láskou a péčí.

Spěchal dál, snažil se držet vždy cesty, která byla nejvíce prošlapaná. Občas se zastavil, aby si něco zkontroloval na mapě nebo aby si jen uvědomil svoji polohu v trojrozměrném uspořádání soustavy jeskyní. Bylo to ohromující kamenné bludiště s chodbami, které se stáčely ve všech představitelných směrech: rozbíhaly se, spojovaly a znovu rozbíhaly. Viděl i zkratky, tajné spojovací chodby, tunely a výstupky. Aby je člověk všechny prozkoumal a poznal, potřeboval by na to spoustu let. Skutečně hodně let.

Fetišů začalo přibývat, byly doplněné bizarními, složitými motivy a obrazy vyškrabanými do stěn. Někde před ním, ještě nevěděl jak blízko nebo daleko, byl prostor, kde žije vrah. Byl si jistý, že právě tam najde Corrie. Mrtvou, nebo živou.

Při všech předchozích pátráních se snažil pochopit a předjímat myšlenky a činy svého protivníka. V tomto případě však psychologie vraha byla natolik mimo rámec – dokonce i mnohonásobní vrazi mohou vybočovat –, že nemohl využít intuici. Tady, v téhle jeskyni se postaví tváří v tvář nejsložitější záhadě ve své kariéře.

Byl to skutečně velmi nepříjemný pocit.

61

Hazen běžel rozšiřujícím se tunelem, který se svažoval dolů. Snažil se dohnat Leftyho a psy. Slyšel za sebou Raskoviche, jak funí, a ještě dál se ozývaly dupot a cinkání policejního vybavení dalších mužů. A vepředu slyšel příšerný řev psů. Na předstírání tajného a tichého postupu už nikdo ani nevzpomněl. To štěkání muselo být slyšet na míle daleko. Jeskyně byly mnohem větší, než si kdo dokázal představit. Destilační přístroj měli už nejméně čtvrt míle za zády – ani se nechtělo uvěřit, že psi Leftyho odtáhli tak daleko.

Po chvíli, jakoby v odpověď na jeho myšlenky, před sebou konečně uviděl Leftyho, v rukou držel napjatá vodítka a mluvil rozezleně. Nakonec psi přece jenom poslechli povel k noze.

Hazen zpomalil, byl rád, že se může trochu vydýchat. Raskovich k němu doběhl, prudce oddechoval. „Lefty, počkej chvíli," řekl Hazen. „Ať nás ostatní doženou."

Už bylo pozdě. Z chodby vepředu se najednou ozvalo hysterické štěkání.

„Co se děje?" zaječel Hazen.

„Něco tady je!" hulákal Lefty.

Psi v tu chvíli už byli úplně šílení, vrhali se vpřed, vyli a tunelem za sebou táhli protestujícího Leftyho.

„Hergot, Lefty, zbrzdi je!" křičel Hazen v klusu.

„Ty mi chceš nadávat? Tak mě vyveď nahoru a pak mě seřvi. Tady se mi to ani trochu nelíbí. A nelíbí se mi ani psi. Sturme! Drangu! *K noze!*"

Psi táhle štěkali a příšerně vrčeli, ozvěna ty zvuky děsivě znetvořila. Lefty prudce smýkl řetězem a jeden pes se s divokým zavrčením otočil. Psovod uskočil, skoro odhodil vodítko. Hazen pochopil, že se Lefty vyděsil. To, co psy lákalo, pro ně bylo příliš silné: pokud si dovolili na Leftyho, klidně ho můžou zabít.

To bude pohroma.

Vrhl se dopředu, aby je dohonil, Raskovich s ním. „Lefty," zavolal, „jestli ty psy nedostaneš pod kontrolu, tak je zastřelím."

„Ti psi jsou státní majetek – „

Hazen viděl, jak se bledočervené siluety Leftyho a psů ztratily za zatáčkou, najednou zmizely. Uplynul okamžik, potom se ozval výkřik. Vyděšený štěkot se nesl chodbou: silný, jadrný štěkot, který stoupal až k vysokému vřeštění.

„Šerife!" volal Lefty bez dechu. „Prokrista, něco se tu hejbe – „

Něco? Co to Lefty blábolí? Hazen zaběhl za zatáčku, vdechoval vlhký vzduch jeskyně nosem i ústy, snažil se pravidelně dýchat. A najednou se zastavil.

Lefty a psi zmizeli ve virtuálním lese vápencových sloupů. Na zdech visely podivné těžké nánosy, které připomínaly záclony. Všude kam se podíval, byly vchody do tunelů, pukliny a zející díry. Slyšel šílené štěkání, které se odráželo zpátky přes podivné kamenné lesy, ale zvuky byly tak zdeformované, že nepoznal, odkud přicházejí.

„Lefty!“ I jeho hlas se odrážel od stěn jeskyně a trvalo nesmírně dlouho, než dozněl. Hazen se opřel o zlomený sloup, těžce oddechoval a přemýšlel, kam se vydat dál.

Raskovich se postavil vedle něj, nemohl dýchat. Hazen mu v očích viděl počáteční paniku. „Kam šli?“

Šerif zavrtěl hlavou. Akustika tam byla ďábelská.

Znovu se vydal labyrintem sloupů, brodil se mělkou vodou, směřoval k místu, kde se mu zdála ozvěna nejhlasitější. Raskovich mu šel v patách. Štěkání psů se neslo z dálky, jako by pokračovali nějakým vzdáleným tunelem; a přece slyšel další výbuch hysterie.

A potom bylo všechno jinak. Štěkání jednoho psa se proměnilo ve zvuk podobný skřípotu brzd. Vzdálené ječení se smísilo s dalším zvukem: hlubokým, hrdelním, zlostným.

I v červeném odstínu brýlí pro noční vidění bylo patrné, že Raskovich je v obličeji popelavý. Teď se k tomu děsivému chóru přidal nezaměnitelný jekot člověka. Lefty.

„Panebože,“ řekl Raskovich a rozhlížel se.

Chystal se utéci.

„Ale, neberte si to tak,“ reagoval Hazen rychle. „Psi nejspíš zahnali Feltyho do rohu. Podle mě vyšli z týhle jeskyně a vzali to nějakým bočním tunelem. No tak, musíme je najít. Larssene!“ zahulákal. „Cole! Braste! Jsme tady!“

Zdeformované vřeštění a drmolení pokračovalo. Hazen nedokázal přímočaře myslet. Už si nedělal starosti kvůli psům, ale kvůli McFeltymu.

„Raskovichi, to je dobrý.“

Muž zavrávoral, měl ztrhaný obličej, pevně sevřel zbraň. Hazen už pochopil, jak moc nebezpečná je celá situace. Raskovich to nezvládne a v ruce má nabitou zbraň.

Příšerné výkřiky se mísily s hrdelním dusivým křikem, přerušovaným prudkým oddechováním a kašláním.

„Raskovichi, to je dobrý, jen klid, položte tu – „

Zbraň vystřelila s ohlušujícím rámusem. Sesypala se sprcha kamínků, cinkaly a odrážely se mezi kamennými sloupy, teprve potom dopadly do mělké vody.

Vzdálené ječení psů… unavený, zpanikařený Raskovichův obličej… Hazen si uvědomil, že se mu celá operace zcela vymyká z rukou. „Larssene!“ vykřikl. „Poklusem!“

Raskovich se otočil a utíkal, pistole zůstala tam, kam ji odhodil. Ještě se z ní kouřilo.

„*Raskovichi!*“ Hazen se rozeběhl za ním a ze všech sil ječel: „Haló! To je blbá cesta!“

A jak utíkal, pořád za sebou slyšel příšerný žalozpěv obou psů a muže. A potom ticho: náhlé, ochromující ticho.

62

Pendergast se zastavil, poslouchal. Slyšel zvuky, které se ozvěnou nesly kamennými galeriemi, zkomolené k nerozeznání. Čekal, velmi pozorně naslouchal, ale kromě šepotu nerozeznal nic, ničemu se nedalo porozumět. Slova byla natolik pozměněná akustikou jeskyní, že zněla téměř jako vzdálené vlnobití nebo vítr ve větvích stromů.

Vydal se směrem, který mu připadal nejpravděpodobnější. Proplétal se mezi obrovskými zhroucenými stalaktity. Na konci jeskyně se cesty rozdělily, zase se zastavil a poslouchal.

Zvuky se ozývaly dál.

Podíval se do mapy, zjistil svoji přibližnou polohu. Ocitl se uprostřed zvláště spletité části soustavy jeskyní, protkané několikaúrovňovými prasklinami, spojovacími chodbami a slepými dírami. Najít místo, odkud vycházejí zvuky, bude v tak ďábelském bludišti hodně těžké. Věděl přece, že v takovýchto jeskyních zvuk obvykle putuje společně s proudem vzduchu. Vyndal z kapsy zlatý zapalovač, škrtl jím a držel jej na délku paže od těla. Pozorně sledoval, kterým směrem se plamínek naklání. Potom strčil zapalovač do kapsy a pokračoval v cestě proti větru, směrem ke hluku.

Zvuky ale utichly. Jeskyní se rozhostilo vlhké ticho.

Pendergast procházel dál galeriemi a tunely. Beze zvuků pokračoval podle mapy k místu, které bylo jakoby centrální částí jeskynního systému. Na konci zvláště úzké galerie se zastavil a posvítil na protilehlou stěnu. Tam uviděl uzonkou vertikální štěrbinu, na mapě nezakreslenou. Zdálo se, že možná vede do další jeskyně. Pokud ano, dost výrazně by si zkrátit cestu. Namířil ke štěrbině a poslouchal.

Opět zaslechl slabé zvuky. Tekoucí vodu překrýval lidský hlas. Alespoň připomínal člověka, ale byl natolik zkreslený, že slovům nerozuměl – pokud to vůbec byla slova.

Posvítil si pod nohy, hned poznal, že není první, kdo tudy kráčí. Protáhl se do štěrbiny, zakrátko se dostatečně rozestoupila, aby mohl jít normálně. Dno postupně klesalo a pod sebou uviděl rozsedlinu; stěny byly naštěstí dost blízko u sebe, takže mohl jít dál, každou nohou po jedné straně rozsedliny, trup protahoval úzkým prostorem. Taková poloha vyvolávala podivný pocit klaustrofobie a akrofobie současně.

Vepředu se rozsedlina otevírala do černého prostoru. Stál na úzké římse ve výšce téměř sta stop na stěně kopulovité kavity. Proud vody vyvěral nahoře a po stěně stékal vějířovitě dolů, do hloubky pod jeho nohama. Jeskyní se ozývala ozvěna pleskající vody. Miliarda blikajících světélek – odrazy vějířovitě posazených krystalů vodnatého síranu vápenatého – připomínala světlušky.

Paprsek Pendergastovy baterky skoro nedosáhl na dno.

U vstupu do štěrbiny uviděl otisky nohou: znamenalo to, že tudy musí vést cesta dolů.

Pod převisem skály, na němž stál, zahlédl ve světle baterky několik úchytů na ruce a nohy. Zdola k němu doléhal nesouvislý zvuk, teď už jasnější.

Došel už Hazen s policisty k vrahovi a ke Corrie? Taková představa byla až příliš nepříjemná, aby se jí vůbec zaobíral.

Pendergast se skrčil na úzké římse a posvítil si do tmy pod sebou. Neviděl nic než změť popadaných stalaktitů, které ulámalo nějaké dávné zemětřesení.

Sundal si boty a ponožky, svázal tkanice a přehodil je kolem krku. Zhasl baterku a uložil ji do kapsy: teď mu k ničemu nebude. Když se spouštěl dolů do tmy, chytil se první škvíry, zhoupl se do prostoru a bosýma nohama hledal kluzký úchyt. Po pěti minutách obezřelého sestupu se dostal na dno. V naprosté tmě si obul boty a poslouchal.

Ze vzdálené strany jeskyně k němu doléhal hluk. Ať už byl původcem kdokoli, neměl světlo. Ten zvuk kolísal nejprve do výšky, poté podivně bublavě do hloubky, ale nepochybně to byl člověk, podle všeho zraněný.

Pendergast rozsvítil baterku a uchopil do ruky zbraň. Rychlým krokem postupoval dopředu.

Barevný záblesk a v kuželu matného světla něco zajiskřilo; přejel paprskem po tom místě a na zemi za ulomeným sloupem uviděl něco žlutého.

Jako kočka vyskočil na kámen, mířil dolů baterkou i zbraní. Nahlédl do dutiny. Chvíli upřeně hleděl, potom schoval zbraň do pouzdra, seskočil a položil ruku na muže schouleného do klubíčka a ukrytého za balvanem. Byl to drobný muž, úplně promočený. Něco si pro sebe drmolil, vedle něj ležely brýle pro noční vidění a helma s infračerveným vyhledavačem.

Při doteku Pendergastovy ruky se ten člověk schoulil ještě víc, rukama si zakryl hlavu a zaječel.

„FBI," řekl Pendergast tiše. „Kde jste zraněný?"

Muž se při zvuku jeho hlasu zachvěl, potom vzhlédl. Dvě červené oči nechápavě hleděly ze zkrvaveného obličeje. Na černé bundě se na odiv vystavovaly žluté insignie komanda K-9 Kansaské státní policie. Rty nad chomáčkovitou kozí bradkou se mu třásly, ale dokázal jen nesouvisle vzlykat. Světlé řasy se mu chvěly.

Pendergast ho zběžně prohlédl. „Zdá se, že nejste raněn," řekl.

Zajíkavá odpověď toho člověka byla naprosto nesrozumitelná.

Ztráceli čas. Pendergast popadl muže za límec bundy s označením komanda K-9 a postavil ho na nohy. „Vzchopte se! Jak se jmenujete?"

Zdálo se, že ostrý tón policistu ohromil natolik, že začal vnímat.

„Weeks. Lefty Weeks. Robert Weeks." Zuby mu drkotaly.

Pendergast ho pustil se svého sevření; Weeks zakolísal, ale podařilo se mu najít rovnováhu a zůstat vzpřímeně stát.

„Odkud je ta krev, Weeksi?"

„Já nevím."

„Policisto," řekl Pendergast, „nemám mnoho času. Tady někde je vrah, který unesl jednu dívku. Je nesmírně důležité, abych ji našel dřív, než ji vaši kolegové nechají zabít."

„Dobře," odpověděl Weeks a polkl.

Pendergast zdvihl ze země brýle pro noční vidění. Zjistil, že jsou rozbité a naprosto nepoužitelné, a tak je zase odhodil. „Půjdete se mnou."

„Ne! Ne, prosím vás – „

Popadl ho za ramena a pořádně s ním zatřásl. „Pane Weeksi, *budete* se chovat jako policista. Je to jasné?"

Weeks znovu polkl, snažil se ovládnout. „Ano, pane."

„Půjdete za mnou, budete se mě držet a budete tiše."

„Panebože ne! Ne, nechoďte tam… prosím, pane. Tam to je."

Pendergast se prudce otočil a pozorně se mu zadíval do obličeje. Vypadal zničeně. „To?"

„To. Ten, ten *člověk*."

„Popište ho."

„Nemůžu, *nemůžu*!" Zabořil obličej do dlaní, jako by chtěl ten obraz vymazat z mysli. „Bílý. Obrovský. Celej takovej nařasenej. Zakalený voči. Veliký nohy a ruce – A… a *ten vobličej*!"

„Co je s jeho obličejem?"

„Panebože, ten vobličej – „

Pendergast mu dal políček. „Co je s jeho obličejem?"

„Vobličej… panebože, *kojence*, tak… tak – „

Pendergast ho přerušil. „Jdeme."

„*Ne!* Prosím, tudy ne –!"

„Dělejte, jak chcete." Pendergast se otočil a kráčel pryč. Weeks vykřikl a přidal se k němu.

Pendergast opustil jeskyni s polámanými sloupy a vydal se do vápencového tunelu. V místech, kam dlouho kapala voda, se vytvořily velké žluté vyvýšeniny. Weeks zůstal pozadu, krčil se a něco si pro sebe mumlal. Bál se jít za Pendergastem, ale ještě víc se bál zůstat sám. Pendergast si posvítil na jednotlivé vyvýšeniny a pokračoval dál.

Najednou zůstal stát. Svítil na jednu vyvýšeninu, která se od ostatních nápadně lišila. Temně žlutá barva byla potřísněna červenými pruhy a na úpatí se utvořila kaluž jasně červené vody. V ní něco plavalo: cosi o velikosti člověka, ale tvar byl úplně jiný.

Weeks zmlkl.

Pendergast svítil baterkou po jeskynní stěně za vyvýšeninou. Tmavý kámen zdobily karmínové oblouky a na různých místech bílé, červené a žluté hrudky, z nichž odkapávala voda. Nakonec se paprsek zastavil na obrovské přední noze, zjevně psí, která uvízla vysoko ve štěrbině přibližně v polovině stěny. O kousek dál byla zaklíněna část spodní čelisti a něco, co kdysi možná byl čenich, který narazil do stěny s takovou prudkostí, že se na ni přilepil.

„Jeden z vašich?" zeptal se Pendergast.

Muž otupěle přikývl.

„Viděl jste, jak k tomu došlo?"

Znovu přikývl.

Pendergast se otočil, posvítil tomu muži do obličeje. „Co přesně jste viděl?"

Policista Weeks se dusil, zajíkal a nakonec ze sebe ta slova vypravil. „Udělal to *on*." Odmlčel se, polkl. A potom se mu hlas zlomil. „*Udělal to holýma rukama!*"

63

V místě kde se tunely větvily, se Hazen zastavil a čekal, až ho dohoní státní policisté a Larssen. Uběhlo pět minut, deset, teprve potom dýchal normálně. Nejspíš nešli za jeho hlasem, nebo někde špatně odbočili.

Hazen zaklel a odplivl si. Raskovich byl pryč, utekl jako zajíc. I když se za ním hned pustil, už ho nenašel. S rychlostí, jakou nabral, už v tuhle chvíli byl určitě zpátky na Kansaské státní univerzitě.

Hergot. Když se nepřipojí ke skupině s Larssenem a policisty, bude muset jít za Leftym a psy sám. Což znamenalo, že se ze všeho nejdřív musí vrátit do vápencového lesa.

Ale když se díval zpátky odkud přišel, nebyl si jistý, kterým tunelem se sem dostal. Připadalo mu, že tím napravo, ale nemohl to tvrdit s jistotou.

Polkl a odkašlal si. „Lefty?"

Ticho.

„Larssene?"

Přiložil dlaně k ústům a směrem, odkud přišel, zařval: „Haló! Jestli mě někdo slyšíte, ozvěte se pořádně nahlas!"

Ticho.

„Je tu někdo? Odpovězte!"

Vinou ledového vzduchu a všudypřítomné vlhkosti cítil Hazen píchání v zádech. Rozhlížel se a snažil se určit, kterou chodbou se sem dostal. Brýle pro noční vidění ukazovaly všechno bledé, načervenalé, vypadalo to nereálně, jako by byl na Marsu. Zkontroloval si opasek a jen se utvrdil v tom, z čeho měl velké obavy: když utíkal za Raskovichem, ztratil baterku.

Celá operace byla zpackaná. Rozdělili se. Raskovich se ztratil, kde je Larssen se neví, stav Leftyho a psů je nejistý. McFelty přinejmenším ví, že tam jsou. Jestli je mrtvý nebo zraněný… Hazen usoudil, že i bez vymýšlení hypotéz má o čem přemýšlet.

Potřeboval sehnat všechny zase dohromady, dostat situaci pod kontrolu, všechno pečlivě zvážit.

Sakra, bylo strašně těžké zapamatovat si, kterou dírou vyšel…

Prohlížel si dno jeskyně, hledal stopy nebo jiné otisky, ale zdálo se, že každým tunelem prošla spousta lidí. A to samo o sobě bylo hodně zvláštní.

V duchu si promítl všechny události, snažil si vybavit nějaké orientační body. Všechno bylo nejasné; soustředil se na to, aby dohonil Raskoviche. Ale i tak mu při bližší úvaze připadalo nejpravděpodobnější, že přišel tou chodbou napravo.

Ušel asi padesát stop. Našel tam ulámané stalaktity, které mu připadaly jako zuby. Na ty si nepamatoval. Že by kolem nich jen rychle přeběhl?

Do pytle!

Šel dál, ale pořád mu nic nepřipadalo povědomé. Zaklel, vrátil se do jeskyně se sloupy a zvolil jiný tunel. Postupoval pomalu, snažil se vzpomenout, cítil, jak mu srdce začíná tlouci o něco rychleji. Kapající kameny, vějířovité křišťály, spojené lesklé kopečky – všechno to vypadalo cize.

A potom zaslechl nějaký zvuk. Někdo byl vepředu, pobrukoval si.

„Haló!“ Rozběhl se, zabočil za roh a zastavil se v místě, kde se chodba větvila.

Mumlání ustalo.

Hazen se prudce otočil a zavolal: „Larssene? Cole?“

Žádná odezva.

„Sakra, vozvěte se!“

Čekal. Copak ho neslyšeli? On ten zvuk slyšel naprosto jasně; proč oni ne?

Další pobrukování, hodně vysoké a o kousek vzdálenější, se ozývalo z levého tunelu.

„Larssene?“ Sundal z ramene brokovnici a zamířil do levého tunelu. Ten zvuk byl hlasitější, vyšší a bližší. Teď se pohyboval obezřetněji, smysly napjaté. Snažil se dostat pod kontrolu srdce, které mu v hrudníku tlouklo přespříliš rychle.

Koutkem oka zahlédl záblesk. Zastavil se a prudce se obrátil. „Hej!“

Spatřil to jen na krátký okamžik těsně předtím, než se to vrhlo do černoty. I když to viděl jen velmi krátce, hned mu bylo jasné, že z jeho týmu tohle stvoření rozhodně není.

A ani náhodou to nebyl McFelty.

64

Chester Raskovich zahnul za roh a zastavil se. Ve světle baterky umístěné na helmě se mu naskytl groteskní pohled. Upřeně zíral, mysl mu vířila. Na cestě před ním se choulila střapatá postava s chomáčkovitými vlasy, upírala na něj vpadlé oči, ústa otevřená dokořán, zuby odhalené, jako by se chystala do něčeho zakousnout.

Raskovich se zaklonil, zakřičel hrůzou. Chtěl utéct, ale nemohl, čekal, že ta postava vyskočí a vrhne se na něj. Bylo to jako noční můra: nohy jako by mu přimrzly k zemi, byl paralyzovaný, neschopný uprchnout.

Polkl naprázdno – znovu a znovu – a paralýza a zděšení pomalu ustupovaly a vrátila se mu schopnost normálně uvažovat. Sklonil se níž. Bylo to pouze mumifikované tělo indiána, který seděl na zemi, kolena přitažená k hrudi, ústa otevřená, seschlé rty stažené z řady velkých hnědých zubů. Kolem něj byly do půlkruhu narovnané nádoby, v každé kamenný hrot šípu. Mumie byla zabalená do roztřepených hadrů, což možná původně byla jelenice.

Odvrátil oči, polkl a znovu se podíval. Přiměl se srovnat dech do normálního rytmu. Díval se na pohřbeného indiána. Všiml si zbytků korálkových mokasínů na zkroucených nohách, malovaného toulce a několika potrhaných per.

„Fujtajbl,“ ulevil si Raskovich nahlas. Byla mu hanba, jaké panice propadl. Teprve v tu chvíli si uvědomil, jak nemístně zareagoval. Zpackal to. Poprvé vykonával práci jako skutečný policista – a úplně to zkazil, šerifovi Hazenovi přímo před nosem. Utekl jako vyděšený zajíc. A teď je tady. Zabloudil v jeskyni, v níž svobodně pobíhá vrah, a nemá představu kudy dál. Hluboce se zastyděl a propadl beznaději. Měl raději zůstat na univerzitě, odhánět studentíky od vodárenské věže a vybírat poplatky za parkování.

Najednou ve vzteku a zklamání ze sebe sama surově kopl do mumie. Lebka s dutým prasknutím explodovala do koule hnědého prachu. S velikou rychlostí ji opouštěla vlnící se řada bílých brouků – vypadali jako švábi-albíni. Mumie se kymácela ze strany na stranu, uvolnila se jí čelist a odkutálela se po zemi v několika kruzích. Nakonec se zastavila mezi úlomky poničené lebky. Had barvy slonové kosti ukrytý pod cáry oblečení se bleskurychle rozvinul a rychle se odplazil do temnoty jako vyhublý duch.

„*Do hajzlu!*“ křičel Raskovich a uskočil. „*Krucinál!*“

Stál tam, ztěžka dýchal, slyšel, jak mu v hrdle chrastí vzduch. Vůbec nevěděl, kde je, jak daleko běžel, kam by se měl vydat.

Mysli.

Rozhlédl se, infračervená lampa osvítila vlhký povrch skály. Předtím běžel úzkou vysokou štěrbinou s písčitým dnem. Štěrbina byla tak vysoká, že ani nedohlédl na strop. Viděl vlastní stopy v písku. Poslouchal: žádný zvuk, dokonce ani voda nebyla odnikud slyšet.

Jdi po svých stopách.

Raskovich se naposledy podíval na znesvěcené mrtvé tělo, otočil se a kráčel štěrbinou, oči upíral na zem. Teď si všiml toho, co přehlédl, když se tak bezhlavě rozběhl. Téměř v každém výklenku a na každé římse po obou stranách štěrbiny byly navršené kosti a další předměty: malované nádoby, toulce plné šípů, duté lebky, v nichž kypěl jeskynní život. Bylo to mauzoleum, indiánské katakomby.

Otřásl se.

Zanedlouho však měl pohřebiště za sebou a hned mu odlehlo. Štěrbina se rozšířila a strop se snížil; nad hlavou uviděl krutě vyhlížející stalaktity. Písčitá zem se proměnila v mělké terasy plné vody, jež připomínaly rýžová pole. S pískem ale ztratil i své stopy.

Před ním se objevily dva otvory. Jeden vysoký a částečně zatarasený spadanými vápencovými bloky, ten druhý byl širší. Kudy dál?

Mysli, ty pitomče. Vzpomínej.

Za nic na světě si nemohl vybrat, kudy přišel.

Napadlo ho, že by měl křičet, ale potom si to rozmyslel. Proč na sebe upozorňovat? To, co našli psi, tady může ještě běhat a hledat ho. Oproti předpokladům byla jeskyně mnohem větší, ale pořád se mu může podařit najít cestu ven, pokud nebude jednat ukvapeně a nepropadne znovu panice. Oni ho budou také hledat, na to nesmí zapomenout.

Vybral si širší otvor a při pohledu na dlouhý tunel se uklidnil. Zdálo se mu to nějak povědomé. Nahoře na římse skály vedle temné díry uviděl v červeném svede nezřetelnou narudlou šmouhu. Další pohřebiště?

Přistoupil blíž. Našel opět indiánskou lebku, několik per, hrotů šípů a kostí. Ale tyhle předměty byly rozložené velmi nezvykle. Do jisté míry ho to znepokojilo, nic takového neviděl v knihách ani v muzeích. Byly tam rovněž předměty neindiánské: podivné malé figurky z provázků; zlomená tužka; rozpadající se dřevěná abeceda; rozbitá hlava porcelánové panenky.

Ježíšikriste, to seskupení mu nahánělo husí kůži. Ustoupil. *Tohle* nebylo staré. Někdo vzal staré kosti a naaranžoval je s ostatními předměty. Raskovich cítil, jak mu tuhnou záda.

Ze tmy se mu přes rameno ozvalo mručení.

Ani se nepohnul. Žádné další zvuky neslyšel, znovu se rozhostilo naprosté ticho. Uběhla minuta, potom druhá. Raskovich se ani nepohnul, opět ho začaly zachvacovat nejistota a hrůza.

A potom nadešel okamžik, kdy to neustál, prostě se musel otočit. Pomalu, velmi pomalu se otáčel, až uviděl, kdo ten zvuk vyluzoval.

Ztuhl, znovu byl naprosto paralyzovaný, z jeho rtů nevyšel ani tichý dech. *Ono* to tam stálo. Groteskní, znetvořené, hnusné. Ten pohled byl tak příšerný, že se mu do mozku vyleptal každičký detail. Skutečně spatřil na ručně šitých šortkách na obrovských křivých nohách šle ozdobené skákajícími koňmi? Byla ta košile, která v cárech visela z porostlé hrudi omotané provazem, skutečně se vzorem komet a kosmických lodí? A nad tím vším byl ten obličej *skutečně*, skutečné tak strašně…

Příšerná postava postoupila o krok dopředu. Raskovich jen upřeně zíral, neschopen pohybu. Masitá paže vyletěla a udeřila ho. Upadl na zem, brýle pro noční vidění odletěly.

Ta rána oslabila záchvat hrůzy a on konečně dokázal pohnout údy. Poslepu lezl po čtyřech dozadu a z hrdla se mu vydral hlasitý plačtivý zvuk. Slyšel tu zrůdu, jak se k němu blíží a vlhce a chroptivě dýchá. Podařilo se mu postavit na nohy, udělat pár kroků, ten poslední do prázdna. Ztratil rovnováhu a zvrátil se dozadu. S napětím čekal, až dopadne na tvrdou kamennou podlahu v jeskyni a natluče si. Ale nebylo tam nic, naprosto nic, slyšel jen hukot větru, jak se řítil do temné prázdnoty, nekonečně dlouho –

65

Hank Larssen se otočil čelem ke Coleovi a Brastovi. Policisté v tom načervenalém světle vypadali jako obludy s obrovskýma očima.

„Já si vážně myslím, že tudy jsme nepřišli.“

Věta dozněla do ticha.

„No?“ Larssen se díval z Colea na Brasta. Vypadali skoro jako dvojčata. Byli fyzicky zdatní, šlachovití, nakrátko ostříhaní, měli pevné čelisti a ocelové oči. Nebo spíše kdysi ocelové oči. I v bledém nádechu brýlí pro noční vidění bylo znát, že v tu chvíli jsou zmatení a nejistí. Uvědomil si, že byla chyba odejít z velké jeskyně vápencových sloupů a hledat Hazena. Štěkot psů náhle utichl a oni se vydali jednou z nesčetných postranních chodeb směrem, který se jim zdál nejlepší, protože odtud slyšeli ustupující kroky. Ale chodba se rozdvojila jednou, potom podruhé a nakonec je dovedla do změti vzájemně se křižujících tunelů. V jedné chvíli se mu zdálo, že zaslechl Hazena, jak ho volá jménem. Ale dalších nejméně deset minut se už neozvalo vůbec nic. Najít cestu zpátky bude hodně náročný úkol.

Udivilo ho, jak vlastně došlo k tomu, že se de facto postavil do čela takového šťastného trojlístku. Cole a Brast byli členy tolik vychvalovaného „týmu pro vysoké riziko“ a na situaci jako je tato, mají mít speciální výcvik. Na ústředí státní policie měli tělocvičnu, vybavenou posilovnu, bazén, střelnici, speciální výukové semináře a víkendová duchovní cvičení. Larssen předpokládal, že tyhle chlapy nebude muset vodit za ručičku.

„Proberte se, vy dva. Slyšeli jste mě? Říkal jsem, že mám dojem, že tudy jsme sem nepřišli.“

„Já nevím,“ ozval se Brast. „Mně tohle připadá jako správná cesta.“

„Tak tobě připadá jako správná,“ opakoval Larssen sarkasticky. „A tobě Cole?“

Cole jen zavrtěl hlavou.

„Tak dobrá, jsme domluveni. Otočíme se a jdeme odtud.“

„A co Hazen?“ zeptal se Cole. „Weeks?“

„Šerif Hazen a policista Weeks mají náležitý výcvik, takže se o sebe dokážou postarat.“

Policisté na něj jen hleděli.

„Jsme v tom všichni zajedno?“ zeptal se Larssen zvýšeným hlasem. Sakramentský idioti.

„Já s váma souhlasím,“ řekl Brast se zjevnou úlevou.

„Cole?“

„Nelíbí se mi nechat tady dole lidi,“ řekl Cole.

Pravý hrdina, pomyslel si Larssen. „Seržante Cole, už nemá smysl procházet tady těmi jeskyněmi. Můžeme dojít pro posily. Oni mohou být kdekoli v tomhle bludišti. Nepřekvapilo by mě, kdyby už byli na cestě ven.“

Cole si olízl rty. „Tak dobře,“ řekl.

„Takže jdeme.“

Vydali se zpátky k vápencovému lesu a po pěti minutách došli na křižovatku, která nikomu z nich nepřipadala ani trochu povědomá. Vtom Larssen uslyšel ten zvuk. Ostatní ho museli slyšet také, protože se stejně jako on prudce otočili. Byl slabý, ale neklamný: zvuk běžících kroků, velmi rychle se k nim blížil. Ale neběžel člověk, na to byly údery těžkých kroků příliš rychlé.

„Připravit zbraně!“ vykřikl Larssen, klesl na koleno a zvedl brokovnici k rameni. Mířil do příčného tunelu.

Běh se blížil, doprovázený kovovým cinkáním. Ze tmy se vynořila velká načervenalá silueta. Bez ohledu na to, co to bylo, bylo to obrovské.

„K líci zbraň!“

Ta věc se k nim blížila příšernou rychlostí. Řítila se mělkou kaluží, kolem ní se zvedl závoj kapek.

„Počkejte!“ řekl najednou Larssen. „Nestřílejte!“

Byl to jeden ze dvou psů.

Hnal se k nim, vůbec je nevnímal, doširoka otevřené zdivočelé oči upíral dopředu. Dával o sobě vědět jediným zvukem – dusotem obrovských tlap o kámen. Když běžel kolem nich, Larssen si všiml, že je zbrocený krví, jedno ucho má utržené a chybí mu kus spodní čelisti. Velké černé pysky a jazyk mu volně povlávaly, z tlamy mu kapaly pěna a krev.

V dalším okamžiku zmizel, zvuk jeho klusajících nohou pomalu utichal. Znovu bylo ticho. Všechno se to stalo tak rychle, že si Larssen nebyl jistý, jestli se mu to jenom nezdálo. „Co to hergot bylo?“ zašeptal Brast. „Viděli jste –?“

Larssen polkl, ale vlhkost se nedostavila. Připadalo mu, že má ústa plná pilin. „Určitě mu podjela packa a upadl.“

„Kecy,“ řekl Cole nepřirozeně silným hlasem ve stísněném prostoru. „Při pádu se dá těžko přijít o polovinu čelisti. Někdo toho psa napadl.“

„Nebo *něco*,“ mumlal Brast.

„Kristapána, Braste, neblázni,“ napomenul ho Larssen.

„Proč se tak hnal? Ten pes byl podělanej strachy.“

Larssen řekl: „Vypadneme odtud pryč.“

„Nikdo nemá námitky.“

Otočili se, Larssen sledoval vlhkou psí stopu. S největší opatrností se po ní mohou bez obav vydat, všechno se tím nesmírně ulehčí.

Brast promluvil do ticha: „Něco jsem slyšel.“

Zastavili se.

„Něco tam vzadu se brodí přes kalužˇ.“

„Nazačínej zase, Braste.“

Potom to Larssen také uslyšel: slabé šplouchnutí nohy ve vodě, poté další. Podíval se do tmavého tunelu za zády, stěny jeskyně v brýlích vypadaly jako červený příboj. Nic neviděl.

„To bude nejspíš jen kapání vody.“ Pokrčil rameny, opět se otočil, aby se vydal po psích stopách.

Muu!

Brast zaječel a ve stejný okamžik Larssen najednou ucítil brutální ránu zezadu. Upadl s roztaženými údy na břicho, brýle pro noční vidění mu odletěly. Brast pořád ječel a Cole najednou ostře zakřičel.

Larssen byl slepý. Zoufale se plazil kolem na všech čtyřech, šátral po zemi, a když nahmatal brýle, hodně mu odlehlo. Honem si je tlustými neobratnými prsty nasadil a rozhlédl se.

Cole ležel na zemi, řval a držel si paži. Brast stál na čtyřech proti stěně jeskyně, šátral kolem po brýlích, stejně jako to dělal Larssen před chvilkou. Nadával a funěl.

„Moje ruka!“ ječel Cole. Z paže mu v podivném úhlu vyčnívala holá kost a krev se mu řinula z rány. Přes brýle ji viděl skoro bílou.

Larssen se usilovně rozhlížel po tom, co na ně takhle zaútočilo, brokovnici připravenou k výstřelu. Ale nikde nic nespatřil – nic než ponurý umělý lesk stěn jeskyně.

Jediný zvuk, jako zamručení smíchu nebo snad triumfu, se ozval odkudsi ze tmy. Larssen sevřel brokovnici pevněji. Určit přesně místo, odkud se to ozvalo, prostě nešlo.

S jistotou věděl jen jedno: bylo to blízko.

66

Desátník Shurte, příslušník Kansaské dopravní policie, přiložil prst na brokovnici a pohupoval se dopředu a dozadu. Podíval se na hodinky: jedenáct třicet. Hazen a ostatní byli pryč už přes hodinu. Jak dlouho trvá zahnat McFeltyho do rohu, nasadit mu želízka a vystrkat ten jeho zadek ven? Nedělalo mu dobře takhle stát venku a nemít s nikým spojení. Částečně to samozřejmě zavinilo počasí. Celý život žil v této části Kansasu, ale nevzpomínal si na takovouhle bouři. Obvykle skutečně ošklivé počasí trvalo jen velmi krátce. Ale tentokrát to trvalo už celé hodiny a zdálo se, že je to čím dál horší. Neuvěřitelný vítr, prudký liják, blesky jako by se snažily rozpárat oblohu. Než se přerušilo rádiové spojení, přišly zprávy o tom, že k Deeperu se řítí ničivé tornádo F-3. Federální agentura pro řízení v případech nouze se pokusila zapojit do akce a nařídila uzavřít dálnice.

A ta síla. Obvykle se tu prohnala bouře jen svým okrajem, jednou, možná dvakrát. Ale dnes to vypadalo, jako by nějaká obrovská ruka lomcovala postupně jedním městečkem za druhým. Po Medicine Creek přišly na řadu Hickok, DePew, Ulysses, Johnson City, Lakin a nakonec Deeper. Potom přestalo fungovat rádio, protože z provozu byly vyřazeny vysílače. Shurte bydlel v Garden City a byl moc rád, že to nejhorší nejspíš postihne druhou část okresu. Ale i tak si dělal starosti o manželku a děti. Byla to příšerná noc a on zrovna musel mít službu daleko od domova.

Propanová lampa s krytem vydávala u ústí jeskyně matné světlo. Williams stál na druhé straně vstupu. Vypadal jako zombie, choulil se před deštěm, místo očí měl velké temné dolíky. Jediné, čím vzdáleně připomínal člověka, byla zapálená cigareta, která mu visela na spodním rtu.

Další blesk proťal oblohu, dosahoval téměř od obzoru k obzoru. Za jeskyní na malou chvíli ozářil sídlo Krausových, osamělé a zchátralé, dotmava potřísněné deštěm.

Podíval se na Williamse. „Tak jak dlouho budeme patrolovat u vchodu? Jsem už dost promoklej.“

Williams odhodil cigaretu, zašlápl nedopalek a pokrčil rameny.

Další záblesk. Shurte se podíval do temné díry, která vedla dolů do jeskyně. Možná toho darebáka zahnali do nějaký škvíry a teď se ho snaží přesvědčit, aby vyšel ven…

A potom z ústí jeskyně i přes kvílící vítr slyšel těžké dusání nohou.

Postoupil o krok dopředu, zdvihl brokovnici. „Slyšíš to?“ zeptal se ostře.

Najednou se proti nim objevilo něco tmavého: obrovský pes. Klusal jako šílený, řetěz cinkal a vodítko za ním vlálo jako bič, nohama bubnoval o zem.

„Williamsi!“ vykřikl Shurte.

Zvíře vyrazilo z jeskyně a běželo dál. Právě v tu chvíli se na obloze objevil další příšerný blesk, po něm se okamžitě ozvalo silné burácení, až se země zachvěla. Pes zaváhal, byl zmatený, točil se pořád dokola, chňapal do vzduchu, koulel zdivočelýma očima. V jasném, olověně zbarveném blesku Shurte viděl, že pes je celý jasně rudý, mokrý a lesklý.

„Ty vole,“ vydechl.

Pes se přikrčil ke světlu lucerny, stále se hodně třásl – to všechno bez jakéhokoli zvuku.

„Ten *hnusák*,“ řekl Williams. „Viděl jsi tu hubu? Vypadá to, že na něj někdo střílel.“

Pes se zapotácel, pod sebou už měl kalužˇ krve, potom se napřímil, obrovské tlapy se mu nezvladatelně třásly.

„Chyť ho,“ řekl Shurte. „Popadni ho za řetěz.“

William se nahrbil a pomalu vzal do ruky konec řetězu. Pes jen stál, třásl se bolestí a hrůzou.

„Jen klid. Klid. Hodnej pes.“

Williams pomalu zdvihl konec vodítka a zamířil k jedinému možnému místu, kde ho mohl uvázat: k pantu na dveřích do jeskyně. Jakmile pes ucítil slabé zatahání za krk, prudce se otočil, zavyl a zlostně vyrazil na Williamse. Muž s výkřikem upadl, upustil vodítko a pes byl ve vteřině ten tam. Černá silueta se hnala do kukuřičného pole.

„Ta svině mě pokousala!“ křičel Williams a držel si nohu.

Shurte k němu přispěchal, posvítil si na něj baterkou. Ležel na zemi, kalhoty roztržené a ze zející rány na stehně se mu řinula krev.

„Ježíši, Williamsi,“ Shurte vrtěl hlavou. „A když si vezmeš, že tohle udělal jen s půlkou čelisti!“

67

Larssen se sklonil nad Colem, který seděl na zemi, pohupoval se dopředu a dozadu a něco si kňoural. Byla to hodně ošklivá zlomenina, nad loktem mu z kůže vyčníval zubatý konec kosti.

„Nevidím!“ ozval se hlasitě Brast odněkud zezadu. „Já nevidím!“

„Jenom klid," odpověděl Larssen. Ohlédl se, přes brýle si prohlížel podlahu. Oba policisté při tom útoku ztratili brýle. Spatřil jedny v kaluži vody, jedna čočka byla rozbitá. Další brýle nikde. Je možné, že on jako jediný vidí? Patrně ano.

„Pomozte mi najít brejle!" křičel Brast.

„Rozbily se."

„Ne, *ne*!"

„Braste? Cole je raněný. Ovládej se."

Larssen si sundal košili a natrhal ji na pásy, snažil se ze všech sil nevnímat ledovou vlhkost jeskyně. Hledal kolem něco, co by mohl použít jako dlahu, ale nic neviděl. Lepší bude ruku připásat k tělu a nechat to tak. Důležité teď bylo dostat se hodně rychle ven. Larssen nebyl nijak zvlášť vyděšený – příroda ho neobdařila správnou dávkou představivosti –, ale dokonale pochopil vážnost celé situace. Ať na ně zaútočil kdokoli, určitě jeskyni dokonale znal. Ten někdo tu dole musel být hodně dlouho. Ten někdo mohl přijít a odejít, jak se mu zachtělo – a to hodně rychle. Viděl jeho siluetu: velký, šourající se, s ohnutými zády za celé roky života pod nízkými stropy…

Hazen měl pravdu jen z poloviny. Zabiják je v jeskyni, ale rozhodně to není McFelty – ani kdokoli jiný nějak spjatý s Lavenderem. Tohle bylo mnohem podivnější a hlubší.

V tu chvíli se však musel vrátit k vyřešení současného problému. „Cole? zeptal se.

„Ano?" Cole mluvil slabým hlasem a Larssen viděl, jak se strašně potí. To bylo šokem.

„Nemám tu nic, co bych mohl použít jako dlahu na ruku. Znehybním ji tak, že ti ji přivážu k hrudníku."

Cole přikývl.

„Bude to bolet."

Cole znovu přikývl.

Larssen udělal ze dvou pruhů látky z košile smyčku, tu pověsil Coleovi kolem krku. Potom mu co možná nejjemněji ruku tou páskou prostrčil. Cole sebou trhl, vykřikl.

„Co to bylo?" ozval se Brast v panice. „Je tu zase?"

„Nic se neděje. Jen klid, buď tiše a dělej, co ti řeknu." Larssen se snažil, aby jeho hlas uklidňoval. Měl raději zůstat s Hazenem. Šerif je možná hlupák, ale nikdo ho nemůže vinit ze zbabělosti.

Svázal další pruhy košile, omotal je Coleovi kolem trupu a znehybnil tak zlomenou ruku. Polámané kosti o sebe zaskřípěly a Cole sebou trhl. Potil se ještě víc a celý se třásl.

„Můžeš si stoupnout?"

Přikývl, vstal, zakolísal. Larssen mu pomohl, aby se udržel na nohou.

„Můžeš chodit?"

„Asi ano," zamručel.

„Neodcházíš, že ne?" vykřikl Brast a v temnotě tápal po Larssenovi.

„Jdeme všichni."

„Ale co moje brejle?"

„Jak jsem už říkal, rozbily se."

„Ukaž mi je."

S podrážděným hlasitým povzdechem je Larssen zvedl z vody a podal je Brastovi. Ten se po nich vrhl jako šílený, zkoušel si je nasadit. Když zjistil, že skutečně k ničemu nejsou, odmrštil je. Promluvil vysokým hlasem, už zcela propadl panice: „Kristepane, ale jak se vůbec dostaneme – „

Larssen natáhl ruku, do pěsti popadl Brastovu košili a pořádně za ni zatahal. „Braste?"

„Viděl jsi to? *Viděl jsi to* –?"

„Ne a ty taky ne. Teď mlč a dělej, co ti řeknu. Otoč se, musím se dostat do tvojí torny. Použijeme tvoje lano. Ovážu si ho kolem pasu, potom ho podám tobě a Coleovi. Vezmeš ho jednou rukou a pomůžeš Coleovi spustit se po něm. Je to jasný?"

„Ano, jenže – „

Larssen s Brastem prudce zatřásl. „Řekl jsem, *abys zavřel už konečně hubu a dělal, co ti řeknu*."

Brast ztichl.

Larssen sáhl do torny, našel lano a ovázal si ho kolem pasu. Zbylo asi tak deset stop na průvěs. Ujistil se, že Brast a Cole ho pevně drží.

„Teď se odtud dostaneme ven. Drž lano napjaté, nepouštěj ho a prokristapána mlč."

Larssen pomalu procházel dlouhou chodbou. Obnažené paže se mu roztřásly, ale mělo to jen malou souvislost se studeným vzduchem. Brastova zoufalá otázka *Viděl jsi to?* mu stále zněla v hlavě, i když se hodně snažil na to nemyslet. Pravdou bylo, že ho Larssen zahlédl jen na chvilku, ale i to stačilo…

Nemysli na to. Důležité je dostat se ven.

Za ním se šourali a klopýtali Cole a Brast, oba slepí. Občas je Larssen upozornil na překážky nebo zastavil, aby jim pomohl projít komplikovaná místa. Pohybovali se pomalu, trvalo nekonečně dlouho, než došli k místu, kde se tunel znovu větvil.

Larssen se podíval do odbočky, všiml si směru krvavých otisků pacek. Znovu se vydali na cestu, teď už šli o trochu rychleji. Dno bylo plné potůčků a mělkých tůněk a šplouchání se odráželo v jeskyni. Otisky pacek v tomto místě byly řidší a dál od sebe. Kdyby se jim podařilo najít cestu do velké jeskyně s vápencovými sloupy, všechno by se vyřešilo; byl skálopevně přesvědčený, že odtud trefí.

„Víš jistě, že jsme tudy přišli?" zeptal se Brast vysokým a napjatým hlasem.

„Ano," řekl Larssen.

„Co to na nás zaútočilo? Viděl jsi to? *Viděl* – „

Otočil se, natáhl se za Colea a prudce uhodil Brasta do obličeje.

„Já to viděl! Já to viděl! *Já to viděl!*"

Larssen neodpovídal. Napadlo ho, že jestli Brast brzy nesklapne, nejspíš ho asi zabije.

„Nebyl to člověk. Byl to nějakej typ neandertálce. S ksichtem jako… panebože, jako velkej –!"

„Řekl jsem, drž hubu."

„*Nebudu* držet hubu. Musíš to slyšet. To, co je tady proti nám, není *normální* – „

„Braste?" To byl Cole, mluvil skrze zaťaté zuby.

„Co?"

Zdravou rukou namířil Cole brokovnici do temného tunelu a stiskl spoušť. Vystřelila s ohlušujícím třeskem. Tou vibrací se uvolnila sprcha drobných kaménků. Tančily jim na ramenou, když se ozvěna divoce rozezněla a šíleně se odrážela v hlubokých prostorách.

„Ježíši, co tohle do hajzlu bylo?“ Brast úplně zaječel.

Cole popadl lano a čekal, až ozvěna utichne. Potom znovu promluvil. „Jestli nezavřeš hubu, Braste, tak příští je pro tebe.“

Chvilku bylo ticho.

„Ale no tak,“ řekl Larssen, „ztrácíme čas.“

Šli dál, na chvíli se zastavili na další křižovatce. Krvavé psí stopy vedly doprava a oni se po nich vydali do další spojovací chodby. Po několika minutách tunel ústil do velké jeskyně, na dvou stranách pokryté vápencovými závěsy a plné masivních sloupů. Larssen pocítil obrovskou úlevu. Našli to.

Cole klopýtl, zamručel, potom se napůl posadil do kaluže vody.

„Nezastavuj se,“ řekl Larssen, popadl ho za zdravou ruku a pomohl mu na nohy. „Vím, kde jsme. Musíme jít pořád dál, dokud se nedostaneme ven.“

Cole přikývl, zakašlal, udělal krok, klopýtl, udělal další. *Upadá do hlubokého šoku a je to pořád horší*, pomyslel si Larssen. Musí se odtud dostat, než zkolabuje úplně.

Prošli jeskyní, kde to vypadalo jako v lese. Několik tunelů na protější stěně vedlo dál, v růžovém odstínu brýlí pro noční vidění vypadaly jako zívající ústa. Larssen si nevzpomínal, že by je kdy viděl. Podíval se na zem po psích stopách, ale mělký proud vody je smyl.

„Počkejte,“ řekl najednou. „Ticho.“

Zůstali stát. Zezadu slyšeli šplouchání, které se určitě neneslo ozvěnou z galerie. Za další okamžik ustalo.

„Je za námi!“ řekl Brast nahlas.

Larssen je zatáhl za jeden sloup, který vypadal jako kmen, připravil si zbraň a rozhlédl se přes speciální brýle. Jeskyně byla prázdná. Že by to nakonec přece jen byla ozvěna?

Když se otočil, uviděl Colea, jak se nejistě opírá o vápencový sloup, byl napůl v bezvědomí.

„Cole!“ Tahal ho na nohy. Cole zakašlal a zhoupl se. Larssen mu rychle dal hlavu mezi kolena.

Cole zvracel.

Brast neříkal nic, třásl se, oči doširoka otevřené strachem a bezúspěšně tápal ve tmě.

Larssen se sehnul, nabral do dlaní trochu vody a pokropil Coleovi obličej. „Cole? Haló, Cole!“

Svalil se na bok, oči obrátil v sloup. Zkolaboval.

„Cole!“ Larssen mu znovu polil obličej vodou a několikrát ho lehce pleskl.

Cole zakašlal, znovu zvracel.

„*Cole!*“ Larssen se ho pokoušel postavit na nohy, ale bezvládná postava byla těžká jako pytel cementu. „Braste, proboha, pomoz mi!“

„Jak? Nic nevidím.“

„Tak si najdi cestu podle lana. Víš, jak se dělají nosítka?“

„Jo, ale – „

„Tak je spolu uděláme.“

„Nic *nevidím* a kromě toho nemáme čas. Necháme ho tady a přivedeme pomoc z – „

„Já tady nechám tebe,“ řekl Larssen. „Jakpak by se ti to líbilo?“ Našel Brastovy ruce, pevně je zaklesl se svými. Vedl ho, společně se sehnuli, objali malátného Colea a už po několikáté se ho pokusili postavit na nohy.

„Panebože, ten snad váží tunu,“ řekl Brast a funěl.

V tu chvíli Larssen zaslechl vzdálené šplouchnutí, potom další: těžké kroky v mělkých kalužích, jimiž procházeli před malou chvílí.

„Já tvrdím, že něco je za námi,“ řekl Brast, když se zoufale pokoušel zvednout Colea. „Slyšel jsi to?“

„*Hni se!*“

Cole se zvrátil dozadu, hrozilo, že vypadne z jejich sevření. Znovu ho dostali do správné polohy a trýznivě šli dál.

Šplouchání zezadu pokračovalo.

Larssen se ohlédl, ale uviděl jen nezřetelné odstíny růžové a červené barvy. Otočil se zase dopředu, vybral úzkou chodbu ve stěně na protější straně. Připadalo mu, že je to ta správná. Tvrdošíjně k ní mířil. Kdyby se mu podařilo dostat na šikovně chráněné místo, mohl by konečně použít zbraň a to stvoření odrazit…

„Panebože,“ řekl Brast, hlas se mu zlomil. „Panebože, panebože…“

Co možná nejrychleji vešli do nízké chodby, mezi sebou nesli Colea. Larssen klopýtl, když se mu lano ovinulo kolem kotníků; vymotal nohy a pokračoval. O kousek dál se strop zvýšil k podivnému útvaru tisíce jehlicovitých stalaktitů, některé byly tenké jako nitě.

Ježíšikriste, tohle si vůbec nepamatuju, pomyslel si Larssen.

Další šplouchnutí ze tmy za nimi.

Najednou Brast zakopl o kámen. Cole se bezvládně sesul z jejich sevření a tvrdě dopadl na zlomenou ruku. Hlasitě zasténal, překulil se a zůstal ležet bez hnutí.

Larssen ho nechal tak, pohrával si se zbraní, namířil do tmy.

„Co to je?“ křičel Brast. „Co to tam je?“

V tu chvíli se k nim ze tmy přiřítila nestvůrná postava. Larssen vykřikl a vystřelil, když klopýtl a padal dozadu. Brast měl nohy hrůzou zdřevěnělé a pažemi máchal do tmy. „Ježíši, nenechávej mě – „

Larssen ho popadl za ruku, odstrčil ho. V tu chvíli nestvůra dopadla na Coleovu nehybnou postavu. Dvě těla splynula, ve speciálních brýlích je viděl jako narudlou změť. Znovu klopýtl, táhl Brasta a současně se pokusil znovu zamířit zbraní. Slyšel praskající zvuk, jako když někdo ukrutí krůtí stehno. Cole najednou zaječel příšernou fistulí.

„Pomoc!“ křičel Brast, držel se Larssena jako topící. Strčil do něj, takže nemohl zamířit. Drsně ho odmrštil a snažil se zvednout zbraň, ale Brast se na něj znovu pověsil, vzlykal a křečovitě se ho držel jako tonoucí.

Zbraň vystřelila, ale cíl minula. Na zem ze stropu popadala spousta dlouhých tenkých vápencových jehel. A potom před nimi stál ten tvor. Larssen hrůzou ztuhl. V jedné ruce držel Coleovu těžce poraněnou paži, prsty ještě tepaly v křečích. Vypálil, ale váhal příliš dlouho a ten netvor se k nim blížil. Jediné, co mohl udělat, bylo otočit se a utéct zatuchlým tunelem. Brast za jeho zády nesouvisle ječel.

Dál za ním stále křičel Cole.

Larssen utíkal a utíkal.

68

Corrie dlouho ležela ve vlhké tmě, byla zmatená. Nevěděla, kde je, co se stalo s jejím pokojem, její postelí, jejím oknem. A když se posadila, v hlavě jí bušilo. S bolestí se vrátila i vzpomínka na jeskyni, netvora… a na jámu.

Poslouchala. Všude bylo ticho, jen voda odkapávala. Nakonec se postavila, lehce se zhoupla, bušení v hlavě trochu ustoupilo. Natáhla ruce před sebe a dotkla se kluzké, hladké stěny jámy.

Obešla kruh, rukama přejížděla po stěně, hledala úchyty na ruce, pukliny, cokoli, co by mohla použít, aby vylezla. Ale stěny jámy byly z nesmírně kluzkého kamene vyhlazeného vodou, takže se po něm nedalo vylézt. A co udělá, když se dostane ven? Bez světla na tom bude stejně.

Bylo to beznadějné. Cesta ven prostě neexistovala. Mohla jedině čekat. Čekat, až se netvor vrátí.

Cítila, jak ji celou prostupuje pocit bezmoci a neštěstí tak silně, až se jí udělalo fyzicky špatně. Zoufalství bylo o to horší, že se jí předtím rýsovala šance na únik. Ale tady v jámě už neměla naprosto žádnou naději. Nikdo neví, že tu je, že se vydala do jeskyně. Nakonec se ten netvor zase vrátí. Nachystaný *hrát si*.

Při té myšlence zavzlykala.

To bude konec jejího bídného a zbytečného života.

Opřela se o kluzkou stěnu a sjela na zem. Rozplakala se. Roky potlačované trápení se vyřinulo. Myslí jí probleskly obrazy. Vzpomněla si, jak přišla domů, chodila tehdy do páté třídy, seděla v kuchyni a dívala se, jak máma pije jednu miniaturní lahvičku vodky za druhou, a nechápala, co jí na tom tolik chutná. Vzpomněla si, jak před dvěma lety přišla máma na Štědrý den domů ve dvě v noci, opilá a s nějakým chlapem. Žádná nadílka do punčochy, žádné dárky, tehdy o Vánocích nebylo prostě nic. Probudila se až v poledne a měla kocovinu. Vzpomněla si na svůj triumfální den. Tehdy si koupila gremlin za peníze, které si vydělala v knihkupectví Book Nook – ještě než prodejna zbankrotovala – a jak máma zuřila, když s ním přijela domů. Myslela na šerifa, jeho syna, zápach chodeb střední školy, zimní sněhové bouře, které zakryly strniště na polích neprostupnou bílou vrstvou. Myslela na čtení knížek pod sloupy vysokého napětí v letním vedru, na jedovaté poznámky vysportovaných kluků, když ji míjeli na chodbách.

On se vrátí, zabije ji a bude po všem. Nikdy nenajdou její tělo. Proběhne polovičaté, lhostejné pátrání a potom na ni všichni zapomenou. Matka obrátí její pokoj vzhůru nohama a nakonec najde peníze přilepené páskou na spodní stranu zásuvky prádelníku a potom bude šťastná. Šťastná, že teď jsou všechny jenom její.

Rozplakala se bez zábran, zvuk nad její hlavou se nesl jeskyní několikerou ozvěnou.

Ve vzpomínkách zašla ještě hlouběji, do raného dětství. Vzpomněla si, jak jednou v neděli hodně brzy vstala a dělali s tátou palačinky. Nosili vajíčka a zpívali jako vojáci ve filmu *Čaroděj ze země Oz*. Všechny vzpomínky na něj jí připadaly šťastné: viděla ho, jak se směje, dělá všelijaké legrácky, stříká na ni vodu z hadice v letním vedru nebo se spolu jdou koupat k potoku. Vzpomněla si, jak leštil motorku, cigareta mu visela z úst a modré oči mu jiskřily, jak ji zvedl, aby viděla svůj odraz, a potom ji vzal na projížďku. Vzpomínala si na to úplně přesně, jako by se to všechno stalo minulý týden. Jak se kukuřice ve větru nakláněla od silnice, když tudy projeli; radostný pocit ze zrychlení, ze svobody.

A teď, v tichu a naprosté definitivní tmě v jámě, cítila, jak se všechny ochranné zdi, které kolem sebe za celé roky pečlivě vybudovala, jedna za druhou bortí. V tomto okamžiku smrti jí v mysli vytanuly jediné otázky, které sama sobě dovolila klást jen velmi zřídka: Proč odešel? Proč se na ni nikdy nepřijel podívat? Co udělala špatně, že ji už nikdy nechtěl vidět?

Ale temnota nepřipouští žádný sebeklam. Měla ještě jednu vzpomínku, ne příliš vzdálenou: přišla domů a našla mámu, jak v popelníku pálí nějaký dopis. Byl od něj? Proč se na to matky nezeptala přímo? Ze strachu, že to nebyl dopis, v jaký doufala?

Poslední otázka visela v temnotě nezodpovězená. Odpověď neexistuje, teď ne. Brzy to všechno skončí – tady v jámě – a otázka zůstane čistě teoretická. Možná se táta ani nedozví, že zemřela…

Myslela na Pendergasta, jediného člověka, který s ní jednal jako s dospělou. A teď zklamala i jeho. Jako hloupá šla do jeskyně, nikomu nic neřekla. Blbá, blbá, *blbá*…

Znovu hlasitě a bolestně zavzlykala, nechala svým pocitům volný průchod. Ale ten zvuk se rozléhal tak příšerně kolem ní i nad ní, že v sobě všechno raději potlačila a ztichla.

„Přestaň se litovat," řekla nahlas.

Její hlas odnesla ozvěna a potom utichl. Zatajila dech. Ve tmě uslyšela pozoruhodný šepot.

On se vrací?

Pozorně naslouchala. Teď bylo slyšet více zvuků, slabých a tak vzdálených a zkomolených, že nebylo možné je rozeznat. Hlasy? Ječení? Křik? Napjatě poslouchala.

A potom se rozezněl dlouhý, ozvěnou unášený zvuk, skoro jako řev valícího se příboje.

Výstřel.

A najednou byla na nohou a křičela: „*Tady jsem! Pomozte mi! Tady! Prosím! Prosím! Prosím! Prosím!*"

69

Weeks se snažil dohnat Pendergasta, který spěchal jeskyní a šermoval baterkou kolem sebe tak, že si Weeks říkal, jestli něco nepřehlédne. Nejspíš ne. To ho trochu uklidnilo.

Rozhodnost, která z agenta vyzařovala, na Weekse působila uklidňujícím dojmem. Ale stejně nedokázal z mysli vypudit obraz psa, kterému utrhl nohu ten… *ten*…

Zastavil se.

„Co to je?" zeptal se vysokým, roztřeseným hlasem.

Pendergast mluvil, aniž by se ohlédl. „Policisto Weeksi? Očekávám, že mě budete následovat, že se necháte vést."

„Ale já slyšel něco – „

Položil mu hubenou bílou ruku na rameno. Weeks už chtěl něco říci, ale když ucítil, že tlak na jeho rameni roste, zůstal tiše.

„Tudy, policisto." Ten hlas v sobě měl stříbrozvučnou jemnost, ale i tak z něj Weeksovi naskakovala husí kůže.

„Ano, pane."

Jak šli dál, uslyšel ten zvuk ještě jednou. Zdálo se, že přichází zepředu. Vleklý, protahovaný se ozvěnou odráží v nekonečných jeskyních. Nebylo možné jej jakkoli identifikovat. Křik? Výstřel? Jedno věděl Weeks s jistotou – ať to bylo cokoli, Pendergast mířil přímo k tomu.

Polkl slova protestu a šel za ním.

Procházeli úzkým bludištěm chodeb, jejichž nízké stropy pokrývaly lesklé křišťály. Weeks si o ně odřel hlavu, byly ostré jako jehla. Zaklel a přikrčil se. Tudy se psy nešel. Pendergast mával baterkou ze strany na stranu, v jejím světle se ukazovala hnízda jeskynních perel shloučených ve vápencových tůních. Zvuk nakonec utichl, zůstalo jen slabé pleskání jejich vlastních kroků.

Potom se Pendergast najednou zastavil a namířil světlo na jedno místo. Weeks se podíval. Nejprve nedokázal přesně rozeznat, co to je: na římse byly nějaké předměty rozestavěny do kruhu kolem jednoho uprostřed. Vypadalo to jako nějaká svatyně. Naklonil se

blíž. V šoku rozevřel oči a ustoupil. Starý plyšový medvídek byl porostlý plísní a jako by se modlil: sepjaté packy vepředu, z vrstvy plísně upřeně hledělo černé korálkové oko.

„Co to *hergot* – ?“ spustil Weeks.

Pendergast posvítil na to, k čemu se medvídek modlil. Ve žlutém paprsku baterky to vypadalo spíš jako hromádka hedvábné plísně. Weeks sledoval, jak se nad tím sklání a zlatým perem velmi opatrně odhrnuje plíseň. Pod ní byla maličká kostra.

„*Rana amaratis*,“ řekl Pendergast.

„Cože?“

„Vzácný druh slepé jeskynní žáby. Všimněte si, že kosti měla polámané per-mortem. Někdo ji pěstí rozmačkal k smrti.“

Weeks polkl. „Helejte,“ odvážil se nakonec, „je šílenství chodit hloubějc do takovýhle jeskyně. Měli bysme se dostat ven a sehnat pomoc.“

Ale Pendergast znovu věnoval pozornost předmětům kolem medvídka. Velmi opatrně odhalil další kostřičky a částečně rozložená těla hmyzu. Potom se vrátil k medvídkovi, zvedl ho, odstranil z něj plíseň a pečlivě si ho prohlédl.

Weeks se nervózně rozhlížel. „Pojďte, *dělejte*.“

Zmlkl, když se k němu agent FBI otočil. Bledé oči měl vzdálené, o něčem soustředěně přemýšlel.

„Co to je?“ vydechl Weeks. „Co to znamená?“

Pendergast vrátil medvídka na místo a řekl jen: „Jdeme dál.“

Agent FBI se teď pohyboval rychleji. Zastavoval se jen občas, aby nahlédl do mapy, kterou nesl v ruce. Zvuk kapající vody byl teď hlasitější a už se skoro pořád brodili vodou. Vzduch byl tak chladný a vlhký, že jim od úst stoupala pára. Weeks se snažil držet krok a nemyslet na to, co viděl. Taková šílenost. Kam to vlastně jdou? Až se dostane ven – *jestli* se vůbec dostane ven –, okamžitě zažádá o ukončení pracovního poměru z důvodu tělesné a duševní nezpůsobilosti k výkonu služby. Bude mít štěstí, pokud syndrom posttraumatického stresu bude to jediné, co mu zůstane po –

Pendergast se najednou zastavil. Paprsek baterky dopadl na tělo na zemi. Ten člověk ležel na zádech, oči otevřené dokořán, ruce a nohy od těla. Hlavu měl podivně protaženou, jako by ji někdo rozšířil a zploštil, zadní strana lebky byla prasklá jako přezrálá dýně. Oči vylézaly z důlků, každé hledělo na jinou stranu a ústa doširoka otevřená – *příliš* doširoka. Weeks se odvrátil.

„Co se stalo?“ podařilo se mu ze sebe vypravit. Pokoušel se nedat na sobě znát, jak je vyděšený.

Pendergast posvítil na strop. Zela tam temná díra. Potom znovu posvítil na tělo. „Můžete ho identifikovat?“

„Raskovich. Z ochranky Kansaské státní univerzity.“

Přikývl a znovu se podíval na díru nahoře. „Pan Raskovich měl patrně ošklivý pád,“ zamumlal skoro jen pro sebe.

Weeks zavřel oči. „Panebože.“

Pendergast ho pobídl. „Musíme jít dál.“

Ale on už toho měl dost. „Já už se nehnu ani o krok. Co tu vlastně vůbec děláte?“ Propadal panice, to se poznalo podle toho, že mluvil stále hlasitěji. „Pes je mrtvej. Raskovich je mrtvej. Viděl jste je voba. Tady někde je netvor. Co víc ještě chcete? *Já jsem* ještě naživu. *O mě* byste si teď měl dělat starosti. *Já* – „

Pendergast se otočil. A Weeks zmlkl uprostřed své tirády, když se na něj agent FBI pevně a opovržlivě zahleděl.

Po chvíli Weeks sklopil oči. „Chci jen říct, že podle mě jenom ztrácíme čas.“ Hlas mu přeskakoval. „A vůbec, proč si vlastně myslíte, že ta holka je ještě naživu?“

Jako v odpověď uslyšel hlas: slabý, vzdálený, a přece neklamný. Bylo to něčí volání o pomoc.

70

Larssen utíkal jako o život, Brast za ním se držel lana, narážel do kamenných stěn, a i když neviděl nic, dařilo se mu nějak udržovat směr. Od chvíle, kdy utichlo ječení, uplynulo už pár minut, ale Larssen je pořád v duchu slyšel. Stále se mu to opakovalo jako nahrávka na smyčce: poslední Coleův výkřik ustal náhle za zvuku praskajících kostí. Ať to udělal kdokoli – ten, kdo je teď pronásledoval –, nemohl to být člověk. Musel to být nějaký netvor.

To přece není možné. Viděl ho. On ho *viděl*.

Nevnímal, kam jde, v jakém je tunelu, jestli směřuje zpátky na povrch nebo naopak hlouběji do jeskyní. Bylo mu to jedno. Chtěl jen získat vzdálenost mezi sebou a tou *věcí*.

Doběhli k tůni, v brýlích pro noční vidění ji Larssen viděl bledě červenou a mihotavou. Bez váhání se do ní vrhl. Ledová voda mu sahala až po prsa, teprve po chvíli se dno zase zvyšovalo. Brast za ním šel poslepu, dělal, co mohl. Na protější straně se strop jeskyně hodně snižoval. Larssen zpomalil a máchal zbraní nad hlavou a odlamoval ostré stalaktity, které mu visely před obličejem. Strop se stále více snižoval. Ozval se hodně ošklivý zvuk a po něm zoufalé klení. To se Brast uhodil do hlavy.

Potom se strop zase zvyšoval a odhalil před nimi rozpadlou jeskyni, z níž vedla spousta puklin. Larssen se zastavil. Podíval se dolů a do stran a ucítil, jak mu Brast narazil do zad.

„Larssene? *Larssene?*“ sevřel ho, jako by se tak chtěl ujistit, že je opravdový.

„Ticho.“ Larssen pozorně poslouchal. Zezadu neslyšel žádné šplouchání. Ten netvor je nepronásledoval.

Že by unikli?

Podíval se na hodinky: skoro půlnoc. Bůhví jak dlouho tu běhali.

„Braste,“ zašeptal. „Poslouchej mě. Musíme se schovat, než nás přijdou zachránit. Sami cestu ven nikdy nenajdeme, a když tady budeme chodit dál, akorát zase potkáme tu vobludu.“

Brast přikývl. Obličej měl podrápaný, oblečení od bláta, oči prázdné a tupé hrůzou. Krev mu crčela z ošklivé zející rány na hlavě.

Larssen si infračervenou baterkou na helmě osvítil prostor. Vysoko ve stěně byla puklina větší než ostatní, vyhřezávala z ní zmrzlá vápencová řeka. Zdála se mu dost velká, aby se do ní vešel člověk.

„Na něco se kouknu. Zvedni mě.“

„Nenechávej mě tu!“

„Neřvi. Budu pryč jen chvíli.“

Brast ho neohrabaně zvedl a Larssen za pár okamžiků vlezl do pukliny. Rozhlédl se, v ledovém vzduchu se mu roztřásly obnažené paže. Potom si odvázal lano od pasu, jeden konec hodil dolů Brastovi a písknul na něj, aby šplhal.

Brast tápal a pomalu lezl po kluzké kamenné stěně.

Oba potom zašli hlouběji do pukliny. Na drsném dně byly poházené velké kameny. Po několika yardech se puklina proměnila v tunel dost vysoký, aby mohli přikrčeni kráčet dál.

„Podíváme se, kam vede,“ zašeptal Larssen.

Další minuta přikrčené chůze je dovedla na kraj temnoty. V tom místě tunel najednou končil, dál byl jen prudký sráz.

Larssen položil Brastovi ruku na rameno. „Zůstaň tady.“

Opatrně nahlížel přes kraj skály, ale nedohlédl na dno. Vzal oblázek, hodil ho dolů a počítal. Když dopočítal do třiceti, vzdal to.

Nahoře byl komín, z něhož vytékala voda. Tudy k nim netvor nepronikne. Mohl by přijít jen směrem od pukliny, kterou se sem právě dostali.

Dokonalé.

„Zůstaň tady," zašeptal Brastovi. „Nechoď ani o kousek dál, je tam jáma."

„Jáma? Jak hluboká?"

„Když tě to tak zajímá, je bezedná. Prostě tady zůstaň. Hned jsem zpátky."

Vrátil se k puklině, lehl si na břicho a začal do ní hrnout kameny. Za pět minut je navršil dost vysoko na to, aby puklinu úplně ucpaly. Zabiják, pokud se vůbec dostane do té pobořené jeskyně dole, uvidí jen kamení. Žádný vchod. Našli si dokonalý úkryt.

Vrátil se k Brastovi a mluvil velmi tiše. „Poslouchej mě. Žádný zvuk, žádný pohyb, nic nás nesmí prozradit. Počkáme tady, až přijde opravdovej speciální policejní tým a dostane toho bastarda ven z jeskyně. Zatím tu zůstaneme v klidu a budeme zticha."

Brast přikývl. „Ale jsme v bezpečí? Jseš si jistej, že to tu je bezpečný?"

„Pokud budeš držet hubu."

Čekali. Ticho a temnota na ně působily stále tísnivěji. Larssen se opřel zády o stěnu, zavřel oči a poslouchal vlastní dech. Snažil se nemyslet na toho šílence, který se prochází v jeskyních pod nimi.

Slyšel Brasta vedle sebe, byl neklidný, vrtěl se. Rozčilovalo ho to: sebemenší zvuk je mohl prozradit. Otevřel oči, seřídil brýle a ohlédl se.

„Braste! Ne!"

Už bylo pozdě; ozvalo se rychlé *škrt* a vzplála zápalka. Larssen mu ji vyrazil z ruky, upadla na zem a zasyčela. Temnotou se ve vzduchu kolem nich vznášel zápach síry.

„Co do hajzlu –?"

„Ty kreténe," zašeptal Larssen. „Co tě to napadlo?"

„Našel jsem sirky," Brast už nezakrytě plakal. „V kapse. Říkal jsi, že jsme v bezpečí, že nás tu nemůže ten netvor najít. Já už tu tmu prostě nesnesu. *Už to nevydržím*."

Ozval se slabý škrábavý zvuk a vzplála další zápalka. Brast plakal úlevou, oči doširoka otevřené.

A najednou si Larssen, polonahý a rozklepaný, uvědomil, že už vlastně ani nechce to přátelské žlutavé světlo uhasit. A tu puklinu kameny dostatečně zahrnul. Slabé světlo z maličké zápalky určitě nepronikne do jeskyně za nimi.

Posunul si brýle na čelo a rozhlédl se. Mrkal. Poprvé viděl všechno kolem sebe jasně a zřetelně. I když plamínek byl jen maličký, vydával vítané teplé světlo na tom příšerném místě.

Byli v malém prostoru. O pět nebo šest stop dál byl prudký sráz. Východ za nimi, za nízkým stropem zablokoval Larssen kamením. Byli v bezpečí.

„Třeba by se mi povedlo najít něco, co by se dalo zapálit," řekl Brast. „Abysme se trochu vohřáli."

Larssen ho sledoval, jak si prohmatává kapsy. Alespoň při tom nemluvil.

Brast zaklel, když mu sirka spálila prsty. Když zapálil třetí, uslyšel Larssen za sebou nějaký zvuk: pohnul se kámen. Potom zaslechl, jak padá a kutálí se; nejdřív jeden, potom další.

„Zhasni to, Braste!" zasyčel.

Ale Brast se otočil, zvedl zápalku a díval se za Larssena. Obličej se mu hrůzou celý protáhl. Chvíli stál nehnutě, potom se najednou otočil a utíkal slepě, bezmyšlenkovitě ke kraji jámy.

„Néééé –!" křičel Larssen.

Ale Brast už byl pryč, padal do bezedné propasti. Hořící zápalka, kterou držel v ruce, tančila a blikala ve stoupajícím proudu vzduchu a nakonec zhasla.

Larssen čekal, připadlo mu, že nekonečně dlouho. Srdce mu prudce bušilo, poslouchal temnotu z jámy a drsný dech, který byl ozvěnou jeho dechu. A potom si znecitlivělými prsty pomalu nasadil brýle na oči a otočil se. Sám neúprosně zíral do tváře hrůznosti.

71

Rheinbeck seděl v temném salonu a pohupoval se ve starém křesle. Byl docela rád, že je v domě tma. Připadalo mu absurdní sedět tady oblečený v černém oděvu, který nosí policisté na policejní razie, ve vestě Kevlar a v kalhotách jednotky na zneškodnění nevybuchlých pum, obklopený krajkovými dečkami a vyparáděnými panenkami. Úkol: malá stařenka.

Hergot.

Velký starý dům neustále sténal a vrzal pod nápory zuřící bouře, ale aspoň stará paní ve sklepním úkrytu přestala křičet. Masivní vnější dveře zamkl na dva západy a bylo jasné, že dáma nemůže nikam odejít. Dole bude v bezpečí, má lepší úkryt než on, jestli tornádo skutečně udeří.

Bylo dost dlouho po půlnoci. Co tam dole sakra dělají? Díval se na slabé světlo propanové lampy a v duchu probíral různé varianty průběhu událostí. Nejspíš toho chlapa našli a teď ho přesvědčují, aby koukal vylézt. Rheinbeck byl několikrát u vyjednávání kvůli rukojmím a často se stávalo, že trvala nekonečně dlouho. Spojení bylo přerušené, stromy ležely vyvrácené na většině silnic a kdyby potřeboval přivolat sanitku a doktora ke staré paní, nemá šanci, když je Deeper odříznutý a v celém okrese je vyhlášený stav bdělosti kvůli tornádu o síle 3. Jenomže tohle je spíš zdravotnická záležitost, nemá to co dělat s dozorem nad dodržováním zákonů. A to je vážně dost velká otrava.

Ježišikriste, takhle podělanej úkol.

Ozvala se rána a náhlý řinkot skla. Rheinbeck vyskočil, křeslo se za ním zběsile houpalo. Vzápětí si uvědomil, že větev stromu narazila do další okenní tabulky a sklo se vysypalo. To přesně potřeboval: trochu tam vyvětrat. Teď když přešla studená fronta, bylo neuvěřitelné, jak je vzduch najednou ledový. Jedním rozbitým oknem už pršelo dovnitř, na podlaze se tvořily kaluže. Posunul křeslo a znovu se usadil. Tohle mu chlapci z ústředí hodně dlouho nezapomenou.

Propanová lampa zablikala; zamračeně se po ní ohlédl. Jak jinak, nikdo se neobtěžoval přivézt bombu a v téhle teď dojde plyn. Zavrtěl hlavou, vstal a přešel ke krbu. Dříví tam bylo připravené, stačilo jen škrtnout; na krbové římse si všiml staré krabičky se zápalkami.

Chvíli tam stál a přemýšlel. *No jasně*, řekl si. Když už trčel v tomhle starém domě, který mu nahání husí kůži, může si to aspoň trochu zpříjemnit.

Naklonil se k ohništi, aby se ujistil, že průduch je otevřený. Potom vzal krabičku, vyndal sirku, škrtl a zapálil. Plameny olizovaly novinový papír a jemu hned bylo lépe: na teplé záři ohně bylo cosi uklidňujícího. Jak se rozhořel, příjemně žlutě osvítil salon a v jeho světle se zaleskly zarámované výšivky, skleněné a porcelánové tretky. Rheinbeck přešel salon a zhasl propanovou lampu. Aspoň tak ušetří posledních pár minut světla.

Bylo mu trochu líto staré paní. Připadalo mu dost hrubé takhle ji zamknout do sklepa. Ale byl vyhlášen stav bdělosti kvůli silnému tornádu a ona odmítala spolupracovat, řečeno velmi kulantně. Usadil se do houpacího křesla. Pro starou paní asi není jen tak, když

uprostřed noci na její pozemek najednou přijede skupina cizích chlapů s puškami a psy, navíc ještě v tak strašné bouři. Byl by to šok pro každého, tím spíš pro takovou samotářku jako je slečna Krausová.

Opřel se v křesle a vychutnával si teplo blikajících plamenů. Vzpomněl si, jak v neděli odpoledne s manželkou příležitostně navštěvovali jeho matku. V zimě jim uvařila čaj a servírovala jej u krbu, jako je tenhle. A k čaji vždycky podávala i sušenky: měla starý rodinný recept na zázvorová kolečka. Pořád slibovala, že ho předá i jeho ženě, ale nějak k tomu nikdy nedošlo.

Napadlo ho, že stará paní je ve sklepě už skoro tři hodiny bez jídla a pití. Když už se uklidnila, měl by jí něco přinést. Nikdo ho potom nebude moci obvinit z toho, že ji nechal hladovět nebo že dopustil, aby byla dehydrovaná. Mohl by připravit konvičku čaje. Proud sice nešel, ale vodu by mohl uvařit nad ohněm. Mělo ho to napadnout už dřív.

Vstal z křesla, rozsvítil baterku a šel do kuchyně. Překvapilo ho, jak úžasně je kuchyně zásobená. Sušené a další potraviny v podivně vyhlížejících obalech byly vyrovnány u stěny: bylinky a koření, o nichž nikdy v životě ani neslyšel, exotické octy, nakládaná zelenina ve sklenicích. Na pultících stály stříbrné krabičky s japonským písmem, nebo možná čínským, nedokázal to s jistotou určit. Nakonec našel čajník, byl hned u sporáku mezi strojkem na nudle a nějakou vymyšleností, která vypadala jako veliký ocelový trychtýř s klikou. Hledal v poličkách a našel staromódní sáčky čaje. Zavěsil čajník na hák nad oheň a vrátil se do kuchyně. Také lednici měla slečna Krausová plnou. Trvalo jen pár minut, než připravil tácek se smetanou a cukrem, sušenkami k čaji, džemem, marmeládou a chlebem. Krajková podložka a plátěný ubrousek se lžící a nožem doplnily vše ostatní. Zanedlouho byl čaj uvařený, postavil čajník na podnos a vydal se dolů po schodech.

Zastavil se u vstupních dveří, jednou rukou balancoval s tácem a druhou zlehka zaklepal. Zevnitř zaslechl nějaký pohyb.

„Slečno Krausová?“

Nic.

„Připravil jsem vám čaj a pár sušenek. To vám udělá dobře.“

Slyšel další zašustění a potom se přes dveře ozvalo: „Okamžik, prosím. Musím se učesat.“

Čekal, odlehlo mu, když slyšel, jak klidně promluvila. Způsobnost starší generace mu připadala úžasná. Minula minuta a stará paní se ozvala znovu. „Už můžete vejít,“ řekla rezervovaně.

S úsměvem vyndal velký železný klíč z kapsy, vsunul ho do zámku a otevřel dveře.

72

Šerif Hazen cítil, jak mu pot stéká po rukou a na vroubkovanou pažbu brokovnice. V posledních deseti minutách slyšel změť vzdálených zvuků: střelbu, výskot a výkřiky. Znělo to, jako by se někde odehrával velký konflikt. Připadalo mu, že ty zvuky k němu doléhají z jednoho směru, a tak se jím spěšně vydal. Ostatní muži možná utekli jako zajíci, ale on osobně byl odhodlán dostat toho chlapa ven.

V písku na zemi teď viděl stopy bosých nohou – stejné jako předtím.

Narovnal se. Stopy vraha.

Pochopil, že McFeltyho obvinil křivě. Přesvědčil ho o tom pohled na zabijáka, i když ho spatřil jen krátce. A možná se mýlil i v tom, že s tím má něco společného Lavender. Ale pravdu měl v tom nejdůležitějším: zabiják se ukrýval v jeskyni. Ta byla základnou pro jeho operace. Dal si to všechno do spojitosti a byl odhodlaný se podle toho zachovat a vyvést toho prevíta ven.

Šel po stopách v písku. Kdo to může být? Odpověď na tuto otázku najde zanedlouho. Musí ho najít a vyvést ven. Je to tak jednoduché. Až ho dostanou, všechno ostatní bude jasné: jestli je nějak spojený s Lavenderem; jak je to s experimentálním polem.

Zahnul za roh, dál šel po stopách. Stěny a strop se najednou hodně rozšířily, jejich obrysy viděl v infračerveném světle jen matně. Po zemi byly poházené veliké třpytivé křišťály. I když brýle pro noční vidění všechno ukazovaly jen v odstínech červené barvy, poznal, že jsou různobarevné. Jeskyně byla obrovská, mnohem větší a okázalejší než ty ubožačky na turistické trase, kterou Kraus otevřel pro veřejnost. Se solidním managementem by se mohly jeskyně stát významnou turistickou atrakcí. A prostory, kde byli pohřbem indiáni, což viděl na vlastní oči, by přilákaly archeology a možná by se tu mohlo zřídit i muzeum. I kdyby Medicine Creek nezískal experimentální pole, tyhle jeskyně by přitáhly spoustu lidí. Napadlo ho, že město je zachráněno. Tohle je lepší než jeskyně Carlsbad. Město mělo celou dobu zlatý poklad a nikdo o něm nevěděl.

Hazen zaplašil takové myšlenky. O budoucnosti může snít, až ten odporný bastard bude za mřížemi. Všechno pěkně jedno po druhém.

Před ním zela v kamenné zemi díra a z ní se linul zvuk tekoucí vody. Opatrně ji obešel a pokračoval dál, nechal se vést stopami v písku.

Byly zřetelné a zdálo se, že jsou čerstvé.

Cítil, že se blíží ke své kořisti. Tunel se zužoval a zase rozšiřoval. Šerif kolem sebe vnímal stále více důkazů o tom, že tato část je obydlená: do stěn někdo ostrým kamenem vyryl podivné značky; trouchnivějící indiánské fetiše kdosi s pečlivostí narovnal do každého výklenku a ozdobil jimi vápencové sloupy. Sevřel pevněji brokovnici a šel dál. Ten podivín, ať to byl kdokoli, tu žil hodně dlouho.

Vepředu tunel ústil do další jeskyně. Obezřele zabočil za roh, potom ztuhl a upřeně hleděl.

Jeskyně byla bohatě zdobená. Nespočet podivných figurek z provázků a kostí byl zavěšen na tisíci stalaktitů. Mumifikované mrtvoly obyvatel jeskyně byly sestaveny do malých dioram. Viděl lidské kosti a lebky nejrůznějších tvarů: některé byly narovnané podél kamenných stěn; jiné byly ve složitých bizarních útvarech uloženy na zemi; další ležely na neúhledných hromadách, jako by teprve čekaly na využití. Staré lucerny, plechovky, zrezavělé „vynálezy“ z přelomu století, indiánské výtvory a rozmanité úlomky ledasčeho – to vše se povalovalo na provizorních policích. Vypadalo to jako pracovna nějakého šílence. Což taky v podstatě byla.

Hazen se pomalu otočil, namířil infračervený paprsek na celou tu podívanou. Bylo to podivné; velmi podivné. Polkl, olízl si rty a odstoupil o krok dozadu. Možná byla chyba, že tudy klopýtal takhle sám, bez jakékoli pomoci. Možná se přece jen ukvapil. Východ z jeskyně nemůže být daleko. Mohl by se vrátit na povrch, obstarat posily, získat pomoc…

A právě v tu chvíli mu zrak padl na protější stěnu jeskyně. Kamenné dno tam bylo zvlášť hrbolaté, svažovalo se do hlubší temnoty.

Na zemi někdo nehnutě ležel.

Hazen zvedl hlaveň zbraně a vykročil. Nedaleko uviděl drsný kamenný stůl a na něm předměty obrostlé plísní. Kousek dál byly prázdné plátěné pytle. A ještě dál ležela na zemi postava s roztaženýma nohama a rozpaženýma rukama, možná ten člověk spal.

S namířenou brokovnicí nesmírně opatrně přistoupil ke kamennému stolu. Když přišel blíž, poznal, že předměty na něm nejsou pokryté plísní. Byly to hromádky černých vlasů; tmavé chuchvalce vousů; kudrnaté kadeře s kousky skalpu; chumáče kudrnatých vlasů a jen bůh ví, co bylo to další. Vzpomněl si na Gasparillu – skalpovaného a nahého. Honem ten obraz z mysli vypudil a soustředil se na postavu. Po zběžné prohlídce pochopil, že ten člověk nespí. Vypadal jako mrtvý.

Přikradl se blíž. Najednou ztuhl, když viděl, že tělo je vyvrhnuté. Na místě, kde by mělo mít břicho, zela díra.

Panebože, další oběť.

Přistoupil, kluzkou pažbu brokovnice svíral v rukou, a ztuhl hrůzou. S tělem někdo manipuloval, oblečení z něho z valné části strhal, zbylo jen pár cárů. Obličej pokrývala zaschlá krev. Ten člověk byl vytáhlý, ještě takové odrostlé dítě.

Hazenovi se nezvladatelně roztřásly ruce. Vyndal kapesník a otřel mrtvole krev a špínu z obličeje.

Když kapesníkem přejel po studené kůži, zarazil se. Projela jím vlna odporu a chtělo se mu zvracet. Byl to Tad Franklin.

Zavrávoral, cítil, že se potácí.

Tad…

A potom v něm najednou všechno explodovalo. S řevem plným smutku a hněvu se otáčel dokola a do všech směrů zběsile střílel, výstřely ještě podtrhl hluk hroutících se stalaktitů, které padaly jako sprcha křišťálového deště.

73

„Co to bylo?“ zeptal se Weeks, svraštil celý obličej a rychle mrkal.

„Někdo vypálil střelu o průměru dvanáct.“ Pendergast zůstal stát bez hnutí a poslouchal. Potom se podíval na Weeksovu zbraň. „Absolvoval jste náležitý výcvik, abyste mohl použít tuhle zbraň?“

„Samozřejmě,“ odfrkl Weeks. „V jednotce na Dodge Academy jsem ve střelbě získal první místo.“ V jednotce K-9 to tehdy vyšlo tak, že byli jen tři kadeti, ale Pendergast taky nemusí vědět úplně všechno.

„Tak si ji připravte ke střelbě. Celou dobu se držte po mé pravé ruce a kráčejte přesně podle mě.“

Weeks si promnul zátylek; ve vlhku vždycky dostal vyrážku. „Z praxe vím, že teď je přesně ten okamžik, kdy bychom měli sehnat posily, než půjdeme dál.“

Pendergast mluvil, aniž by se otočil. „Policisto Weeksi, slyšeli jsme křičet člověka, který byl zamýšlenou obětí zabijáka. Právě jsme zaslechli výstřel. Skutečně z *praxe* víte, že právě teď bychom měli čekat na posily?“

Otázka zůstala viset v mrazivém vzduchu. Weeks cítil, jak rudne. A potom se ozval další slabý pláč – vysoký, tenký, zjevně ženský. Jeho ozvěna se nesla jeskyněmi. Ve vteřině byl Pendergast zase pryč, zmizel v tunelu. Weeks se pachtil, aby ho dohonil, nervózně sahal po zbrani.

Jak šli dál, zdálo se, že pláč stoupá a klesá. Chvílemi byl vzdálenější, potom zase hlasitější. Vešli do sušší a prostornější jeskyně. Ploché dno bylo částečně pokryté velkými ostrůvky písku, v nichž zůstaly otisky bosých nohou.

„Víte, kdo je ten zabiják?“ zeptal se Weeks, nepodařilo se mu zastřít hašteřivý tón v hlase.

„Člověk. Ale jen formou.“

„Co to jako má znamenat?“ Weeksovi se ani trochu nelíbilo, jak ten agent PBI pořád mluví v hádankách.

Pendergast se na okamžik sklonil, aby si prohlédl stopy. „Vy potřebujete jediné: *identifikovat* svůj cíl. Pokud je to zabiják – a to se dozvíte, o tom vás mohu ubezpečit –, *tak vystřelte, zabijte ho*. Neobtěžujte se s žádným útlocitem.“

„Nemusíte bejt tak nepříjemnej.“ Weeks zmlkl, když viděl, jaký pohled na něj Pendergast vrhl.

Člověk jen formou. Vzpomínka, jak ta věc – jemu jako člověk moc nepřipadala – mlátí jeho psa a trhá mu nohy, se mu zcela spontánně vynořila v paměti. Otřásl se. Ale agent mu nevěnoval pozornost. Postupoval rychle kupředu, v ruce zbraň. Jen občas zůstal chvilku stát a poslouchal. Zdálo se, že zvuky zcela utichly.

Po několika minutách se Pendergast podíval do mapy. Potom vedl Weekse zpátky po jejich vlastních stopách. Zvuky se na chvilku vrátily a znovu utichly. Nakonec si Pendergast klekl a podrobně prohlížel stopy. Zdálo se, že to trvá nekonečně dlouho. Pozorně se díval, někdy měl nos jen pár palců od písku. Weeks ho pozoroval a byl stále neklidnější.

„Dolů,“ řekl Pendergast.

Protáhl se puklinou ve stěně a dostal se do úzkého prostoru, který strmě klesal. Weeks šel za ním. Chvíli krok za krokem postupovali, dostali se ke skutečnému mraveništi přírodních vrtů ve stěně jeskyně; z některých vyvěraly zamrzlé kamenné proudy vody. Pendergast paprskem baterky chvíli přejížděl po provrtané čelní stěně, vybral si jeden otvor a potom – k Weeksovu zděšení – vlezl dovnitř. Otvor byl zatuchlý a vlhký. Weeks chvilku uvažoval o tom, že tam nevkročí, ale změnil názor ve chvíli, kdy Pendergastovo světlo náhle zmizelo. Škrábal se za ním prudce se svažující chodbou, napůl doskákal a napůl doklopýtal do tunelu používaného tak často, že na jeho dně byla v měkkém vápenci vyšlapaná cesta.

Vyškrábal se na nohy, oklepal bláto z oblečení a zkontroloval brokovnici. „Jak dlouho tady ten zabiják žije?“ zeptal se a nevěřícně hleděl na cestu.

„Letos v září to bude padesát jedna let,“ řekl Pendergast a už zase pokračoval úzkou chodbou po vyšlapané cestě.

„Takže vy *víte*, kdo to je?“

„Ano.“

„A jak jste to hergot zjistil?“

„Policisto Weeksi, mohli bychom tuto diskusi odložit na později?“

Pendergast téměř letěl po cestě. Křik ustal, ale agent FBI si byl podle všeho jistý, kudy dál…

Najednou se oba zastavili. Z trhliny ve stropě před nimi visela ohromná zástěna krystalizovaného sádrovce a zcela blokovala spojovací chodbu. Pendergast posvítil na dno chodby a Weeks si všiml, že velké stopy zmizely. „Nemáme čas,“ zamumlal, posvítil znovu do tunelu. „Nemáme čas.“

Potom odstoupil několik kroků od záclony ze sádrovce. Zdálo se, že v duchu počítá. Weeks se zamračil: možná předtím měl pravdu a Pendergast není zrovna nejlepší chlap, kterého by se měl držet.

Agent se zastavil, hlavu naklonil ke stěně a zavolal: „Slečno Swansonová?“

K Weeksově překvapení se ozvalo slabé zalapání po dechu, vzlyk a potom tlumený křik: „Pendergaste? Agente Pendergaste? Panebože – „

„Uklidněte se. Dostaneme vás odtud. On je někde blízko?“

„Ne. Je pryč… Nevím jak dlouho. Hodiny.“

Pendergast se obrátil na Weekse. „Teď máte příležitost být užitečný.“ Znovu přistoupil k zácloně ze sádrovce a ukázal prstem. „Přímou střelu do tohoto místa, prosím.“

„Neuslyší to?“ zeptal se Weeks.

„*Poslouchejte mé rozkazy, policisto*.“

Mluvil tak diktátorsky, až Weeks poskočil. „Ano, pane!“ Přikrčil se, namířil a stiskl obě spouště.

Rána v tom stísněném prostoru byla ohlušující. Pendergast posvítil baterkou na příkrov třpytivého sádrovcového prachu a na velkou díru v průsvitném kameni za ním. Chvíli se nedělo nic. Potom se záclona s mohutným prasknutím rozlomila, poklesla k zemi a po celém prostoru se rozletěly třpytivé úlomky. Za ní byla další spojovací chodba a vedle ní úzké tmavé hrdlo jámy. Pendergast spěchal k jejímu okraji a posvítil dovnitř. Weeks přišel za ním a zvědavě mu koukal přes rameno.

Na dně uviděl špinavou dívku s rudými vlasy, jak upřeně hledí nahoru, má zablácený a krví potřísněný vyděšený obličej.

Pendergast se na něj podíval. „Jste psovod, určitě u sebe máte ještě náhradní vodítko.“

„Ano – „

Vzpamatoval se, jediným rychlým pohybem sundal batoh. Pendergast z něj vytáhl kožený řemen s řetězem. Řetěz uvázal kolem jednoho vápencového sloupu a druhý konec vhodil do jámy.

Zdola se ozvaly řinkot řetězu a vzlykající dívka.

Weeks nahlédl dolů. „Ten tam nedosáhne," řekl.

Pendergast si toho nevšímal. „Kryjte nás. Kdyby přišel, zastřelte ho."

„No to teda moment – „

Ale Pendergast už zmizel za okrajem. Weeks přešlapoval nahoře, díval se střídavě na cestu a do jámy. Agent FBI s obdivuhodnou hbitostí sešplhal po řetězu, a když byl na konci, podal dívce ruku. Natáhla se po ní, ale podklouzla jí noha a minula ji.

„Stoupněte si ke straně, slečno Swansonová," řekl jí. „Weeksi, nahrňte do jámy pár kamenů. Zkuste netrefit do hlavy nikoho z nás. A nezapomínejte kontrolovat tunel."

Weeks nohou shodil do jámy půl tuctu velkých kamenů. Potom sledoval, jak dívka, která hned všechno pochopila, postavila balvany na sebe a vylezla nahoru. Teď už ji Pendergast mohl chytit za ruku. Zvedl ji, uchopil Corrie pod pažemi a druhou rukou se držel řetězu. Pomalu lezl nahoru. Byl sice kost a kůže, ale měl dost sil, aby vyšplhal po řetězu a ještě nesl člověka. To byl skutečně obdivuhodný výkon.

Konečně se jim podařilo dostat z jámy ven. Dívka padla na kolena, držela se Pendergasta a hlasitě vzlykala.

Poklekl vedle ní. Vyndal z kapsy kapesník a jemně otíral krev a špínu z jejího obličeje. Potom se jí podíval na zápěstí a ruce. „Bolí to?" zeptal se.

„Teď ne. Jsem strašně ráda, že jste přišel. Myslela jsem… myslela jsem – „ zbylá slova se ztratila ve vzlyku.

Vzal ji za ruce. „Corrie? Vím, co jste si myslela. Jste velmi statečná. Ale ještě to nemáme za sebou a potřebuji vaši pomoc." Mluvil jemně, ale rychle a naléhavě.

Ztichla a kývla hlavou.

„Můžete chodit?"

Přikývla, potom se znovu rozvzlykala. „On si se mnou hrál. Chtěl si se mnou hrát, dokud… dokud neumřu."

Položil jí ruku na rameno. „Vím, že je to těžké. Ale musíte být silná, než se odtud dostaneme."

Polkla, sklopila oči.

Pendergast vstal a krátce se podíval do mapy. „Možná vede ven nějaká kratší cesta. Budeme to muset zkusit. Pojďte za mnou."

Potom se obrátil k Weeksovi. „Já půjdu první, po mně slečna Swansonová. Vy nás budete krýt zezadu. A myslím krýt, policisto. Může se objevit odkudkoli, shora, zdola, zepředu, zezadu. Bude se chovat tiše. A bude hodně *rychlý*."

Weeks si olízl suché rty. „Jak si můžete bejt tak jistej, že nás bude pronásledovat?"

Pendergast se na něj podíval, bledé oči mu ve tmě svítily. „Protože se dobrovolně nevzdá svého jediného přítele."

74

Hazen se pohyboval rychle, zastavoval se jen občas, aby prozkoumal zatáčky a křižovatky jeskyně. Nedělal si starosti s tím, že je ho slyšet. V rukou svíral zbraň, až mu zbělely klouby, prsty měl připravené na obou spouštích.

Ten bastard je prakticky mrtvej.

Prošel kolem další kamenné římsy, na níž byly seskupeny různé předměty – křišťály a mrtvá jeskynní zvířata. Psychopat. V jeskyni si vyzkoušel ty své zrůdnosti a potom vylezl ven a dělal totéž lidem.

Ten prevít za to zaplatí. Žádný práva, žádný telefonáty právníkovi, jednoduše jen dvě kulky do prsou a třetí do lebky.

Byla tam taková změť stop, že si Hazen nebyl jistý, jestli nejde znovu stejnou cestou. Ale věděl, že zabiják určitě není daleko, a bylo mu úplně jedno, jak dlouho bude trvat nebo kam až bude muset dojít, než ho najde. Ty chodby nemůžou být nekonečné. On ho vypátrá.

Měl strašný vztek a cítil, jak v obličeji hoří a rudne, i když je v chladné jeskyni. *Tad*… Jako by ztratil syna.

Alespoň pro tento okamžik přehlušila smutek obrovská vlna zlosti. Cítil, jak mu po tvářích tečou slzy, ale nevnímal žádný cit. Jediné, co vnímal, byla nenávist. Plakal nenávistí.

Tunel najednou končil kamenitým závalem. Nad ním byla černá díra, ze které se kameny sesypaly. V infračerveném paprsku objevil úzkou stezku, která se vinula vzhůru sutinami a zmizela v tom, co vypadalo jako horní galerie.

Hazen stoupal vzhůru po kamenech, hlavu skloněnou, zbraň namířenou před sebe. Nad hlavou mu na dlouhých lanech z vápence visely vějířovité křišťály, lehce se chvěly v proudu podzemního vzduchu. Spojovací chodby se rozbíhaly do všech směrů. Díval se pod nohy. Ze všech sil se snažil dostat dech a emoce pod kontrolu. Zdálo se, že objevil častěji užívanou cestu. Vydal se po ní, kličkoval bludištěm tunelů.

Po několika minutách si uvědomil, že něco není v pořádku. Tunel se stáčel zpátky a on se dostal na místo, odkud vyšel. Zvolil tedy jiný tunel, ale dopadlo to úplně stejně. Narůstal v něm pocit marnosti. Lomcoval jím takový vztek, až červený odstín jeho brýlí pro noční vidění jako by zeslábl.

Když došel na stejné místo potřetí, zastavil se, zvedl zbraň a vystřelil. Jeskyně se otřásla, ze všech stran jemně dopadaly na zem vějířovité křišťály jako obrovské polámané sněhové vločky.

„*Ty hajzle!*" křičel. „Jsem tady, vylez a ukaž ksicht, ty zrůdo!"

Vystřelil podruhé, potom potřetí, do tmy vykřikoval sprostá slova.

Jediná odpověď, které se dočkal, byla ozvěna výstřelů, jež se prodírala spletí podzemních chodeb.

Zásobník byl prázdný. Hazen přerývaně dýchal a znovu nabil zbraň. Takhle hulákat a střílet není k ničemu. Prostě ho najdi. Najdi ho. *Najdi ho*.

Vrhl se do jiné spojovací chodby. Ta vypadala jinak: dlouhý lesklý tunel z vápence, kaluže vody s jeskynními perlami. Alespoň unikl tomu kolotoči nekonečných chodeb, které se vracely do výchozího bodu. Už si ani nepamatoval, kde byl, ani kam vlastně jde. Prostě jen kráčel dál.

Najednou uviděl bokem temnou nemotornou postavu.

Zahlédl ji jen na okamžik, byl to jen stín, který se mihl v jeho brýlích; ale to stačilo. Prudce se otočil, poklekl a vystřelil – dlouhá praxe ze střelnice mu teď přišla vhod – a postava poklesla, s praskotem se skácela k zemi.

Hazen hned vystřelil podruhé. Rozeběhl se dopředu, připraven zasadit poslední ránu.

Hleděl upřeně dolů. Červená záře brýlí pro noční vidění neodhalila mrtvé tělo, ale boulovitý stalagmit roztříštěný na kusy jeho střelami. Potlačil v sobě nutkání nadávat, rozkopat tu hromadu střepů. Pomalu a klidně zvedl zbraň a šel dál tunelem, kterým se nesla ozvěna. Dospěl k místu, kde se větvil, zanedlouho k dalšímu rozcestí a tam se zastavil.

Vepředu uviděl pohyb a zaslechl slabý zvuk.

Postupoval opatrněji, zbraň připravenou k výstřelu. Zahnul za kamenný roh, poklesl na jedno koleno a hleděl do prázdného tunelu před sebou. Vůbec nevnímal temnou postavu, která se za ním s velkou rychlostí vynořila ze stínu. Zaregistroval ji, až když najednou dostal ránu do hlavy a ucítil brutální otočení hlavy. To už ale bylo příliš pozdě a on neměl dost vzduchu v plicích, aby vůbec vydal nějaký zvuk.

75

Corrie si pomyslela, že to všechno možná byl jenom sen: ten bezdechý a zoufalý úprk nekonečnou galerií jeskyní. Možná agent Pendergast vůbec nepřišel a vůbec ji nezachránil. Třeba trčí pořád na dně jámy v děsivém polospánku a čeká, až ji vzbudí návrat…

Ale rozbolavělá zápěstí a kotníky a tepající bolest ve spánku ji ujistily, že to všechno je skutečnost, ne sen.

Agent Pendergast zdvihl ruku, dal jim znamení, aby zůstali stát. Paprskem baterky přejížděl po podivné ušpiněné mapě, zjevně tápal. Takové zaváhání jako by velmi rozrušilo muže, který je doprovázel. Corrie byla tak otupělá, že si ho všimla až po několika minutách. Byl malý, měl vysoký hlas, pískové vlasy a nepěstěnou bradku. Policejní uniformu měl zastříkanou blátem a chuchvalci čehosi, o čem nechtěla ani přemýšlet.

„Tudy," zašeptal Pendergast. Vzchopila se a šla za ním, jako by se znovu ocitla v podivném snu.

Prošli nízkou, velmi chladnou kavitou, která se kroutila nejprve doleva, potom doprava. Po chvíli se strop náhle ztratil v temnotě. Corrie spíše cítila, než viděla rozlehlý prostor vepředu. Pendergast znovu zaváhal u jeho ústí a zaposlouchal se. Když ho uklidnilo, že neslyší žádné zvuky, vedl je dál.

Jeden krok, druhý, stěny se vzdalovaly od paprsku Pendergastovy baterky. I když byla v šoku a vyčerpaná, udiveně se rozhlížela po prapodivném prostoru, který se kolem nich kousek po kousku objevoval ve světle agentovy baterky. Byla to neuvěřitelně vysoká dutina z krvavě rudého kamene tak mokrého a kluzkého, že místy vypadal jako vyleštěný. Podlaha byla poseta mělkými kalužemi vody. U stropu viděli několik horizontálních puklin, jimiž dlouho prosakovala voda a vytvořila velikánské kalcitové závoje, které překrývaly červené kameny. Celkově to působilo jako velmi elegantní galerie v divadle.

Jediný problém spočíval v tom, že na druhé straně nebyl žádný východ. Omámení ze záchrany, jež Corrie zaplavilo, vzalo zasvé a znovu dostala příšerný strach.

„Kudy teď?" zeptal se udýchaně muž v uniformě. „Já to věděl. Tahleta vaše zkratka nás dovedla ke slepýmu konci."

Pendergast se zase chvíli díval do mapy. „Jsme maximálně sto yardů od Krausových kaveren, jež jsou zpřístupněny veřejnosti. Ale částečně budeme muset jít po ose Z."

„Osa Z?" zeptal se muž. „Co to vykládáte?"

„Naše cesta ven vede tudy." Pendergast ukázal na malý obloukovitý otvor asi čtyřicet stop nad kamennou záclonou, kterého si Corrie předtím vůbec nevšimla. Z něj vytékal proud vody po silných nánosech usazeného kamene a mizel v zející puklině na dně jeskyně.

„A jak se tam nahoru asi dostaneme?" zeptal se jedovatě Weeks.

Pendergast si ho nevšímal a přejížděl paprskem baterky po stěně.

„Nechcete tam lézt, že ne? Bez lana."

„Jiná volba se nám nenaskýtá."

„Tomu říkáte volba? S tou obrovskou dírou na dně? Jednou nám ujede noha a jsme – „

Pendergast jeho slova ignoroval, obrátil se starostlivě na Corrie. „Co vaše zápěstí a kotníky?"

Zhluboka se roztřeseně nadýchla. „Zvládnu to."

„Polezete první, já za vámi a budu vám říkat, co máte dělat. Weeks půjde poslední."

„Proč budu poslední?"

„Protože nás musíte krýt zespoda."

Weeks si odplivl. „Tak dobře." I když v jeskyni bylo mrazivo, potil se: stružky mu vymyly čisté cestičky ve špinavém obličeji.

Pendergast rychle a neslyšně přešel ke stěně, Corrie hned za ním. Cítila, jak jí srdce začíná silně bít a snažila se nedívat na skálu nad sebou. Zastavili se několik yardů od široké trhliny v zemi. Tříšť z padající vody vytvořila mlhavou zástěnu, která pokryla už tak kluzkou skálu. Pendergast nedal Corrie možnost dlouho přemýšlet a postrčil ji, paprsek baterky namířil k prvním úchytům na nohy.

„Jsem hned za vámi, slečno Swansonová. Nemusíte spěchat."

Corrie se chytila skály, ze všech sil potlačovala bolest v rukou a stále větší strach. Aby se dostali k otvoru nahoře, museli přelézt přes zející puklinu. Zvrásněný vápenec nabízel sice spoustu dobrých úchytů na ruce i na nohy, ale skála byla mokrá a hladká. Snažila se nemyslet na nic jiného, než že musí zvednout nejprve ruku, potom nohu a vystoupit o dalších šest palců. Podle toho, co slyšela zdola, oba muži už také lezli po skále nahoru. Pendergast jí radil, kterým směrem se má vydat a rukou jí dával nohu na jednotlivé římsy. Výstup nebyl příliš složitý – úchyty na ruce byly jako příčky na žebříku. Přesto byla vyděšená. Když se podívala dolů, uviděla temeno Weeksovy hlavy a propast, kterou teď měli přímo pod sebou. Zastavila se a zavřela oči, protože cítila závrať. Pendergast ji přidržel rukou a jemným klidným hlasem ji pobídl k dalšímu výstupu, nabádal ji, aby se dívala před sebe, ne dolů…

Jedna noha, jedna ruka, druhá noha, druhá ruka. Corrie pomalu stoupala po skále. Teď na ni temnota zívala zdola i shora, slabě ji narušovalo jen světlo Pendergastovy baterky. Srdce jí bušilo ještě rychleji, paže a nohy se jí tou nezvyklou námahou roztřásly. Čím blíže byla vysněnému cíli, tím více, podivně zvráceně, propadala zoufalství. Už se neodvažovala podívat nahoru a neměla tušení, jestli jim zbývá ještě pět nebo třicet stop.

„Tady dole něco je!" vykřikl najednou Weeks hodně vysokým hlasem. „Něco se tu hejbe!"

„Policisto Weeksi, opřete se o skálu a kryjte nás," řekl Pendergast. Potom se obrátil na Corrie. „Ještě deset stop. Lezte, jako byste měla před sebou žebřík."

Nevšímala si bolesti vystřelující do zápěstí a prstů, natáhla se rukou k dalšímu úchytu, našla nový na nohu a přitáhla se.

„To je *von*!" slyšela křičet Weekse. „Panebože, *von je tady*!"

„Použijte zbraň, policisto," odpověděl Pendergast klidně.

Corrie zoufale položila ruku na další úchyt a našla vyšší římsu na nohu. Noha jí sklouzla, a když se najednou prudce odklonila od stěny, srdce jí hrůzou skoro přestalo tlouci. Ale zase jí Pendergast pomohl, znovu ji zachytil, přidržel a nohu jí položil na lepší výstupek. Zdusila vzlyk; zase se tak vyděsila, že skoro nedokázala myslet.

„Je pryč," řekl Weeks napjatě. „Já ho teda aspoň nevidím."

„Pořád tam je," řekl Pendergast. „Lezte, Corrie. *Lezte dál*."

Prudce oddechovala úsilím a bolestí, přitahovala se nahoru. Periferně si uvědomovala Pendergasta, jak se mrštným manévrem otočil na římse zády ke stěně. V jedné ruce držel baterku, ve druhé zbraň. Laserovýma očima prohlížel jeskyni pod sebou.

„Tamhle!" vykřikl Weeks.

Corrie uslyšela ohlušující výstřel z jeho zbraně, po něm následoval další. Je strašně rychlej!" ječel Weeks. „Děsivě rychlej!"

„Kryji vás shora," řekl Pendergast. „Držte si pozici a *střílejte s rozmyslem*."

Ozval se další výstřel a ještě jeden. „Ježíšikriste, ježíšikriste," opakoval Weeks, vzlykal a lapal po dechu.

Corrie se odvážila podívat vzhůru. V matném světle Pendergastovy baterky viděla, že je už jen pět stop pod okrajem klenutého průchodu. Ale připadalo jí, že tam nejsou už žádné úchyty. Tápala kolem, jednou rukou, druhou, ale kámen byl úplně hladký.

Další výkřik a další divoký výstřel.

„Weeksi!" vyštěkl Pendergast. „Střílíte poslepu! *Namiřte zbraň!*"

„Ne! Ne, ne, *ne*!" Znovu vystřelil. A potom Corrie zaslechla, jak Weeks v panice odhodil zbraň na zem, protože mu došly náboje, a rozezleně lezl po stěně dál.

„Policisto Weeksi!" zavolal Pendergast.

Corrie znovu šátrala rukama a zoufale hledala nějaký úchyt. Nemohla žádný najít. Vzlykla hrůzou a podívala se dolů na Pendergasta. Potřebovala, aby jí pomohl. Ztuhla.

Z temnoty pod ní se vynořilo stvoření a skákalo po kamenné zdi jako pavouk. Pendergast vypálil, ale stvoření se stále blížilo, drápalo se za nimi. Na okamžik Pendergast posvítil přímo na něj; vztekle zamručelo a stáhlo se ze světla. A přece to stačilo, aby Corrie znovu spatřila ten veliký, nelidsky bílý, měsícovitý obličej, chomáčkovitou bradku, malé modré oči pokryté skvrnami krve, které vyhlížely zpod dlouhých, velmi jemných řas; tentýž podivný napjatý úsměv: obličej, který se zdál dětsky bezelstný, a přece byl tak děsivě nepřátelský, rozpolcený myšlenkami a emocemi natolik bizarními, že nebylo možné pokládat je za lidské.

Postava lezla po skále s děsivou rychlostí.

Pendergast znovu vystřelil. Corrie ale viděla, že Weeks se dostal přímo mezi agenta a toho netvora, takže Pendergast už nemohl střílet. Opřela se obličejem o skálu, srdce jí v hrudi tlouklo jako kladivo. Nemohla se pohnout, nemohla odvrátit oči, nemohla vůbec nic.

Zabiják se připlížil k zoufale stoupajícímu Weeksovi, napřáhl ruku podobnou pístu a praštil ho do zad. Rozmáčkl ho jako brouka. S výkřikem bolesti se Weeks odlepil od skály a klouzal dolů. Obrovská paže se znovu rozpřáhla a tentokrát zasadila Weeksovi ránu ze strany, až se uhodil hlavou o skálu. Corrie vyděšeně zírala, jak policistovo tělo letělo podél stěny dolů do velké pukliny, bez jakéhokoli zvuku se střemhlav řítilo závojem mlhy do neodhadnutelných hloubek.

Okamžitě nato Pendergast vystřelil, ale ten netvor uskočil jako opice stranou a neuvěřitelně hbitě cupital vzhůru po stěně. Než se stačila nadechnout, dohnal Pendergasta. Ozvala se rána a agentova zbraň s rachotem upadla na dno jeskyně. Potom netvor napřáhl pěst podobnou kladivu, aby zasadil poslední ránu. Corrie popadla dech a zaječela: „Ne!"

Ale když pěst klesla, Pendergast tam už nebyl, uskočil stranou. Agent zdvihl pevně zaťatou ruku a prudce uhodil netvora do nosu. Ozval se praskavý zvuk a objevil se proud karmínové krve. Netvor zasténal bolestí a neurvale skopával Pendergasta ze stěny. Agent uklouzl, ale podařilo se mu pevně se zachytit o pár stop níž.

Ale už bylo pozdě. Zkrvavený netvor s pěnou u úst vylezl nad Pendergasta a drápal se ke Corrie. Byla bezmocná. Nemohla se ani pustit jednou rukou, aby se ubránila; nalepená na stěně nemohla udělat nic.

Velmi rychle vylezl nad ni a obrovskýma mozolnatýma rukama ji chytil za krk. Tentokrát ani na okamžik nezaváhal, v jeho netečných očích nebylo nic lidského, jen pocit zloby a touha zabíjet. Chrčela, jak ji dusil, ale přehlušil ji zvířecím řevem.

Muuuuuuuuu!

76

Vítr ještě zesílil a Shurte a Williams se stáhli pod stříšku nad svažujícím se vstupem do jeskyně. Nebyli sice přesně na místě, které jim šerif určil, ale do háje s tím: bylo víc než hodinu po půlnoci a oni už stáli v zimě a dešti přes tři hodiny.

Shurte slyšel, jak Williams zasténal a zaklel. Ohlédl se. Choulil se ještě hlouběji ve vchodu do jeskyně, v ruce držel plynovou lampu. Ošetřil kolegovi kousnutí. Použil na to lékárničku ze služebního vozu. Byl sice ošklivě poraněný, ale zase ne tak, jak vyváděl. Větším problémem byla situace, ve které se ocitli. Rádiové spojení na policejní vlně bylo přerušeno, elektřina nešla vůbec nikde; dokonce nevysílalo ani těch pár komerčních rozhlasových stanic, jejichž signál dosahoval i sem, kde lišky dávají dobrou noc. Takže neměli žádné informace, žádné pokyny, žádné zprávy, nic. Hazen s ostatními byl v jeskyni tři hodiny a ven se dostal jen pes s utrženou polovinou čelisti.

Shurte z toho měl hodně špatný pocit.

Z jeskyně byly cítit vlhkost a kamení. Shurte se otřásl. Nemohl přestat myslet na to, jak se ten pes vyřítil z temnoty a za sebou nechal krvavou stopu. Co ho mohlo takhle zřídit? Znovu se podíval na hodinky.

„Ježíši, co tam dole hergot *dělají*?' zeptal se Williams snad podesáté.

Shurte zavrtěl hlavou.

„Měl bych jet do nemocnice," řekl Williams. „Mohl bych dostat vzteklinu."

„Policejní psi nemají vzteklinu."

Jak to můžeš vědět? Určitě mám infekci."

„Dal jsem ti na to spoustu antibiotický masti."

„Tak mi teda řekni, proč to tak pálí? Jestli budu mít infekci, tak si vzpomenu, kdo mě ošetřoval, *doktore* Shurte."

Shurte se ho snažil ignorovat. I sténání větru před ústím jeskyně, které připomínalo lkaní věštící smrt, bylo příjemnější než tohle kňučení.

„Říkám ti, že nutně potřebuju lékařský vošetření. Ten pes mi vykous kus masa.

Shurte odfrkl. „Williamsi, je to psí kousnutí. Teď si můžeš zažádat o přidělení stužky Purpurovýho srdce, protože jsi byl raněnej při výkonu služby."

„Nejdřív tak příští tejden, dřív to nepůjde. A teď to bolí, hergot."

Shurte se podíval jinam. Takovej kretén. Možná bych si měl zažádat o vystřídání. Když šlo do tuhýho, Williams se podělal. Kousnutí vod psa. Taková sranda.

Šipka blesku roztrhla nebe napůl, na krátkou dobu nabarvila sídlo přízračně na bílo. Obrovské kapky deště padaly jako kulky ve skučícím větru. Po šikmé rampě tekla do jeskyně voda proudem.

„Do hajzlu," Williams se narovnal. Jdu do toho baráku vystřídat Rheinbecka. Teď budu starou paní hlídat já a jeho pošlu sem."

„Takovej úkol jsme neměli."

„Kašlu na úkol. Měli bejt z jeskyně venku za půl hodiny. Jsem raněnej, unavenej, promočenej na kůži. Jestli chceš, tak si tu klidně zůstaň, ale já jdu dovnitř."

Shurte se díval, jak odchází, potom si odplivl. Takovej pablb.

77

Řev netvora náhle přehlušil jiný křik, ve stísněných prostorech kaverny ostrý a ohlušující. Corrie najednou pocítila, jak na ni to zvíře dopadlo celou vahou a krutě ji přitisklo ke skále. Netvor jí zuřivě řičel do ucha, jako by prodělával velikou bolest. Cítila zápach

zkažených vajec. Obrovská tlapa ovinutá kolem jejího krku povolila, potom ji úplně pustila, takže mohla zvrátit hlavu a nadýchnout se. Na okamžik uviděla několik stop od sebe obličej: široký, nepřirozeně hladký, nezdravě bílý, s malýma očima a baňatým čelem.

Ozvala se další rána. Tentokrát zaslechla, jak kousek od ní zavadil o skálu náboj ze zbraně. Corrie polkla naprázdno a úporně se držela kluzkého úchytu. Někdo na něj střílel zdola.

Netvor sklouzl ze skály, znovu se chytil stěny, horečně se škrábal nahoru a řval jako lev ve směru střelby.

Matně slyšela Pendergastův hlas. „Corrie! Teď!“

Usilovně se snažila normálně klidně myslet. Jednou rukou nad sebou zoufale tápala, našla úchyt, který předtím neviděla. S pláčem a prudkým oddechováním se přitáhla oběma rukama, pohnula nohou – a na kotníku ucítila stisk svěráku.

Vykřikla, cloumala nohou ve snaze osvobodit se, ale to zvíře ji zuřivě tahalo, pokoušelo se ji odtrhnout od skály. Bojovala, co jí síly stačily, aby se udržela, ale tah byl obrovský. Prsty už měla oteklé a krvácely jí od toho, jak se drápala ven z jámy. V hrůze a zoufalství vykřikla. Cítila, jak jí ruce povolují. Přejížděla nehty po kamenech.

Ozval se další výstřel a ten šílený stisk najednou povolil. Pocítila ostrou bolest v lýtku a pochopila, že ji zasáhla jedna kulka, možná i víc.

„Přestaňte střílet!“ křičel Pendergast dolů.

Netvor najednou ztichl. Řev střelné zbraně a ječení bolestí a vztekem unášela ozvěna, až nakonec ztichly. Přistihla se, že se dívá dolů.

Byl tam; široký měsíční obličej se proměnil v krvavou masku. Chvíli na ni zíral, příšerně zkroucený, šklebil se a rychle mrkal očima. Potom jeho ruce křečovitě povolily. Stále na ni upíral zrak, když se odlepil od skalní stěny. Připadalo jí to jako ze zpomaleného filmu. Když jeho obrovské tělo padalo pomalu prostorem, měl v obličeji vyrovnaný výraz. Corrie se dívala. Pociťovala takovou hrůzu, až se jí dělalo zle, jak se uhodil o skalní stěnu o několik stop níže. Narazil na ni s obrovským mlasknutím a hned mu začala vytékat krev. Potom se ve vzduchu jednou obrátil a ztěžka dopadl k ústí trhliny. Ležel bez hnutí. Po chvíli se ozvala další střelba. Střela ho zasáhla do ramene a prudce s ním smýkla, takže jeho tělo zčásti viselo přes okraj bezedné propasti. Muž se střelnou zbraní přistoupil: šerif Hazen. Mířil přímo na hlavu netvora.

Chvíli se netvor velikou rukou přidržoval okraje. A potom ruka povolila a celé tělo zmizelo z dohledu, letělo jako kámen do prázdnoty. Corrie čekala, poslouchala, ale nic víc už slyšet nebylo: žádné cáknutí, křik poslední bolesti, který by oznamoval definitivní smrt netvora. Zmizel; vzaly si ho temné útroby země. Šerif tam stál, ani nemusel naposledy vystřelit.

První promluvil Pendergast.

„Jen klid,“ řekl Corrie tichým a pevným hlasem. „Pěkně jednu ruku za druhou. Odsud vidím na konec cesty. Úchyty na ruce jsou dostatečné a k vrcholu už vám zbývá jen pár stop.“

Prudce oddechovala, vzlykala a třásla se na celém těle.

„Až budete nahoře, pak můžete klidně plakat, slečno Swansonová. Teď ale musíte lézt.“

Tak věcný tón prolomil hrůzu, která jako by ji přilepila ke skále. Polkla, pohnula rukou, našla další úchyt, pevně ho sevřela, pohnula nohou. A když potom znovu natáhla ruku, nahmatala okraj propasti: dokázala to, vylezla až nahoru. V dalším okamžiku se vyhoupla přes její okraj. Zůstala ležet na studeném dně chodby obličejem k zemi a rozplakala se. *Jsem živá*.

Minutu, možná dvě byla sama. A potom nad ní klečel Pendergast, ruku kolem jejích ramen, mluvil na ni tichým a uklidňujícím hlasem: „Corrie, jste v pořádku. On už tu není. Jste v bezpečí.“

Nemohla mluvit; dokázala jen plakat úlevou.

„Už tu není a vy jste v bezpečí,“ opakoval a chladnou bílou rukou ji hladil po čele. Na okamžik se jí vrátil obraz jejího otce. Ten pocit byl tak silný, že ho skoro cítila fyzicky vedle sebe. Takhle ji uklidňoval, když si ublížila na hřišti… Ta vzpomínka byla tak živá, že polkla další křečovitý vzlyk, škytla a chtěla se posadit.

Pendergast ustoupil. „Musím dolů pro šerifa Hazena. Je ošklivě raněný. Hned jsme zpátky.“

„On –?“ podařilo se jí ze sebe vypravit.

„Ano. Zachránil vám život. A mně také,“ přikývl Pendergast a odešel.

Corrie si znovu lehla na kamenné dno. Až teprve teď ji zaplavila celá bouře pocitů: strach, bolest, úleva, hrůza, šok. Zdola ze tmy se zvedl vánek a čechral jí vlasy. Přinášel k ní známý příšerný zápach kotle v jeskyni, kde ji zabiják poprvé polapil. A s ním lehkou vůni něčeho jiného, na co už skoro zapomněla: čerstvého vzduchu.

Takže možná jen usnula nebo prostě vypnula. Ale potom zaslechla ozvěnu kroků po kameni. Otevřela oči a uviděla Pendergasta, jak na ni hledí. Už zase měl v ruce zbraň. Vedle něj stál šerif a ztěžka se o agenta FBI opíral. Byl samá krev, měl roztrhané oblečení a tam, kde kdysi míval uši, mu zbyly jen chrupavky. Corrie zamrkala, upřeně zírala. Byl unavený a potlučený, jak jen může být člověk, který sotva dokáže stát.

Pendergast promluvil: „Pojďte, už to není daleko. Šerif potřebuje pomoc nás obou.“

Vydrápala se na nohy. Zapotácela se a Pendergast ji zachytil. Potom se pomalu vydali tunelem. A jak sílila vůně čerstvého, nádherného vzduchu, Corrie s jistotou věděla, že jsou konečně na cestě ven.

78

Williams kráčel namáhavě vzhůru po cestě, při každém kroku trpěl palčivou bolestí. Kukuřice podél cesty byla rozlámaná, listové pochvy někam odlétly, palice se povalovaly na cestě, polámané lodyhy jedna o druhou obludně šustily. Šťavnatě zaklel na adresu větru a deště. Měl to zabalit už před hodinou. Teď je promočený a poraněný. Skvělá kombinace tak akorát na zápal plic.

S velikým úsilím vystoupal na verandu, klopýtal přes vysypané sklo z okenní tabulky, kterou vylomil vítr. Uvnitř zahlédl slabé světlo.

Byl to oheň v krbu. No to je fajn. Rheinbeck, jak se zdá, se tady pěkně uvelebil, zatímco on se Shurtem zůstali venku v bouřce a hlídali vchod do jeskyně. No, tak teď si to pěkně vyměníme.

Williams se opřel o dveře a zalapal po dechu. Zkusil kliku a zjistil, že je zamčeno. Přes sklo zdobené olovem bylo vidět plápolající plameny, které vytvářely měkké kaleidoskopické obrazce.

Několikrát uhodil klepadlem do dveří. „Rheinbecku! To jsem já, Williams!“

Žádná odpověď.

„Rheinbecku!“

Čekal minutu, potom další. Odpovědi se stále nedočkal.

Kristepane, napadlo Williamse, je určitě v koupelně. Nebo třeba v kuchyni. To je vono! Cpe se v kuchyni – nebo se napájí, což je pravděpodobnější – a v tom příšerným větru nic neslyší.

Obešel dům a v bočních dveřích našel další rozbitou okenní tabulku. Strčil obličej do otvoru a zakřičel: „Rheinbecku!“

Velmi podivné.

Z výplně dveří vylámal zbylé sklo, prostrčil dovnitř ruku, odemkl a vešel. Pečlivě si svítil před sebe.

Zdálo se, že uvnitř celý dům jako by oživl praskáním, sténáním a duněním bouře. Williams se znepokojeně rozhlédl. Připadal mu docela pevný, ale staré stavby jako tahle někdy bývají prohnilé. Doufal, že se na něj budova nezhroutí.

„*Rheinbecku!*“

Stále bez odezvy.

Williams se belhal dál. Dveře ze salonu do jídelny byly pootevřené. Protáhl se jimi a rozhlédl se. Všechno bylo v pořádku, jídelní stůl zdobil krajkový ubrus, uprostřed váza s čerstvými květinami. Posvítil si do kuchyně, ale tam byla tma a necítil žádný pach z vaření.

Vrátil se ke vchodu do salonu a zůstal tam nerozhodně stát. Všechno nasvědčovalo tomu, že Rheinbeck se stařenkou odešli. Možná přece jen přijela sanitka. Ale proč o tom neinformovali jeho a Shurtea? Ke vchodu do jeskyně to bylo všeho všudy pět minut chůze. Typickej Rheinbeck, stará se tak akorát vo sebe a na všechny ostatní se vykašle.

Podíval se na oheň, který veselým žlutým světlem ozařoval salon.

Do háje se vším, řekl si. Když už jsem zůstal trčet v tomhle starým domě, ze kterýho na mě jde hrůza, můžu si taky udělat trochu pohodlí. Nakonec jsem byl vošklivě poraněnej při výkonu služby, ne?

Dobelhal se k pohovce a usadil se. Teď už to tam vypadalo mnohem lépe: na teplé záři ohně bylo něco uklidňujícího. Spokojeně vydechl, díval se, jak oheň vrhá krajkové stíny na zarámované výšivky, skleněné a porcelánové tretky. Znovu si povzdechl, tentokrát hlouběji, zavřel oči, a i přes víčka pořád viděl plápolající oheň.

Najednou se probudil, chvíli nevěděl, kde je. Ale potom si vzpomněl. Nejspíš na chvíli usnul. Protáhl se a zívl.

Zaslechl tlumený dupot.

Na okamžik ztuhl, než si uvědomil, že to je určitě vítr, který fouká dovnitř dalším rozbitým oknem. Posadil se a poslouchal.

Dupot se ozval znovu.

Znělo to, jako by to bylo v domě. Někde hodně hluboko, ve sklepě. Najednou Williams pochopil. No jistě, Rheinbeck a stará paní jsou dole ve sklepě, protože byl vyhlášen stav bdělosti kvůli tornádu. Proto mu dům připadal opuštěný.

Podrážděně vydechl. Měl by sejít dolů, aspoň je informovat o situaci. Vstal z pohodlné pohovky, vrhl lítostivý pohled na teplý oheň a šoural se ke dveřím, za nimiž vedly schody do sklepa.

Chvilku váhal, ale nakonec se vydal dolů. Schody pod jeho vahou protestovaly, děsivě skřípaly, přehlušily dokonce i řádění bouře venku. V polovině cesty se zastavil, natahoval krk a snažil se něco spatřit ve tmě.

„Rheinbecku!“

Znovu uslyšel ten dupot a po něm vydechnutí. Uklidňoval se. Proboha, co si vůbec dělám hlavu? Jsem přece raněnej!

Posvítil si kolem sebe, příčle zábradlí měly žlutou a černou barvu. Na konci byly do kamenné stěny zasazeny obrovské dveře. Tam je určitě najde.

„Rheinbecku?“

Další vzdech. Teď, když už byl blíž, mu to nepřipadalo jako hučení větru, který fouká dovnitř rozbitým oknem. Znělo to jakoby nuceně, vlhce.

Sestoupil o jeden schod, potom o další a byl dole. Dveře viděl přímo proti sobě. Dobelhal se k nim a pomalu, velmi pomalu je otevřel.

Na malém pracovním stolku svítila svíčka a na něm byla prostřená svačina pro dva: konvice čaje, šálky, smetana, sušenky k čaji a džem, všechno úhledně narovnané. Rheinbeck seděl na židli čelem ke stolu, trochu zhroucený, ruce spuštěné podél těla. Do úst mu stékala krev z příšerné zející rány na lebce. Na podlaze kolem něj ležely střepy porcelánové sošky.

Williams upřeně zíral, nechápal nic. „Rheinbecku?“

Ani se nepohnul. Tlumené dunění bouře otřáslo základy domu.

Williams se nemohl ani pohnout, nemohl myslet, dokonce nemohl ani vytáhnout služební zbraň. Z jakéhosi důvodu dokázal jen nevěřícně zírat. Dokonce i tady dole se starý dům zdál oživlý zuřící bouří, celý sténal a houpal se, ale ani tak nedokázal odtrhnout oči od tácu se svačinou.

Další dunění za ním najednou prolomilo ticho. Williams se otočil, paprskem baterky přejel po stěnách a současně sahal po zbrani. Zdálo se, že odnikud se vynořila postava. Spěchala k němu, cestou shodila krabice a laťové bedýnky, viděl je jen jako šmouhu. Divoká přízračná žena v bílém s rukama vzpaženýma v roztrhaném županu, který za ní vlál, šedé vlasy rozcuchané, v jedné pěsti svírala Rheinbeckův policejní nůž. Měla otevřená ústa, růžovou bezzubou díru, a z nich se vydral křik:

„*Pekelníci!*“

79

Jekot větru a hukot deště natolik zesílily, až si Shurte začal dělat starosti, že přímo v Medicine Creek se vytváří nová řada tornád. Voda už tekla proudem do jeskyně. Zrovna se ukryl do vchodu, když zevnitř zaslechl zvuky: kroky, pomalé a šouravé. Blížily se k němu.

Srdce mu bušilo, v duchu nadával, že ho Williams nechal samotného. Postavil se k propanové lampě a namířil zbraní ke schodům.

Tiché, nezřetelné postavy se pomalu vynořovaly z temnoty. Shurte si vzpomněl na psa a cítil, jak mu naskočila husí kůže. „Kdo jste?“ zavolal. Hodně se snažil, aby nemluvil rozechvěle. „Identifikujte se!“

„Zvláštní agent Pendergast, šerif Hazen a Corrie Swansonová,“ ozvala se suchá odpověď.

Shurte s obrovskou úlevou sklonil zbraň, zvedl propanovou lampu a šel jim dolů naproti. Zprvu nechtěl věřit vlastním očím, když ho pozdravila krví zbrocená trojice. Šerif Hazen byl pod vší tou krví sotva k poznání. Mladé děvče bylo samá modřina a celé zablácené. Shurte rozeznal třetího člověka jako agenta FBI, ale neměl čas se divit, jak se ten chlap dostal do jeskyně.

„Musíme dopravit šerifa Hazena do nemocnice,“ řekl agent FBI. „To děvče také potřebuje zdravotní ošetření.“

„Žádné spojení nefunguje,“ řekl Shurte. „Silnice jsou neprůjezdné.“

„Kde je Williams?“ zeptal se Hazen zastřeně.

„Šel do domu, ehm, vystřídat Rheinbecka.“ Shurte se odmlčel, skoro se obával položit otázku. „Co je ostatními?“

Hazen jen zavrtěl hlavou.

„Jakmile bude spojení normálně fungovat, pošleme dolů pátrací a záchranářský tým,“ řekl Pendergast unaveně. „Buďte tak laskav a pomozte mi tyhle dva nějak dostat do domu.“

„Ano, pane.“

Shurte jednou rukou objal Hazena a jemně mu pomohl do posledních schodů. Pendergast pomáhal dívce. Vyšli z jeskyně a choulili se před řáděním živlu. Déšť padal kolmo k zemi, bičoval je a šlehal, házel po nich polámané lodyhy a listové pochvy kukuřice. Sídlo Krausových se tyčilo před nimi, tmavé a tiché, v oknech salonu blikalo slabé světlo. Shurte si v duchu kladl otázku, kde jsou Williams a Rheinbeck. To místo mu připadalo opuštěné.

Pomalu šli dál po cestě, vystoupali po schodech na verandu. Sledoval Pendergasta, jak se pokusil otevřít hlavní dveře, ale zjistil, že jsou zamčené. A potom to Shurte zaslechl: tlumenou ránu zevnitř, po ní křik a výstřel.

Jeden plavný pohyb a Pendergast držel v ruce zbraň; vteřinu nato kopl do dveří. Shurteovi dal znamení, aby zůstal s Hazenem a dívkou, sám vtrhl dovnitř. Shurte nahlížel do domu, střelnou zbraň v pohotovosti. Viděl dvě postavy, jak spolu bojují nahoře u schodů vedoucích do sklepa. Williamse a ještě někoho: ohavnou osobu ve zkrvaveném bílém županu, s rozcuchanými dlouhými šedými vlasy. Shurte tomu nemohl uvěřit: stará paní Krausová! Zaslechl další pronikavý výkřik, hlas jí skoro přeskakoval: „*Vrahové dětí!*“ Současně se objevil záblesk a bezprostředně po něm se ozval další výstřel.

Třemi skoky se Pendergast dostal k té ženě. Následoval krátký boj a tlumený křik. Na podlahu upadla zbraň. Ti dva zmizeli Shurteovi z očí a Williams se vrhl dolů ze schodů. Uběhlo snad třicet sekund. Potom se Pendergast znovu objevil, starou ženu nesl v náruči a něco jí mumlal do ucha. Po chvíli vyšel ze sklepa Williams, pažemi svíral Rheinbecka, ten se jen potácel a držel se za zkrvavenou hlavu.

Shurte vešel s Corrie a šerifem a přední halou vstoupili do salonu. Policista pochopil, že blikající světlo, které viděl zvenčí, byl oheň v krbu. Pendergast posadil starou paní do ušáku, stále jí mumlal uklidňující nezřetelná slova a na ruce jí dal volně pouta. Vstal a pomohl Shurteovi uložit šerifa na pohovku před krbem. Williams usedl co nejdál od té ženy, chvěl se po celém těle. Dívka se schoulila do křesla z druhé strany krbu.

Pendergast se rozhlížel po pokoji. „Policisto Shurte?“

„Ano, pane.“

„Přineste lékárničku z některého z policejních vozů a postarejte se o šerifa Hazena. Má ošklivou řeznou ránu na levém uchu. Vypadá to, že má i jednoduchou zlomeninu loketní kosti, faryngální trauma a mnohačetné odřeniny a pohmožděniny.“

Když se Shurte po několika minutách vrátil s lékárničkou, místnost byla osvětlená svíčkami a do krbu někdo přiložil nová polena. Pendergast zabalil starou paní do barevné vlněné přikrývky a ona se na všechny kolem zlověstně dívala skrze zcuchané šedé vlasy.

Pendergast přikázal Shurteovi: „Postarejte se o šerifa Hazena.“ Odešel k dívce a jemně s ní mluvil. Přikývla. Potom si vzal z lékárničky, co potřeboval, ovázal jí zápěstí a ošetřil rány na pažích, krku a obličeji. Shurte se věnoval Hazenovi, který jen netečně mručel.

Za patnáct minut udělali vše, co mohli. Shurte si uvědomil, že jim zbývá jediné – čekat, až přijede záchranka.

Agent FBI mu ale připadal neklidný. Přecházel po místnosti, stříbrnýma očima si prohlížel přítomné. A pokaždé, když bouře otřásla starým domem, zadíval se na zkrvavenou starou ženu, která se skloněnou hlavou seděla nehybně, želízky připoutaná k ušáku.

80

Teplo ohně, pára stoupající z heřmánkového čaje, otupující účinek sedativa, které jí naordinoval Pendergast, to všechno v Corrie vzbudilo dojem narůstající neskutečnosti. I její potlučené údy, pokryté modřinami, jako by byly vzdálené, bolest vnímala jako sotva postřehnutelnou. Upíjela čaj, snažila se zcela pohroužit do jednoduché mechanické činnosti, nemyslet na nic. Myslet nebylo k ničemu, protože jí nic nedávalo smysl: příšerné zjevení, které ji honilo jeskyněmi, ani náhlý vražděí vztek Winifred Krausové, prostě nic. Všechno jí připadalo nesmyslné jako noční můra.

Ve vzdáleném koutě salonu seděli příslušníci státní policie Williams a Rheinbeck se zavázanou hlavou a nohou. Další policista Shurte stál u dveří, upřeně se přes skleněnou výplň díval na temnou silnici. Hazen ležel na gauči s mnoha polštáři, oči přivřené, potlučený a ovázaný skoro k nepoznání. Vedle něj stál Pendergast a soustředěně sledoval Winifred Krausovou. Stařena na všechny hleděla z ušáku, postupně si všechny prohlížela, její nenávistné oči vypadaly v bledém napudrovaném obličeji jako dvě červené dírky.

Konečně Pendergast přerušil dlouhé ticho, které v salonu panovalo. S očima stále upřenýma na starou ženu řekl: „S politováním vám, slečno Krausová, musím říci, že váš syn je mrtev.“

Křečovitě sebou trhla a zasténala, jako by takové oznámení vnímala jako fyzický úder.

„Byl zabit v jeskyni,“ pokračoval Pendergast tiše. „Bylo to nevyhnutelné. Nic nechápal. Napadl nás. Máme velké ztráty. Z naší strany se jednalo o sebeobranu.“

Žena se houpala a naříkala, stále dokola opakovala: „Vrazi, vrazi.“ Ale obviňující tón jako by se z jejího hlasu úplně vytratil: ze všeho zbyla jen lítost.

Corrie zírala na Pendergasta, snažila se porozumět. Její *syn*?“

Pendergast se k ní otočil. „Právě vy jste mě upozornila na rozhodující stopu. Jak slečna Krausová zamlada byla známá svým, ehm, svobodomyslným chováním. Samozřejmě otěhotněla. Za normálních okolností by ji poslali někam pryč, kde by mohla dítě porodit.“ Obrátil se zpátky na Winifred Krausovou, mluvil velmi jemně. „Ale váš otec vás nikam neposlal, viďte. Přišel na jiný způsob, jak se vypořádat s tak velkým problémem. S *hanbou*.“

Staré ženě vyhrkly slzy z očí. Přikývla. Dlouho bylo ticho. A v tom tichu šerif Hazen nahlas vydechl, když všechno pochopil.

Corrie se na něj podívala. Měl ovázanou hlavu. V místě, kde mu chybělo ucho, prosakovala obvazy krvavá skvrna. Oči měl podlité, nateklé tváře samou modřinu. „Panebože,“ zamumlal.

„Ano,“ řekl Pendergast a ohlédl se po Hazenovi. „Otec se svou fanatickou pokryteckou zbožností ji i s jejím hříchem zamkl do jeskyně.“

Znovu hovořil k Winifred. „Porodila jste v jeskyni. Po čase vás otec pustil, a tak jste se mohla zase vrátit na svět. Ale vaše dítě ne. On, důkaz vašeho hříchu, musel zůstat v jeskyni. A právě tam jste byla přinucena ho vychovávat.“

Na okamžik zmlkl. Winifred seděla dál beze slova.

„A přece se po čase ukázalo, že zase tak špatný nápad to nebyl, viďte? Úplně ho ochránit před tímhle ohavným světem. Svým způsobem se vyplnil sen matky.“ Pendergast mluvil klidně, chlácholivě. „Takhle jste měla svého chlapečka pořád u sebe. Dokud byl v jeskyni, nemohl vás opustit. Nikdy neodejde z domova ani nepropadne svodům světa; nikdy vám ho neodvede jiná žena; nikdy vás neopustí – jako opustila vaše matka vás. Dělala jste to proto, abyste ho ochránila před potupou světa, mám pravdu? Vždycky vás bude potřebovat, bude na vás závislý, bude vás milovat. Bude váš… navždy.“

Teď už slzy tekly stařeně proudem. Smutně pokyvovala hlavou.

Hazen upřeně hleděl na Winifred Krausovou. Jak jste mohla –?“

Ale Pendergast pokračoval stejným chlácholivým tónem. „Mohu se vás zeptat, slečno Krausová, jak se jmenoval?“

„Job,“ zamumlala.

„Biblické jméno. Samozřejmě. Jak se ukázalo, velmi výstižné. Vychovala jste ho v jeskyni. Vyrostl z něho velký, abnormálně silný muž, protože ve svém světě se mohl pohybovat jen šplháním. Job nikdy neměl možnost hrát si s dětmi svého věku. Nikdy nechodil do školy. Stěží se naučil mluvit. On vlastně během jedenapadesáti let svého života kromě vás nikdy nepotkal lidskou bytost. Nepochybně to byl hoch s nadprůměrnou inteligencí a silně vyvinutou kreativitou, ale jako lidská bytost byl asociální. Občas jste ho navštěvovala, když to bylo bezpečné. Četla jste mu. Ale ne dost na to, aby se naučil víc než základní slovní zásobu. A přece v jistém

smyslu byl velmi bystrý. Nesmírně tvůrčí. Jen uvažte, co všechno se sám dokázal naučit – zapálit oheň, šikovně používat ruce, zavazovat uzly, z drobností, které našel v jeskyni, si vytvořil celé světy.

Možná jste si v nějakém okamžiku uvědomila, že neděláte dobře, když ho držíte v jeskyni – bez přístupu slunečního světla, mimo civilizaci, kontakt s lidmi, společenskou interakci – ale to už vám samozřejmě připadalo pozdě."

Stará žena zůstala sedět se sklopenou hlavou, tiše plakala.

Hazen znovu vydechl: dlouze a zadržované. „Ale on se ven dostal," řekl chraplavě. „Ten hajzl se ven dostal. A pak začaly ty vraždy."

„Přesně tak," potvrdil Pendergast. „Sheila Sweggová, která kopala na Mohylách, odhalila starý indiánský vchod do jeskyně. Zadní vchod. Právě ten použili duchové válečníků, když ze zálohy napadli Pětačtyřicet. Zevnitř ho válečníci zavalili kamením. Když se po útoku vrátili do jeskyně, spáchali rituální sebevraždu. Ale Sweggová kopala u Mohyl a náhodou ho našla. Ke své škodě.

Pro Joba musel být příšerný šok, když Sweggová vešla do jeho jeskyně. Do té doby znal jenom svoji matku. Neměl tušení, že vůbec *existují* ještě jiní lidé. Nepochybně ji zabil ze strachu, neudělal to schválně. A potom našel východ, který Sweggová odhalila. A poprvé vylezl ven, do širého a nádherného nového světa. To pro něj musel být ohromný zážitek! Vy jste mu totiž o světě nahoře nikdy nic neřekla. Že ne, slečno Krausová?"

Pomalu zavrtěla hlavou.

„Takže Job se vynořil z jeskyně. Podle všeho to bylo v noci. Podíval se nahoru a poprvé v životě uviděl hvězdy. Rozhlédl se kolem a spatřil tmavé stromy kolem potoka; slyšel vítr, jak se prohání v nekonečných polích kukuřice; cítil dusný vlhký vzduch kansaského léta. Jak se to všechno lišilo od temnoty, v níž žil půl století! A potom možná hodně daleko za temnými poli uviděl světla Medicine Creek. V tu chvíli, slečno Krausová, jste nad ním ztratila kontrolu. Jak se to stává každé matce. Ale vašemu Jobovi bylo *přes padesát let*. Vyrostla z něj silná – a neskutečně zdeformovaná – lidská bytost. A džina do lahve už vrátit nelze. Job vycházel ven opakovaně a prozkoumával nový svět." Pendergastův hlas dozněl do chladné temnoty.

Stará paní tiše vzlykla. V místnosti se rozhostilo ticho. Venku pomalu utichal vítr. Ozvalo se vzdálené hřmění, jakoby doplňující věta. Nakonec promluvila: „Když byla zavražděná ta první paní, vůbec jsem netušila, že to udělal můj Job. Ale potom… Potom mi to *řekl*. Byl tak rozrušený, tak šťastný. *Řekl* mi o světě, který našel. Jako by nevěděl, že já ho znám. Pane Pendergaste, on nechtěl nikoho zabít, určitě ne. On si chtěl jenom hrát. Snažila jsem se mu to vysvětlit, ale on tomu *nerozuměl* – „ Polkla vzlyk.

Pendergast chvíli čekal a potom pokračoval. „Jak rostl, už jste ho nemusela navštěvovat tak často. Přinášela jste mu jídlo a zásoby ve větším množství jednou nebo dvakrát týdně, takový je můj odhad. Tím se vysvětluje, odkud měl máslo a cukr. Tou dobou už byl téměř soběstačný. Soustava jeskyní mu byla domovem. Za spoustu let se naučil hodně věcí, to, co potřeboval k přežití v jeskyni. Ale nejvíce ohrožen byl v oblasti lidské morálky. Nedokázal rozeznat, co je dobře a co špatně."

„Tolik jsem se snažila, jak já jsem se *snažila* tyhle věci mu vysvětlit!" vyhrkla Winifred Krausová.

„Jsou věci, které se nedají vysvětlit, slečno Krausová," řekl Pendergast. „Musí se vypozorovat. Musí se *prožít*."

Bouře zatřásla domem.

„Jak došlo k deformaci jeho zad?" zeptal se nakonec Pendergast. „Bylo to jen tím, že žil v jeskyni? Nebo v dětství nešťastně upadl? Zlámal si kosti a ty mu potom špatně srostly?"

Winifred Krausová polkla, vzchopila se. „Když mu bylo deset, upadl. Myslela jsem, že zemře. Chtěla jsem ho vzít k doktorovi, jenomže…"

Najednou promluvil Hazen, hlas mu zhrubl odporem, zlostí, nevírou, bolestí. „Ale proč ty scenérie v kukuřičných polích? Co to všechno mělo znamenat?"

Winifred jen udiveně zavrtěla hlavou. „To nevím."

Znovu promluvil Pendergast. „Zřejmě se nikdy nedozvíme, co se dělo v jeho mysli, když ta místa upravoval. Byla to jeho forma vyjádření, podivná a nepochopitelná představa tvořivé hry. Viděli jste na stěnách jeskyně vyškrábané obrazce; rozestavění větévek a provázků, kostí a křišťálů. Kvůli tomu nikdy neodpovídal portrétu mnohonásobného vraha. Protože nebyl mnohonásobný vrah. Pojem zabíjení vůbec neznal. Byl naprosto amorální, nejčistější sociopat, jakého si lze představit."

Stará paní seděla se skloněnou hlavou, neříkala nic. Corrie ji moc litovala. Vzpomněla si na historky, které slýchala o tom, jak přísného měla otce; jak ji bil za sebemenší porušení jeho přísných a rozporuplných pravidel; jak ještě v dívčím věku byla zamčená v nejvyšším poschodí u nich v domě celé dny a plakala. Byly to staré historky a lidé je vždycky ukončili nevěřícným pokýváním hlavy a komentářem: „A přece je to taková milá stará paní. Třeba se to takhle ve skutečnosti ani nestalo."

Pendergast stále chodil po místnosti, občas se podíval na Winifred Krausovou. „Několik příkladů, které máme o dětech takto vychovávaných – vlčí dítě z Aveyronu nebo případ Jane D., kterou na prvních čtrnáct let jejího života zamkla schizofrenická matka do sklepa – ukazuje, že dochází k rozsáhlým a nezvratným neurologickým a psychickým poškozením jednoduše proto, že jsou připraveny o normální proces vývoje socializace a jazyka. V případě Joba všechno došlo ještě o krok dál: on byl připraven o *samotný svět*."

Winifred si najednou zakryla obličej dlaněmi a zhoupla se. „Chudinka můj chlapeček," plakala. „Můj ubohý malý Jobie…"

V místnosti bylo ticho, jen Winifred mumlala stále dokola: „Chudinka můj chlapeček, můj malý Jobie."

Corrie z dálky zaslechla sirénu. Rozbitými předními okny pronikla dovnitř světla hasičského auta a přejela po stěnách a podlaze. Ozvalo se zakvílení brzd, když sanitka a policejní vůz zabrzdily vedle sebe. Potom slyšeli bouchání dveří vozů, těžké kroky na verandě. Dveře se otevřely a vešel statný hasič.

„Lidičky, jste tu v pohodě?" zeptal se srdečným tónem. „Konečně se nám podařilo zprůjezdnit silnice a – „ Zmlkl v okamžiku, kdy uviděl Hazena zbroceného krví, plačící stařenku připoutanou želízky ke křeslu a ostatní otupělé po nervovém otřesu.

„Ne," odpověděl rychle Pendergast. „Nejsme v pohodě."

EPILOG

Zapadající slunce nad Medicine Creek v Kansasu bylo jako požehnání. Bouře přerušila vlnu veder; obloha byla svěží, ve vzduchu se vznášel lehký přídech podzimu. Kukuřičná pole, která přestála bouři, posekali a město se zbavilo klaustrofobického břemene. Migrující vrány po stovkách přelétaly přes město, snášely se na pole, zobaly poslední zrna ze strnišť. Na kraji města se tyčila věž luteránského kostela, štíhlý bílý šíp proti zelenému a modrému horizontu. Dveře byly dokořán a zevnitř se nesly zvuky večerní bohoslužby.

O něco dál ležela Corrie na své pomuchlané posteli, pokoušela se dočíst knihu *Za ledovou bariérou*. V maringotce byl klid a otevřenými okny dovnitř příjemně proudil vzduch. Nadýchané kumuly pluly po obloze, jejich stíny přejížděly po posečených polích. Otočila stránku, potom další. Od kostela se nesla varhanní hudba. Zaznívaly úvodní tóny písně „Krásný spasitel", po nich byl slyšet slabý zpěv, a jako obvykle všechny přehlušovalo trylkování Klick Rasmussenové.

Corrie poslouchala a lehce se usmála. Tohle by měla být první bohoslužba nového mladého duchovního pastora Tredwella, na něhož už teď bylo město hrdé. Její úsměv se rozšířil, když si vzpomněla, co jí vyprávěli, když ještě byla v nemocnici. Jak se Smit

Ludwig, bosý, potlučený a samá modřina, vybelhal z kukuřice, kde předtím ležel téměř dva dny v bezvědomí s otřesem mozku – a vydal se rovnou do kostela, kde se v tu chvíli právě konala bohoslužba na uctění jeho památky. Ludwigova dcera, která kvůli tomu přiletěla letadlem, omdlela. Ale nikdo nebyl víc překvapený než pastor Wilbur, který zmlkl uprostřed věty a zkolaboval v záchvatu mrtvice. Byl přesvědčen, že vidí ducha. Teď se zotavuje někde hodně daleko. Ludwig se rychle uzdravoval a ještě na nemocničním lůžku napsal první kapitoly knihy o setkání s vrahem v Medicine Creek, který mu vzal jenom boty a nechal ho v kukuřici v domnění, že je mrtev.

Odložila román a lehla si na záda, upřeně se dívala z okna na mraky na nebi. Všichni ve městě dělali, co mohli, aby se všechno co nejdříve vrátilo do svých kolejí. Byla zahájena série vylučovacích fotbalových zápasů a za čtrnáct dní začne škola. Proslýchalo se, že Kansaská státní univerzita se rozhodla umístit své experimentální pole někam do Iowy, ale žádná ztráta to nebyla. Vlastně je to tak nejlepší: Pendergast nabyl dojmu, že Dale Estrem a Družstvo farmářů měli pravdu o rizicích genetické úpravy. V každém případě to místním bylo naprosto jedno. Město totiž ožilo lidmi z Národního parku, specialisty na jeskyně, týmem fotografů z *National Geographic* a skupinami skalních speleologů. Všichni měli obrovský zájem podívat se na to, čemu se říkalo největší jeskynní systém objevený v Americe od doby jeskyní Carlsbad. Vše nasvědčovalo tomu, že se město ocitlo na prahu nových časů, které lidem přinesou bohatství, nebo alespoň přispějí k jejich blahobytu. Čas ukáže.

Corrie si povzdechla. Jí to všechno bylo úplně jedno. Ještě jeden rok a Medicine Creek se pro ni stane jen historií.

Ležela v posteli a přemýšlela. Slunce zapadlo a přišla noc. Vstala a přešla k prádelníku. Otevřela zásuvku a sáhla na dno. Opatrně odlepila bankovky. Tisíc pět set dolarů. Matka ještě peníze nenašla a po tom, co se Corrie přihodilo, o nich přestala mluvit. Dokonce na ni první den po návratu z nemocnice byla milá. Ale Corrie věděla, že to nebude trvat dlouho. Teď už zase byla v práci a dalo se čekat, že se vrátí jako obvykle s taškou cinkajících maličkých lahviček vodky. Za den dva bude zase mluvit o penězích a všechno to začne znovu.

Zamyšleně otáčela bankovkami v ruce. Pendergast zůstal ve městě ještě týden. Spolupracuje s Hazenem a státní policií při důkazní fázi šetření případu. Volal, že zítra brzy ráno odjíždí, a řekl jí, že by se s ní chtěl před odjezdem rozloučit – a vzít si svůj mobilní telefon. O ten telefon mu jde především.

Několikrát ji už navštívil v nemocnici. Byl velmi starostlivý a laskavý; a přece jako by doufala v něco víc. Zavrtěla hlavou. Co jsi čekala – že si tě vezme s sebou a udělá z tebe svoji stálou asistentku? Směšné. Kromě toho se zdálo, že chce co nejdříve odjet. Tvrdil, že v New Yorku ho čeká neodkladná záležitost. Několikrát mu volal nějaký Wren, ale to vždycky odešel z místnosti, takže neslyšela, o čem spolu mluvili. V podstatě to je úplně jedno. Odjede a za čtrnáct dní začíná škola. Poslední rok, její poslední rok v Medicine Creek. Poslední rok pekla.

Alespoň jí šerif Hazen nebude dělat problémy. To je zvláštní, zachránil jí život a teď jako by o ni jevil téměř otcovský zájem. Je pravda, že když se na něj přišla podívat poté, co ji pustili z nemocnice, choval se bezvadně. Dokonce se omluvil. Samozřejmě ne příliš mnoha slovy, ale i to ji hodně překvapilo. Poděkovala mu za to, že jí zachránil život. Při tom uronil i pár slz, řekl, že vlastně neudělal nic. Chudák chlap. Byl ještě celý skleslý kvůli Tadovi.

Podívala se na peníze. Až se zítra setká s Pendergastem, řekne mu, co s nimi udělá.

Ten nápad jí v hlavě dozrával pomalu, když ležela v nemocnici. Trochu ji překvapilo, že na to nepřišla už dřív. Do začátku školy zbývá čtrnáct dní, ona má peníze a je volná: šerif zrušil všechna obvinění. Nic ji tu nedrží: nemá tu žádné kamarády, nemá co na práci, a když tu zůstane, máma z ní dříve nebo později ty peníze vymámí.

Ne že by si dělala velké iluze, dokonce ani ve chvíli, kdy tenhle nápad dostala. Věděla, že až ho najde, ukáže se, že patří k těm chlapům, kteří to prostě nezvládají. Ztracená existence. Oženil se s její mámou a potom odešel, nechal je obě na holičkách. Nikdy neplatil výživné, nikdy nepřijel na návštěvu, nikdy nenapsal – alespoň v tom má jistotu. Nebude zrovna vzorový tatínek.

Na tom nezáleží. Je to její táta. Považovala to za správné rozhodnutí. A teď má peníze a čas to udělat.

Nebude těžké ho najít. Nekonečné stížnosti její matky měly nechtěný vedlejší účinek, protože pro Corrie byly zdrojem informací o něm. Nejprve se potuloval po Středozápadě, potom se usadil v Allentownu v Pensylvánii, kde se živil nádeničinou u Pep Boys. Kolik mužů jménem Jesse Swanson může bydlet v Allentownu? Za pár dní by se mohla vydat na cestu. Peníze, které měla od Pendergasta, budou stačit na benzin, mýtné, motely a ještě jí zbyde slušná rezerva, pokud bude zapotřebí platit za opravu auta, což je velmi pravděpodobné.

I kdyby nakonec neuspěla, má na otce hezké vzpomínky. Rozhodně nebyl hlupák. Když žil s nimi, byl dobrý táta, chodil s ní do kina, na minigolf, pořád se smál, vždycky si spolu náramně užili. Ale co vlastně znamená neuspět? Děti ve škole ji také považovaly za ztracenou existenci. On ji miloval, tím si je jistá… i když ji nechal samotnou s tou příšernou opilou čarodějnicí.

Nedělej si zbytečně velké naděje, Corrie, nabádala sama sebe.

Složila peníze a zasunula je do kapsy kalhot. Zpod postele vyndala plastový kufr, položila ho na postel, otevřela ho a začala do něj házet oblečení. Odjede hned brzy ráno, ještě než se máma probudí. Rozloučí se s Pendergastem a vydá se na cestu.

Za chvilku měla sbaleno. Zasunula kufr pod postel, lehla si a za okamžik usnula.

Probudila se za klidné noci. Byla tma. Posadila se, nejistě se rozhlížela kolem. Něco ji probudilo. Máma to být nemohla, byla na noční v klubu a –

Přímo pod svým oknem slyšela podivné bublání a jakoby brebentění a také jemný dupot. V okamžení pocítila hrůzu.

A potom drmolení a syčení. Kapky začaly lehce dopadat na stěnu maringotky.

Podívala se na hodinky: dvě ráno. Znovu si lehla, skoro se nahlas rozesmála, jak se jí ulevilo. Tentokrát to skutečně byl zavlažovací systém pana Dadea.

Vstala, aby zavřela okno. Na okamžik se zarazila, zhluboka vdechla chladný vzduch, čerstvou vůni trávy. Potom zvolna zavírala okno.

Z temnoty se najednou vynořila ruka a chytila okraj okna, takže nešlo zavřít. Byla krvavá, s ulámanými nehty.

Corrie ucukla a beze slova ustoupila.

V okně se objevil bílý, měsícovitý obličej: plný modřin, pořezaný, špinavý a potřísněný krví, s chomáčkovitou bradkou a podivně, jakoby dětsky, opuchlý. Ta děsivá ruka otevřela pomalu okno, jak to nejvíc šlo. Příšerný puch – mnohem odpornější kvůli vzpomínkám, které vyvolal – zavanul dovnitř a naplnil jí nos.

Couvla ke dveřím, ochromenými prsty hledala v kapse mobilní telefon. Našla ho, dvakrát stiskla jedno tlačítko, takže se automaticky navolilo poslední volané číslo. Pendergastovo číslo.

Pouhým trhnutím ta obrovská ruka vylomila levný hliníkový rám okna, sklo se rozbilo.

Corrie se otočila a utíkala z pokoje, bosá se řítila halou, přes obývák k –

Přední dveře se s třeskotem otevřely dokořán. A tam stál Job: stále živý, jedno oko poraněné, tekla z něj žlutá tekutina, oblečení měl roztrhané a špinavé, pokryté škraloupem zaschlé krve, vlasy rozcuchané, sinalou kůži. Jedna ruka mu visela podél těla, měl ji zlomenou, ale tou druhou se k ní natahoval.

Muuu!

Paže se natáhla, chňapla po ní a on udělal krok dopředu, obličej znetvořený vztekem. Místnost naplnil zápachem.

„Ne!“ křičela. „Ne, ne, jdi pryč –!“

Šel dál, máchal rukou a nesouvisle hulákal.

Otočila se a utíkala halou zpátky do svého pokoje. Klopýtal za ní. Bouchla dveřmi a zasunula zástrčku, ale on s děsivou ránou prorazil křehkou překližku, která tvořila zeď. Bez rozmyšlení vyskočila po hlavě z okna, překulila se přes střepy a vlhkou trávu a rozeběhla se směrem k městu. Za ní se ozvala rána, řev a další rána. V okolních maringotkách se začala rozsvěcovat světla. Ohlédla se a uviděla křičícího Joba, jak se proboural oknem, rozbil je a vyrval.

Kdyby se dostala na hlavní silnici, mohla by mít šanci. Proběhla parkovištěm maringotek. Brána byla jen pár set yardů před ní.

Slyšela řev a rozhlédla se. Uviděla sehnutou a raněnou postavu, jak běží jako krab přes trávu příšernou rychlostí, aby jí zablokovala přístup na silnici k městu.

Corrie ztuhla, zalapala po dechu. To už se ale blížil k ní, nemohla dělat nic než se otočit a utíkat zpátky na parkoviště maringotek, do tmy, k holým polím. Strčila ruku do kapsy a vyndala mobilní telefon, dala si ho při běhu k uchu. Ozval se klidný Pendergastův hlas.

„Už jedu, Corrie, hned jedu.“

„On mě zabije, prosím – „

„Budu tam co nejdřív, i s policií. Utíkejte, Corrie. *Utíkejte*.“

Běžela jak mohla nejrychleji, přeskočila zadní plot a letěla do pole, ostré kukuřičné strniště jí rozdíralo bosé nohy.

Mu! Mu! Muuuuu!

Job byl za ní. Blížil se podivnou, jakoby opičí chůzí, lehce klusal a opíral se při tom o pěst zdravé ruky. Běžela dál. Doufala, že se Job unaví, možná to vzdá, přemůže ho bolest – ale on klusal dál, při pohybu řval v agónii.

Přidala na rychlosti, plíce ji pálily v hrudníku. Nemělo to smysl. Už ji doháněl, vytrvale ji doháněl. Chytí ji. Je úplně jedno, jak rychle utíká, stejně ji za chvíli chytí.

Ne…

Jaké má možnosti? K potoku se nedostane. A i kdyby, co potom? Běží směrem od města. Pendergast nemůže přijet včas.

Muuu! Muuu!

V dálce uslyšela sirénu. To ji ujistilo, že Pendergast je hodně daleko. Zůstala sama. *On* ji chytí, popadne ji zezadu a zabije ji.

Slyšela za sebou dupot jako šílený doprovod jeho agonických výkřiků. Nemohl za ní být dál než deset yardů. Sebrala v sobě všechny síly, ale už cítila, jak se jí podlamují nohy, plíce námahou skoro praskají. A přesto byl stále blíž, vzdálenost mezi nimi se stále zmenšovala. V okamžiku na ni skočí. Musí něco udělat. Určitě existuje způsob, jak s ním promluvit, aby pochopil, aby se zastavil.

Otočila se. „*Jobe!*“ zaječela.

Nebral na to ohled, stále se k ní s příšerným řevem blížil.

„Jobe, počkej!“

Vzápětí ucítila ránu, příšernou ránu, která ji odhodila do měkké hlíny. A byl na ní, řval, jeho sliny jí stékaly na obličej. Zvedl obrovskou pěst, chystal se jí rozbít lebku.

„Kamarád!“ zakřičela.

Zavřela oči, odvrátila hlavu před očekávanou ránou a znovu řekla: „Kamarád! Chci být tvůj kamarád.“ Dusila se, vzlykala, opakovala to pořád dokola. „Tvůj kamarád, tvůj kamarád, tvůj kamarád…“

Nic se nestalo. Čekala. Polkla a otevřela oči.

Pěst tam byla, stále napřažená, ale obličej, který na ni shlížel, byl úplně jiný. Vztek a zuřivost se vytratily. Tvář se zkřivila a vyjadřovala nějaký nový, silný a nevyzpytatelný cit.

„Ty a já,“ skřehotala Corrie. „Kamarádi.“

Obličej zůstal děsivě zdeformovaný, ale připadalo jí, že v jeho zdravém oku vidí záblesk naděje, dokonce nedočkavosti.

Veliká pěst se pomalu rozevřela. „Kamavád?“ zeptal se Job vysokým hlasem.

„Ano, kamarádi.“ vydechla.

„Hvát s Jobem?“

„Ano, budu si s tebou hrát, Jobe. Jsme kamarádi. Budeme si spolu hrát.“ Blábolila, dusila se strachem, dělala co mohla, aby se ovládla.

Paže poklesla. Ústa se roztáhla v příšerné grimase a Corrie si uvědomila, že to je nejspíš úsměv. Úsměv naděje.

Job se od ní nemotorně odtáhl. Nejistě stál, šklebil se bolestí, ale pořád se stejně groteskně usmíval. „Hvát. Job hvát.“

Corrie se nadechla a posadila se. Pohybovala se pomalu, aby ho nevyděsila. „Ano. Teď jsme kamarádi. Corrie a Job, kamarádi.“

„Kamavádí,“ opakoval Job pomalu, jako by si vzpomínal na dávno zapomenuté slovo.

Sirény teď houkaly hlasitěji. Zaslechla vzdálené skřípění brzd, bouchání dveří auta.

Snažila se postavit, ale nohy se jí podlomily. „Přesně tak. Neuteču; ty mi neublížíš. Zůstanu tady a budu si s tebou hrát.“

„*My hvát!*“ A Job štěstím zaječel v temnotě prázdného pole.

2

Rolls-royce stál na parkovišti vedle Maisie’s Diner, pokrytý prachem, jeho kdysi zářivě lesklý povrch bouřka proměnila v matný. Pendergast se o něj opíral, ruce v kapsách nového černého obleku. Stál tam v jiskřivém ranním světle bez hnutí.

Corrie odbočila ze silnice, zajela s gremlinem vedle něj a zaparkovala. Motor utichl s oblakem černého dýmu z výfuku a ona vystoupila.

Pendergast se narovnal. „Slečno Swansonová, až se budu vracet do New Yorku, pojedu přes Allentown. Určitě se nechcete svézt se mnou?“

Corrie zavrtěla hlavou. „Tohle bych chtěla udělat sama.“

„Mohl bych vyhledat jméno vašeho otce v databázi a dát vám předem vědět řekněme o něčem neobvyklém, co se ho dotýká.“

„Ne. Raději nechci předem vědět nic. Neočekávám žádné zázraky.“

Dlouze se na ni zadíval, mlčel.

„Já budu úplně v pohodě,“ řekla.

Po chvíli přikývl. „Já vím. Když tedy odmítáte přijmout svezení, přijměte alespoň tohle.“

Přišel k ní blíž, vyndal z kapsy obálku a podal ji Corrie.

„Co to je?“ zeptala se.

„Berte to jako předčasný dárek k maturitě.“

Corrie otevřela obálku a zevnitř vypadla vkladní knížka. Na její jméno bylo uloženo 25 000 dolarů do fondu na vzdělání.

„Ne," řekla okamžitě. „Ne, to nemůžu."

Usmál se. „Nejenže můžete, dokonce musíte."

„Promiňte. Já to prostě přijmout nemůžu."

Pendergast jako by na okamžik zaváhal. Potom znovu promluvil. „Tak mi dovolte, abych vám vysvětlil, proč musíte," řekl velmi tichým hlasem. „Náhodou, za okolností, o kterých bych se nerad zmiňoval, jsem loni na podzim zdědil po bohatém vzdáleném příbuzném slušné jmění. Jen chci podotknout, že k penězům si nepomohl poctivou prací. Snažím se napravit, byť částečně, skvrnu, kterou zanechal na jméně Pendergast tím, že ty peníze věnuji na dobré účely. V tichosti, rozumíte. Vy, Corrie, jste přesně ten dobrý účel. Vlastně naprosto nejlepší."

Na okamžik sklopila oči. Nenapadla ji žádná odpověď. Nikdo jí za celý život nic nedal. Bylo hodně divné pocítit, jaké to je, když o ni někdo jeví zájem – zvlášť někdo tak vzdálený, nade vše povznesený a naprosto odlišný jako Pendergast. A fyzickým důkazem toho byla vkladní knížka, kterou držela v ruce.

Znovu se podívala na vkladní knížku. Vrátila ji do obálky.

„Co znamená fond na vzdělání?" zeptala se.

„Máte před sebou poslední ročník střední školy."

Přikývla.

V Pendergastových očích se zaleskla jiskřička. „Slyšela jste někdy o akademii Phillipse Exetera?"

„Ne."

„Je to soukromá internátní škola v New Hampshiru. Na moji žádost vám tam drží místo."

Corrie na něj upřeně hleděla.

„Důležité je, abyste se dostala odsud pryč. Tohle město vás ubíjí."

„Ale *internátní* škola? V Nové Anglii? Tam se nehodím."

„Moje milá Corrie, co je důležitého na tom, aby se člověk někam hodil? *Mně* se to nikdy nepodařilo. Jsem si jistý, že si tam povedete dobře. Najdete tam další lidi, kteří se nedokážou přizpůsobit a jsou jako vy – inteligentní, zvídaví, tvůrčí, skeptičtí. Začátkem listopadu tudy budu projíždět cestou do Maine; zastavím se, abych věděl, jak se vám vede." Jemně si odkašlal do ruky.

Corrie, ke svému vlastnímu překvapení, k němu impulzivně přistoupila a objala ho. Cítila, jak ztuhl a po chvíli se uvolnil a poté se jemně vyvinul z jejího objetí. Zvědavě se na něj podívala: připadalo jí, že je v rozpacích.

Odkašlal si. „Nezlobte se, nejsem zvyklý na fyzické projevy náklonnosti. Nebyl jsem vychován v rodině, která…" Zmlkl a lehce zrůžověl.

Ustoupila od něj. Zažívala spoustu pocitů, nejvýraznější byly rozpaky. Chvilku se na ni ještě díval, slabý a záhadný úsměv se mu znovu objevil na tváři. Potom se uklonil, vzal ji za ruku a ústy naznačil polibek. Vzápětí se rychle otočil a nasedl do auta. V další chvíli rolls zabočil na silnici a ujížděl směrem k vycházejícímu slunci. Světlo pableskovalo na jeho křivkách, než úplně zmizel na dlouhém hladkém makadamu.

Corrie chvilku čekala a nakonec nasedla do svého auta. Ohlédla se na kufr, pásky a hromádku knížek, jen aby se přesvědčila, jestli na něco nezapomněla. Obálku s vkladní knížkou uložila do přihrádky v autě a drátkem ji zavřela. Nastartovala gremlin, chvilku túrovala motor, aby měla jistotu, že nezhasne. Když vyjížděla z parkoviště u Maisie's Diner, oči jí padly na Ernie's Exxon na druhé straně ulice. Byl tam Brad Hazen. Šerifův syn tankoval do šmolkově modrého caprice Arta Riddera, v jedné ruce držel čerpací pistoli, druhou se opíral o kufr auta. Džíny mu sjely, takže mu bylo vidět seprané spodní prádlo, čárka mezi půlkami vyčnívala těsně nad páskem. Brad koukal s otevřenou pusou směrem, kterým jel Pendergast se svým rolls-roycem. Po chvíli se odvrátil, udiveně zavrtěl hlavou a šátral po stírači.

Najednou jí bylo šerifa strašně líto. Je zvláštní, že se projevil jako decentní muž. Nikdy nezapomene, jak ležel v nemocnici, hlavu na čistém polštáři, v obličeji vypadal o deset let starší a po tvářích mu stékaly slzy, když mluvil o Tadu Franklinovi. Podívala se na Brada a v duchu se ptala, jestli třeba někde hodně hluboko v něm je také jiskřička slušnosti.

Potom zavrtěla hlavou a šlápla na plyn. Nebude se tu potloukat jen kvůli tomu, aby to zjistila.

Když ujížděla po silnici, v duchu uvažovala, kde asi bude příští rok, za pět let, za třicet. Poprvé v životě takhle přemýšlela, předtím ji to nikdy ani nenapadlo. Odpovědět si nedokázala. Připadalo jí to nádherné a děsivé současně.

Město se jí ve zpětném zrcátku zmenšovalo, až viděla jenom strniště polí a modrou oblohu. Uvědomila si, že už nemůže nenávidět Brada Hazena víc než Medicine Creek. Obojí se přesunulo z přítomnosti do minulosti, odkud se postupně zcela vytratí do nicoty. Chystá se odejít do širšího světa a nikdy se do Medicine Creek nevrátí.

3

Šerif Dent Hazen, s hlavou stále zavázanou a jednou rukou v sádře, stál na konci krátké chodby a mluvil se dvěma policisty, když přišel Pendergast. Šel vstříc agentovi FBI, podal mu levou ruku.

„Jak se vám hojí ruka, šerife?" zeptal se Pendergast.

„Na ryby se dostanu až po sezóně."

„To je mi líto."

„Odjíždíte?"

„Ano. Chtěl jsem se tu naposledy zastavit. Doufal jsem, že vás tu najdu. Chtěl jsem vám poděkovat, šerife, za to, že jste mi pomohl strávit tady tak, hm, zajímavou dovolenou."

Hazen rozpačitě přikývl. V obličeji měl hluboké vrásky a výraz hořkosti a sklíčenosti. „Přijel jste akorát včas, abyste viděl, jak se stará dáma loučí se svým potěšením."

Pendergast přikývl. I na to se přišel podívat. I když od své návštěvy nic nečekal, nerad odcházel od něčeho nedokončeného – v jakémkoli smyslu. A v tomto případě zbývala ještě jedna velmi podstatná otázka nezodpovězená.

„Můžete sledovat něžné rozloučení přes jednostranné sklo. Všichni cvokaři tam už jsou, sletěli se jako mouchy. Půjdeme tudy." Hazen vedl Pendergasta neoznačenými dveřmi do temné místnosti. Jediné okno, dlouhý bílý obdélník, bylo zasazené do protější stěny. Odtud bylo vidět do „tichého pokoje" uzavřené jednotky psychiatrického oddělení Luteránské nemocnice v Garden City. Skupina psychiatrů a mediků stála u skla, tiše mluvili, poznámkové bloky připravené. Místnost vepředu byla prázdná, tlumeně osvětlená. Ve chvíli, kdy Pendergast a Hazen přistoupili k oknu, se otevřely dvoukřídlé dveře a dva uniformovaní policisté přivezli Joba. Měl ovázaný obličej a hrudník, jednu ruku a rameno v sádře. I když v místnosti bylo přítmí, Job před světlem mrkal zdravým okem. Veliký kožený pásek mu těsně obepínal zadek a pouta na rukou měl připojená k prstenci vepředu na pásku. Obě nohy měl připoutané ke kolečkovému křeslu železnými okovy.

„Podívejte se na něj. Bastard jeden," řekl Hazen spíš sobě než Pendergastovi.

Ten pozorně sledoval, jak policisté zastavili kolečkové křeslo s Jobem uprostřed místnosti, potom se postavili každý z jedné strany.

„Moc by mě zajímalo, proč to všechno udělal," pokračoval Hazen tichým, ponurým hlasem. „Co dělal na těch mýtinách v kukuřici? Takhle tam narafičit ty vrány, Stotta uvařit jako prase, ocas zašít do Chauncyho…" Ztěžka polkl. „A Tad. Zabil Tada. Co mu to sakra táhlo tou jeho podělanou hlavou?"

Pendergast neříkal nic.

Dveře se znovu otevřely a vešla Winifred Krausová, zavěšená do třetího policisty. Na sobě měla nemocniční župan a pohybovala se velmi pomalu. Pod jednou paží nesla otrhanou knížku. V obličeji byla bledá a vyhublá, ale jakmile spatřila Joba, tvář se jí rozjasnila a celá jako by se proměnila.

„Jobie, miláčku? Tady je tvoje maminka."

Její hlas do pozorovací místnosti přenášel zesilovač nad oknem, do náhlého ticha zněl drsně a elektronicky.

Job zvedl hlavu, v obličeji se objevila grimasa úsměvu.

„*Mamí!*"

„Přinesla jsem ti dáreček, Jobie. Podívej, to je tvoje knížka."

Job ze sebe vydal neartikulovaný zvuk radosti.

Přešla místnost a přisunula si židli k synovi. Policisté ztuhli, ale zdálo se, že ani Winifred, ani Job si toho nevšimli. Posadila se vedle něj, křehkou rukou objala jeho rozměrný trup a přitáhla ho k sobě. Začala jemně pobrukovat. Job se rozzářil, přitiskl se k ní, v hloupoučkém obličeji se zračily radost a štěstí.

„Prokristapána," zamumlal Hazen. „Podívejte, ona ho kolíbá jako mimino."

Winifred Krausová mu položila knížku na klín a otevřela ji na první stránce. Byla to knížka dětských říkanek. „Začnu od začátku, ano, Jobie?" řekla polohlasem. Jak to máš rád."

Začala číst pomalu, monotónním a infantilním hlasem.

Zpívej si písničku,
žita plnou kapsičku,
dvacet čtyři černých ptáčků
zapékali do koláčků.
Když koláčky rozkrojili,
ptáčkové všem zazpívali;
taková pochoutka to byla,
že i pana krále potěšila.

Job přikyvoval velkou hlavou do rytmu jejího hlasu, vydával zvuk podobný dlouhému *ooooooo*, který stoupal nebo klesal podle kadence jejích slov.

„Ježíšikriste," řekl Hazen. „Zrůda s matkou. Už jen z toho pohledu mám husí kůži."

Winifred Krausová dočetla říkanku a pomalu otočila stránku. Job zářil, smál se. A ona začala znovu.

Jak udělat knedlíka?
Davida dej do rendlíka!
Pocukruj ho, pomašluj
a za tepla, se naláduj.

Hazen se otočil a popadl Pendergasta za ruku. „Jdu pryč. Uvidíme se v očistci."

Pendergast mu potřásl rukou bez odpovědi, ani se na něj nepodíval. Pevně upíral oči na to, co se odehrávalo za oknem. Matka čte říkanky svému dítěti.

„Podívej na ten hezký obrázek, Jobie. Koukni!"

Když Winifred Krausová zvedla knížku, Pendergast zahlédl ilustraci. Byla to stará knížka a stránka byla potrhaná a samá skvrna, ale obrázek byl ještě vidět.

Okamžitě ho poznal. Odhalení přišlo tak náhle, až to pocítil jako fyzický úder. Zapotácel se a odvrátil se od skla.

Job zářil a dál dělal *oooooo*, hlavou pohupoval dopředu a dozadu.

Winifred Krausová se usmívala a s poklidným výrazem ve tváři otočila další stránku. Nepřirozený, elektronicky zdeformovaný hlas matky dál praskal v reproduktoru.

Z čehopak jsou malí kluci?
Z čehopak jsou malí kluci?
Z hadů a slimáků a ze psích ocásků,
tak z toho malí kluci jsou…

Ale Pendergast to už neslyšel, odešel. Nikdo z hloučku psychiatrů a studentů si ani nevšiml, že se ta tmavá štíhlá postava vytratila. Všichni byli zabráni do diskuse, kde by měli hledat diagnózu v manuálu DSM-IV – a jestli se jim ji vůbec podaří najít.